

Giới thiệu Ngoài Dự Đoán Mọi Người

Truyện Ngoài Dự Đoán Mọi Người, câu chuyện tình cảm dễ thương không kém phần lãng mạn và những tình tiết hài hước tạo nên những yếu tố cực kì đáng thương nhưng cũng có đôi chút thật hạnh phúc. Một lời nói dối rõ ràng là đã sai nhưng lời nói dối đó không có gì làm tổn hại đến người khác.

Cô và anh lấy nhau đã mấy năm nhưng trong khoảng thời gian nói ngắn không ngắn nói dài không dài mà cô lại không thấy chút động tĩnh gì là mang thai hết không một chút biểu hiện khi mang thai. Vì cô biết gia đình của anh rất trọng con gái và gia đình mong chờ đứa cháu nay đã từ lâu nhưng cô lại không thể nào có thai được.

Cô vì muốn anh ấy đối xử tốt và nâng niu cô như những ngày đầu bước về nhà chồng nên cô quyết định nói dối rằng mình đã có thai và lấy que thử ra kiểm chứng, một lời nói dối không có hại nhưng lại làm tổn thương anh và cả gia đình khi họ biết được sự thật đau lòng này.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tôi nhìn mình trong kiếng --- ngồi ở trên bồn cầu, ánh mắt tan rã mê mẩn, đầu tóc đã bị vò thành cái tổ chim --- lời thôi chặt vật đến nỗi người tôi không đành lòng nhìn nữa.

Tại sao có thể như vậy? Cúi đầu nhìn que thử thai trong tay, đường gạch màu đỏ chỉ rõ ràng trong bụng tôi đang có "một quả trứng".

Đúng vậy, tôi mang thai!

Mặc dù đã vì chuyện này thấp thỏm một tuần, nhưng khi có kết quả chính thức, vẫn khiến tôi trở tay không kịp.

Bây giờ cái gì tôi cũng không dám nghĩ, cái gì cũng không muốn nghĩ, vô ý thức xoa đám "cỏ dại" trên đầu.

"Em đang làm gì ở đây?" Giọng nam trong trẻo khiến tôi tỉnh lại.

Ngẩng đầu, chỉ thấy một người đàn ông thanh tú tuấn dật đứng ở cạnh cửa, khoe miệng cười lên, gọi lên độ cong mê người, khiến cho ánh mắt trời cũng sáng hẳn lên. Môi hồng răng trắng, mặt mày như vẽ.

Không sai, đây chính là người sáng tạo "Kính hi" trong bụng tôi —— cha của em bé —— Nhiễm Ngao.

"Tại sao không gõ cửa? Đây là nhà cậu! Mau đi ra ngoài cho tôi!" Bây giờ tôi đang bị bệnh tâm thần, gặp phạt giết phạt, gặp người thịt người.

"Em cũng biết đây là nhà cậu?" Nhiễm Ngao hơi nâng lên đôi mắt xéch xinh đẹp của anh, cố tình kinh ngạc: "Tôi còn tưởng rằng em nhận sai nơi này thành phòng ngủ, cho nên mới phải ở bên trong suốt hai giờ."

"Tôi bị táo bón!" Hung hăng trừng anh một cái.

"A, thì ra là như vậy" anh dùng tay sờ nhẹ cái trán, lộ ra bộ dáng bưng bít, sau đó hài hước cười một tiếng: "Bất quá, anh cảm thấy em mặc quần ngồi trên WC là bị táo bón sao."

"Tôi không có làm chuyện gì xấu, anh quản tôi làm gì!" Thanh âm thật rõ ràng bình tĩnh, thật là bội phục mình.

Anh nâng lên lông mày: "Trên tay em cầm cái gì?"

"Không có gì... A! Anh không nên tới đây!" Đang lúc tôi chuẩn bị đem vật cầm trong tay - chứng cứ phạm tội đem giấu, Nhiễm Ngao đột nhiên bước nhanh tới, tôi thất kinh, que thử thai bị anh cướp đi.

"Đây là cái gì?" Anh ngồi xổm xuống, nhìn thẳng tôi.

Tôi trấn định nhìn về phía anh: "Nhiệt kế."

"Vệ Tịch Nhâ!" Ánh mắt nguy hiểm của anh chớp chớp.

"Que thử thai." Thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

"Bản kết quả đâu?" Một cái tay vươn ra.

"Yên tâm, tôi đã nghiệm qua, không có mang thai!" Tôi cầm tay của anh, nụ cười chân thành.

Anh giống như cười một tiếng, rút tay ra, một lần nữa để lại trước mặt tôi: "Bản kết quả."

Không cam tâm nhưng tôi cũng đưa bản kết quả cho anh, lo sợ quan sát thần sắc của anh.

Chỉ thấy Nhiễm Ngạo cầm lấy que thử thai cẩn thận so sánh, khoe miệng từ từ giương lên hai bên, trong mắt lóe ra ánh sáng kỳ dị.

Anh từ từ đứng dậy, trên cao nhìn xuống tôi: "Vệ Tĩnh Nhã, đã đến lúc em nên thực hiện lời hứa."

Lời hứa?

A.

Lời hứa.

Nhìn bộ dáng đắc ý của anh, tôi bất đắc dĩ lâm vào trong hồi ức.

Hai tháng trước, sau khi tắm rửa thoa tốt mặt nạ rong biển, mở ra máy vi tính, tiến vào diễn đàn của học viện đàm luận chuyện thực tập. Kết quả, bị đàn em hay quần quít lấy tôi trong học viện bắt gặp, nhìn cậu ta không coi ai ra gì không ngừng phát ra những câu nói và hình ảnh buồn nôn, tôi chỉ có thể im lặng hỏi ông trời.

Theo tin tức của chúng tôi, tiểu tử này này lúc đại học năm thứ nhất đón người mới đến có nhìn thấy tôi, nhất thời giật nảy mình. Thuật lại bốn chữ này, toàn bộ người trong phòng ngủ tròn to hai mắt, ý đồ từ trên người của tôi tìm một vài dấu vết... không làm thất vọng bọn họ. Cố gắng hồi lâu sau, rốt cục tuyệt vọng lắc đầu: "Hành Bình, nhìn người như vậy sao, làm sao ánh mắt lại không tốt như vậy?"

Bất kể như thế nào, từ đó về sau chưa đến phút cuối cùng cậu ta cũng chưa bỏ quyết tâm, ôm nguyện vọng không thành công cũng thành nhân bắt đầu theo đuổi tôi, không nghe theo những lời lẽ uyển chuyển lẫn nghiêm khắc cự tuyệt của tôi, mỗi ngày đều ở những nơi tôi có thể xuất hiện, trừ nhà vệ sinh. Thật vất vả phá vòng vây thành công trở về phòng ngủ dưỡng thương, các bạn cùng phòng còn nước mắt lòa xòa mừng tôi không hiểu phong tình, lòng dạ độc ác.

"Tĩnh Nhã, không nên lo lắng, bỏ là mặt baby, không có già, nhìn qua tuyệt đối cùng niên kỷ với cậu ta."

"Đúng đó, Hành Bình bộ dạng đẹp trai, tính cách rộng rãi, hơn nữa nghe nói cậu ta là nhà báo của tạp chí xã Thiếu Đông. Qua thôn này, không phải ở phòng trọ này."

Lời tuy như thế, nhưng muốn tôi cùng một tiểu nam sinh nói chuyện yêu đương, hệ số khó khăn thật sự quá lớn.

Sau lại, gặp Nhiễm Ngạo, bị gương mặt tuần tú của anh mê hoặc choáng váng, hồ đồ làm bạn gái của anh, lại còn hồ đồ chuyển vào nhà của anh.

Dù vậy, Hành Bình vẫn tuyên thệ, trừ phi tôi kết hôn, nếu không cậu ấy tuyệt không bỏ cuộc.

Nghĩ tới đây, không khỏi thờ dài: Vệ Tĩnh Nhã a, Vệ Tĩnh Nhã, mày nói xem mày không có chuyện gì làm hay sao lại nhận thức người đó? Là loại hại nước hại dân a.

Đang hết sức tự oán và than thở, trực giác của phụ nữ ập tới, tôi chợt quay đầu lại, phát hiện Nhiễm Ngạo đang đứng ở phía sau, không một tiếng động.

Tôi lúc này bị dọa đến chết khiếp, chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh.

Cứ như vậy nhìn nhau 10 giây, sau đó anh chuyển mắt, mở đèn, xem như không có việc gì giật xuống cả vạt, bỏ đi áo khoác âu phục (áo vest), hơi hợt nói một câu: "Anh đã về."

Thật khác với câu anh khi nói lúc trở về.

Lúc ấy ý nghĩ đầu tiên là --- đoán chừng anh cũng bị tôi làm cho sợ không nhẹ: ngẫm lại xem, trong phòng một mảnh đen nhánh, đột nhiên trong lúc một khuôn mặt dính đầy "Bùn lầy" được đèn huỳnh quang của máy vi tính chiếu ra, cảnh tượng kia, là cỡ nào kinh khủng.

Đối diện anh vô hạn đồng tình, đột nhiên nghĩ đến, trên máy vi tính còn không ngừng hiện ra chứng cứ "hồng hạnh ra tường" của tôi, dưới tình thế cấp bách, tôi dùng thủ pháp vụng về nhất --- nhanh chóng khép lại máy vi tính.

"Anh hù em." Sau sự yên lặng ngắn ngủi, tôi quyết định chủ động, che dấu việc giấu đầu hờ đuôi.

"Phải không." Âm điệu bình tĩnh.

Không có phản ứng?

Vượt qua như thế, tôi cảm thấy quý dị.

"Anh có đói bụng không, muốn ăn cái gì, em nấu cho anh." Mặc dù tài nấu nướng của tôi không giỏi, nhưng tiềm lực vô hạn, lần này sống chết trước mắt, chính là bắt tôi nấu hết các món tôi cũng biết ra.

Lúc này, Nhiễm Ngao phút chốc đứng lên, hướng tôi đi tới, tôi khấn trương đến toàn thân căng thẳng.

Ai ngờ anh cúi xuống, ở miệng tôi hôn nhẹ, sau đó nhột nhạt cười một tiếng: "Từ từ hàn huyên."

Tôi ngơ ngác đưa mắt nhìn anh ra khỏi phòng, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ kính nể.

Nhiễm Ngao, anh lợi hại a, tôi bơi mặt giống như quái vật anh còn dám hôn, cũng không sợ buổi tối gặp ác mộng. Không hổ là người đàn ông tôi chọn, có đảm lược.

Tôi vội vàng đóng kín máy vi tính, rửa đi mặt nạ.

Không tin tưởng Nhiễm Ngao nhìn như không có chuyện gì xảy ra, kì thực nụ cười đầy âm hiểm xảo trá, trước nghĩ biện pháp để cho anh bớt giận, nếu không sáng mai đồ ăn vặt của tôi sẽ không cánh mà bay.

Đem ly cà phê tiến vào thư phòng, Nhiễm Ngao đang ngồi ở trước bàn đọc sách, trên mặt một mảnh tinh táo, rõ ràng phát hiện tôi đi vào, nhưng cũng không ngừng đầu lên.

"Có mệt hay không?" Để xuống cà phê, tôi đi tới phía sau Nhiễm Ngao, xoa bóp bả vai.

Không hề có động tĩnh gì.

Tôi quyết định vứt bỏ vũ khí đầu hàng: "Người kia là học đệ của em, em làm sao có thể thích cái loại tiểu hài tử này? Người ta nhỏ hơn em những hai tuổi, em... A!"

Lời kịch còn không có nói, tôi liền bị anh bắt ngồi trên đùi, hung hăng hôn, ở một khắc kia, tôi cảm nhận được cái gì là mồm sói trong truyền thuyết.

Đầu lưỡi của anh tiến quân thần tốc, ở trong miệng tôi công thành đoạt đất, trong nháy mắt tịch thu hết đường khí cùng thần trí của tôi. Nụ hôn này vội vàng mà không an, tôi cảm giác được anh thật sâu sợ hãi.

Nhiễm Ngao a Nhiễm Ngao, rốt cuộc biết tình thế nguy cấp, hiểu được muốn quý trọng tôi sao.

Tôi thuận thế vòng tay ôm cổ anh, nhẹ nhàng chuyển đầu lưỡi, anh giật mình, tiếp theo càng thêm kịch liệt dây dưa lưỡi tôi. Tay xâm nhập dưới lớp áo ngủ của tôi, theo phía sau lưng của tôi một đường mà lên, cuối cùng chuyển dời đến trước ngực của tôi, dịu dàng vuốt ve.

Từ từ, tôi cảm giác được anh hồi phục phân thân, anh thở hổn hển, nhiệt độ anh nóng hổi.

Hôn đã không thể thỏa mãn, ngay sau đó, tôi bị đặt ở trên bàn sách, anh cúi thấp người, cùng tôi nhìn nhau.

Trong mắt anh, có phức tạp giãy dụa, có bối rối sợ hãi mất đi.

Tôi đổi khách làm chủ, chậm rãi giải khai nút áo của anh, hai tay ở lồng ngực anh nhẹ nhàng di chuyển, động tác mập mờ.

Anh ánh mắt lóe ra, hít một hơi thật sâu, sau đó cúi xuống...

Ngày thứ hai tỉnh lại, chỉ cảm thấy thất lưng dị thường đau nhức. Nhiễm Ngao nổi giận lên thật là đáng sợ.

Mở mắt, liền nhìn thấy Nhiễm Ngao cổ quái nở nụ cười.

"Anh sao vậy?" Tôi hỏi, trong lòng hoang mang rối loạn.

"Không có gì. Chỉ bất quá," anh cố ý thờ dãi: "Tối hôm qua, anh quên dùng bao cao su."

Quên mất? Vậy tại sao muốn lộ ra nụ cười âm mưu được như ý.

Bất quá, tôi cũng sẽ không cho anh đắc ý như vậy.

"Không có chuyện gì, một lần mà thôi, sẽ không xui xẻo như vậy." Tôi chẳng hề để ý rời giường mặc quần áo, vào đến phòng tắm rửa mặt.

"Nếu quả thật mang thai thì sao?" Anh theo sát ở sau thân thể tôi, đuôi tận không buông.

"Anh cứ nói đi?" Tôi ngó chừng anh qua gương.

Nhiễm Ngao từ phía sau ôm lấy tôi, đem cằm đặt tại đầu tôi, mắt lộ ra thần sắc dịu dàng: "Nếu như em mang thai, chúng ta lập tức kết hôn."

Cũng biết anh là cố ý, từ tôi bắt đầu thực tập, anh thường xuyên nhắc tới chuyện này, muốn tôi đáp ứng sau khi tốt nghiệp lập tức cùng anh kết hôn. Nếu

như là 10 năm sau, tôi nhất định khẩn cấp lập tức đáp ứng.

Nhưng bây giờ, quá sớm! Tôi còn không có chơi đủ: sao lại ngu như vậy ngu tiến vào thế nhân công nhận phần mộ đâu?

Mà lần này, tôi lại tỏ thái độ khác thường, như đinh chém sắt đáp ứng anh: "Được!"

"Thật!" Anh đem tôi xoay người, nhìn kỹ mặt của tôi, đáp ứng quá nhanh, khiến anh khả nghi: "Có điều kiện gì?"

Không hổ là Nhiễm Ngao, thông minh.

Tôi nhìn anh, thân nhiên cười: "Nếu như lần này không có mang thai, ở trước lúc em 26 tuổi, anh đừng nhắc lại chuyện kết hôn."

Anh hơi chút chần chờ, rốt cục gật đầu đồng ý: "Một lời đã định?"

"Một lời đã định!" Tôi kiên định trả lời, sau đó cố ý thờ dãi: "Nhiễm Ngao, thật ra thì em là vì anh suy nghĩ. Nếu như sau khi chúng ta kết hôn, ngày nào đó anh đột nhiên lại yêu cô gái khác, còn phải chia nửa gia sản cho em, sao lại phải thế?"

Anh nheo mắt lại, một tay ôm eo của tôi, một tay nâng cằm của tôi lên, thấp giọng nói: "Có phải hay không tôi hôm qua anh không có hầu hạ em tốt, cho nên hôm nay nhiều câu oán hận? Có muốn làm thêm lần nữa trong phòng tắm không?"

Nhìn trong mắt của anh từ từ bị lấy sắc thái tình dục, tôi vội vàng la dừng: "Không có, không có, hầu hạ rất tốt, em rất hài lòng."

Nghe vậy, anh hài lòng cười, sau đó buông, đi ra phòng tắm.

Xoay người nặn tốt kem đánh răng, tôi cố ý làm bộ như bưng bình: "Đúng rồi, Nhiễm Ngao, em đã quên nói cho anh biết, ngày hôm qua là thời kỳ an toàn của em."

Nhìn trong kính anh chợt xoay người lại, sắc mặt xanh mét, tôi thầm thoải mái không dứt.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng. Nhiễm Ngao a Nhiễm Ngao, nếu như không phải là có mười phần nắm chắc, em sẽ để anh ko mang bao sao? Xem một chút, bây giờ là người nào cười đến cuối cùng.

Nhưng,

Thật sự là tôi cười đến cuối cùng sao?

Khi phát hiện hảo tỷ muội đến chậm, mới nhớ tới, thời gian trước viết luận văn thường xuyên thức đêm, cho nên sinh lý có biến hóa, tính toán sai lầm kỳ an toàn.

Tôi bắt đầu lo sợ bất an, rốt cục xế chiều hôm nay mua que thử thai, kiểm tra xong, trong lòng chợt lạnh: thì ra người cười đến cuối cùng là Nhiễm Ngao.

Bây giờ, tôi đang vùng vẫy giãy chết.

"Lời hứa? Lời hứa gì a?" Tôi tròn to hai mắt, ra vẻ nghi ngờ nhìn về phía anh.

"Mang thai, kết hôn." Anh không vội không nháo, nhọt nhọt cười, tựa hồ biết tôi chống chế.

"Que thử thai thường xuyên làm lỗi, một lần thì có ai tin a." Tôi đứng dậy lướt qua anh, đi ra phòng tắm, ngồi ở trên giường. Nhẹ nhàng vuốt ve tấm chăn bên cạnh, chất liệu mềm nhẹ, có thể làm cho người tôi dễ dàng rơi vào mộng đẹp.

Thật hy vọng hết thảy thật sự là mộng.

"Vậy chúng ta đi bệnh viện." Nhiễm Ngao đi tới, cầm tay của tôi.

Không biết sao, một trận lửa giận đột nhiên từ ngực tôi lan tràn ra.

Tôi hất tay của anh ra: "Em không muốn sanh con! Em không muốn kết hôn!"

Mặt anh trầm xuống: "Cái gì?"

Tôi nhìn anh, cắn cắn đôi môi: "Nhiễm Ngao! Em mới 22 tuổi, em không muốn kết hôn bây giờ, càng không muốn sinh con bây giờ! Em sợ!"

Nghe vậy, sắc mặt anh hòa hoãn xuống, ôm tôi vào trong ngực, dịu dàng an ủi tôi: "Không nên lo lắng, có anh ở đây, anh sẽ chuẩn bị xong hết thảy. Còn nữa, chúng ta sớm muộn gì cũng kết hôn, không phải sao?"

Tôi đẩy anh ra: "Không được, quá sớm, em thật là chưa chuẩn bị xong."

"Nhưng con đã có." Anh nhú mày.

"Đứa bé này vốn không phải em muốn." Nhớ tới âm mưu của anh, tôi giọng nói bất thiện, nặng lời.

Anh sững sốt, sau đó nắm lấy bờ vai của tôi, ản nhẩn lửa giận: "Em không cần anh? ! Em muốn bỏ anh?!"

"Không biết." Tôi thật sự không biết, chỉ cảm thấy đầu bắt đầu đau, tôi đưa lưng về phía anh nằm xuống, không muốn bàn lại chuyện này.

Nhắm mắt lại trốn tránh, cảm giác được anh cúi người, ở cạnh tôi nhẹ nhàng nói: "Tĩnh Nhã, nếu như em có ý nghĩ kia... Anh tuyệt đối sẽ không tha thứ em."

Thanh âm lạnh lạnh, khiến tôi run rẩy.

Ai, đau đầu đến hơn.

"Sắc mặt của bồ thật là khó nhìn." Thịnh Hạ đứng chống ngược bên tường, đầu hướng xuống xem tôi. Hai chân trắng nõn thon dài cứ như vậy thẳng tắp bày ở trước mắt tôi.

Sáng nay, thừa dịp Nhiễm Ngạo còn chưa tỉnh, tôi từ trên giường bò dậy, trốn ra khỏi nhà, chạy thẳng tới nhà Thịnh Hạ, tìm nó thương lượng đổi sách.

"Tôi hôm qua căn bản là không ngủ, nhức đầu suốt cả đêm." Tôi xoa huyệt thái dương, thống khổ muôn dạng.

"Que thử thai cũng không phải là trăm phần trăm chính xác, nói không chừng bồ căn bản là không có mang thai?" Nó kết thúc đứng chống ngược, tung mình đứng lên, động tác nhanh nhẹn, không hề là cảnh sát.

"Đi thôi, chúng ta đi bệnh viện, kiểm tra chính xác một lần."

"Minh không đi." Chối xấu trên chiếc giường mềm mại nhà cô, tôi tựa đầu vào gối.

Chân tướng cũng không phải được hoan nghênh như vậy, biết càng muộn càng tốt.

"Tốt lắm. Minh gọi Nhiễm Ngạo kéo bồ đi." Nó vừa nói liền cầm lấy điện thoại.

Tôi đoạt lấy điện thoại di động, tàn bạo nhìn nó, nó cũng không cam chịu yếu thế, bình tĩnh nhìn lại tôi.

Khuôn mặt lạnh lùng này, mặt thon dài, mũi cao, đôi mắt đẹp, rõ ràng là một đại mỹ nhân cổ điển, nhưng hai đạo lông mày dài rậm, làm cho cả người tản ra một cỗ anh khí, bất quá, cũng càng thêm rất khác biệt. Cũng khó trách từ nhỏ đến lớn, trên đường tan học gặp nhiều người đến gây sự như vậy, bất quá, mỗi lần cũng sẽ bị quyền cước của cô hù dọa chạy mất.

Nói thật, công phu Thịnh Hạ: thật rất tốt.

Con nhỏ này này rõ ràng từ nhỏ lớn lên cùng tôi, biết tôi là đà điệu, khi gặp chuyện đều trốn, hết lần này tới lần khác đều bắt tôi đứng lên đối mặt thực tế.

Bất quá, lần đó không phải là bị cô ăn hết sao.

Tôi thờ dãi: "Sợ bồ đó, đi thôi."

"Căn cứ nhật ký trước mà suy đoán, cô mang thai khoảng 6 tuần." Vị bác sĩ mặc áo trắng tuyên bố rõ ràng.

Quả nhiên a, một tia hy vọng cuối cùng của tôi tan biến.

"Kết hôn sao?" Bà ấy lạnh lùng hỏi.

Kết hôn?

Tôi mờ mịt lắc đầu. Tôi không muốn kết hôn, ít nhất bây giờ không muốn.

"Vậy chuẩn bị lúc nào tới làm giải phẫu?" Bà nhìn tôi, ngay cả ánh mắt cũng lạnh.

"Cái gì... Giải phẫu?" Tôi nhất thời không phản ứng kịp.

"Phá thai a."

Nghe thấy hai chữ kia, toàn thân tôi căng thẳng, trong đầu nhất thời hiện lên vô số ngắt quãng: viện lý tay lạnh như băng, bàn mổ màu trắng, bác sĩ mặt không chút thay đổi, hai chân bị buộc chặt, thuốc tê, còn có những mảnh máu của hài tử...

"Tôi không muốn!" Tôi đột ngột hoảng sợ kêu to.

Bác sĩ cổ quái nhìn một cái: "Cô quyết định tốt rồi trở lại, nhưng mà tôi nhắc nhở cô, càng giải phẫu sớm, đối với thân thể tổn thương càng nhỏ."

Hốt hoảng đi ra cửa ngoài, Thịnh Hạ lập tức hướng tôi đi tới.

Nó ngưng mắt nhìn tôi, từ trong mắt tôi chiếm được đáp án.

"Có?"

Tôi gật đầu.

"Nghĩ kỹ làm sao bây giờ sao?"

Tôi lắc đầu.

Cô đem tôi kéo đến trên ghế ngồi xuống: "Minh đã gọi điện thoại nói cho Nhiễm Ngao."

Tôi lập tức sợ hãi: "Cái gì?!"

"Có gì đâu, chuyện cần giải quyết, làm gì phải lè mề lãng phí nhiều thời gian như vậy."

Nói cũng đúng, nhưng đối với người như tôi mà nói, không lãng phí thời gian mới là việc xa xỉ.

Lúc này, điện thoại di động của Thịnh Hạ vang lên.

"Uy... Tôi biết rồi, trở lại ngay." Nó để điện thoại xuống: "Trong cục có việc, mình phải lập tức trở lại. Không cho phép đi, ở chờ Nhiễm Ngao, một lát anh ấy sẽ tới một hồi sẽ tới."

Tôi chỉ có thể gật đầu, bắt đầu đi nhìn nó rời đi.

Trong hành lang trống trơn, tôi thất thần ngồi nhìn vách tường trắng đối diện.

Đứa nhỏ.

Lời dạy đầu của phụ đạo viên dạy dỗ chúng tôi là: "Mấy em, mấy đứa nhỏ này nha.."

Mẹ tôi ngày hôm trước còn gọi điện thoại cảm râm tôi: "Con đó, đứa nhỏ đáng chết này..."

Chủ bút ở tòa soạn tôi thực tập, lúc tôi chuẩn bị nộp bản thảo liền mắng vồn: "Cô, đứa nhỏ xấu xa này.."

Ở trong mắt bọn họ, tôi là đứa nhỏ. Nhưng bây giờ, đứa nhỏ như tôi lại đang mang một đứa nhỏ!

Bé tôi quá sớm, tôi ngoài dự đoán mọi người, thật sự khiến cho tôi ứng phó không kịp.

Đến tội cùng nên làm cái gì bây giờ?

Khó có thể bỏ nó?

Nhưng tôi làm sao mang nó được đây?

Đứa bé này có thể có mắt của tôi, lông mày của tôi, mũi của Nhiễm Ngao, miệng của Nhiễm Ngao. Làm sao có thể quấy nát nó ném vào bồn cầu?

Tay không tự chủ đặt trên bụng. Không biết có phải ảo giác hay không, tôi cảm nhận được từ lòng bàn tay truyền đến từng đợt ấm áp, chẳng lẽ là, con?

Đột nhiên, một trận thanh âm chạy trốn dồn dập đến gần, tôi ngẩng đầu nhìn lên, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Tôi chưa từng thấy Nhiễm Ngao chật vật như vậy: cà vạt bị vụng ra, nút thắt được nong rộng trĩ xuống trên cổ, không có áo khoác âu phục, lồng ngực dồn dập phập phồng, sợi tóc trên trán bị mồ hôi thấm ướt.

Anh đứng trước mặt tôi, nhìn tôi, trong mắt một mảnh tuyệt vọng, tiếp theo hai mắt nhắm lại, khi mở ra lần nữa, tôi bị lừa gạt trong mắt của anh đốt cháy, trong lòng một trận hoảng hốt.

Anh cúi người, nắm lấy cánh tay của tôi, đau lòng gào nhẹ: "Tại sao muốn làm như vậy?! Tại sao lại ác như vậy?! Tại sao?!!"

Tôi bị anh rống tại liên tiếp sao làm cho mù mắt, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh.

Ý thức được hành động của mình gây sợ hãi cho tôi, anh từ từ buông tôi ra, chán nản ngồi ở bên cạnh tôi.

Ánh mắt Nhiễm Ngao từ từ hiện hồng, bên trong có bi phẫn và đau lòng không đè nén được.

Sau một trận trầm mặc hít thở không thông, điện thoại di động vang lên, anh nhưng ngoảnh mặt làm ngơ. Nhưng tiếng chuông giống như có ý chọc giận anh, cứ kéo dài. Rốt cục anh đột nhiên đứng dậy, cầm điện thoại di động dùng sức ném lên mặt đất một cái. Bàng một tiếng, điện thoại di động vỡ thành mảnh nhỏ. Sau đó anh cũng không quay đầu lại, bước nhanh rời đi, thân thể căng thẳng biểu hiện ra cơn giận của anh.

Mới vừa đi ra mấy bước, anh đột nhiên dừng lại, do dự một chút, đột nhiên xoay người, sắc mặt âm trầm đi trở về, ôm lấy tôi đang ngồi không nhúc nhích ở chỗ cuối vì bị những hành động điên cuồng liên tục của anh làm cho hoảng sợ.

Không để ý tới những ánh mắt đông đảo kinh dị trong bệnh viện, Nhiễm Ngao ôm tôi bước nhanh đi ra bệnh viện, đặt nhẹ tôi vào trong xe, nịt giầy an toàn, sau đó phát động xe, động tác liền một mạch.

"Nhiễm Ngao." Tôi rốt cục sống lại, phục hồi lại tinh thần.

"Đừng nói gì." Anh nhìn một cái cảnh cáo, nhất thời tôi câm như hến.

Yên lặng cả đường về, tôi buồn bực không dứt: không phải đã nói cho anh biết mình tới bệnh viện sao? Sao lại kích động thế?

Rốt cục, về đến nhà.

Anh ôm tôi tiến vào phòng ngủ trên lầu, cẩn thận đặt tôi trên giường, sau đó đưa lưng về phía tôi, ngồi ở bên giường yên lặng không nói gì.

Lưng anh khẽ run, giống như đang hết sức ức chế kích động.

Anh thấp giọng hỏi: "Con... Đã bao lớn?"

"Chừng 6 tuần."

Nghe vậy, anh bỗng nhiên nắm chặt quả đấm, giống như là đang nhẫn nại đau đớn thật lớn.

Yên lặng hồi lâu, anh đột nhiên thở dài, xoay người đối mặt tôi, nhẹ vỗ về mặt của tôi, dịu dàng hỏi: "Còn đau không?"

"Sao lại không đau! Nhiễm Ngao, Anh sao lại đã man như vậy! Nhìn xem, tím hết rồi!" Tôi cuộn tay áo lên cho anh nhìn vết bầm trên cánh tay.

Anh bắt đầu dĩ thờ dài: "Anh là hỏi em giải phẫu xong còn đau không."

Giải phẫu?

Tôi lúc này mới chợt hiểu ra, khó trách anh phát hỏa lớn như vậy, khó trách anh ôm tôi về nhà, thì ra anh cho là, tôi đã bỏ hài tử!

"Em không có làm giải phẫu." Lần này đến phiên tôi bắt đầu dĩ than thở.

Anh sững sốt, sau đó phản ứng lại, trong mắt nhất thời hiện lên thần thái vui mừng, không thể tin hỏi: "Nhưng Thịnh Hạ nói cho anh biết, em đã giải phẫu, muốn anh tới đón em. Chờ anh chạy tới bệnh viện, đã nhìn thấy em che bụng, sắc mặt tái nhợt, anh cho là... em thật không có bỏ hài tử?"

Tôi cầm tay của anh, đặt ở trên bụng: "Con vẫn còn ở nơi này, thật tốt."

Nhẹ vỗ về bụng của tôi, trên mặt anh lộ ra nụ cười của trẻ con, quỳ ở trước mặt tôi, đem lỗ tai đặt trên bụng tôi, cẩn thận lắng nghe.

Bộ dáng của anh khiến cho tôi không tự chủ được mỉm cười: "Đứa ngốc, mới 6 tuần, làm sao nghe được."

Nhiễm Ngao đột nhiên ngẩng đầu, nụ cười biến mất, vẻ mặt khảm trương và nghiêm túc: "Em đi thề, em sẽ sinh con ra?"

Hồi tưởng bộ dạng đau lòng tận xương vừa rồi của anh, tôi không khỏi thở dài, dù sao tôi cũng không đành lòng bỏ đi đứa nhỏ này, sinh được thì sinh. Tôi cũng không chịu được anh cầm chặt tay tôi nữa, liên tục hỏi tại sao tại sao tại sao. Nhiều hơn mấy lần nữa, tay của tôi chắc chắn bị gãy.

"Được, em thề, sẽ sinh con." Tôi dùng sức nín lấy gương mặt của anh, báo thù cho vết bầm trên cánh tay.

Nghe nói như thế, anh nặng nề hôn trán của tôi, mặt mày hớn hở.

Sau đó, trong mắt của anh tinh quang chợt lóe, nói: "Chờ anh." Sau đó vọt ra phòng ngủ.

Tôi kỳ quái, làm sao vậy?

Bất quá, cái này không trọng yếu, quan trọng là ... ---- Thịnh Hạ, con nhỏ này, lại dám hăm hại tôi!

Lập tức, tôi gọi điện thoại hỏi tội: "Bò, con nhỏ đáng chết này! Lại lừa gạt Nhiễm Ngao nói mình bỏ hài tử, có phải muốn hại chết mình không a!"

"Yên tâm, Nhiễm Ngao không nỡ giết bò." Nó ở bên kia nhàn rỗi nói.

"Còn nói nữa, mới vừa rồi thiếu chút nữa là một xác hai mạng."

"Mình chỉ là muốn bỏ thấy rõ ràng phản ứng của anh ta. Thấy rõ thái độ anh ta đối với bỏ. Có ai lại vì người không có quan hệ mà tức giận? Tôn trọng phôi, tôn trọng lòng, vừa tôn trọng thận, cái được không bằng cái mất. Anh ta tức giận, có nghĩa là coi trọng người."

"Anh ta coi trọng con của anh ta." Miệng tôi cứng rắn.

"Anh ta coi trọng chính là bỏ cùng con của anh ta." Thịnh Hạ sửa lại: "Bằng điều kiện của Nhiễm Ngao, còn sợ không tìm được phụ nữ sinh con cho sao? Bởi vì quan tâm bỏ, mới quan tâm đứa bé này."

Là thế này phải không?

"Tốt lắm, tôi còn phải phá án. Gác máy, buổi tối nói chuyện tiếp." Bên kia tựa hồ lại có vụ án, nó vội vàng cúp điện thoại.

Đang lúc ấy thì, Nhiễm Ngao hai tay để sau lưng đi tới, ngồi ở bên giường, thần bí nói: "Nhắm mắt lại, vươn tay ra."

Tôi làm theo lời anh, đột nhiên cảm giác được ngón áp út ở tay trái truyền đến cảm giác lạnh lẽo, lập tức mở mắt, liền thấy trên ngón áp út đã có một chiếc nhẫn kim cương ưu nhã tinh xảo, đặc biệt giật mình.

"Gả cho anh đi, anh sẽ chăm sóc em một đời một kiếp." về mặt Nhiễm Ngao vô cùng thành khẩn.

"Mua lúc nào?" Tôi không chút nào để ý đến thâm tình chân thành của anh, không có biện pháp, phụ nữ nhìn thấy nhẫn kim cương sẽ điên cuồng. Huống chi cái này là kiểu dáng tôi thích đã lâu. Kể từ nửa năm trước cùng Thịnh Hạ kinh doanh, ở trong cửa hàng thấy được nó, vẫn mơ ước có một ngày nó có thể xuất hiện trên tay tôi.

"Ba tháng trước."

"Tại sao mua cái này?" Làm gì có người nào không có chuyện gì lại mua nhẫn kim cương đặt ở nhà.

"Dù sao sớm muộn gì cũng muốn mua... Đừng chỉ nhìn chiếc nhẫn, người em phải gả là anh. Em mà không trả lời, anh sẽ cho rằng em chấp nhận." Thấy tôi thật lâu không có đáp ứng, sắc mặt Nhiễm Ngao bắt đầu không nhịn được.

Nhìn nhận kim cương trên tay đã sớm được chuẩn bị tốt, hồi tưởng lại lời nói vừa rồi của Thịnh Hạ. Giờ phút này, tôi thật sự cảm nhận được sự quan tâm của anh, trong lòng nhất thời dâng lên một trận âm áp, lỗ mũi bất giác có chút chua xót.

Bọn họ nói, mọi việc có mất mới có được. Có lẽ sau khi cưới tôi sẽ mất đi rất nhiều, nhưng ít ra vào giờ khắc này, Nhiễm Ngao quan tâm, Nhiễm Ngao âm áp thật đáng giá.

Cho nên, nhìn về phía anh đang lo lắng, tôi trịnh trọng trả lời ----

"Không muốn."

"Cái gì?" Trong thanh âm lộ ra nguy hiểm.

"Anh cũng không có quỳ xuống, không thành khẩn." Tôi cố làm ra vẻ.

Mặc dù rất cảm động, nhưng thật khó khăn mới có được cơ hội mặc cả với anh, nhất định phải chơi đủ vốn.

Anh hít sâu một cái, cầm tay của tôi, quỳ một chân trên đất, dịu dàng nói: "Gả cho anh."

"Em... Suy nghĩ một chút." Tôi rút về hai tay, ôm ở trước ngực, mỉm cười nhìn anh.

Biết bị đùa bỡn, Nhiễm Ngao neho mắt lại, từ từ đứng lên, đột nhiên đem tôi bỏ nhào ngã xuống giường, nhìn như hung hăng, kì thực hết sức mềm nhẹ .

Anh dịu dàng nhìn tôi : "Gả cho anh."

Anh lần thứ ba cầu hôn.

Nhìn ánh mắt của anh, tôi thật bị mê hoặc, không tự chủ gật đầu.

Sau đó, anh trần ra mỉm cười thắng lợi, cúi người, nặng nề hôn tôi.

Mơ mơ màng màng hết sức, trong đầu chỉ có một ý niệm: lần này, tôi thật sự muốn đi vào phần mộ.

Trong siêu thị, tôi điên cuồng mà tìm kiếm đồ ăn vặt, bánh quy giòn[1], ô mai chua[2], khoai tây chiên, chocolate, thạch trái cây, kẹo bơ cứng[3] và kem. Toàn bộ nhét vào trong xe đẩy.

Chỗ tốt lớn nhất khi mang thai là, cô có thể phóng thích bụng ăn uống thả cửa, hơn nữa không một chút mặc cảm.

Chẳng qua, có người lại không cho là như vậy ---

"Anh mới đi một hồi em đã lấy nhiều đồ ăn vặt như vật! Mau bỏ trở về!" Nhiễm Ngao làm bộ muốn đem đồ ăn vặt lấy đi.

Tôi lập tức bỏ nhào vào xe, bảo vệ đồ ăn vặt: "Nhiễm Ngao, không phải là em muốn ăn, là con trong bụng em muốn ăn a!"

"Không được! Ăn những thứ này không có dinh dưỡng, em sẽ không ăn bữa ăn chính, không được, tuyệt đối không thể mua." Nhiễm Ngao thái độ kiên định, mạnh mẽ kéo tôi.

Mất thấy thế cục đã định, tôi chỉ vượt bụng, cúi đầu lả chã - chực khóc: "Con ơi, mạng của con thật là khổ a, gặp gỡ loại ba ba mặt người lòng thú này, ngay cả đồ cũng không cho ăn."

Len lén liếc về phía Nhiễm Ngao, chỉ thấy lông mày thanh tú của anh không ngừng lay động, nhấn nạy một lúc lâu, rốt cục lắc đầu thỏa hiệp: "Tốt lắm, tốt lắm, mua đi. Bất quá lần sau không được viện lý do này nữa!"

Nghe vậy, tôi cười thầm không dứt, ha ha, Nhiễm Ngao, đấu với tôi, người còn kém xa lắm.

"Nhiễm Ngao?" Khi tôi bận rộn nhặt đồ, đột nhiên một đạo thanh âm nũng nịu truyền đến.

Trong lòng căng thẳng, thật giống như người được một tia nguy cơ.

Quay đầu nhìn lại, ngũ quan xinh xắn, tóc thẳng đen nhánh mềm mại, thân thể yếu điệu mảnh khảnh, hảo một cái mỹ nữ thanh lệ động lòng người, hảo một cái mỹ nữ dám dùng ánh mắt kinh hi ái mộ nhìn chăm chăm đàn ông của tôi.

Nhìn lại Nhiễm Ngao, trên mặt anh ngoài kinh dị còn có một tia bối rối.

Trong lòng "Lộp bộp" một tiếng, không tốt, giữa hai người tuyệt đối không đơn giản.

Mỹ nữ cười nói tự nhiên: "Thật đúng dịp, lại gặp anh ở đây."

Nhiễm Ngao đã khôi phục lại bình tĩnh, cười nhưng không nói.

Thấy tình cảnh này, mỹ nữ trên mặt hiện lên một trận thất vọng, nhưng lập tức thu lại tâm tình, mỉm cười nhìn về phía tôi: "Vị này là?"

"Vệ Tịnh Nhã, bạn gái của tôi. Tịnh Nhã, đây là bạn học ở đại học của anh, Hồ Nghi Dĩ." Nhiễm Ngao ôm tôi đến bên cạnh.

Nhất thời, một đạo ánh mắt ghen ghét và hồ nghi tràn ngập trong ý cười, mà chỉ có phụ nữ mới nhận ra được từ Hồ Nghi Dĩ bắn thẳng về phía tôi, trực tiếp đánh trúng tôi.

Tôi lấy tịnh chế động, nhìn cô, điềm tĩnh cười một tiếng.

"Chúng tôi còn có việc, đi trước!" Nhiễm Ngao thái độ khác thường, không đợi Hồ Nghi Dĩ kịp phản ứng, liền ôm tôi xoay người tránh ra.

Không nhận được quay đầu nhìn lại, Hồ Nghi Dĩ sững sờ tại chỗ, vẻ mặt lúng túng bức tức, thấy tôi quay đầu lại, vừa lúc đem con giận trút lên người tôi, cô lại --- nhướng lên mắt phải, khiêu khích đối với tôi cười một tiếng!

Trong lòng tôi muốn nhấn nhục lại không thể nhẫn, tôi đưa tay lên --- nặng nề vỗ vỗ mông Nhiễm Ngao.

"Em sao vậy?" Nhiễm Ngao cúi đầu nghi ngờ nhìn về phía tôi.

"Không có chuyện gì." Về mặt tôi bình tĩnh.

Sau đó lại quay đầu, trả lại cho cô một nụ cười khiêu khích, khiến cô kinh ngạc, hắc hắc, hồ ly tinh, có bản lĩnh người cứ tới dành, tới dành Nhiễm Ngao nhà tôi, có cái mông rất co dãn a!

Về đến nhà, tôi trái lo phải nghĩ, hai người bọn họ đến tốt cùng là quan hệ như thế nào, nhìn bộ dạng Nhiễm Ngao, cũng không giống với từng có giao hảo với cô gái kia, vậy tại sao nhìn thấy cô ta lại bối rối như vậy?

"Đang suy nghĩ gì?" Nhiễm Ngao đi tới, ngồi ở bên cạnh tôi, ôm tôi để trên đùi.

"Không có gì?" Tôi đùa bỡn cúc áo của anh, chậm rãi nói: "Hồ Nghi Dĩ thật xinh đẹp."

"Là sao?"

Không mắc mưu? Tôi thiếu kiên nhẫn: "Làm sao, anh không cảm thấy sao?"

Anh nhướng lông mày bên phải nhìn tôi: "Em muốn anh trả lời thế nào 'So với em kém xa' hay là 'Ồ chung một chỗ với em, mắt của anh căn bản là không

nhìn thấy những phụ nữ khác'?"

Tôi nắm mũi của anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không cho phép nói có lẽ." Bất quá nói thật, lỗ mũi của Nhiễm Ngao nhà tôi thật đẹp mắt, vừa thanh tú lại cao thẳng, hy vọng con sẽ giống như anh.

"Như thế nào? Ghen tỵ?" Anh nắm tay của tôi, đắc ý cười.

Thất sách, cư nhiên làm cho anh lấy được một quân, tôi lập tức thu hồi lửa giận, ngón tay nhẹ nhàng trượt trên mặt anh, thản nhiên cười tươi: "anh nghĩ nhiều quá, em chỉ là muốn, nếu anh và cô ta phục hợp tình cũ, nhớ rõ phải nói cho em biết sớm một chút. Em sẽ mang theo con dọn nhà a."

Vừa dứt lời, cánh tay ngang hông tôi nhất thời chặt hơn, Nhiễm Ngao nâng cằm của tôi lên, chăm chú nhìn tôi: "Em, dám."

"Anh đoán em có dám hay không?" Tôi tựa vào trên vai anh, nhàn nhã nhìn anh.

Anh rút cục đầu hàng: "Anh cùng cô ta chẳng qua là bạn bè bình thường, cô là khoa trung văn, anh là khoa máy tính, khi chuẩn bị tổ chức chương trình mới biết nhau, em đừng nghi ngờ."

"Nếu là bạn bè bình thường, tại sao anh nhìn thấy cô ta lại bối rối như vậy? Còn vội vàng kéo em ra." Thủy chung nghĩ không ra điểm này.

Nhìn thật sự là dấu điểm không được, anh không thể làm gì khác hơn là đành hoàng giải thích: "Đại học, cô ta tỏ tình với anh, nói yêu thích anh, nhưng anh cự tuyệt. Nguyên tưởng rằng chuyện đã xong, nhưng sau đó mới biết được, cô ta vẫn len lén khi dễ những cô gái chung quanh anh. Bây giờ cô ta biết em là bạn gái của anh, anh sợ cô ta sẽ thương tổn em, cho nên mới không muốn tiếp xúc nhiều. Tóm lại, sau này nhìn thấy cô ta không nên nói nhiều, lập tức né tránh, biết không?" Anh nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc

Vừa nghe lời này, lưng tôi lập tức lạnh, thì ra phụ nữ này là một nhân vật ngoan độc, mới vừa rồi tôi lại không biết sống chết đi chọc cô, sẽ không bị tát a-xít chứ?!

"Tốt lắm, lập tức ăn cơm, bây giờ không cho ăn đồ ăn vặt." Anh để tôi xuống, đứng dậy, nhắc tới túi đồ ăn vặt, tiến vào phòng bếp.

Không có biện pháp, tôi một bên đọc tạp chí, một bên chờ đợi món ăn của anh.

Thật ra thì Nhiễm Ngao làm món ăn rất ngon, quả thật so với những thực phẩm không tốt kia ăn ngon hơn nhiều. Lợi hại nhất chính là, anh căn bản không cần luyện tập, chỉ cần nhìn sách dạy nấu ăn một lần, là có thể làm ra món ăn, mùi vị thơm ngon, bạn tuyệt đối không thể tưởng tượng đây là tác phẩm của người mới học.

Đột nhiên một đoạn văn trên tạp chí ánh vào mắt tôi, tôi quát to một tiếng, vọt vào phòng bếp.

"Nhiễm Ngao, phía trên này nói, suy nghĩ từ góc độ nuôi dưỡng tốt đứa bé, con trai nên lớn hơn con gái 5 - 6 tuổi" Tôi lấy tạp chí, đọc cho anh nghe.

Anh không có phản ứng.

"Phía trên còn nói, khoa học gia điều tra trên thế giới, phần lớn người cho là, papa ở tuổi 30 đến 45 là lúc sinh con được thông minh nhất. Tỷ như, đại khoa học gia Ái Nhân Tư Thân ra đời lúc papa 32 tuổi; tác giả tác phẩm Gia khế ha phu, Mark, khi ra đời, papa đã 36 tuổi; nhà thơ Goethe ra đời lúc papa 39 tuổi; âm nhạc gia Tiểu Bá Nạp ra đời lúc papa 45 tuổi." Tôi tiếp tục đọc.

"Vậy thì sao?" Thanh âm anh là lạ.

"Ài, người tại sao không sinh sớm mấy năm nữa?" Nhiễm Ngao năm nay 24, chỉ lớn hơn tôi 2 tuổi. Xem ra cơ hội hài tử chúng tôi trở thành nhân vật kiệt xuất bị ít đi một nửa.

Đột nhiên, Nhiễm Ngao xoay người ôm lấy tôi, không có chút nào báo động trước hôn xuống.

Tôi mở to hai mắt buồn bực nhìn về phía anh, tại sao, đã đói bụng đến mức muốn ăn tôi sao.

Trong đôi mắt Nhiễm Ngao lưu dật thần sắc cổ quái, tựa như do dự, tựa như giãy dụa. Nhưng giờ phút này tôi đã không thể đi tìm tòi nghiên cứu, một trận kinh tởm cảm đột nhiên xuất hiện, khiến cho tôi đẩy anh ra, chạy vào phòng tắm ới.

"Tại sao, nụ hôn của anh khiến em kinh tởm như thế?" Trong gương vẽ mặt Nhiễm Ngao bị thương, vội vàng vỗ về lưng của tôi.

"Nhiễm Ngao." Tôi giương ánh mắt mộng lung bởi nước mắt, đáng thương nhìn về phía anh: "Đây là phản ứng khi có thai."

Quả nhiên, trong cuộc sống về sau tôi thật biết phản ứng khi có thai quả lợi hại. Mỗi ngày ới còn hơn trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang. Thứ gì cũng ăn không vô, có khi thậm chí uống nước cũng ới. Lại rất chóng mặt, quả thực so với thụ hình còn khổ hơn.

"Nhiễm Ngao, đáp ứng em, nếu em mất, anh nhất định phải tái giá, tìm người xấu hơn em, tính tình hư hơn em, vóc người mập hơn em. Như vậy anh mới có thể nhớ tới điều tốt của em." Lại thêm một lần ới nghiêng trời lệch đất sau, tôi nằm ở trên giường, hấp hối nói.

"Vệ Tịnh Nhã, em đừng nói hươu nói vượn." Anh cẩn thận ôm tôi vào trong ngực, vuốt gương mặt của tôi, vẻ mặt lo lắng: "Có tốt hơn một chút không,

cái gì cũng không muốn ăn sao?"

Tôi lắc đầu, lôi kéo tay của anh: "Nhiễm Ngao, anh hứa với em đi."

Tôi thật không dễ dàng mới có một hồi hào phóng như vậy a.

"Nếu như em chết, anh nhất định phải cưới cô gái đẹp hơn em gấp trăm lần." Anh bị tôi phiền thật lợi hại, tàn bạo nói.

Tôi giận đến dùng sức bấu cánh tay anh, thật không có lương tâm !

Anh không nhúc nhích, sau đó ở bên tai tôi dịu dàng nói: "Xem em còn dám chết trước anh hay không."

"Không dám, không dám. Như vậy... Nếu anh chết trước, em sẽ dùng đi sản của anh đi tìm tình nhân." Nói xong tôi nhìn sắc mặt xanh mét của Nhiễm Ngao, âm thầm bật cười. Em khó chơi như vậy, anh cũng đừng nghĩ dễ qua.

Bất quá ói cũng có lợi, đứng ở trên cân nhìn xuống, mới ngắn ngủi vài ngày, thể trọng đã giảm 3 ký lô.

Tinh thần lập tức rung lên, vội vàng tìm chiếc quần jean mua năm ngoái, mặc vào vừa y. Thật tốt quá!

"Nhiễm Ngao! Nhiễm Ngao! Mau nhìn, tôi gầy!" Tôi vội vàng khoe ra, lại bị ánh mắt âm trầm của anh hù đến.

Chết! Đã quên bây giờ không phải là thời điểm giảm cân a.

"Mau uống sữa tươi!" Anh đem sữa tươi còn nóng đưa tới bên miệng tôi, chuẩn bị uy tôi uống xong.

Tôi biết điều một chút uống xong một ngụm, nhưng không đợi sữa tươi xuống bụng, cảm giác kinh tởm lại xông tới.

Cho nên, trong phòng tắm lại vọng lên âm thanh nôn mửa của tôi.

Ai, những ngày thế này, khi nào mới hết a

Oa, ăn ngon! Ngon ngon!! Nước súp quanh quần ở lưỡi của tôi, thật là mỹ vị nhân gian.

Mấy ngày qua buồn bức ở nhà đều nhanh mốc meo , thừa dịp hôm nay dạ dày thư thái, liền bỏ lại Nhiễm Ngao đi ra ngoài dạo một chút. Trong lúc vô tình phát hiện chỗ này vừa mở một quán súp, trang hoàng cổ kính, lại ưu nhã.

Trong quán truyền ra từng trận mùi thơm hấp dẫn, tôi liền ngồi xuống nhanh chóng ăn.

Nhẹ nhàng cảm lên một chén súp, một ngụm đi xuống, da mỏng, súp nhiều, nhân mềm, mùi thơm, thật là làm cho người muốn ngừng mà không được.

"Tĩnh Nhã!"

Đang lúc tôi ăn như hổ đói, tiếng nói ồm ồm vang lớn bên tôi.

Ngẩng đầu, liền thấy một đôi mắt đen nhánh như sao, bên trong tràn đầy mừng rỡ.

"Lâm Dã!" Tôi nhận ra người này: "Anh cũng tới dùng cơm a? Tôi đây ngồi, hôm nay tôi mời."

"Quán này là tôi mở, còn cần em mời?" Anh cười ngồi ở bên cạnh tôi.

Thân thể cao lớn, bên trong áo sơ hồ hiện ra da thịt bần chắc. Làn da màu đồng. Quanh thân tản mát ra hơi thở "không lương thiện", làm cho người tôi cảm thấy nguy hiểm. Nhưng đối với bạn bè mà nói, anh là người không thể tốt hơn: thẳng thắn sáng sủa, hào khí ngất trời. Nhìn kỹ ngũ quan anh, cũng không có nơi nào xấu, nhưng mọi cử động tạo cho người tôi rất nhiều cảm giác, đã không thể dùng đẹp trai để hình dung. Chỉ cần đứng ở bên cạnh anh, thì có cảm giác an toàn rất mạnh, lập tức là có thể an tâm.

Đây chính là Lâm Dã.

"Anh vừa mở quán này sao, sao tôi không biết?" Tôi lên tiếng kinh hô.

Lâm Dã này cũng thật là kỳ quái , trên đường làm ăn, không phải là hẳn là mở một vài hộp đêm, quầy rượu... Sao? Anh nhưng vẫn càng không ngừng mở một vài tiệm bánh ngọt, quán lẩu, quán vịt nướng, thật sự quá không phù hợp khí chất của anh .

Bất quá, điều này cũng dễ cho tôi đi ăn uống chùa.

"Biết thì thế nào, tiểu bạch kiểm kia sẽ cho em tới sao?" Anh trừng phạt bằng cách vỗ vỗ đầu của tôi.

Tiểu bạch kiểm trong miệng anh chính là Nhiễm Ngao.

Đoán chừng đời trước hai người bọn họ là oan gia, từ lần đầu tiên gặp mặt, hai người liền không ưa đối phương, nhẹ thì chê cười nhau, nặng còn có thể dùng quyền cước. Tóm lại có bọn họ, thế giới tuyệt đối không an ninh. Tôi chỉ có thể tận lực tránh cho hai người bọn họ chạm mặt.

"Làm sao có chuyện đó." Tôi vội vàng nhìn trái nhìn phải: "Trong quán bố trí rất đẹp, anh thật tinh mắt."

"Sao lại nổi lên nịnh nọt vậy? Sợ tôi không mời người ăn à? Tiểu Trần, cầm hai chén nữa tới đây." Lâm Dã quay đầu lại phân phó nhân viên.

Tôi bặm miệng cười một tiếng, cúi đầu tiếp tục chiến đấu hăng hái cùng thức ăn ngon.

Chỗ tốt lớn nhất của Lâm Dã chính là nghĩa khí, biết anh 7 năm, ăn đồ của anh không ít, nhưng anh chưa từng nói một chữ.

"Tĩnh Nhã." Lâm Dã đột nhiên gọi tôi.

"Uh." Tôi ngẩng đầu.

"Tại sao còn chưa chia tay tiểu bạch kiểm kia?" Anh tà tà cười.

Nghe vậy, tôi bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Dã này, mỗi lần thấy tôi cũng hỏi cái vấn đề này.

"Làm anh thất vọng rồi, chúng tôi sắp kết hôn. Đến lúc đó anh nhất định phải tới, đưa tôi bao đồ phẩm." Tôi từ một đồng súp trong chén ngẩng đầu, nhìn anh.

Anh sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó hỏi: "Em không phải là mới vừa tốt nghiệp sao? Nhanh như vậy liền kết hôn?" Khẩu khí có chút vội vàng xao động.

"Bởi vì, " tôi sờ sờ bụng, có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: "Tôi mang thai."

"Cái gì?" Tay của anh đột nhiên nắm chặt, tựa hồ muốn đem ly trà trong tay bóp nát

"Cho nên phải lập tức kết hôn." Tôi nhìn bụng, như đưa đám: "Sau này tôi sẽ thành thiếu phụ trẻ tuổi có chồng."

Hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng động, tôi kỳ quái ngẩng lên đầu, chỉ thấy Lâm Dã ngờ ngác nhìn ly trà, thật lâu không thể phục hồi tinh thần lại.

"Lâm Dã, anh làm sao vậy?" Tôi hỏi.

"Không có, em ăn trước, tôi đi qua xem một chút." Miệng anh đẩy ra một trận cười khổ.

Nhìn bóng lưng chán nản của anh, mặt tôi nhăn nhu, cũng khó trách Lâm Dã thất hồn lạc phách như vậy, nếu như anh muốn kết hôn cùng một phụ nữ tôi ghét, tôi cũng sẽ không vui vẻ. (#Amr: làm rồi chị, chị ơi chị ngây ngô quá...)

Ai, Nhiệm Ngao cũng thiệt là, dựa vào phân lượng tôi ăn đồ ăn của Lâm Dã nhiều năm như vậy, thì không thể cùng anh chung đụng thật tốt sao?

Lúc tôi đang đau đầu, một trận mùi đàn hương nhàn nhạt truyền tới chỗ tôi.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn lên người đàn ông trước mặt kia, gương mặt dịu dàng tuấn lãng, khí chất nho nhã, trông nét màu nâu chứa đựng ý cười nhu hòa.

Là anh.

Cung Viêm.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

"Cung Viêm! Anh trở về lúc nào." Tôi lập tức cho anh nụ cười sáng lạn.

Thật là một chút cũng không thay đổi, vẫn còn là bạch mã hoàng tử năm đó tôi thầm mến a!

"Gần một tháng." Anh lẳng lặng ngồi xuống, nhìn tôi cười: "Trôi qua thực nhanh, chúng ta đã bốn năm không gặp. "

"Còn nói sao, năm đó anh âm thầm bỏ chạy đến Mỹ quốc du học, muốn tiễn đưa anh cũng không kịp." Tôi oán giận nói.

"Khi đó trong nhà vừa lúc xảy ra chút việc, cho nên có chút vội vàng, không kịp báo cho mọi người." Anh cười một tiếng xin lỗi: "Nhớ được ngày đó là sinh nhật 18 tuổi của em, trọng yếu như vậy tôi cũng vắng mặt."

Tôi đang muốn trả lời, điện thoại di động trong túi của tôi rung lên.

Để cho tiện gửi nhanh tin trộm khi đi học, bốn năm đại học luôn để điện thoại ở chế độ rung, bây giờ mặc dù đã tốt nghiệp, nhưng cái thói quen này vẫn không đổi được.

Lấy ra, vừa nhìn, nguyên lai là Nhiệm Ngao gọi tới.

Hồngбет, một mình đi ra ngoài bị anh phát hiện, tôi vội vàng bắt máy, không cần phải nói, lại là dạy dỗ đây.

"Ở nơi đâu?" Nghe khẩu khí thật giận không nhẹ.

"A, ở bên ngoài ăn cơm." Tôi vội vàng trả lời.

"Tại sao không nói một tiếng đã đi ra một mình?" Giọng nói của anh hòa hoãn chút.

"Em đã quên." Coi như hết, cùng anh đi ra ngoài nhất định là cái này cũng không cho đụng, cái kia cũng không cho ăn, không phải là trong bụng có nhiều hơn một khối thịt thôi sao? Làm như bệnh nan y không bằng.

"Ăn cơm ở đâu, anh tới đón em."

Tôi đón tôi? Để cho anh và Lâm Dã chạm mặt sao được? Tôi vội vàng ngăn anh lại: "Em lập tức về nhà! Tốt lắm, tốt lắm, không nói với anh nữa, điện thoại di động sắp hết pin!"

Nhanh chóng cúp điện thoại, thờ mạnh một hơi.

Ngẩng đầu, nhìn thấy Cung Viêm cười: "Bạn trai thật quan tâm em."

"Ha ha." Tôi không có ý tốt cười cười, quệt quệt môi: môi, chuẩn bị chuẩn đi: "Em còn có việc, đi trước, lần sau hàn huyên tiếp!"

"Tôi đưa em." Cung Viêm lập tức đứng lên, giúp tôi dịch chuyển cái ghế, giống như trước đây, phong độ thân sĩ mười phần.

"Cám ơn nhiều." Cung kính không bằng tuân mệnh, tôi đứng dậy cùng anh đi ra ngoài cửa.

Mới vừa đi vài bước, liền phát giác tư thế bước đi của Cung Viêm có điểm gì là lạ, nhìn kỹ, chân phải của anh hành động có chút cứng nhắc cùng mắt tự nhiên!

"Cung Viêm, chân của anh?" Tôi kinh ngạc hỏi.

"A, mấy năm trước tai nạn xe bị thương, lưu lại chút di chứng." Anh cười vân đạm phong thanh, sau đó mở cửa xe: "Lên xe nào."

Không nói nhiều hơn nữa, tôi lẳng lặng lên xe.

Ngoài cửa sổ phong cảnh hai bên rồi rít thối lui, trong dư quang, Cung Viêm chuyên chú lái xe, ngón tay nắm chặt tay lái, thon dài sạch sẽ.

Cho tới bây giờ tôi vẫn nhớ được ở buổi lễ lúc cấp 2, tình cảnh anh làm Đại Tân sinh đứng ở trên đài đọc diễn văn: tư thái dịu dàng ưu nhã, thái độ khiêm hòa mà tự tin, khỏe miệng khẽ giờ lên, thời khắc treo nụ cười lơ đãng, làm cho người tôi không khỏi sa vào trong đó.

Sau lại, trên đường tan học, anh và Lâm Dã xuất hiện, đánh chạy mấy đứa đến tìm Thịnh Hạ báo thù. Tôi thế mới biết anh và Lâm Dã giống nhau, có bối cảnh hắc đạo, hơn nữa còn là người thừa kế Viêm bang.

Thật sự không cách nào tưởng tượng, lúc anh đánh nhau thì dũng mãnh lưu loát và ở người dịu dàng nho nhã ở trường học là một --- ngoại trừ có cùng gương mặt tuấn tú.

Tóm lại, sau lần đó, tôi liền gia nhập đội ngũ to lớn thăm mền anh.

Đáng ăn mừng chính là, sau lại dần dần cùng anh và Lâm Dã quen thuộc, trở thành bạn tốt, nhưng vẫn không dám hướng anh biểu lộ.

Cứ như vậy, tôi không tiếng động thăm mền Cung Viêm hai năm.

Rất cực, mùa hè sau khi thi tốt nghiệp trung học, quyết định ở dịp hội tụ nhân ngày sinh nhật 18 tuổi tôi sẽ hướng anh biểu lộ, liệu chết đánh cược một lần.

Chẳng qua là, ngày đó, Cung Viêm không có tới.

Tôi chẳng qua là lỡ vật anh để cho Lâm Dã mang đến và tin tức du học Mỹ quốc.

Cho nên, gian đoạn mến thâm lâu dài lần đầu tiên của tôi bị cắt đứt.

Không sai, tôi từ nhà trẻ liền thăm mến nam sinh, có đôi khi còn cùng lúc thăm mến nhiều người, đầu tuần lễ là lớp trưởng, cuối tuần lại là ủy viên thể dục, tiếp theo chính là ủy viên học tập, dù sao thăm mến cũng không phạm pháp.

"Tĩnh Nhã, lúc ấy không còn kịp tham gia sinh nhật của em, đã bay đến Mỹ quốc, thật xin lỗi." Lời của anh đánh tan sự nhớ lại của tôi.

"Không sao, chỉ cần có lễ vật là được. anh cũng không phải không biết con người của tôi thực tế nhất." Tôi như không có việc gì đối với anh cười một tiếng, nhưng vừa chạm vào ánh mắt nhu hòa của anh, mặt liền lập tức nổi lên một tầng đồ ừng, vội vàng xoay đầu lại, nhẹ vỗ ngực. Thật là không nghĩ tới, cách nhiều năm, anh luôn đẹp trai như vậy.

Xem ra ánh mắt chọn đàn ông của tôi không tệ a, phải gả, thăm mến cũng là đẹp trai nhất nhì a.

"Hoàn hảo tôi có mua lễ vật, nếu không em cũng sẽ không dễ tha thứ cho tôi." Anh cố ý thờ dài, sau đó âm điệu vừa chuyển, trong giọng nói có buồn bã xa xăm: "Không biết tại sao, tôi có thói quen cuối cùng thất ước."

"Còn nói chuyện này để làm gì?" Tôi chuyển qua chủ đề khác: "Anh còn muốn trở về Mỹ quốc sao?"

"Không được, chuẩn bị ở chỗ này." Anh trả lời.

Lúc này, đèn xanh sáng lên, xe ở đằng trước dừng lại, đám người phía trước chúng tôi đi lại.

Đột nhiên phát hiện trong đám người trước mắt có bóng dáng quen thuộc bóng dáng, một đàn ông thấp bé bị ối đang ngồng nghênh đi về phía trước, không ngừng đưa đẩy người của anh.

Tôi kinh hô: "Là anh ta."

"Tại sao." Cung Viêm nghi ngờ hỏi.

"Người đàn ông kia, gọi Lý Côn, là một kẻ cắp chuyên nghiệp, phạm vào rất nhiều án tử. Lần trước Thịnh Hạ bắt anh nhưng anh trốn thoát... kết quả tháng trước, anh tìm một đám người chặn lại tôi và Thịnh Hạ ở trên đường về, hoàn hảo Thịnh Hạ tay chân lợi hại, đem toàn bộ bọn họ đánh chạy." Nhớ tới ngày đó lòng vẫn còn sợ hãi, nếu như rơi vào trong tay đám người kia, quả thật là không dám tưởng tượng.

Cho nên, sau lần đó, Nhiễm Ngạo không bao giờ ... cho tôi ra cửa vào buổi tối.

Đúng rồi, báo cảnh sát! Đang cầm lấy điện thoại, lại phát hiện tung tích Lý Côn đã mất.

Lại để cho anh chạy, tôi ảo não không dứt, hoàn hồn vừa nhìn, đèn đỏ đã sớm sáng lên, xe cộ chung quanh cũng đã đi, chúng tôi lại đình trệ bất động tại chỗ.

Tôi kỳ quái nhìn về phía Cung Viêm, chỉ thấy anh lẳng lẳng ngó chừng bóng lưng Lý Côn, ánh mắt âm trầm. Anh như vậy chưa từng có trong ấn tượng của tôi.

Tôi cẩn thận nhắc nhở anh: "Cung Viêm, có thể lái xe."

"Tốt." Anh xoay đầu lại nhẹ nhàng cười một tiếng, vừa khôi phục lại ôn hòa, nhưng hai tay cầm chắc tay lái vẫn như cũ nổi gân xanh.

Chỉ chớp lát, liền đến cửa nhà tôi, anh xuống xe, thay tôi mở cửa xe, khách lệ nói: "Tĩnh Nhã, nhà em bố trí rất trang nhã."

Tôi theo ánh mắt của anh nhìn lại: một ngôi nhà hai tầng màu bạc, trong đình viện cây cỏ xanh tươi, lại có nhiều loại hoa, bây giờ, cây Phong Linh[1] đang thịnh kỳ, màu tím màu trắng xen lẫn, khiến cho đình viện toát ra vẻ nhã nhặn lịch sự dịu dàng. Còn có cái xích đu bằng gỗ trong viện, thư thái dị thường, gặp lúc khí trời tốt, tôi cuối cùng trốn học, sau đó nằm ở phía trên giường. Những thứ này là do tôi và Nhiễm Ngạo cùng nhau thiết kế bố trí. Bây giờ nhìn lại, đúng là một ngôi nhà trang nhã.

Tôi sờ sờ bụng, tưởng tượng tình cảnh sau này hài tử ở trên cỏ chơi đùa chạy trốn, không khỏi cười lên.

Đang lúc này, đột nhiên trong lòng chấn động, việc lớn không tốt!

"Cám ơn người tiền tôi, lần sau liên lạc, cúi chào!" Hết sức khẩn cấp, tôi không để ý Cung Viêm kinh ngạc, lập tức đẩy anh lên xe, đưa mắt nhìn xe của anh đi xa, sau đó...

Àn, giải quyết, tôi thờ phào nhẹ nhõm, thật là thoải mái.

"Sao còn chưa vào nhà?" Thanh âm sau lưng vang lên, tôi run lên.

Quay đầu, quả nhiên là Nhiễm Ngạo, làm tôi sợ muốn chết, có loại bạn trai thường xuyên từ phía sau nhô ra hù dọa người, tôi phải chăm chỉ tu luyện, nếu không mạng không được lâu.

"Em buồn bức hốt hoảng, đi ra ngoài đi dạo một chút." Nhiễm Ngao sẽ không nhìn thấy Cung Viêm chứ.

"Làm sao trở về?" Anh nhận lấy bao da của tôi, lơ đãng hỏi đến.

"Dù sao rồi nhà không xa, tôi liền đi trở lại, tản bộ tê dại." Tôi thờ phào nhẹ nhõm, xem ra anh không có phát hiện Cung Viêm.

"Nhưng, tôi rõ ràng nhìn thấy có một người đàn ông lái xe đưa em trở lại." Anh câu khời khỏe miệng, nhìn về phía tôi.

"Vậy sao?" Xong, vẫn bị anh phát hiện. Sợ anh hỏi tới nữa, tôi vội vàng nói: "Nhiễm Ngao, hôm nay tôi ăn hai lồng súp. Lợi hại không."

"Thật?" Anh lộ ra vẻ mặt mừng rỡ: "Không ỏi sao?"

"Hôm nay khá." Tôi ôm cánh tay anh lấy lòng.

"Rất tốt, nhưng. . ." anh trầm mặt xuống: "Em còn chưa nói người đàn ông kia là ai."

"Đàn ông nào đâu, anh nhất định là choáng váng." Tôi sống chết không nhận.

"Vệ Tĩnh Nhã!" Anh nguy hiểm hé mắt, đang muốn phát tác, đột nhiên nhích tới gần tôi, ở trên người của tôi ngửi ngửi, nói: "Em mới vừa rồi ăn cái gì, lại là đậu hũ thúy sao? Bảo em không nên ăn những thứ sản xuất dơ bẩn kia, đối với thân thể không tốt. Sao lại không nghe!"

"Không có a. Tôi chỉ ăn súp." Xong, khó có thể bị phát hiện.

"Còn dám nói không có... Thúy như vậy." Anh lôi kéo tôi, tiếp tục ngửi, lông mày xinh đẹp đan lại. Bỗng nhiên anh nhìn thẳng mặt của tôi, hồ nghi nói: "Không phải là... Em mới vừa rồi thả cái rắm sao?"

Tôi đỏ mặt tới mang tôi, ngượng ngùng gạt đầu.

Đều do súp của Lâm Dĩ ăn quá ngon, hại tôi nuốt hai tô, không cẩn thận, đem cái rắm nghẹn đi ra.

Mới vừa rồi thật không dễ dàng đuổi Cung Viêm đi, tôi liền muốn làm gì thì làm, thả ra đặc biệt lớn, ai biết đột nhiên Nhiễm Ngao xuất hiện ngửi thấy được.

Ngẩng đầu, chỉ thấy trên mặt anh một trận xanh một trận tím, vẻ mặt quái dị, dờ khóc dờ cười.

"Vệ Tĩnh Nhã, tẩy sạch cho tôi rồi hãy về nhà!" Nhiễm Ngao giận không thể kiệt, mở cửa vào nhà.

"Nhiễm Ngao, không nên vứt bỏ tôi!" Tôi xông lên trước, thật chặt kéo anh.

Sớm biết đã lừa gạt anh là đậu hũ thúy, thất sách.

Sáng nay, vẫn cảm thấy mắt phải bị giựt. Mắt trái giựt là tài, mắt phải giựt là họa, chẳng lẽ có chuyện xấu gì muốn phát sinh? Vốn định ở nhà thật tốt, nhưng vừa nhìn, đồ ăn vật đã không còn, không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là bị buộc đi siêu thị.

Tuy nói Nhiễm Ngao không cho phép tôi ăn những thứ thực phẩm bỏ đi kia, nhưng tôi cuối cùng thừa dịp anh đi làm chạy ra mua. Thật vất vả mấy ngày qua không có mảnh liệt phun ra, nhất định phải thật tốt bổ trở lại.

Đang chọn mua hết sức, phía sau truyền đến một đạo thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ: "Tĩnh Nhã?!"

Không thể nào, dự cảm sáng nay quả nhiên thực hiện. Lại gặp được cô! Ngao mạn chậm quay đầu, miễn cưỡng mỉm cười chào hỏi người phía trước: "Thật là tình cờ a. Mỗi lần đều ở trong siêu thị gặp cô."

"Nhiễm Ngao đâu? Không cùng cô đi sao?" Hồ Nghi Dĩ nhìn quanh.

"Anh ấy đi làm." Tôi tiếp tục giả cười, phụ nữ này làm sao, lần trước chia tay chúng tôi không phải là mới so chiều sao? Làm sao hôm nay lại lộ ra bộ dáng như bạn bè lâu năm?

Kết quả cô vừa nghe Nhiễm Ngao không có ở đây, lập tức đổi thần sắc, xác lác nhìn về phía tôi: "Đi làm? Tôi xem là lấy cớ, nói không chừng chán ghét cô quần anh ấy như vậy."

Con này, con mắt nào nhìn thấy tôi quần Nhiễm Ngao.

Tôi nhin xuống lửa giận, ra vẻ nghi ngờ: "Thì ra là như vậy, nhưng anh ấy tại sao lại muốn gấp gấp cùng tôi kết hôn đây?"

"Kết hôn!? Các người muốn kết hôn!" Hồ Nghi Dĩ lập tức kích động lên, tàn bạo nhìn về phía tôi. Nhưng trong lúc bất chợt nhớ ra cái gì đó, thoáng qua, hồ nghi hỏi: "Cô bao lớn, có thể kết hôn sao?!"

"22." Mặc dù rất không nguyện nói cho cô biết, nhưng thử nghĩ xem, mình nhỏ hơn cô hai tuổi, nói ra cũng không phải là tôi mất thể diện.

"22! Làm sao có thể!" Cô bất khả tư nghị, oán hận nhìn tôi, ánh mắt có thể ở trên người của tôi đốt xuất động tới: "Nhiễm Ngao không phải nói, không phải nói, anh sẽ không cần so với phụ nữ lớn hơn anh sao? Tại sao người có thể?!"

Trong lòng đột nhiên căng thẳng, tôi vội vàng hỏi: "Người đang nói cái gì? Tôi làm sao có thể lớn tuổi hơn Nhiễm Ngao?"

Cô nghi ngờ nhìn về phía tôi: "Cô cho rằng Nhiễm Ngao bao nhiêu tuổi?"

"Không phải là giống cô, 24 sao?" Nhìn bộ dáng của cô, tôi có chút sợ.

"Xem ra, chúng ta cần tìm một chỗ nói chuyện rồi." Nghe vậy, cô nhếch khóe miệng, nụ cười rực rỡ, như hoa đào tháng ba, nhưng tôi nhìn thấy quý dị vô cùng.

"Nhiễm Ngao chỉ có 18 tuổi." Trong quán cà phê, Hồ Nghi Dĩ bùng lên ly cà phê trước mặt, ưu nhã uống một hớp, sau đó nhẹ nhàng để xuống, đặc ý nhìn tôi.

Tôi không thể tin tắc đầu: "Không thể nào, anh ấy không phải là đồng cấp với cô sao?"

"Anh ấy 4 tuổi bắt đầu đi học, thông minh vượt qua người thường, hẳn là chính là cái gọi thiên tài nhi đồng. 13 tuổi liền học xong tất cả chương trình học của cấp 2, hơn nữa thuận lợi thi vào đại học, 16 tuổi tốt nghiệp sau đó liền tiếp nhận công ty phần mềm máy tính của cha anh ấy. Những thứ này anh ấy cũng không có nói cho cô biết sao?" Hồ Nghi Dĩ không có hảo ý cười.

"Sẽ không, tôi đã thấy chứng nhận của anh ấy, rõ ràng là năm 81."

Cô ta nhìn tôi, giống như là nhìn kẻ địch bị bại: "Sợ rước lấy những người khác thật là tốt kỳ, anh đã sớm ở đại học sửa lại ngày sinh. Bất quá cũng khó trách cô ngạc nhiên, chuyện này chỉ có người thân anh ấy mới biết được."

Lời của Hồ Nghi Dĩ giống như thiết chùy đập tới, tôi nhất thời choáng váng đầu hoa mắt. Cà phê trước mặt tản ra mùi hương thanh thuần, nhưng tôi ngửi vào lại thấy kinh tởm vô cùng.

"Xin lỗi không tiếp được." Tôi đứng dậy, đột nhiên một trận xoáy ngất, trong dạ dày vừa phiên giang đảo hải.

Cô ta ngăn cản tôi, vội vàng hỏi: "Cô sẽ rời đi anh ấy sao?!"

"Phiền toái tránh ra." Bây giờ thật sự không có tâm tư để ý tới cô.

Cô nhưng ngoảnh mặt làm ngơ, một phát bắt được cánh tay của tôi, dùng sức lay động, muốn tôi bảo đảm: "Cô nói đi a, Cô sẽ không kết hôn với anh ấy chứ?!"

Vốn là dạ dày của tôi khó chịu tới cực điểm, lại bị cô dùng sức lay động, liền nhịn không được nữa, "Oa" một tiếng phun ra.

Chung quanh nhất thời một mảnh tĩnh mịch, tôi che bộ ngực, ngẩng đầu, này mới phát hiện, mới vừa rồi đều ói ra trên bộ đồ hàng hiệu của Hồ Nghi Dĩ.

Chỉ thấy sắc mặt cô ta trắng bệch, đôi môi mấp máy, nhưng nhả không ra một chữ. Tựa hồ là không thể tin được đồng vết bản kia tồn tại trên người mình.

"Thật xin lỗi." Tôi lấy ra khăn giấy, xoa một chút miệng, sau đó đem còn dư lại đưa tới trên tay cô: "Tôi đi trước."

Lướt qua Hồ Nghi Dĩ ngơ ngác đứng yên, tôi ngất ngất nức ních đi ra quán cà phê.

Giữa trưa, ánh mặt trời mãnh liệt, bắn vào trong mắt, đau nhói vô cùng.

Tôi không có mục đích đi lại. Mọi người bên cạnh mở hội đàm đầu, tôi lại không cảm thụ được một chút nhiệt độ, chỉ cảm thấy kỳ quái, làm sao đường xi măng dưới chân lại mềm mại như vải bông đây.

Nhưng trong đầu trống rỗng, nghĩ không ra đáp án, cho nên cứ như vậy một bước dài, một bước ngắn đi về phía trước.

Đến khi phục hồi tinh thần lại, mới phát giác mình đã ngồi trên ghế ven đường.

Tôi bắt đầu liêu mạng thuyết phục mình: Vệ Tịnh Nhã, mày là đại ngọc, mày bị Hồ Nghi Dĩ gạt, mục đích của cô ta là, muốn chia rẽ mày cùng Nhiễm Ngao. Mày không thể tin tưởng cô ta, mày phải tin tưởng Nhiễm Ngao.

Đúng, tin tưởng Nhiễm Ngao, tôi lập tức cầm lấy điện thoại di động, gọi cho Nhiễm Ngao.

"Anh lập tức sẽ trở lại, có phải muốn ăn cái gì hay không? Anh sẽ mua cho em, nhưng nói trước, đồ ăn vặt tuyệt đối không được." Anh đón điện thoại, bên kia truyền đến thanh âm đánh bàn phím hỗn độn, giống như là tiếng tim đập của tôi.

Miệng tôi mở rộng, nhưng nói không ra lời.

"Tĩnh Nhã? Tại sao?" Anh khẩn trương lên: "Có phải không thoải mái hay không?"

"Nhiễm Ngao..." Thanh âm tôi nhỏ nhỏ, giống như là đang sợ cái gì: "Em mới vừa gặp phải Hồ Nghi Dĩ."

Nhiễm Ngao lập tức nghiêm túc lên: "Cô ta làm gì em? em đừng sợ, anh lập tức tới, em ở đâu?"

"Không có." Tôi lẳng lặng nói: "Cô ta chẳng qua là nói cho em biết một ít chuyện về anh."

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên yên tĩnh, hồi lâu sau, thanh âm của anh truyền đến lần nữa: "Tĩnh Nhã, em ở đâu? Nói cho anh biết."

"Nhiễm Ngao, có thật không? Anh thật chỉ có 18 tuổi?" Hai tay của tôi có chút run rẩy.

Anh không trả lời tôi, chẳng qua là dịu dàng hỏi: "Tĩnh Nhã, nói cho anh biết em ở đâu?"

Lòng một trận lạnh như băng, hành động của anh nói rõ hết thảy.

Thì ra, lời của Hồ Nghi Dĩ là sự thật.

Cho nên, anh khi nhìn thấy Hồ Nghi Dĩ mới có thể bối rối như vậy, mới có thể trăm phương ngàn kế muốn tôi rời xa cô, mới có thể gấp gáp đem hết thủ đoạn để cho tôi cùng anh kết hôn, mới có thể khi nghe thấy tôi đọc tạp chí biểu hiện thất thường như vậy.

Tôi đóng kín điện thoại di động, đứng dậy, đầu lại đột nhiên choáng váng một trận, cảnh vật trước mắt không ngừng xoay tròn. Tôi cũng không cách nào đứng vững nữa, chân mềm nhũn, hướng trên mặt đất té xuống.

Bỗng nhiên, một đôi cánh tay dịu dàng hoàn ở eo của tôi, trong lúc mơ màng, chớp mũi thật giống như người được một tia đàn hương, tôi mờ mắt, vừa nhìn thấy một khuôn mặt dịu dàng.

"Cung Viêm." Tôi khẽ mỉm cười với anh, sau đó liền mất đi tri giác.

Tôi đưa thân vào trong một mảnh ruộng, màu xanh biếc tràn đầy, trong gió bay tới từng đợt mùi thơm ngát.

"Tĩnh Nhã." Có người gọi tên của tôi.

Tôi xoay người, Nhiễm Ngao đứng trước mặt tôi, nắm tay của tôi, mỉm cười nói: "Đi theo anh."

Tôi nghi ngờ: "Đi nơi nào?"

Nhiễm Ngao cười không nói, chẳng qua là lôi kéo tôi đi về phía trước.

"Nhiễm Ngao, rốt cuộc muốn đi đâu?" Tôi có chút ít gấp gáp.

Anh vẫn mỉm cười, hơn nữa càng chạy càng nhanh.

Bước chân của tôi dần dần có chút theo không kịp: "Nhiễm Ngao, chậm!"

Anh ngoảnh mặt làm ngơ.

Đột nhiên một trận sương mù dày đặc đánh tới, chung quanh một mảnh trắng xóa, ngay cả một bước ngắn Nhiễm Ngao cũng trở nên bắt đầu mơ hồ, tôi bắt đầu bất an, nắm chặt tay của Nhiễm Ngao.

Đang vào lúc này, Nhiễm Ngao đột nhiên đem tay của tôi đẩy ra, sau đó liền không thấy tung tích.

"Nhiễm Ngao!" Dây cung trong lòng tôi vừa đứt, chợt giựt mình tỉnh lại.

Mờ mắt ra, chỉ cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, giống như chết qua một lần. Màu trắng trong mắt cùng mùi vị trừ độc đầy cả phòng làm cho tôi hiểu, đây là bệnh viện.

Ngoài cánh cửa khép hờ truyền tới thanh âm dứt quãng của bác sĩ cùng Cung Viêm.

"Bác sĩ, cô thế nào?"

"Bị cảm nắng nhẹ, tại sao có thể dễ dàng cho phụ nữ có thai phơi nắng dưới ánh mặt trời mạnh đây? ... Hoàn hảo không có gì đáng ngại, trước quan sát mấy ngày, sau khi trở về phải chú ý..."

Giọng nói bọn họ dần dần rời xa, đầu óc của tôi bị một trận mê mang đánh tới, mí mắt cũng dần dần trầm trọng, lại nhắm lại lần nữa.

Song lần này vẫn không cách nào ngủ say, đối với hết thảy chung quanh còn có chút tri giác mờ mờ, chẳng qua là một mồi dị thường, mắt mở không ra. Giống như là tình cảnh lớp mười hai, lúc trời tối thức khuya đọc sách, ngày thứ hai ở trên lớp học phải gượng chống nghe giảng bài.

Hết thảy đều giống như không thật.

Đột nhiên, cảm giác được thật giống như có người dùng ngón tay vuốt nhẹ khuôn mặt của tôi, khiến tôi ngứa. Sau đó, người nọ từ từ tiến tới gần, hôn trán của tôi, động tác hết sức mềm nhẹ, giống như là sợ đánh thức tôi. Nhiệm Ngao sao? Sẽ không, trong lòng bàn tay của Nhiệm Ngao không có vết chai. Vậy là ai đây? Là ai đây? Tôi muốn mở mắt ra, nhưng lực bắt tông tâm, thân thể không hề nghe tôi sai khiến nữa, tôi chỉ có thể buông tha.

Có lẽ, tôi tình nguyện cái gì cũng không biết.

Không biết lại qua bao lâu. Tôi bị một trận tiếng động lớn đánh thức.

Mở mắt vừa nhìn, chỉ thấy Lâm Dã cùng Nhiệm Ngao đang cầm thù đối phương, không ai nhường ai. Cung Viêm kéo Lâm Dã, Thịnh Hạ thì che ở giữa hai người họ, không khí khẩn trương đến có thể khai đao.

"Nhiệm Ngao, anh làm cho cô ấy mang thai nên chiều cô ấy cho tốt! Lại làm cho cô ấy té xỉu ở ven đường! Con mẹ nó anh có phải là đàn ông hay không!" Lâm Dã kích động rồn về phía Nhiệm Ngao.

"Tôi có lỗi Tịnh Nhã, nhưng đây là vấn đề ở giữa tôi và Tịnh Nhã, không liên quan tới các hạ." Nhiệm Ngao nhìn Lâm Dã, lạnh lùng nói: "Xin không nên mỗi lần đều cấm ở giữa chúng tôi."

Nghe vậy, Lâm Dã giận không thể hết, hướng Nhiệm Ngao phóng đi, lại bị Cung Viêm nắm chặt.

Lúc này, Thịnh Hạ nhìn không được nữa, đối với bọn họ rống to. "Hai người các người đủ rồi đấy! Nơi này là bệnh viện! Tịnh Nhã còn ngủ mê mang, có phải thấy nó gặp chuyện không may các anh mới cam tâm!"

Nhất thời, Lâm Dã cùng Nhiệm Ngao cố gắng kiềm chế lửa giận, làm cho mình bình tĩnh trở lại. Phòng bệnh rốt cục an tĩnh.

"Tịnh Nhã tỉnh!" Cung Viêm quay đầu lại nhìn thấy tôi, vui mừng nhắc nhở những người khác.

"Tịnh Nhã? !" Nhiệm Ngao lập tức vọt tới bên cạnh tôi, vuốt ve tóc của tôi, thanh âm tràn đầy kinh hỉ và vui mừng: "Em đã tỉnh?"

Tôi nhìn kỹ anh, dáng người cao thẳng như người mau, áo sơ mi màu đen ủi khéo léo, bàn tay to nắm chặt bàn tay tôi ôn hòa mà có lực. Người đàn ông trước mắt này làm sao có chỉ có 18 tuổi?

"Có không thoải mái hay không?" Anh sờ sờ trán của tôi, lộ ra thần sắc lo lắng: "Tay của em rất lạnh."

Nhưng sự thật chính là sự thật. Anh chỉ có 18 tuổi.

Tôi quay đầu đi, nhìn Thịnh Hạ: "Thịnh Hạ, mình muốn đến nhà bỏ ở vài ngày."

Tay của Nhiệm Ngao đột nhiên nắm chặt, sau đó anh nói như cầu xin: "Tịnh Nhã, có chuyện gì chúng ta về nhà rồi hãy nói, dc ko?"

"Tịnh Nhã, có phải tên khốn kiếp này khi dễ em hay không?" Thấy tôi như thế, Lâm Dã lập tức hỏi.

Tôi lắc đầu.

"Tốt lắm, bọn mình đi ra ngoài trước, để cho bọn họ nói chuyện một chút." Cung Viêm vỗ vỗ bả vai Lâm Dã. Lâm Dã do dự một chút, rốt cục đi theo bọn họ. Cửa phòng "Kết kết" một tiếng đóng kín.

"Tịnh Nhã, thật xin lỗi." Nhiệm Ngao dịu dàng nâng mặt của tôi lên: "Anh thật không phải là cố ý muốn lừa gạt em."

Nghe thấy lời này, tức giận đột nhiên xuất hiện, tôi đột nhiên hất tay của anh ra, cười lạnh nói: "Không phải cố ý? Nhiệm Ngao, chúng ta ở chung một chỗ lâu như vậy, có bao nhiêu cơ hội anh có thể thẳng thắn với tôi, nhưng anh căn bản cũng không có!"

Anh nhắm mắt lại, vẻ mặt thống khổ: "Anh sợ em sẽ rời khỏi anh."

"Cho nên anh mới gấp gấp muốn cùng tôi kết hôn như vậy, anh muốn lợi dụng đứa nhỏ để trói lại tôi? Nhiệm Ngao, anh cho rằng làm như vậy tôi cũng sẽ không rời đi người sao?!" Tôi bị phân khó khăn ức chế, vẫn tin nhiệm anh như vậy, nhưng kết quả lại thế này.

Trên mặt anh hiện lên một trận kinh hoàng, hối hận cùng cầu xin, mắt xéخ đẹp tuyệt hiện lên u buồn thật lớn, anh đột nhiên ôm lấy tôi, thật chặt, vuốt tóc của tôi, một chút một chút: "Tịnh Nhã, chúng ta sắp kết hôn. Anh biết anh sai lầm rồi, em muốn anh làm cái gì cũng có thể. nhưng đừng nói những câu tức giận kiểu này."

Trước kia tôi một mực nghĩ, muốn người kiêu ngạo như Nhiệm Ngao hướng người khác xin lỗi thật là mò trắng dưới nước.

Nhưng hôm nay tôi lại có bản lĩnh để cho anh liên tục nói xin lỗi

Nhưng, tôi không có bản lĩnh tiếp nhận lời xin lỗi của anh.

Rốt cuộc biết, muốn người khác đối với cô xin lỗi là chuyện tình đáng sợ cỡ nào, ý nghĩa việc cô bị thương tổn nặng nề.

"Tôi sắp kết hôn." Tôi nhìn anh, vô ý thức lắc đầu: "Nhưng với điều mới phát hiện về anh, tôi căn bản là không nhận ra chút gì. Anh biết có bao nhiêu kinh khủng không?"

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Anh đem tôi ôm càng chặt, chẳng qua là lăm bằm nói mấy chữ này.

"Nhiễm Ngao, anh trở về đi thôi. Tôi muốn yên tĩnh một chút." Tôi đẩy anh ra, nằm xuống.

Anh do dự hồi lâu, bất đắc dĩ thở dài, vuốt nhẹ mái tóc rối bời của tôi: "Tốt, trước hết ở tại nhà Thịnh Hạ, chờ em hết giận, anh lại đến đón em."

Tôi không phản ứng chút nào.

Tiếp theo, phía sau yên lặng hồi lâu, tôi thậm chí cảm giác được đến ánh mắt phức tạp của Nhiễm Ngao vẫn quán quanh trên người của tôi, rốt cục, anh mở cửa rồi đi.

Tôi buông lỏng một hơi, nằm ở trên giường bệnh, đầu cháng váng nặng nề, đau đớn không chịu nổi.

Cha đứa bé của tôi chỉ có 18 tuổi.

Nhớ lại, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mê mang cùng tái nhợt.

Từng, tôi đã yên lòng đưa tay giao cho anh như vậy, để cho anh dẫn tôi đi. Nhưng tôi tin cậy như thế, cũng không ở trước mặt anh đề phòng, thoáng qua lại biến thành xa lạ như thế. Tôi chỉ có thể khủng hoảng rút tay về, trong lòng bàn tay rỗng tuếch, bốn phía một mảnh sợ bóng sợ gió, tôi đợi tại chỗ, không dám nhúc nhích chút nào.

Nhiễm Ngao à Nhiễm Ngao, người có hiểu hay không, này không chỉ là tức giận đơn giản như vậy. Người trong một đêm biến thành 18 tuổi, bảo tôi dùng tâm tình gì đi tiếp thu đây?

"Bây giờ định làm như thế nào?" Thịnh Hạ vừa sửa sang lại giường đệm vừa hỏi.

Sau khi Nhiễm Ngao rời đi, tôi không để ý bọn họ ngăn cản, cố ý xuất viện, đi tới nhà Thịnh Hạ.

"Ai biết được?" Tôi xoa cái trán như cũ mơ hồ còn đau, cười khổ.

"Minh biết, Nhiễm Ngao đùa giỡn như vậy cũng quá lớn. Chào hỏi cũng không có một tiếng liên một chút thu nhỏ lại 6 tuổi, quả thật làm cho người khó có thể tiếp nhận." Cô ngồi ở bên cạnh tôi, an ủi ôm chầm bờ vai của tôi: "Bất quá tôi nghĩ, anh ta nhất định là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ."

"Nỗi khổ tâm? Những tội phạm kia tất cả cũng có nỗi khổ tâm, nhưng như vậy có thể vô tội phóng ra sao?" Tôi tựa đầu vào hai tay, cười khổ không dứt: "Tại sao mình gặp phải loại chuyện này đây?"

"Đứa bé kia làm sao bây giờ?" Thịnh Hạ nhẹ nhàng hỏi.

"Không nên hỏi vấn đề mình không cách nào trả lời." Tôi tựa vào trên vai nó: "Còn có, bỏ sẽ không kiện mình cùng người chưa thành niên ở chung phi pháp chứ?"

Thịnh Hạ hài lòng cười cười: "Còn có tâm tư nói giỡn, không hồ là Vệ Tĩnh Nhã."

"Đời người mà, không khóc liền cười, cho dù bỏ luôn là mặt không chút thay đổi, hơn 30 tuổi cũng sẽ có nhiều nếp nhăn tính không ra." Tôi thờ dài.

Chuyện của ngày mai để cho ngày mai Vệ Tĩnh Nhã đi giải quyết sao.

Buổi tối, tôi cùng Thịnh Hạ ngủ ở trên chiếc giường lớn thoải mái tới cực điểm của cô. Rèm cửa sổ trong phòng không có kéo, ánh trăng màu bạc đổ xuống trong phòng, vừa nhu hòa vừa tinh khiết.

Tôi nhìn trần nhà, thủy chung không cách nào ngủ. Trong đầu không ngừng thoáng hiện hình ảnh ban ngày.

Nhiễm Ngao bây giờ đang làm gì? Tôi rốt cuộc phải làm gì? Hải từ phải làm gì? Những vấn đề khiến kẻ khác nhức đầu không thể ức chế tập kích thần kinh não của tôi, đầu của tôi lại bắt đầu đau.

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến một trận thờ dài rất nhỏ.

"Thịnh Hạ, sao bỏ còn chưa ngủ?" Thật là quái chuyện, chất lượng giấc ngủ của người này luôn luôn làm cho người tôi sợ hãi, nằm ở trên giường không cười 2 phút đồng hồ có thể ngủ, cho nên cho tới bây giờ cũng là trong veo như nước. Làm sao hôm nay cũng theo tôi mất ngủ đây.

"Nếu chúng ta đều không ngủ, liền tâm sự." Có lẽ như vậy là có thể ngăn cản tôi nghĩ những vấn đề khó giải kia.

"Hàn huyền cái gì?" Nó quay đầu nhìn về phía tôi, trong đôi mắt phản xạ ánh trắng phát sáng, quả nhiên không có chút nào buồn ngủ.

"Đúng rồi, bò hôm nay cũng nhìn thấy Cung Viêm chứ. Tôi cảm thấy được anh cùng trước kia cũng có khí chất vương tử, nhưng thành thực nhiều hơn, bò cảm thấy thế nào."

"Phải không." Thịnh Hạ nhẹ nhàng nói.

Không biết tại sao, Thịnh Hạ luôn là đối với bọn Cung Viêm tương đối xa cách.

"Bỏ nhìn thấy chân của anh ấy không? Nói là ở Mỹ quốc gặp tai nạn xe cộ. Mặc dù phục hồi như cũ, nhưng vẫn còn có chút mất tự nhiên, đáng tiếc a." Tôi thở dài, chẳng lẽ trời cao chính là không ưa đồ vật đẹp sao?

"Đúng rồi, Cung Viêm đã cứu mình hai lần." Không để ý tới Thịnh Hạ trầm mặc, tôi tiếp tục nói: "Hai lần. Nếu như là sớm mấy năm mình có thể đã lấy thân đền đáp."

Thịnh Hạ cười nhìn tôi: "Bỏ không lo lắng chuyện dưỡng thai sao?"

Tôi sờ sờ bụng: "Mình chính là dưỡng thai. Chuyện tình giữa nam nữ, tôi hy vọng anh ấy bây giờ học, chuyên cần có thể bù kém cỏi, tương lai hy vọng anh ấy ở trên đường tình cảm vượt mọi chông gai, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi."

"Thật sự không dám tưởng tượng bộ dáng con của bỏ." Nó rùng mình một cái.

"Có cái gì lo lắng, con gái giống như mình, con trai tựa như..." Tôi đột nhiên dừng lại, lại nghĩ tới Nhiễm Ngao.

Thịnh Hạ nhìn thẳng tôi.

Tôi biết ý đồ của cô, không khỏi oán giận nói: "Lại muốn ép mình đối mặt thực tế?"

"Chẳng lẽ cả đời bỏ cũng không nói tên Nhiễm Ngao? Chẳng lẽ bỏ cả đời cũng núp ở nhà của mình?" Lời của nó mỗi lần cũng ngay vấn đề tôi muốn trốn.

Tôi bất đắc dĩ than thở: "Mình quá ngoài ý muốn, mình thật sự là nhìn không ra Nhiễm Ngao chỉ có 18 tuổi, anh ngôn hành cử chỉ rõ ràng chính là đàn ông a."

"Cũng khó trách, nghe nói những thiên tài nhi đồng cũng rất sớm thành thực." Nó phụ họa tôi.

"Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt của bọn mình, mình ở tiệm ăn nhanh, cơm nước xong, mới vừa đi ra cửa tiệm, anh ấy liền đuổi theo ra tới gọi mình lại, sau đó đem tới cái túi áo lót mình vừa mua để quên trong quán đưa cho mình. Lúc ấy thật lúng túng, ngay cả lỗ tai đều nhanh chín, nói cảm ơn lập tức chạy nhanh trở về. Ngày thứ hai đi là hoạt động kéo tài trợ của học viện, không nghĩ tới anh lại chính là tổng giám đốc của công ty phần mềm máy tính, mình nghĩ đến chuyện hôm trước, ngay cả cổ đều đỏ." Tôi đắm chìm ở trong ký ức, không khỏi khẽ cười: "Sau lại anh ấy lại bắt đầu hẹn tôi, nói thích bộ dạng đồ mặt của tôi."

"Nhớ anh ta?" Thịnh Hạ nhẹ nhàng hỏi.

"Có chút." Tôi nhìn ánh trăng, hít sâu một cái: "Nhưng hận anh ta lừa mình hơn."

Thịnh Hạ siết chặt cánh tay của tôi, bày ra an ủi: "Có lẽ đó là một khảo nghiệm. Có thể là ông trời không ưa hai người các bỏ quá hạnh phúc, cho nên trước khi kết hôn đưa tới một đạo trắc nghiệm."

"Vậy bỏ cùng Diệp Nghị thì sao, anh ta đối với bỏ tốt như vậy, người nhà của anh cũng thích bỏ, lực cản gì cũng không có. mình xem hẳn là khảo nghiệm các bỏ mới đúng."

Diệp Nghị tức là bạn trai của nó kiêm người lãnh đạo trực tiếp, diện mạo cao lớn khôi ngô, hiền ngang khí vũ, nhìn qua thành thực chừng chạc, vẻ mặt chánh khí. Trọng yếu hơn là đúng Thịnh Hạ mới trầm trồ khen ngợi, cái gì cũng theo nó, cho tới bây giờ chưa nói câu nào nặng, không giống Nhiễm Ngao, cả ngày đều nói độc ác với tôi. Nhưng người phụ nữ này không thức thời, người ta đau khổ đuổi theo nó một năm, mới miễn cưỡng đáp ứng, thật không biết nghĩ như thế nào, bất quá cuối cùng là tu thành chánh quả.

Cô sùng sốt một chút, sau đó cười khổ nói: "Có lẽ khảo nghiệm ở phía sau thì sao."

"Uy, Mình nói giỡn. Trong một đám người thăm một là đủ rồi, bỏ không nên đi theo mình." Tôi vội vàng kêu lên.

Thịnh Hạ không để ý tới tôi, xoay người nhìn ngoài cửa sổ, tựa như lâm bẩm tự nói: "Nếu như lòng của mỗi người đều có điều khiển từ xa, phía trên có hai nút 'Yêu' với 'Không yêu'. Như vậy cũng sẽ không yêu người không nên yêu, có thể yêu người nên yêu. Hết thảy tùy mình khống chế, có thể tránh khỏi bao nhiêu phiền não."

Nghe vậy, tôi trầm tư thật lâu, rốt cục nói: "Nếu quả thật là như vậy, kịch truyền hình cũng cũng không có đề tài, ngôn tình tiểu thuyết cũng sẽ tuyệt

chúng, thế giới sẽ quá nhàm chán."

Nó nhìn tôi, cho tôi nụ cười phức tạp, sau đó nhắm hai mắt lại.

Một đêm không nói chuyện, tôi dần dần chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày thứ hai bị một trận tiếng chuông cửa đánh thức, mơ mơ màng màng mở cửa vừa nhìn, nguyên lai là Lâm Dã và Cung Viêm.

Lúc này mới ý thức tới mình quần áo xốc xếch, đầu tóc rối tung, trên mặt dầu mỡ. Lại như vậy đi mở cửa cho hai suất ca (người đẹp trai), thật là bất kính lớn. Không thể làm gì khác hơn là nhìn bọn họ, ngượng ngùng gãi đầu: "Các anh đã tới, mau vào."

Lâm Dã đem lấy ra từng cái bao nhỏ trong cái túi lớn cầm trên tay đặt trên bàn, lớn tiếng gọi tôi: "Tĩnh Nhã, nhanh đi rửa mặt súc miệng, tới ăn điểm tâm, tôi mua bánh bao hấp em thích nhất."

Cung Viêm cũng mỉm cười đi tới: "Khá hơn chút nào không?"

Nhìn anh dịu dàng trước mặt, tôi đột nhiên hồi tưởng lại ngày hôm qua nụ hôn mềm mại trên trán lúc tôi hôn mê.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, đột nhiên ý thức được, chẳng lẽ là Cung Viêm hôn tôi? ! Vương tử Cung Viêm hôn tôi? Tôi không khỏi đỏ mặt, tim đập.

Nhưng cẩn thận nghĩ, Cung Viêm cho tới bây giờ chỉ như bạn bè của tôi, làm sao có thể làm loại chuyện này. Chẳng lẽ là tôi chưa thỏa mãn dục vọng, sau đó trong tiềm thức cấu tạo nên tưởng tượng.

Nhưng nụ hôn kia lại chân thật như vậy, bây giờ còn có thể cảm giác được nhiệt độ của cánh môi kia.

Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra đây? Tôi lâm vào bên trong vòng lẩn quẩn của cơn bướm bay quanh thôn trang.

"Tĩnh Nhã? Em không thoải mái sao?" Thấy tôi sững sờ ngẩn người tại nguyên chỗ, Cung Viêm lo lắng hỏi.

"Đi, mau đi bệnh viện kiểm tra, ngày hôm qua khuyên em không cần vội vã xuất viện, nhưng em vẫn không vâng lời." Lâm Dã lập tức đi tới, làm bộ muốn kéo tôi đi ra ngoài.

Tôi phục hồi tinh thần lại, vội vàng khoát tay: "Không có, không có, tôi rất khỏe, chỉ là vừa tỉnh ngủ, người có chút hoảng hốt."

Đúng vào lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Thịnh Hạ cúi đầu, dùng khăn lông lau chùi tóc từ bên trong đi ra, hơn nữa ---- trên người chỉ có khăn tắm vây quanh!

"Thịnh Hạ!" Tôi lên tiếng kinh hô, trời ạ, tôi ngủ mơ mơ màng màng, cho là cô đi làm, kết quả cô lại đang tắm.

Thịnh Hạ ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện Cung Viêm cùng Lâm Dã đã ở đây. Nhất thời ngu ngơ tại chỗ. Mà hai đàn ông cũng rất có phong độ dời đi ánh mắt.

Thịnh Hạ dù sao cũng là Thịnh Hạ, lập tức làm ra bộ dáng vô sự, nhìn chúng tôi một cái, thong dong đi vào phòng ngủ.

Bất quá, tôi lại phát hiện, lỗi tại cô đó.

Trong phòng khách, ba chúng tôi trầm mặc, tràn đầy lúng túng.

Lâm Dã háng giọng, nói: "Hôm nay khí trời tốt."

Tôi nhất thời không nhịn được cười ra tiếng.

"Tốt lắm, nhanh đi rửa mặt. Chúng ta đi nướng thức ăn." Lâm Dã từ trong túi đem thức ăn lấy ra.

"Nướng đồ ăn?" Tôi kinh ngạc, bây giờ đã là tháng 6, quá nóng đi.

"Đúng, liền ở trong sân, yên tâm, chúng tôi chịu trách nhiệm ở dưới ánh mặt trời nướng, người chịu trách nhiệm ăn là được rồi." Anh cười cười.

Tôi hồ khẩu khí: "Anh suốt ngày đùa giỡn thật sự là nhiều lắm, nếu rảnh rồi như vậy, mau theo đuổi bạn gái mới là thật bản lĩnh."

Anh sững sốt một chút, sau đó tự giễu cười một tiếng: "Đã bị người theo đuổi được, nơi nào còn có phần tôi... Tốt lắm, nhanh đi rửa mặt."

Anh không khỏi phân trần, đem tôi đẩy mạnh vào phòng rửa tay. Tôi lắc đầu, cầm lấy bàn chải đánh răng, bắt đầu súc miệng.

Xuyên thấu qua cửa sổ sát đất ở phòng khách nhà Thịnh Hạ, có thể nhìn thấy rõ tình cảnh phía ngoài đình viện, nắng gắt như lửa, tiếng ve kêu oa oa, hai đàn ông đang vừa lau mồ hôi vừa châm lửa nướng đồ ăn, nhìn dáng dấp rất cao hứng.

Đột nhiên nhớ tới mùa đông năm ngoái đặc biệt lạnh, cho nên vốn thích ở trong sân nhà mình tự tay chuẩn bị nướng đồ ăn. Khi đó, cả sân đều bị tuyết bao trùm, tuyết trắng một mảnh. Tôi mặc rất nhiều tầng y phục, đem cái mũ và khăn quàng cổ khoá ở trên người, dậm chân không được. Nhiệm Ngao cười ôm lấy tôi, nói tôi giống như miếng bông lớn...

Nhiệm Ngao...

Nhớ tới anh, trong lòng trầm trọng bị đè nén, vẫn vương u ám quanh quẩn.

"Sao vậy?" Thịnh Hạ mặc đồ xong, từ trong phòng ngủ đi ra, đem tôi từ trong mảnh màu xám kéo về.

"Không có chuyện gì." Tôi cười cười, sau đó nói qua chuyện khác: "Đúng rồi, tại sao mấy ngày nay không có thấy Diệp Nghị?"

"Còn đang bận rộn vụ án của Lý Côn."

"Còn chưa bắt được bọn họ?" Tôi vội vàng hỏi. Bọn Thịnh Hạ trong khoảng thời gian này một mực bận rộn truy xét nhóm trộm cắp của Lý Côn. Tuy nhiên mỗi lần cũng thoát được bọn họ.

"Từ Lý Côn, những người khác đều bị bắt." Thịnh Hạ bình tĩnh nói: "Bất quá, không phải cảnh sát bọn mình bắt được."

"Có ý gì?" Tôi đột nhiên nghĩ đến ánh mắt âm trầm của Cung Viêm ngày đó, mơ hồ cảm giác được chuyện không đơn giản.

"Thứ năm tuần trước, chúng tôi nhận được tình báo, chạy tới nơi bọn họ ẩn thân, liền nhìn thấy bọn họ bị đánh thất linh bát lạc.[1]" Thịnh Hạ nhìn về phía ngoài viện, ánh mắt phức tạp: "Có người cố ý bắt bọn họ trước chờ bọn mình tới bắt."

Thứ năm tuần trước, trong lòng run lên, đó chính là ngày thứ hai tôi gặp phải Cung Viêm, chẳng lẽ, quả thật là Cung Viêm làm? Vì giúp chúng tôi báo thù?

Tôi lặng lẽ quay đầu, nhưng kinh ngạc phát hiện, Cung Viêm đang nhìn về tôi, ánh mắt thâm tình mà bị đè nén. Tôi đỏ mặt lên, bối rối quay người lại, trong lòng loạn như cỏ hoang trong vườn, để ý tay cầm đèn ăn có chút run rẩy.

Vội vàng vỗ ngực, an ủi mình, nhất định là nhìn lầm rồi, mới vừa rồi ánh mặt trời quá cường liệt, kích thích ánh mắt, sinh ra ảo giác, người tôi bắt quá là tùy tiện thoáng nhìn.

Len lén hướng phía ngoài nhìn một cái, chỉ thấy Cung Viêm cúi đầu, trên mặt một mảnh bình tĩnh, tựa như cái gì cũng không có phát sinh.

Rốt cục nhả ra khí, quả thật là ảo giác. Thật không biết hai ngày này đến tột cùng là tại sao, luôn nghi thần nghi quỷ.

"Các bạn muốn ăn cái gì? Tôi cùng Lâm Dã nướng." Lúc này, Cung Viêm đi vào phòng hỏi thăm.

"Nướng kim khâu[2], thịt bò, chân giò hun khói... Không sao, toàn bộ Lâm Dã biết, giao cho anh ấy là được." Tôi cười cười. Lâm Dã luôn nói đòi trước là anh bỏ tôi chết đói, cho nên đòi này dùng thức ăn tới bù. Bây giờ thử nghĩ xem, thật đúng là có chuyện như vậy.

"Thịnh Hạ, còn em?" Cung Viêm quay đầu nhẹ giọng hỏi.

"Không cần, tôi tự mình làm." Thịnh Hạ không linh tinh, lướt qua Cung Viêm, đi ra ngoài.

"Thịnh Hạ luôn luôn thích phơi nắng." Tôi vội vàng hoà giải.

Cung Viêm không thêm để ý chút nào, dịu dàng cười cười, đi theo ra ngoài.

Ánh mặt trời dần dần mãnh liệt, nhiệt độ bên ngoài cũng từ từ lên cao, đặc biệt là nướng đồ ăn trên lò toát ra khói trắng, khiến cho cảnh tượng một bên bị vẩn vơ, nhìn qua giống như tình cảnh ở sa mạc nhiệt đới. Mà trong nhà thì mờ điều hòa, mát mẻ như thu. Thật là băng hỏa lưỡng trọng thiên (đối lập).

"Đói bụng không, mau tới ăn." Lâm Dã cầm cái mâm đi vào, quả nhiên, tất cả bên trong đều là thứ tôi thích ăn, thật không nhìn lầm anh.

"Cám ơn, mau tới đây uống chén nước đá." Áo sơ mi của Lâm Dã bị mồ hôi thấm ướt, dán ở trên người, đường viền trên da thịt hiện hiện ra, xem ra thường ngày đều nghiêm chỉnh huấn luyện, nhưng lại tuyệt không phải cái loại tiên sinh khoẻ đẹp quá đáng phát đạt, là một loại hàm súc cường tráng. Mồ hôi dọc theo đường vân da thịt màu đồng của anh chảy xuống, nhìn qua đã tính mười phần.

Lâm Dã theo lời đi tới bên cạnh tôi, nhìn tôi ăn, hỏi: "Thân thể khỏe chưa?"

"Đã tốt lắm, thân thể của tôi cho tới bây giờ đều khỏe mạnh. Nếu không sẽ không ăn đồ của anh nhiều năm như vậy." Tôi ngẩng đầu nói.

Anh nhìn tôi, đột nhiên cười một tiếng, sau đó rút ra khăn giấy nhẹ nhàng thay tôi lau khóe miệng: "Khỏe miệng dính tương ớt, đã muốn làm mẹ rồi, sao còn giống như con nít?"

Tôi nhận lấy khăn giấy, xấu hổ cười cười.

"Sau này định như thế nào? Nghĩ được chưa?" Anh ngưng cười, nghiêm túc nhìn tôi.

"Không biết." Tôi cúi đầu, từng ngậm từng ngậm ăn thịt bò, tại sao cũng muốn hỏi tôi đây? Tôi mới là người muốn biết đáp án nhất a.

"Tên khốn kia, rõ ràng là mao đầu tiểu tử (người nhỏ tuổi), lại còn dám lừa người cùng anh ta kết hôn, thật là không nhin được!" Lâm Dã đột nhiên đứng dậy: "Tôi ngay bây giờ sẽ đi dạy dỗ anh ta!"

"Không nên!" Tôi liền vội vàng kéo cánh tay anh: "Anh muốn làm gì?!"

"Không nữa?" Anh đột nhiên đè lại tay của tôi, trong mắt có chút gì đó không biết tên lưu chuyển: "Em còn yêu anh ta sao?"

Giống như bị nhiệt độ trong lòng bàn tay anh đã thương, tôi cuống quýt muốn rút tay về, nhưng bị anh đè lại thật chặt. Tình huống quái dị mà lúng túng. Dưới tình thế cấp bách, tôi bật thốt lên: "Cái đó và anh không có quan hệ!"

Anh sững sốt, tay cầm tay tôi đột nhiên buông lỏng, một tia đau lòng hiện lên trong mắt, anh tự giễu: "Uh, cùng tôi có quan hệ gì đâu."

Tôi tự biết lỡ lời, vội vàng giải thích: "Lâm Dã, tôi không có ý tứ gì khác, tôi là nói, loại chuyện này, tốt nhất để người trong cuộc tự mình giải quyết mới tốt. Anh đừng thương tâm, tôi cho tới bây giờ cũng không có xem anh là người ngoài..."

Anh nhìn tôi, sau đó che bộ ngực, đột nhiên cười lớn lên: "Vệ Tĩnh Nhã, em, em còn tưởng thật? Xem vẻ mặt vừa rồi của em, chết cười tôi!"

Tôi tròn mắt há hốc mồm mà nhìn anh.

"Tôi nói đùa, trêu chọc em chơi!" Anh sờ sờ cằm, cười gian: "Bất quá, cái tiểu tử thúi kia cả ngày âm u. Cho tới bây giờ đều nhìn không vừa mắt, không bằng thừa dịp này giáo huấn anh ta một chút."

Lại bị gạt, tôi nheo mắt lại, tàn bạo nói: "Anh sẽ không có báo ứng tốt!"

Anh vừa nghe, nụ cười liền tắt, cúi đầu, cười khỏ: "Làm người như chúng ta, còn có quả báo gì tốt đây?"

Vừa nhìn hình dáng của anh, tôi lập tức hoảng hốt: "Lâm Dã, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý nguyên rủa anh, tôi là mỗ quạ đen. Anh người tốt như vậy, vừa đẹp trai như vậy, nhất định sẽ có vận khí tốt..." Đột nhiên phát giác bờ vai của anh không tự chủ được lay động, đột nhiên tỉnh ngộ: "Anh lại gạt tôi!"

Anh cười té ở trên ghế sa lon: "Vệ Tĩnh Nhã, người ta nói phụ nữ mang thai đại não dễ dàng thiếu dưỡng (ý là ngốc đi), em quả nhiên là điển hình trong đó."

"A, vậy anh nhất định chưa nghe nói qua, phụ nữ mang thai tâm tình kích động, ngàn vạn lần chớ chọc họ sao." Tôi cười gian, dùng sức bấu cánh tay anh.

"Tốt lắm, tốt lắm, tôi sai lầm rồi, nữ hiệp tha mạng! Tôi có điện thoại." Anh đau đến nhếch miệng.

Tôi hài lòng vỗ vỗ hai tay, để anh đi nghe điện thoại.

"Uy... Cái gì?" Anh thu hồi nụ cười, ngồi dậy: "Tôi lập tức sẽ tới."

"Xảy ra chuyện gì?" Lúc này, Cung Viêm đi vào hỏi.

"Có mấy người không biết sống chết tới đập phá, tôi đi xem một chút." Anh đứng dậy.

"Chúng ta cùng nhau đi." Cung Viêm để xuống cái mâm

"Không cần, mấy cái tiểu tử, cần tới mày ra tay sao?" Lâm Dã vội vàng ngăn cản anh: "Mày ở đây giúp các cô ấy thu thập cái giá (đồ dùng nướng đồ ăn)."

"Tốt, mày cẩn thận một chút." Cung Viêm vỗ vỗ vai Lâm Dã.

Hai người bọn họ từ nhỏ đã chơi đùa cùng nhau đến lớn, tựa như anh em ruột, cùng nhau vào sanh ra tử nhiều lần, có đôi khi nhìn bọn họ tình thâm ý trọng, thật sự có chút ít cảm động.

"Huynh đệ, phải cẩn thận chính là mày a." Lâm Dã thờ dài, giờ lên tay áo, thể hiện ra vết bầm trên tay: "Phụ nữ có thai này bây giờ hormone mất cân đối, tâm tình kích động, ngàn vạn chớ chọc cô ấy. Nhìn, đây chính là kết quả. Báo trọng."

Tôi tức giận hít sâu một cái, Lâm Dã này, để xem lần sau làm sao thu thập anh.

Ăn cơm xong, Cung Viêm giúp thu thập đồ đạc, nhìn thái độ lạnh như băng của Thịnh Hạ, không thể làm gì khác hơn là rời đi.

"Thật ra thì bọn họ là 2 người rất tốt, mặc dù là sống trong giang hồ, nhưng cho tới bây giờ chưa làm qua chuyện gì thương thiên hại lý, hơn nữa còn cứu chúng ta, tại sao bỏ không thể bỏ xuống thành kiến vậy?" Đợi Cung Viêm đi, tôi hỏi Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ là một người sáng sủa, thích hoặc là ghét đều hiện trên mặt.

Nó cúi đầu, vẫn im lặng không lên tiếng, hồi lâu sau, nhẹ nhàng mà nói: "Đạo bất đồng, bất tương vi mưu (không cùng chí hướng, không thể bàn bạc)."

Ném những lời này xong, Thịnh Hạ bùng lên bát đũa, xoay người tiến vào phòng bếp.

Tôi vô lực thở dài, không cách nào miễn cưỡng nó đi thích bọn họ

Dù sao, nó có tự do của mình, có lý do của mình.

Đột nhiên, phát hiện chìa khoá xe của Cung Viêm trên mặt đất, nhất định là mới vừa rồi khuôn đồ làm rớt trên sàn nhà. Vội vàng nhặt lên đem cho anh.

Mới vừa đi tới khúc quanh, liền nhìn thấy Cung Viêm trở lại. Chân phải bị thương của anh như cũ có chút cứng ngắc, nhưng không chút nào tổn hại đáng cao thẳng và hiện ngang của anh, cả người tản ra nhu hòa tự tin.

"Trở lại tìm cái này?" Tôi giờ lên chìa khoá trong tay, hướng anh lắc lư.

"Cám ơn." Anh nhận lấy cái chìa khoá.

"Anh cũng quá sơ ý, ngày nào đó xe bị người đánh cắp mới biết được lợi hại."

"Cám ơn nhiều, còn phiền em đưa đến." Anh xin lỗi cười một tiếng.

"Không sao." Tôi không sao nhún nhún vai: "Ăn nhiều lắm, tản bộ cũng tốt."

Sau đó, trong nháy mắt, yên lặng đầy dẫy bốn phía không khí. Chúng tôi nhìn lẫn nhau, yên lặng không nói gì. Hồi tưởng lại mình sáng nay suy nghĩ lung tung, trong lòng đột nhiên có chút lúng túng.

Đột nhiên, anh vươn tay, tựa như an ủi sờ sờ tóc của tôi: "Tĩnh Nhã, vui vẻ lên chút, hết thấy đều sẽ tốt."

Nhìn về phía anh một cái, tôi rất cục tin tưởng, có đôi khi, dịu dàng thật có thể đâm trúng bộ phận mềm mại nhất trong lòng người, hai ngày này, bất kể là thống khổ cỡ nào, tôi cũng liều mạng nhịn xuống, nhưng bây giờ, câu nói đầu tiên của Cung Viêm khiến cho lỗ mũi của tôi đột nhiên đau xót.

"Cám ơn." Tôi cúi đầu, làm cho hốc mắt ửng đỏ của mình ẩn tàng trong bóng tối.

"Tôi đi trước. Mau đi về nghỉ ngơi đi." Anh dặn dò, xoay người lẩn vào trong màn đêm.

Thất thần nhìn bóng lưng Cung Viêm, trong lòng một mảnh mờ mịt, thật như anh nói, hết thấy cũng sẽ tốt sao?

"Hàn huyền thật vui vẻ về tê nha?" Âm điệu lạnh lùng ở phía sau vang lên.

Chợt quay đầu nhìn lại, phía sau rõ ràng đứng là -- Nhiễm Ngao!

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chỉ thấy anh mím chặt môi, vẻ mặt lạnh như băng.

"Anh tới làm gì?" Tôi nhất thời không nề mặt, nếu so với người nào lạnh lùng, người hạ băng tuyết, tôi liền hạ mưa đá! Xem ai lợi hại.

"Tôi quấy rầy đến các người ôn chuyện sao? Thật là rất xin lỗi." Sắc mặt anh càng ngày càng âm trầm, giọng nói quái dị.

"Tôi nghe không hiểu điều kỳ quái anh nói, xin lỗi không tiếp được." Tôi xoay người đi trở về.

Có lẽ Nhiễm Ngao hiểu lầm động tác mới vừa rồi của Cung Viêm an ủi tôi, nhưng bây giờ tôi không có tâm tư, cũng không có cần thiết cùng anh giải thích.

Nhưng Nhiễm Ngao nắm chặt tay của tôi.

Tôi quay đầu nhìn về phía anh, nhìn đến tột cùng muốn làm gì tôi.

Nhiễm Ngao nhìn tôi, dần dần bình tĩnh trở lại, anh cúi đầu, thấp giọng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi."

Sắc mặt của anh thật không tốt, trên cằm có một mảnh hồ[1] xanh dài ra, có thể thấy được tôi hôm qua căn bản là không ngủ. Tôi đột nhiên có chút đau lòng.

"Tĩnh Nhã, chúng ta trở về được không?" Anh đem tay của tôi nắm đến khoe miệng, càng không ngừng hôn hít, giọng nói giống như đứa nhỏ làm sai chuyện.

Tôi nhìn ánh mắt khẩn cầu của anh, lắc đầu, vô lực nói: "Nhiễm Ngao, tôi lớn hơn anh 4 tuổi, tôi đôi lúc bắt chợt có loại cảm giác tự ti phức tạp, nhớ tới chuyện này dạ dày của tôi giống như là bị ngăn chặn, rất khó chịu. Thật."

Quan trọng hơn, Nhiễm Ngao không còn là Nhiễm Ngao, anh giống như thời gian quay ngược thu nhỏ lại 6 tuổi, đột nhiên xa lạ, tôi thật không thể tin tưởng một người 18 tuổi có thể gánh chịu vai của phụ thân và trượng phu. Cảm giác không an toàn mãnh liệt ở trong lòng tôi, hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp, lan tràn tới chật ních.

"Trước kia anh khiến em có cảm giác như vậy sao?" Anh cầm thật chặt tay của tôi, không buông ra.

"Trước kia không giống!" Tôi nhắm mắt lại, liều mạng lắc đầu.

Trước kia không giống, trước kia khi anh làm việc tôi uốn trong lòng ngực của anh tận tình làm nũng, bởi vì tôi chết cũng không nghĩ tới anh chỉ có 18 tuổi.

Trước kia không giống, thật không giống.

Nhiễm Ngao nâng mặt của tôi lên, lo lắng hỏi: "Tĩnh Nhã, em nhìn anh, nhìn kỹ! Anh vẫn là anh, anh không có thay đổi, kinh nghiệm của một đàn ông 24 tuổi anh cũng đã trải qua: đi học, công việc, yêu thương, anh cùng bọn họ cũng giống nhau. Tĩnh Nhã, không nên bởi vì tuổi của anh liền phủ nhận hết thầy của anh!"

Tôi không cách nào suy tư, trong đầu xoắn thành một đoàn, chỉ có thể vô ý thức lắc đầu, đẩy anh ra, kêu to: "Nhiễm Ngao, thật không giống với lúc trước! Chúng ta trở về không được!"

Anh nhìn tôi, trong mắt hiện ra thần sắc thống khổ: "Không giống, không giống, bởi vì người đàn ông em thật sự yêu xuất hiện! Anh ta trở lại!"

Tôi kinh ngạc nhìn anh: "Anh nói gì? Cái gì là... Người đàn ông tôi thật sự yêu?"

"Cung Viêm." Anh nói từng chữ từng câu "Em vẫn yêu anh ta, em một mực chờ đợi anh ta."

Lửa giận trong lòng ngực đột nhiên dâng lên, tôi hướng anh hô to: "Anh không nên cố tình gây sự! Tôi cùng Cung Viêm căn bản không có gì cả!" Cho dù tôi từng thăm mền Cung Viêm, cũng là chuyện nhiều năm trước. Còn có cái gì tôi đang đợi Cung Viêm..., hoàn toàn là nói hươu nói vượn.

Anh cười lạnh một tiếng: "Nếu như không có gì cả, tại sao ngày đó không dám quang minh chính đại nói cho tôi biết là anh ta đưa em về nhà? Tại sao em mới đến nhà Thịnh Hạ ở, anh ta liền tìm tới tận cửa rồi hỏi han ân cần? Tại sao anh ta lại thân thiết với em như vậy, em còn rất vui vẻ?"

Khi người tức giận tới trình độ nhất định, trong lòng ngược lại sẽ dị thường bình tĩnh, giống như bây giờ tôi --- ngẩng đầu lên, nghênh thị anh: "Thì ra là anh cố ý ở tại chỗ này, chính là vì tìm sai lầm của tôi, sau đó để cho tôi phải tha thứ anh. Nhiễm Ngao, anh thật hèn hạ."

Anh đột nhiên nhìn tôi chằm chằm, trong ánh mắt sắc bén có đau đớn không dễ dàng phát giác: "Ồ trong lòng em, tôi chính là người như vậy? ! Em cứ không tin tưởng tôi như vậy?!"

Tôi nhìn thẳng anh: "Một tên lường gạt 18 tuổi, còn có tư cách nói tin tưởng sao?"

Vừa dứt lời, anh chợt nắm vai của tôi, đem tôi cố định ở trên tường, liều lĩnh cúi người hôn tôi. Môi của anh thẳng tắp đụng vào của tôi, tôi cảm nhận được nó bởi vì tức giận mà khẽ run.

Mãnh liệt va chạm khiến cho sự tê dài lan tràn ở trên môi của tôi, từ trong kinh sợ phục hồi tinh thần lại, tôi bắt đầu ra sức giãy dụa, nhưng lại không thể rung chuyển anh chút nào, tôi quay đầu đi, để cho đôi môi tạm thời thoát khỏi khống chế của anh, kêu to: "Nhiễm Ngao! Buông, buông, anh có nghe thấy không!"

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, ngược lại dùng tay bưng lấy gương mặt của tôi, để cho tôi không cách nào nhúc nhích, nhìn anh từ từ nhích tới gần, tôi chỉ có thể nhắm hai mắt lại, cắn chặt môi, trong lòng vừa hận vừa tức.

"Buông cô ấy ra!" Đang vào lúc này, một tiếng rống giận truyền đến.

Ngay sau đó, Nhiễm Ngao buông lỏng tôi ra.

Mở mắt, chỉ thấy Lâm Dã lửa giận ngút trời đứng trước mặt.

Anh gât gao ngoạc chừng Nhiễm Ngao, trong mắt tràn đầy phẫn hận.

"Lâm Dã." Nhìn thấy cứu tinh, tôi vội vàng hướng anh chạy đi.

Nhiễm Ngao vừa thấy, sắc mặt xanh mét, làm bộ muốn đem tôi kéo về.

Nhưng Lâm Dã chuyển người ngăn chặn ở trước mặt tôi, thuận thế đẩy Nhiễm Ngao một phen: "Anh tới làm gì?"

"Tìm đến vị hôn thê 'của tôi', còn cần sự chấp thuận của anh sao?" Khóe miệng Nhiễm Ngao dất theo nụ cười lạnh lùng.

Lâm Dã bị chọc giận, đột nhiên bắt lấy cổ áo Nhiễm Ngao, cắn răng nói: "Anh cho rằng Tịnh Nhã còn có thể cùng anh trở về sao? Anh cho rằng anh là ai?"

"Vậy các hạ cho mình là ai? Tại sao phải tham dự chuyện của chúng tôi?" Nhiễm Ngao vùng lên lông mày.

"Chỉ bằng cái này!" Lâm Dã nói xong liền ra một quyền, đánh vào trên má trái Nhiễm Ngao.

Tôi kinh ngạc đến ngây người, không nhận được kinh hãi kêu ra tiếng: "Nhiễm Ngao!"

Khóe miệng Nhiễm Ngao bị đánh phá, đang rướm máu ra bên ngoài, tôi nhìn thấy thật vô cùng kinh sợ. Chỉ thấy anh dùng tay lau đi vết máu, cười lạnh một tiếng, chọt trả Lâm Dã một quyền.

Sau đó, hai người người tới ta đi, đánh nhau. Sự quyền cước không có mất, thương tổn con, tôi cũng không dám đi khuyên can, chỉ có thể trốn ở bên cạnh lo lắng suông.

"Đừng đánh! Hai người các anh dừng tay!" Tôi lớn tiếng gào thét, nhưng trong lúc kích chiến bọn họ căn bản là không nghe được lời của tôi.

Mắt xem bọn anh càng đánh càng lợi hại, lòng tôi như lửa đốt, không thể làm gì khác hơn là vội vàng vào trong nhà gọi Thịnh Hạ ra.

Thịnh Hạ vừa thấy, nhúu mày, không nói hai lời, lập tức mang thau nước lạnh, gọi vào Nhiễm Ngao cùng Lâm Dã.

Hai người đang đánh nhau kịch liệt, đột nhiên bị nước lạnh từ trên trời giáng xuống, ngu ngơ tại nguyên chỗ.

Cuối cùng dừng tay.

"Đánh rồi cùng tôi trở về cục cảnh sát, chỗ bên trong đủ rộng rãi." Thịnh Hạ nhìn bọn họ, vẻ mặt lạnh lùng, thật là xinh đẹp.

Hai người bọn họ hậm hực nhìn đối phương, từ từ tỉnh táo lại. Sự bọn họ động thủ lần nữa, tôi vội vàng đứng ở giữa bọn họ, hết sức tách ra hai người.

"Tịnh Nhã, theo tôi trở về." Nhiễm Ngao đột nhiên cầm tay của tôi.

"Tại sao phải vậy?" Lâm Dã kéo một cái tay khác của tôi.

"Bằng trong bụng cô ấy có con của tôi." Nhiễm Ngao nheo mắt lại.

Lâm Dã cắn răng, hung hăng trừng mắt nhìn Nhiễm Ngao, không buông lỏng chút nào.

Không khí ngưng trệ một trận, tình thế kiếm bạt nổ trương, chiến tranh hết sức căng thẳng, hai người nhìn chằm chằm đối phương, trong lúc vô tình tăng thêm lực lượng ở trên tay của tôi.

Tôi đau đớn kêu to: "Toàn bộ buông tay cho tôi! Đau!"

Nghe vậy, hai người lập tức buông tay, tôi vội vàng xoa bóp hai tay đau đớn, không cần phải nói, ngày mai nhất định là có vết bầm.

Không thể để cho bọn họ đông dài như vậy nữa.

Tôi xoay người nhìn Nhiễm Ngao, bình tĩnh nói: "Nhiễm Ngao, anh đi đi."

Màu da trắng nõn của Nhiễm Ngao khiến cho mấy chỗ xanh tím trên mặt anh càng thêm rõ ràng, càng thêm dọa người. Anh nhìn tôi, cứ như vậy nhìn tôi, trong mắt hiện lên phần uất, u hận, nhưng ngay sau đó biến mất. Anh mím chặt đôi môi, động tác này khiến cho vết thương của anh lại hé ra, máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Anh gạt đầu với tôi, sau đó đột nhiên xoay người rời đi.

"Xử lý xong mấy người không biết sống chết, cho là Cung Viêm còn đang ở chỗ các em, nên trở lại, vừa lúc giúp em dạy anh ta." Lâm Dã ngồi ở trên ghế sa lon, tùy ý tôi giúp anh xử lý vết thương.

"Sau này không cho phép các anh đánh nhau nữa." Tôi nhúu mày.

"Đau lòng cho anh ta hay là đau lòng cho tôi." Lâm Dã nhìn tôi, cười như không cười.

Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Các anh bắt luận ai tanhg ai thua, tôi cũng không dễ chịu."

Cách thật lâu, Lâm Dã thở dài: "Biết rồi, sau này tôi sẽ không đánh nhau với anh ta. Chỉ cần... Anh không quá kiêu ngạo."

Tôi lập tức nở nụ cười: "Cám ơn."

"Vậy thì vui vẻ lên chút." Anh cười xoa tóc của tôi.

"Có anh, Thịnh Hạ, còn có Cung Viêm, tôi rất vui vẻ." Đây là nói thật, đời người được một người bạn thân, cả đời này của tôi có 3 , đời sau, kiếp sau sau nữa cũng thỏa mãn, còn có đời hồi gì.

Anh nằm vật xuống ở trên ghế sa lon, thở dài: "Còn tưởng rằng chỉ có một mình tôi, kết quả em còn cộng thêm hai tên phía sau, thật là làm cho tôi thương tâm a."

"Được được, có tôi và anh thì rất vui vẻ. Được rồi chứ." Tôi lập tức đổi lời nói.

Anh mở mắt, nghiêm túc nhìn tôi: "Thật?"

"Thật." Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Dã có khi thật giống như con nít.

"Tốt lắm, cần phải trở về, ngày mai trở lại thăm em." Anh vỗ vỗ tay của tôi, đứng dậy.

Tôi đưa anh ra cửa, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon, ngắm người nhìn còn i-ốt và thuốc mỡ trên bàn.

"Đang lo lắng cho Nhiễm Ngao?" Thịnh Hạ đột nhiên hỏi.

Bị nó đoán trúng.

"Đi xem một chút đi." Cô nói: "Nhiễm Ngao bị thương cũng không nhẹ a."

Hồi tưởng mới vừa rồi đúng là quá tuyệt tình với anh, nhớ đến thương thế của anh, trong lòng mơ hồ đau đớn, do dự một chút, quyết định trở về một chút.

Thịnh Hạ lái xe đưa tôi đến cửa nhà, để tôi tự mình đi vào, cô ở bên ngoài chờ tôi.

Tôi nhìn phòng ốc trong nhà, nhìn xích đu trong sân, đột nhiên một trận buồn bã, bất quá là rời đi một ngày, sao lại cảm giác dài như vậy.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, trong lòng nhất thời căng thẳng -- nơi để giày rõ ràng có đôi giày cao gót! Không phải giày cao gót của tôi!

Đi nhanh vào nhà, chỉ thấy trên bàn có đến mấy vỏ chai rượu, trên mặt đất còn có miếng thủy tinh, cả phòng khách tràn ngập một cổ mùi rượu dày đặc. Đột nhiên, trong phòng ngửi trên lầu truyền tới thanh âm của một cô gái.

Tôi thoáng mộng lung, trong óc kêu ong ong. Chẳng lẽ Nhiễm Ngao anh... Đem những người phụ nữ khác về nhà, mang vào phòng ngủ của chúng tôi, ngủ ở trên giường của chúng tôi!

Tôi thả nhẹ bước chân, từ từ lên lầu.

Trái tim của tôi kịch liệt nhúc nhích, đôi môi không kiềm chế được phát run.

Tôi biết tôi đang sợ hãi.

Cửa phòng ngủ khép hờ, tôi ngừng thở, núp ở cạnh cửa nhìn vào bên trong nhìn.

Chỉ một cái, chỉ nhìn thoáng qua, tôi liền thiếu chút nữa ngã xuống đất ngất đi.

Người đàn bà kia, lại là Hồ Nghi Di!

Mà Nhiễm Ngao, anh lại, lại ôm cô ta thật chặt!

Cho dù không nhìn thấy, tôi cũng biết mặt mình xám như tro tàn.

Xong, Nhiễm Ngao, chúng ta xong.

Trong đầu không ngừng vọng lại cái ý niệm này.

"Nhiễm Ngao, anh uống say." Hồ Nghi Di đang cười, cười đến rất đẹp, trong tiếng cười có vô hạn mừng rỡ.

"... Không có, say hay không chỉ có tôi tự mình biết." Nhiễm Ngao ôm chặt lấy cô ta, giống như sợ cô ta đột nhiên biến mất.

"Anh thật say, Nhiễm Ngao, em đi rót ly trà cho anh, có được hay không?"

"Không cần đi!" Nhiễm Ngao kêu to: "Tĩnh Nhã, không cần đi!"

Nghe vậy, tôi giống như là phạm nhân từ hình vào giây cuối cùng trước bị tử hình được tuyên bố vô tội thả ra, máu toàn thân có thể tự do lưu động.

Thì ra, đều là lỗi của rượu cồn, hại tôi chết bao nhiêu bạch cầu.

Lại nhìn sang, mắt Hồ Nghi Dĩ cứng đờ một chút, cô ta dùng sức đẩy Nhiễm Ngao ra, hỏn hển nói: "Em là Hồ Nghi Dĩ! Không phải là Vệ Tĩnh Nhã! Anh nhìn rõ ràng!"

Nhiễm Ngao lắc đầu, dùng sức mở mắt, rốt cục thấy rõ người trước mặt cũng không phải là tôi, cho nên lạnh giọng hỏi: "Sao cô ở chỗ này?"

"Nhiễm Ngao! Tại sao? Anh không phải nói anh sẽ không yêu phụ nữ lớn hơn anh sao? Nhưng anh lại cùng Vệ Tĩnh Nhã ở chung một chỗ, tại sao không phải là tôi? ! Tại sao tôi lại không thể? !" Hồ Nghi Dĩ đứng lên, hướng về phía Nhiễm Ngao rống to.

Nhiễm Ngao vô lực nằm ngã xuống giường, từ từ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: "Bởi vì... Cô không phải là Tĩnh Nhã."

Nói xong, lực rượu lại đi lên, Nhiễm Ngao từ từ ngủ mê man.

Nước mắt từ từ lan ra, cảm động, vui mừng tràn đầy ở trong lòng.

Hồ Nghi Dĩ vuốt tóc Nhiễm Ngao, trên mặt hiện ra vẻ quái dị, nhẹ nói: "Vệ Tĩnh Nhã. Anh chỉ cần cô ta đúng không? Nhưng... Nếu như cô ta thấy chúng ta ngủ ở chung một chỗ... Cũng sẽ không cần anh.

Nói xong, cô ta chậm rãi đứng lên, cầm lấy điện thoại di động của Nhiễm Ngao, bắt đầu gọi điện thoại.

Xem ra cô ta muốn báo cho tôi tới quan sát một cuộc tự biên tự diễn.

Quả nhiên, điện thoại di động trong túi áo của tôi bắt đầu rung lên.

Dù sao chuyện đã tiến hành đến nước này, tôi liền để cho cô đem trò bịp bợm này đùa giỡn xong vậy.

Vội vàng bước nhẹ tới gian phòng bên cạnh, đóng cửa lại, hít sâu một cái, xác định thanh âm trấn định không việc gì, tôi nhận điện thoại: "Uy."

"Vệ Tĩnh Nhã sao?" Cô hỏi.

"Đúng, cô là ai." Diễn trò tôi cũng được vậy.

"Ngay cả thanh âm của tôi cũng nghe không rõ rồi? Mấy ngày hôm trước tôi mới nói cho cô bí mật của Nhiễm Ngao a."

"Hồ Nghi Dĩ? Đây không phải là điện thoại di động của Nhiễm Ngao sao? Tại sao ở chỗ cô?"

"Bởi vì anh ấy bây giờ đang nằm ngủ bên cạnh tôi, phải nói, là tôi cùng anh đang ngủ ở... Trên giường của các người." Cô ta cười một tiếng, nhưng nghe ra không có chút nụ cười nào: "Nói thật, cái giường này quả thật rất thoải mái."

"Vậy thì thế nào?" Tôi bình tĩnh hỏi.

Cô ta sững sốt, không nghĩ tới tôi sẽ trấn định như vậy, nhưng ngay sau đó kích động nói: "Cô nghe rõ chưa, Nhiễm Ngao bây giờ đang ngủ bên cạnh tôi. Anh ấy nói anh ấy mệt chết đi, anh nói là cô lấy việc có thai, buộc anh cưới cô. Anh ấy nói nếu như không phải là cô đã hoài thai, anh ấy căn bản là sẽ không để ý cô! Làm phụ nữ như cô thật đáng buồn..."

Cô ta nói không được nữa, bởi vì tôi cũng nghe không nổi nữa: tôi một chương đẩy ra cửa phòng ngủ, đi vào.

"Thật đáng buồn chính là cô đó." Tôi nhìn cô ta đang khiếp sợ nói.

Hoàn toàn không nghĩ tới tôi sẽ từ trên trời giáng xuống, cô ta sững sờ tại nguyên chỗ, nhẹ buông tay, điện thoại di động rơi trên mặt đất.

"Muốn cho tôi hỏn hển chạy tới, nhìn thấy cô cùng Nhiễm Ngao cởi hết quần áo ngủ ở trên giường, để cho tôi tức giận không ức chế dc, sau đó trốn đi, vĩnh rời rời xa Nhiễm Ngao? Cô có phải xem phim truyền hình nhiều quá hay không! Cô cho rằng sau đó cô có thể ở cùng một chỗ với Nhiễm Ngao sao? Chẳng lẽ cô không biết làm như vậy sẽ làm anh ấy hận cô tận xương sao?" Tôi nổi giận nói.

Hồ Nghi Dĩ từ trong kính sợ phục hồi tinh thần lại, cười lạnh một tiếng, sâu kín nói: "Tôi tình nguyện anh ấy hận tôi! Như vậy ít nhất anh có thể nhớ được tôi!"

Tôi lẳng lặng nhìn cô: "Thật là lạ, bị người mình yêu hận mới là sống không bằng chết."

Nghe vậy, cô ta giống như là bị sét đánh, sau đó thoáng cái khóc lên: "Tôi thương anh ấy như vậy, căn bản là không ngại tuổi của anh ấy. Mà còn cô, chiêm tiền cổ hậu, lỏng lẻo lui lui, tôi so với cô có tư cách thương anh ấy hơn! Nhưng vì cái gì anh ấy chọn cô? Tại sao!"

Hồ Nghi Dĩ chạy về phía cửa phòng.

Tôi ngao mạn đi thông thả đến bên giường, ngồi xuống, thay Nhiễm Ngao làm rõ cái đám tóc rối bời trên trán, trên mặt của anh có những vết bầm, nhưng không làm giảm bớt một chút tuấn tú của anh, khó trách có phụ nữ cứ mê như thế.

Đột nhiên, anh bắt được tay của tôi, tôi lấy làm kinh hãi, nhưng nhìn kỹ, hai mắt anh vẫn nhắm như cũ, chân mày nhẹ chau lại, chẳng qua là lăm bầm thì thầm: "Tĩnh Nhã, chớ... Tĩnh Nhã..."

Tôi nắm tay của anh, Nhiễm Ngao, tôi cũng không muốn đi, tôi thật không thể rời bỏ người.

Nhưng tôi bây giờ thật rất loạn, tôi không có cách nào thoáng cái tiếp nhận người, bây giờ tôi còn nghĩ chưa ra, ngộ chưa ra.

"Không có sao chứ." Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm của Thịnh Hạ, cô đi tới: "Mới vừa nhìn thấy một cô gái khóc xông ra ngoài, còn nghĩ đến các người đã xảy ra chuyện gì."

"Đó là Hồ Nghi Dĩ."

"Cô ta muốn thừa dịp trông trời mà vào, kết quả thất bại." Thịnh Hạ đoán ra chuyện xảy ra.

"Cô ta nói, cô ta có tư cách yêu Nhiễm Ngao hơn tôi." Ngửi mùi rượu nồng đậm trên người Nhiễm Ngao, tôi nhẹ nói: "Cô ta nói đúng."

"Chi tiết tình yêu không thể bình đẳng trao đổi, nếu không người người đều sẽ vui vẻ." Thịnh Hạ nhìn ngoài cửa sổ, thờ dài, sau đó hỏi: "Tôi nay bỏ ở nơi này sao?"

Lắc đầu, tôi còn chưa có cách nào đối mặt Nhiễm Ngao.

Lấy ra hòm y dược, xử lý tốt vết thương trên mặt Nhiễm Ngao, giúp anh đổi lại áo ngủ, tôi liền cùng Thịnh Hạ rời đi.

Chẳng qua là, trong nháy mắt đóng cửa lại, lòng thoáng cái liền vô ích.

Một trận cuồng phong lớn sau cơn mưa, ánh mặt trời không còn cản trở như thường ngày mà biến thành nhu hòa. Gió nhẹ đem sự mát mẻ ẩm ướt trong không khí phẩy vào mặt, khiến tôi thích ý vô cùng. Tôi ngồi trên ghế dài ở công viên, nhìn giọt nước trên mặt đất, ở trong đó phản xạ cả bầu trời.

"Đang ngăn người?" Đinh đầu bị vỗ nhẹ nhàng, tuyệt đối là thủ pháp của Lâm Dã.

"Này, nước có ga." Anh đem nước có ga đưa tới trên tay của tôi, sau đó ngồi xuống bên cạnh tôi, vừa thuận tay vỗ nhẹ đầu của tôi. Không biết tại sao, cho tới bây giờ anh đều thích làm như vậy. Trước kia tôi không phục, điểm mũi chân trả thù lại, làm cho tay chân đều đau. Sau đó dần dần thành thói quen, cũng tùy ý anh đem đầu của tôi làm chỗ gối.

"Gỗ đầu phụ nữ có thai, sẽ khiến họ dễ sanh non." Tôi nghiêm túc nhìn anh.

Mặt Lâm Dã "Chà" một chút biến trắng, vội vàng hỏi: "Có thật không?"

"Đương nhiên là..." Tôi thu hồi vẻ mặt đứng đắn, xấu xa cười: "Giả a!"

Anh hít sâu một cái, nhắm mắt lại, nguy hiểm ngoảnh chừng tôi, ánh mắt lạnh đến làm cho người phát dò xét.

Thấy hình dáng này, những người không quen anh nhất định sẽ bị làm cho sợ đến gần chết. Bất quá, tôi dĩ nhiên rõ ràng anh là con cọp giấy, ít nhất ở trước mặt tôi là phải.

"Tốt lắm, tốt lắm, đừng tức giận a." Tôi cười xoa tóc của anh.

Khoe miệng Lâm Dã cong lên, bắt đầu dĩ lắc đầu cười: "Thật không có biện pháp với em"

Tôi thắng lợi nháy mắt mấy cái, sau đó hỏi: "Ồi chào, sao anh biết tôi ở chỗ này?"

"Mới vừa rồi cùng Cung Viêm đến nhà Thịnh Hạ, mới biết được em đi ra ngoài tản bộ. Thấy em lâu như vậy còn chưa trở về, sợ em gặp chuyện không may, nên thuận đường tới tìm em." Anh mở hai cánh tay ra, tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, ngửa mặt hướng ánh mặt trời, vết thương trên mặt càng tăng thêm mùi vị chán chường cuồng dã. Hai thiếu nữ từ bên cạnh đi qua, len lén dùng ánh mắt ái mộ nhìn anh.

"Tĩnh Nhã." Anh như cũ nhắm mắt lại: "Em có cùng tiểu tử kia hòa hảo không?"

Tôi yên lặng.

Tôi không biết.

"Là lo lắng con không có ba ba sao?" Anh mờ mắt, trong mắt có chút gì đó không biết tên lưu chuyển lên.

Tôi cắn môi, như cũ không nói gì. Quả thật đơn giản như vậy thì tốt.

Lâm Dã thẳng tắp nhìn tôi, trên mặt loang loáng kiên định: "Tĩnh Nhã, chúng ta kết hôn đi!"

Miệng tôi mở rộng, ngây người như phỗng, kết hôn? Tôi cùng Lâm Dã?

Không để ý tới tôi đại ra, anh cầm tay của tôi, tiếp tục nói: "Chúng ta có thể rời đi bây giờ, đến những quốc gia khác mà sống, quên hết thầy ở nơi này."

Thấy tôi không phản ứng chút nào, anh lo lắng chứng nhận: "E, yên tâm, sau khi chúng ta kết hôn, anh nhất định sẽ yêu thương em, chiều cố em, xem con em là của anh ra... Em không tin?"

Đối mặt vẻ mặt thành khẩn và chân thật như thế, tôi có thể nào không tin.

Tôi ôm cổ của anh, tựa đầu trên bả vai anh, Lâm Dã sùng sốt một chút, nhưng ngay sau đó ôm lấy tôi.

Ánh mắt có chút ướt át: "Lâm Dã, cảm ơn anh. Bắt đầu từ trước, anh vẫn chiều cố tôi... Dĩ nhiên, cũng thường xuyên không có đá kích cái gì tôi, đem đầu của tôi làm mồi mà gõ, cùng tôi đoạt đồ ăn... Nhưng thật rất cảm ơn người."

"Em đồng ý? !" Anh bắt được hai cánh tay của tôi, đem tôi kéo ra ngực của anh, khó có thể tin nhìn tôi, trong thanh âm tràn đầy vui mừng rõ ràng: "Em đáp ứng cùng tôi kết hôn?!"

Sức lực trên cánh tay nhất thời buông lỏng, trong mắt Lâm Dã, thứ vừa dâng lên lúc nãy rơi xuống, tan mất.

"Lâm Dã, tôi biết anh đủ nghĩa khí, bạn chí cốt. Nhưng chuyện này, anh không giúp được tôi." Tôi cầm tay của anh, nói: "Sau này anh sẽ gặp được cô gái anh yêu, nếu như anh và tôi kết hôn, lúc cô ấy xuất hiện, anh sẽ không diễn."

Lời tuy như thế, nhưng trong lòng không khỏi âm thầm than thở, thật là hào huynh đệ, vì tình bạn, ngay cả tôi cũng dám cười.

Lâm Dã thẳng ngoảnh chừng tôi, tựa hồ muốn nhìn xuyên thân thể của tôi, mà trên tay truyền đến một trận run rẩy không thuộc về tôi cho thấy sự khẩn trương cùng bối rối hiếm khi xảy ra của anh. Tôi mơ hồ dự cảm được một tia không ổn.

"Tĩnh Nhã, anh..." Lúc này, tầm mắt Lâm Dã bỗng nhiên chuyển, chuyển qua phía sau thân thể của tôi.

Loại ánh mắt run sợ lợi hại mà bắt đắ dĩ này --- thật sự quá quen thuộc --- xuất hiện vào mỗi lần có Nhiễm Ngạo.

Chẳng lẽ là...

Chậm rãi quay đầu vừa nhìn, quả nhiên, người nên xuất hiện đã xuất hiện.

Chỉ thấy Nhiễm Ngạo vẻ mặt bình tĩnh, khóe miệng mỉm cười, ánh mắt không sợ hãi nhẹ nhàng bao trùm ở nơi tôi cầm chặt cánh tay phải của Lâm Dã.

Trong lòng hoảng hốt, tuyệt đối không thể để cho bọn họ ở chung một chỗ nữa, nếu không ngôn ngữ bất hòa : không chừng lại muốn động thủ.

"Lâm Dã, anh đi về trước, tôi cùng anh ấy nói chuyện một chút." Tôi vội vàng nói với Lâm Dã.

Phương pháp hữu hiệu nhất để rảnh khỏi bọn họ tiếp tục phát sinh xung đột chính là tách hai người ra.

Nhưng Lâm Dã vẫn không nhúc nhích, chân mày nhíu chặt cùng thần sắc lo lắng biểu lộ anh không tán thành.

"Lâm Dã, tôi một hồi sẽ trở về." Tôi tựa như cầu xin nhìn anh.

Rốt cục, Lâm Dã bắt đắ dĩ, cho Nhiễm Ngạo một vẻ mặt cảnh cáo, nhưng ngay sau đó đứng dậy rời đi.

Yên lòng thở ra khí, tôi xoay người nhìn về phía Nhiễm Ngạo.

Anh đi tới, ngồi ở bên cạnh tôi, lẳng lặng nhìn tôi, không nói được lời nào.

"Có chuyện gì không?" Tôi hỏi.

Anh vươn tay đem những cọng tóc trên trán tôi vuốt ra sau tai, dịu dàng hỏi: "Thật ra thì ngày hôm qua anh tới, là muốn hỏi thân thể em khá hơn chút nào không?"

Tôi rũ ánh mắt xuống: "Khá."

"Tôi hôm qua là em tới trị thương cho anh?" Anh hỏi.

Tôi gật đầu, cũng không muốn nhắc tới chuyện của Hồ Nghi Dĩ với anh, không có cần thiết.

Nhiễm Ngao khẽ thở dài, sâu kín nói: "Buổi sáng tỉnh lại, nhìn thấy vết thương trên mặt đã xử lý tốt, nghĩ em còn trong phòng, vội vàng đứng dậy tìm em khắp nơi. Sau đó, lại nghĩ đến em đi ra ngoài mua đồ, vẫn đợi đến buổi trưa, lúc này mới tin tưởng em sẽ không trở về."

Cô đơn và buồn bã trong giọng nói khiến cho trái tim của tôi đột nhiên có một trận đau đớn.

"Sau này không nên uống rượu." Tôi xoay đầu sang chỗ khác nói với anh.

"Đừng nóng giận, sau này anh không uống là được." Hai tay Nhiễm Ngao nhẹ vòng qua eo của tôi, lồng tai dán chặt lên bụng của tôi: "Để cho anh nghe động tĩnh của con một chút."

Đứa ngốc, đã sớm nói, sau khi mang thai bốn tháng mới có thể cảm thấy thai đập, nhưng anh chính là không tin, còn khẳng khái nói mình có thể nghe thấy. Cúi đầu nhìn mái tóc nhẹ nhàng khoan khoái của anh, mùi thơm của dầu gội đầu quen thuộc, tôi không khỏi vươn tay, muốn vuốt ve anh một phát như trước đây.

"Tĩnh Nhã, chúng ta trở về đi." Thanh âm rầu rĩ của anh đột nhiên truyền đến, trái tim chợt ngừng lại, tay đang vươn ra dừng lại ở giữa không trung.

Tôi bị thức tỉnh, chợt thu tay về, nhẹ giọng hỏi: "Trở về, trở về nơi nào? Về nhà, hay là trở lại... Lúc tôi chưa biết chân tướng?"

Tay của anh nhẹ nhàng vòng quanh bụng của tôi: "Em để ý tuổi của anh như vậy?"

"Đúng." Tôi thành thật trả lời: "Tôi để ý anh chỉ có 18 tuổi, tôi để ý anh lừa tôi, tôi để ý chuyện lại phát triển cho tới trình độ hôm nay. Nhiễm Ngao, tôi không có cách nào đối với hết thảy việc này xem như không thấy."

Anh ngẩng đầu lên, mặt tràn đầy bi thương, thử dò xét hỏi: "Em có phải hy vọng... Hy vọng chưa từng gặp anh hay không?"

Tôi hoảng hốt gật đầu, nếu như không có gặp anh, cũng sẽ không yêu anh, cũng sẽ không như do dự, hỗn loạn như hiện tại.

Nghe vậy, ánh mắt Nhiễm Ngao đột nhiên co rút lại, giống như bị lời nói của tôi đâm bị thương. Thấy hình dáng này, tôi bắt đầu có chút hối hận, vội vàng dời ánh mắt đi, trong lòng thấp thỏm bất an.

Yên tĩnh đột nhiên xuất hiện, giống như là kéo dài một thế kỷ.

Rốt cục, thanh âm kiên định của anh vang lên bên tôi: "Bất kể em muốn thế nào, tóm lại, anh tuyệt sẽ không buông tay em."

Tôi cúi đầu, nhìn thấy dưới chân có một vũng nước, bên trong là bầu trời bao la, đột nhiên một mảnh lo lắng.

Thật vất vả đuổi đi Nhiễm Ngao, tôi buồn bực không vui trở về nhà Thịnh Hạ. Mới vừa muốn đẩy cửa ra, liền nghe bên trong truyền đến tiếng nói chuyện của Lâm Dĩ cùng Cung Viêm. Cho là bọn họ cần bàn về chuyện tình bang phái, liền quyết định tránh. Đang vào thời khắc này, tên của tôi lại hiện ra trong cuộc nói chuyện của bọn họ, lòng hiếu kỳ khiến tôi trụ lại.

"Cung Viêm, mày thật quyết định?"

"Thật ra thì bốn năm trước vào ngày sinh nhật của Thịnh Hạ tao liền quyết định muốn cô ấy, nhưng tao thất ước. Bởi vì trận ngoài ý muốn kia, tao bị trọng thương, phải đi Mỹ quốc chạy chữa." Cung Viêm quyết đoán trả lời khiến cho tôi buồn bực, rốt cuộc muốn nói cho tôi biết cái gì? Còn có, Cung Viêm không phải nói đi Mỹ quốc là vì du học sao? Chẳng lẽ bên trong có nội tình khác?

"Nhưng, cô ấy đã có bạn trai." Thanh âm Lâm Dĩ có chút do dự.

"Tao hiểu." Cung Viêm nhẹ nói: "Nhưng tao không khống chế được mình, tao yêu cô ấy."

Hồ hấp bỗng nhiên dừng lại, tôi không thể tin được tôi sẽ nghe thấy -- Cung Viêm yêu tôi? !

"Nghe tôi có cô ấy thiếu chút nữa gặp phải nguy hiểm, tao hận không thể đem những người đó băm thây vạn mảnh." Thanh âm Cung Viêm lạnh lùng, tràn đầy thô bạo, làm cho người tôi không khỏi run mình.

"Yên tâm, Lý Côn đã là thể suy sức yếu, đã sớm phái ra toàn bộ huynh đệ đi tìm hắn, không quá ba ngày, nhất định có thể tìm đến, sau đó khiến tên khốn kia sống không bằng chết." Lâm Dĩ chắc chắn nói.

"Lâm Dĩ, mày biết bốn năm nay tao ở trong bệnh viện làm sao vượt qua không." Cung Viêm bình tĩnh nói: "Khi bác sĩ tuyên bố tao có mười phần trăm tỉ lệ đứng lên, tao thật cao hứng. Bởi vì ... việc này ý nghĩa tao có mười phần trăm cơ hội tới bên người cô ấy. Vì tỷ lệ nhỏ bé này, tao trải qua hơn mười lần giải phẫu đau nhức khó nhin; mỗi ngày hơn phân nửa thời gian cũng dùng để luyện tập bước đi, càng không ngừng ngã xuống, lại không ngừng bò dậy. Thường xuyên té bể đầu chảy máu, trên người luôn hiện đầy những vết bầm lớn nhỏ. Nhưng tao không cảm thấy khổ cùng mệt. Tao chỉ hy vọng có thể đứng lên một lần nữa, có tư cách ở bên người cô ấy bảo vệ cô ấy. Lâm Dĩ, tao đã đợi bốn năm, không có cách nào chờ đợi thêm nữa." Thanh âm

thâm tình của Cung Viêm quay về ở bên tôi tôi, dần dần bay xa.

Tôi bối rối nắm cổ áo: hết thấy việc này là thật? Cung Viêm yêu tôi? ! Yêu tôi bốn năm?! Tại sao có thể như vậy đây?

Thì ra, nụ hôn kia là của anh.

Thì ra, ánh mắt kia là thật.

Thì ra, anh yêu tôi.

"Tĩnh Nhã? Đứng ở cạnh cửa làm gì, sao lại không vào đi?" Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của Thịnh Hạ.

"Nga, tôi... Dạ đây có chút không thoải mái." Tôi vội vàng che dấu: "Cho nên đứng ở ngoài cửa."

Thịnh Hạ vừa mở cửa, vừa quay đầu lại hỏi: "Có muốn đi bệnh viện hay không?"

"Không phải, có thể là... Đói bụng rồi sao, lúc nào ăn cơm a?" Tôi chuyển qua đề tài khác, đi theo cô vào cửa, Lâm Dĩ cùng Cung Viêm lập tức im miệng.

"Chúng tôi đi ăn lẩu đi." Lâm Dĩ đề nghị.

"Quên đi, các anh đi ra ngoài ăn đi. Tôi hơi mệt chút, ở nhà tùy tiện ăn chút gì cũng được." Nghĩ đến cùng Cung Viêm ở chung một chỗ, tôi vẫn khăn trương lên.

"Chuyện gì xảy ra, có phải tên khốn kia vừa khi dễ em hay không? Anh đã nói em không nên ở lại một mình." Lâm Dĩ nhíu mày.

"Không có, anh nghĩ đến đâu vậy." Tôi vội vàng lắc đầu phủ nhận.

"Mới vừa rồi em cũng thật tốt, tại sao cùng hắn nói chuyện rồi trở lại liền không được bình thường? Tên tiểu tử thói này, lần sau đừng cho anh gặp nó!" Lâm Dĩ vẻ mặt tức giận.

"Tôi nói giỡn, chuyện ăn cơm này tôi làm sao có thể bỏ qua đây? Đi thôi đi thôi." Không có biện pháp, không muốn làm cho chuyện lớn lên, tôi chỉ có thể kiên trì cùng bọn họ đi tới quán ăn.

Chẳng qua là, có lẽ là trong lòng có quý, vốn cảm giác hôm nay không khí có chút lạ: tôi thì không cần phải nói, bởi vì không dám cùng Cung Viêm bên cạnh nhìn nhau, chỉ đành phải cúi vào chén đĩa trước mặt; Lâm Dĩ thì càng không ngừng rót rượu cho mình, lộ ra bộ dạng u sầu, còn bắt chột cho tôi ánh mắt cổ quái; Thịnh Hạ cùng Cung Viêm thì không nói được lời nào, lẳng lặng dùng cơm. Cả gian phòng chỉ nghe thấy tiếng chạm vào nhau của bát đĩa thỉnh thoảng phát ra.

"Tĩnh Nhã, em không sao chứ, sao lại không ăn món ăn?" Cung Viêm quan tâm hỏi thăm đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Đột nhiên bị anh hỏi, tôi có chút không biết làm sao, đã quên có một thành ngữ gọi là giấu đầu hở đuôi, vội vàng gấp thức ăn cái chày cái cối: "Không có a, tôi đang ăn."

"Sao mặt em hồng như vậy? Có phải phát sốt hay không?" Một bên Lâm Dĩ đưa tay che trên trán của tôi, cau mày hỏi.

"Có sao? ... Mặt anh mới hồng, uống rượu nhiều như vậy." Tôi áp ứng che dấu, cuống quýt muốn phủ đi tay của anh, không để ý khiến tay quơ phải ly trà, toàn bộ nước trà nóng hổi theo khăn trải bàn chảy tới trên váy.

"A, thật nóng!" Tôi đột nhiên cảm giác đau đớn, bị kích thích đứng lên, trong lúc bối rối chân đạp phải cái đệm ngồi, bên tôi lập tức đầy đầy tiếng gào thét vội vàng mà sợ hãi của Lâm Dĩ cùng Thịnh Hạ: "Cẩn thận!" .

Nhưng, thân thể của tôi đã mất đi thăng bằng, thẳng tắp ngã về phía sau. Trong lúc cấp bách này, trong đầu chỉ có một ý niệm: lần này xong rồi.

Trong lúc nguy cấp, một đôi cánh tay nhanh chóng ôm tôi, tôi thuận thế té ở trong lòng ngực vừa an toàn lại rộng rãi của người đó.

"Đừng sợ, không có chuyện gì." Lời nói dịu dàng của Cung Viêm mang theo mùi đàn hương nhạt đến sắp không thể ngửi nổi trên người anh, khiến cho tim của tôi bối rối vì chấn kinh mà kịch liệt nhảy lên dần dần bình tĩnh trở lại.

"Tao chỉ hy vọng có thể đứng lên một lần nữa, có tư cách đợi ở bên người cô ấy bảo vệ cô ấy." Lời nói thâm tình chân thành của anh vẫn còn ở bên tai. Ngẩng đầu, nhìn nụ cười bình tĩnh mà dịu dàng trên mặt Cung Viêm, trong chớp mắt, tôi giống như gặp lại được mình bốn năm trước --- cái người mỗi sáng sớm đều cố gắng rời giường, nắm chặt thời gian thay trang phục (sửa soạn lâu), chỉ vì lúc vào phòng học mình có thể thật xinh đẹp đi bên cạnh anh; cái người sau giờ học bỏ chạy đi cùng đám nữ sinh lớn tiếng đám tiếu sau lưng anh, dùng điều này hấp dẫn anh chú ý mình; cái người cho dù là một ánh mắt lơ đãng của anh, cũng khiến cho trái tim đập bịch bịch.

Con người đã mất tích thật lâu của mình.

"Tĩnh Nhã, không có sao chứ? !" Thịnh Hạ lập tức đi tới bên cạnh tôi, đem tôi kéo ra đám hỗn loạn.

"Có bị phỏng hay không? !" Lâm Dã cầm qua khăn ăn muốn lau cho tôi.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, tôi đi rửa." Bỏ qua bọn họ, tôi bước nhanh tới phòng rửa tay. Mở vòi nước ra, dùng sức lau rửa vết bẩn trên váy.

Nhưng vô luận tôi cố gắng như thế nào, trên chiếc váy màu vàng nhạt, một mảnh vết trà kia vẫn tồn tại rõ ràng như cũ -- giống như là những thứ đi xa trí nhớ kia.

Tôi buông tha cho cố gắng, nhìn mình mê mang trong kính, trong lòng ngỡ ngàng không dứt, nếu lúc ban đầu, chúng tôi có thể khiến cho đối phương hiểu tâm ý của mình sớm một chút, sẽ có cơ hội ở một chỗ chứ?

Trong lòng có sợi tơ giao kết, không muốn lâm vào tình cảnh mê loạn nặng hơn nữa, tôi dùng sức vẩy vẩy đầu.

Vệ Tịnh Nhã, không nên muốn nữa, không còn muốn nữa, thử nghĩ về Nhiệm Ngạo... Ai, tính, nghĩ anh còn nhức đầu hơn.

Phòng rửa tay không phải chỗ trốn cả đời, sửa sang lại quyết tâm, tôi chuẩn bị trở về gian phòng làm một cuộc đối mặt tiêu cực. Ai ngờ vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy Cung Viêm đứng ở trước cửa. Trong lòng căng thẳng, tôi không tự chủ siết chặt bàn tay -- anh muốn làm gì?

"Tịnh Nhã, anh có lời muốn nói với em." Cung Viêm tiến lên một bước, nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi ngây người tại chỗ, chân tay luống cuống -- không phải là muốn nói về những lời tôi mới nghe thấy chứ.

"Tịnh Nhã?" Thấy tôi không có phản ứng, Cung Viêm bắt đầu nghi ngờ.

"Có chuyện gì trở về rồi hãy nói." Tôi bỏ chạy, nói là tiêu cực đối mặt sẽ phải tiêu cực đối mặt.

"Tịnh Nhã, chờ một chút." Anh ngăn cản tôi, trong ánh mắt ám áp tràn đầy khẩn cầu: "Anh biết ở ngoài cửa em nghe thấy được lời của anh cùng Lâm Dã."

Tôi nhất thời tay chân luống cuống, giống như là trộm bị bắt được tại chỗ.

Ở một khắc đó, tôi hy vọng có người có thể tới ngăn cản anh nói tiếp, cho dù dùng 10 năm tuổi thọ để đổi cũng cam nguyện.

Phụ nữ quả nhiên cần phải có một đồng đảng. Ở trong lúc nguy cấp này, Thịnh Hạ nghe thấy thanh âm, vội vàng vàng vọt về phía chúng tôi.

"Tại sao?" Cung Viêm đưa tay ngăn cản cô.

"Tôi nhìn thấy Lý Côn ở bên ngoài, lần này nhất định không thể để cho hắn chạy trốn!" Thịnh Hạ đẩy ra Cung Viêm, chạy về phía trước.

"Tịnh Nhã, em đưa Lâm Dã trở về nhà Thịnh Hạ trước, anh sẽ tới đón nó sau." Dặn dò xong hết, Cung Viêm nhanh chóng đuổi theo Thịnh Hạ.

Nhìn anh rời đi khỏi tầm mắt, tôi thật to thở ra. Hoàn hảo, tránh được một kiếp.

Bất quá, trở lại trong phòng, nhìn Lâm Dã say đến rối tinh rối mù, tôi lại không nghĩ như vậy.

Chịu đựng mùi rượu, cuối cùng tôi đem Lâm Dã đỡ đến cửa. Nặng thật a! Một thân da thịt toàn bộ đặt ở trên người của tôi, thật không khi dễ tôi bây giờ là hai người a.

Đem Lâm Dã bất tỉnh nhân sự tựa vào bên tường, chuẩn bị móc ra cái chìa khóa mở cửa. Vừa mới buông tay, Chân Lâm Dã liền mềm nhũn, "Đông" một tiếng, đầu đụng phải hòm thư bên cạnh, sau đó té trên mặt đất, dựa vào tường mà ngồi, đầu buông xuống, mặt ẩn tàng trong bóng đêm.

Chết! Kháng định rơi không nhẹ.

Tôi vội vàng ngồi xổm người xuống, xoa vết thương trên đầu của anh: "Lâm Dã, không có sao chứ? ! Tôi không phải cố ý, ngàn vạn lần đừng trách tôi a!"

Giây lát sau, anh cố hết sức mở mắt ra, mơ hồ nhìn tôi, thấp giọng hỏi: "Em.. Em là ai?"

"Tịnh Nhã a! Lâm Dã, tôi nhất gan, anh không nên làm tôi sợ." Tôi thấp thòm bất an đỡ anh dậy. Hồng bét, không phải là đầu bị té hư chứ?

"Tịnh Nhã, em là Tịnh Nhã!" Thanh âm của anh đột nhiên kích động lên, giống như là một loại xuyên phá sương mù, hai mắt nhìn tôi cũng rõ ràng.

Rất cực yên lòng, tôi liền nói người này cả ngày đi trong đao, thương, súng, chỉ một cú ngã nhẹ sao lại có chuyện được? Nhìn anh đã có thể thanh tỉnh đứng lên, tôi xoay người chuẩn bị mở cửa.

Đột nhiên, anh từ phía sau đem tôi hung hăng ôm lấy, nặng nề thở dốc chưa mùi rượu nồng nặc, phun lên chiếc cổ trần trụi của tôi, tôi không khỏi rùng mình một cái.

Chỉ nghe anh tỉnh tường nói bên tôi tôi: "Tĩnh Nhã, thật, chúng ta kết hôn đi."

"Lâm Dã, anh say, mau buông, để cho tôi mở cửa." Tôi cố gắng giãy dụa, cử động của anh khiến cho tôi tự dưng thấy khủng hoảng.

"Anh không có say!" Lâm Dã đột nhiên hét lớn một tiếng, giống như là rống ra ản ản nhiều năm qua. Sau đó xoay người tôi lại, bức bách tôi nhìn thẳng hai mắt của anh, ở nơi này, có loại điên cuồng vút bỏ tất cả: "Anh yêu em! Cô gái em nói anh yêu, anh đã sớm gặp được, đó chính là em! Vệ Tĩnh Nhã! Từ lúc mới bắt đầu, anh liền yêu em, em có biết hay không!"

Trái tim nhanh chóng nhúc nhích, máu bắt đầu ở trong thân thể tôi di chuyển lung tung. Ánh đèn hồng mộng lung roi xuống, để cho hết thấy ở đây cũng biến thành không quá chân thật. Tôi bắt đầu hoài nghi, có lẽ người say là tôi, cho nên mới xuất hiện những thứ ảo giác này.

Cái chìa khóa rơi trên mặt đất, một trận tiếng va chạm thanh thúy xuyên qua hư ảo thức tỉnh tôi. Lúc này mới phát hiện môi của Lâm Dã đang dán chặt lấy cổ của tôi, nặng nề hôn hít lấy, mút vào.

Nụ hôn nóng bỏng mà làm cản như vậy, vừa tuyệt vọng vừa bắt đắ dĩ mút vào.

Tôi ra sức tránh thoát, nhưng không làm được chuyện gì: hai tay của tôi đã bị tay anh giam cầm, giờ cao lên đỉnh đầu. Môi của anh từ từ di động xuống dưới, bắt đầu tiến công trước ngực của tôi, tiếng thở dốc nặng nề cùng với sự kích thích đụng chạm trên da thịt, dẫn phát tôi trận trận nổi da gà.

"Lâm Dã! Không nên như vậy!" Tôi kêu khóc, giãy dụa.

"Tĩnh Nhã, chúng ta đến những địa phương khác sinh con ra. Tin tưởng anh, anh nhất định sẽ đối đãi với hai người thật tốt, yêu quý bảo hộ hai người như trân bảo!" Anh nhẹ nhàng hôn vào những giọt nước mắt chẳng biết rơi xuống từ lúc nào của tôi, dùng môi ngăn ngừa con khóc của tôi, cạy mở môi của tôi, hướng vào bên trong thăm dò.

Người anh đầy mùi rượu, nhiệt độ đốt người, da thịt cứng rắn, động tác cuồng bạo mang tôi vào vực sâu hít thở không thông.

Tôi liều mạng giãy dụa, nhưng không làm nên chuyện gì. Tôi không biết tất cả chuyện này phát sinh như thế nào, tôi không có cách nào hô hấp, chỉ cảm giác mình sắp hồng mắt.

Đột nhiên, Lâm Dã bị kéo ra sau.

Hô hấp đột nhiên buông lỏng, tôi phủ bộ ngực, chậm rãi hít thở, dựa lưng vào vách tường trượt xuống, ngồi chồm hổm trên mặt đất, không khóc nước nỡ nữa.

Khi định thần nhìn lại, nhất thời lòng nguội lại: chỉ thấy Nhiễm Ngạo sắc mặt âm trầm đáng sợ, nắm lấy cổ áo Lâm Dã, giờ quyền hung hăng phát qua trên mặt anh.

Lâm Dã té trên mặt đất, thở hồng hộc, khoe miệng chảy ra vết máu, giãy dụa muốn đứng lên. Lại bởi vì men say hoặc là Nhiễm Ngạo không hề báo động trước giống như dùng hết khí lực toàn thân ra một quyền thật mạnh, cố gắng cũng phí công -- anh nặng té ngã trên đất.

Anh nhìn tôi, trong mắt có hy vọng cuối cùng, lâm bầm nói: "Tĩnh Nhã, không nên đi cùng hắn. Cầu xin em... đừng."

Một người đàn ông cao hơn tôi cả cái đầu, một người đàn ông cho dù phải gãy xương cũng liều chết không hừ một tiếng, một người đàn ông tình nguyện bị đánh đến chết cũng không chịu hướng đối thủ cầu xin tha thứ, lại đối với tôi toát ra cái loại khẩu cầu làm cho người tôi thương xót này. Tôi cũng nhận không được nữa, quên mất sợ hãi lúc này, đưa tay muốn đi đỡ Lâm Dã dậy, lại bị Nhiễm Ngạo kéo về.

"Không cho phép gặp mặt anh ta!" Nhiễm Ngạo cầm chặt tay của tôi, lôi kéo tôi rời đi. Phản kháng của tôi trong lúc anh phát ra thần sắc nguy hiểm đều tự động tan rã, chỉ có thể bị anh lôi kéo đi tới đầu hẻm, sau đó bị cưỡng chế nhét vào trong xe.

"Không được, Lâm Dã say quá mức, không thể để cho anh ấy ở bên ngoài một mình, quá nguy hiểm!" Tôi cố gắng mở cửa xe, lại bị Nhiễm Ngạo đè lại.

"Khiến hai người ở chung một chỗ mới nguy hiểm." Nhiễm Ngạo không để ý tôi phản đối, đột nhiên phát động xe.

"Anh có ý gì? Không tin tôi?"

"Tin tưởng người đàn ông cưỡng hôn người lại là người được em xem là bạn bè tốt sao?" Anh nhìn chăm chú vào phía trước, cười lạnh một tiếng.

"Là hiểu lầm! Lâm Dã say!" Tôi vô lực giải thích, ý đồ đem hết thấy ngoài ý muốn quy kết cho rượu.

"Chính là say mới có thể hiện ra nguyên hình! Ai nấy đều thấy được anh ta đối với em không tầm thường, chỉ có tên ngu ngốc như em còn mơ mơ màng màng!" Nhiễm Ngạo hỗn hển quở trách tôi.

Có lẽ là do hormone quấy phá, nghĩ tới tất cả phát sinh hôm nay, tính khí của tôi liền trào lên, thuận tay cầm hộp khăn giấy trước mặt lên ném về phía anh, rống to: "Uh, tôi thật ngu ngốc! Cho nên mới phải ngây ngốc bị anh lừa gạt! Nhưng anh có tư cách gì nói anh ấy, anh là đại lừa gạt!"

Hộp khăn giấy bất thiên bất ý ném vào mặt anh, lưu lại một vết màu đỏ (tàn bạo quá vậy chị =.=), sau đó rơi xuống trên mặt đất, hân lạng yên không một

tiếng động, nhưng nặng nề đập vào lòng tôi.

Phát tiết xong lửa giận, thở lại bình thường, tôi bất an liếc trộm Nhiễm Ngao thủy chung vẫn bất động thanh sắc.

Anh vững vàng lái xe, bình tĩnh nhìn phía trước, trong xe vang lên anh thanh âm thê lương và đau thương của anh: "Vậy làm sao bây giờ? Em nói cho tôi biết, tôi phải làm sao làm em mới có thể tha thứ tôi? Làm sao làm em mới sẽ không để ý tuổi của tôi? Tôi nên làm cái gì bây giờ?"

Tôi không cách nào trả lời anh, cũng không cách nào trả lời chính mình. Chỉ có thể mặc cho trầm mặc ngăn cách giữa chúng tôi.

Quay đầu đi, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, những ngọn đèn đường màu vàng nhạt mờ mờ từ từ lui về phía sau, giống như là một bộ phim điện ảnh bị ngắt quãng.

Đột nhiên, tôi phát hiện điều khác thường từ kính chiếu hậu -- một chiếc xe màu đen vẫn đi theo chúng tôi, đuổi không tha.

Mà Nhiễm Ngao tựa hồ cũng phát hiện tình huống này, chỉ thấy anh cau mày, mười ngón tay nắm chặt tay lái trắng bệch, cũng nhìn về phía kính chiếu hậu.

Lúc này, xe chạy nhanh đến đường nhỏ hẹp, mà chiếc xe vẫn theo dõi chúng tôi lại gia tăng tốc độ, trực tiếp hướng chúng tôi đánh tới!

"Tĩnh Nhã! Ngồi vững!" Nhiễm Ngao hô to một tiếng, lập tức chuyển động tay lái, né tránh một kích kia.

Nhưng chiếc xe phía sau vẫn đối với chúng tôi đuổi tận không buông, cũng tùy thời tiếp tục đụng chúng tôi. Lòng nhát thời nhảy lên, sợ hãi thẳm thẳm đến mỗi một lỗ chân lông trên da.

"Nhiễm Ngao..." Bọn họ là ai, bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì? Trong lòng có rất nhiều nghi vấn đáng sợ, nhưng bởi vì tim đập nhanh mà không cách nào nói ra.

"Anh ở nơi này." Nhiễm Ngao nắm chặt tay của tôi, nhẹ nói: "Đừng sợ."

Mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng lúc tay của anh bao lấy tay tôi thật chặt, một dòng nước ấm truyền vào bên trong cơ thể của tôi, hòa hoãn lại ý lạnh mà sự sợ hãi mang đến, cho tôi cảm giác an toàn vô cùng nặng. Nhưng..

"Không được, Nhiễm Ngao, tôi còn sợ. Bọn họ không phải muốn giết chúng ta chứ?" Loại tiết mục dụ dỗ tình cảm này đối với loại người tiếc mạng sống như vàng như tôi hoàn toàn vô dụng, vừa nghĩ tới chiếc phía sau xe kia, sự sợ hãi của tôi lại nổi dậy.

"Qua con đường này, phía trước chính là khu náo nhiệt, bọn họ sẽ không dám làm gì." Nhiễm Ngao mãnh liệt nhấn ga, trên màn hình tốc độ, cây kim dạ quang màu đỏ đã xoay tròn đến hạn độ lớn nhất, ánh sáng sâu kín nổi lên, tiết lộ ra tần số nguy hiểm.

Cỗ xe đoạt mệnh phía sau tựa hồ cũng cảm thấy được điều này, lại càng điên cuồng gia tốc, từ phía sau đuổi theo, nhưng không có đụng chúng tôi nữa, chẳng qua là dần dần song song cùng chúng tôi. Hoài nghi dụng ý của bọn anh, tôi nín hơi nhìn ra ngoài cửa sổ: chỉ thấy kính thủy tinh của chiếc xe kia từ từ chiếu xuống, đối diện tôi lại là hòng súng đen sâu kín!

Máu trong cơ thể lập tức bị sợ đình công, dừng lại việc chuyển khí đến não bộ, cho nên, ở trong đó trống rỗng. Tôi chỉ có thể cứng ngắc duy trì động tác, ngay cả ánh mắt cũng không cách nào dời đi.

"Tĩnh Nhã, mau gục xuống!" Nhiễm Ngao chợt đem tôi kéo vào trong ngực. Đầu của tôi chôn ở lồng ngực của anh, trước mắt một mảnh hắc ám, chỉ nghe thấy thanh âm nhảy lên thật nhanh của trái tim, phân không rõ là thuộc về ai.

"Phanh!" Một tiếng súng trầm thấp cùng tiếng thanh thủy của thủy tinh bị vỡ vang lên bên tôi. Tôi cảm giác được xe mãnh liệt chuyển về phía bên trái, ngay sau đó một đạo tiếng tanh chói tôi phá vỡ không gian chung quanh. Còn chưa kịp phản ứng, va chạm mãnh liệt lại đến.

Trước lúc mất đi tri thức, tôi cảm giác mình bị ôm thật chặt, mà không biết nước từ đâu đến đang không ngừng rơi trên mặt tôi, một giọt một giọt, mùi tanh ngọt lan tràn...

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

"Tĩnh Nhã, Tĩnh Nhã? !" Nhiều tiếng kêu gọi xuyên qua trong đầu tôi thành một mảnh kia hỗn độn, từ chối thật lâu, rốt cục mở ra mí mắt nặng như ngàn cân kia.

"Tĩnh Nhã? ! Người đã tỉnh? !" Trước mắt, trên gương mặt xinh đẹp của Thịnh Hạ tràn đầy kinh hi cùng vui mừng.

"Thịnh Hạ... Xảy ra chuyện gì?" Tôi vô lực hỏi, trong đầu trống rỗng, sao lại ở trong bệnh viện?

"Bồ đã quên? Tối hôm qua người cùng Nhiễm Ngao bị tai nạn xe cộ, đụng vào cái cây ven đường, may là bồ cùng em bé không có chuyện gì..."

Lời nói của Thịnh Hạ khiến cho tôi nhớ lại buổi tối kinh hồn kia, hòng sủng tân ra hơi thở tử vong, làm cho sự sợ hãi trong người tôi càng đọng nhau, còn có hơi thở tanh ngọt bay vào mũi... Nhiễm Ngao! Tôi cả kinh ngồi dậy, kéo chặt tay Thịnh Hạ hỏi: "Nhiễm Ngao đâu? Anh ấy thế nào?!"

"Đừng nóng vội, tánh mạng anh ta không có nguy hiểm." Thịnh Hạ vội vàng an ủi tôi, sau đó dừng một lát: "Bất quá, anh ta đụng phải đầu, bác sĩ nói có não bị chút chấn động nhỏ."

"Minh muốn đi xem anh ấy!" Trong lòng quýnh lên, lập tức tung mình xuống giường, nhưng chân đột nhiên mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

"Cẩn thận!" Thịnh Hạ vội vàng đỡ lấy tôi, oán giận nói: "Bồ không hù chết mình thì không cam lòng có phải hay không? Đã có em bé còn suốt ngày hấp tấp!"

"Nhiễm Ngao ở đâu? Không tận mắt nhìn thấy anh ấy mình không yên lòng!" Trong lòng hết sức bất an, nếu quả thật không có gì đáng ngại, Nhiễm Ngao nhất định sẽ ở bên cạnh tôi, chờ tôi tỉnh lại.

"Được rồi, mình dẫn bồ đi." Thịnh Hạ đỡ lấy tôi lòng như lửa đốt, xuyên qua hành lang, đi tới phòng bệnh khác.

Đẩy cửa ra, chỉ thấy trên giường bệnh, Nhiễm Ngao lẳng lặng nằm, không nhúc nhích.

Trên trán của anh quấn quanh một vòng băng gạc thật dày, sắc mặt tái nhợt, giống như màu tái nhợt của bệnh viện, đôi môi vốn hồng bóng cũng không còn huyết sắc, nhìn qua thật suy yếu.

Tôi chậm rãi đi tới trước mặt anh, đau lòng vỗ về gương mặt của anh: "Nhiễm Ngao rốt cuộc tại sao, tại sao còn chưa tỉnh?"

"Anh ấy đụng vào trên tay lái, chảy rất nhiều máu." Thịnh Hạ giải thích.

Nhớ tới trước khi hôn mê giọt giọt lạnh ngư băng rơi trên mặt kia, quanh thân tôi nổi lên một trận da gà.

"May là anh ấy liều mạng ôm lấy bồ, bồ cùng em bé mới không có chuyện gì." Thịnh Hạ thở dài, tiếp tục nói: "Tĩnh Nhã, đừng tức giận Nhiễm Ngao nữa. Chờ anh ấy tỉnh, rồi cùng anh ấy trở về đi... Đói bụng chưa, mình mua một ít thức ăn cho bồ."

Tôi vô thức gật đầu, nghe tiếng Thịnh Hạ rời phòng, hai mắt chưa từng rời đi Nhiễm Ngao.

Anh ngủ an tĩnh như vậy, giống như bộ dạng khi tôi tỉnh dậy chứng kiến được vào những buổi sáng trước kia, mỗi lúc đó, tôi cũng nhìn không được hôn tộm anh, mà anh lại đột nhiên mờ mắt ra, về mặt cười xấu xa đem tôi kéo vào trong ngực...

Nhưng, cánh mũi đang hô hấp yếu ớt của anh lại dễ dàng bác bỏ phán đoán của tôi.

Thanh âm buồn bã của anh vang lên bên tai: "Vậy làm sao bây giờ? Em nói cho tôi biết, tôi phải làm sao làm em mới có thể tha thứ tôi? Làm sao em mới không để ý tuổi của tôi? Tôi nên làm cái gì bây giờ?"

Cầm tay của anh, tôi ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng: "Nhiễm Ngao, chỉ cần anh tỉnh lại, em liền tha thứ anh; chỉ cần anh tỉnh lại, cái gì em cũng không ngại."

Đột nhiên, giống như là nghe thấy được lời của tôi, lông mi dài của Nhiễm Ngao chớp mấy cái. Trong lòng tôi nổi lên một trận mừng như điên, nhìn không được gọi dậy: "Nhiễm Ngao!"

Chỉ thấy Nhiễm Ngao chậm rãi mở mắt ra, rồi lập tức nhắm lại, không dễ chịu xoa đầu, chau mày.

"Nhiễm Ngao, anh rốt cuộc tỉnh!" Tôi không kìm được vui mừng, kéo xuống cái tay đang đụng chạm vết thương của anh: "Đừng đụng, trên đầu có thương tích."

Anh thu hồi lại cái tay trong lòng bàn tay tôi, sau đó ngồi dậy, tựa đầu vùi sâu vào trong hai cánh tay, thật lâu không nói gì.

Trong lòng mơ hồ có chút bất an, tôi xoa vai anh, thử dò xét hỏi: "Nhiễm Ngao, có phải rất đau hay không, tôi đi gọi bác sĩ."

Nghe vậy, anh ngẩng đầu lên, chậm chạp quay đầu ngắm nhìn bốn phía, cuối cùng đem tầm mắt dừng trên người của tôi.

Trong ánh mắt của anh, đầy đầy đáng sợ và xa lạ: "Cô... Là ai?" Anh nghi ngờ hỏi.

Lời của Nhiễm Ngao đem lòng tôi đông lạnh đến 0 độ -- chẳng lẽ đây chính là mất trí nhớ!?

"Em là Tĩnh Nhã à? ! Nhiễm Ngao, anh làm sao vậy? !" Cầm chặt lấy cánh tay anh, đầu ngón tay của tôi khẽ run, vừa nghĩ tới ở mọi chuyện có liên quan đến chúng tôi trong đầu anh đều có thể tan thành mây khói, trong lòng liền có hoảng hốt nói ko nên lời.

"Tôi biết cô sao?" Anh khó chịu đưa tay xoa đầu, tựa hồ muốn tìm lại trí nhớ về chúng tôi.

Nước mắt tách một tiếng chảy xuống, tôi ôm lấy anh, đánh phía sau lưng của anh, kêu khóc : "Không nên quên! Không nên quên! Sao anh có thể quên em? Sao anh có thể như vậy? ! Không nên, Nhiệm Ngao, mau nhớ lại! Mau nhớ lại!"

Đầu tựa vào trong ngực Nhiệm Ngao, mặc cho nước mắt mãnh liệt chảy trong ngực anh. Tôi không dám ngẩng đầu, sợ gặp ánh mắt xa lạ lạnh lùng. Nhiệm Ngao, cái người tôi rất quen thuộc người đi nơi nào rồi?

Đột nhiên, bên tai truyền đến một tiếng thờ dài bất đắc dĩ: "Đứa ngốc."

Tôi ngu ngơ, mặc cho hai tay anh nâng lên cái đầu nhất thời còn chưa hiểu ra được của tôi.

"Anh làm sao có thể quên em?" Anh mềm nhẹ thay tôi lau đi nước mắt, yêu thương nhìn tôi.

Trong đầu điện quang hỏa thạch chợt lóe --- anh gạt tôi! Một ngọn lửa vô danh dấy lên trong lòng, tôi điên lên đánh anh: "Anh tên khốn kiếp này! Lại gạt em! Anh có biết em rất lo lắng hay không! Khốn kiếp! Khốn kiếp!"

Anh không nhúc nhích, lẳng lặng thừa nhận quả đấm của tôi. Sau khi tôi phát tiết đủ rồi, anh lại ôm tôi vào trong lòng, đầu lòng nói: "Vậy còn em, lại còn nói 'Hy vọng chưa từng gặp qua anh, một câu nói tàn phá quá khứ của chúng ta. Em có nghĩ tới, anh có tâm tình gì hay không?'"

Bỗng nhiên, trong đầu hiện ra đau đớn rõ ràng trong mắt của anh lúc đó. Chưa từng nghĩ, một câu nói lơ đãng kia, lại khiến anh để ý như thế.

"Vậy anh cũng không nên đùa giỡn thế này, em rất lo lắng." Tôi áp xuống chút ít tức giận, nhưng khẩu khí vẫn thô sấp như cũ.

"Anh cho là, em thật cao hứng khi anh quên hết tất cả." Ôm chặt lấy tôi, Nhiệm Ngao cô đơn nói: "Bởi vì ... như thế, em có thể thoát khỏi anh."

"Nhiệm Ngao." Ánh mắt lại bắt đầu chua xót.

"Tĩnh Nhã, em nói đúng, anh là cố ý lừa gạt em. Anh biết em sẽ không tiếp nhận chàng trai nhỏ tuổi hơn em, cho nên anh sợ, anh sợ mất đi em. Chiều nào lúc bước vào phòng anh cũng sẽ có chút chần chờ, anh lo lắng sau khi tiến vào phát hiện đồ vật của em đã không còn. Tĩnh Nhã, anh thật sự rất sợ." Anh đem tôi ôm càng chặt hơn, trong giọng nói có sự mềm yếu khiến cho tôi đau lòng.

Thì ra, người thống khổ nhất là anh.

"Nhiệm Ngao." Tôi ôm cổ của anh, hướng anh bảo đảm: "Em sẽ không rời đi anh, vĩnh viễn cũng sẽ không."

Giống như là Nhiệm Ngao nói, tôi không nên bởi vì tuổi của anh liền phủ nhận cái tốt của anh, phủ nhận vui vẻ giữa chúng tôi. Bất kể nhỏ bao nhiêu, nhưng hai cánh tay ôm tôi trong lúc nguy cấp của anh cũng thật mạnh và cường tráng có lực như vậy, thay tôi cùng hài tử ngăn trở nguy hiểm. Nhiệm Ngao là Nhiệm Ngao, anh không có thay đổi.

Nghe vậy, Nhiệm Ngao nhìn tôi, trên mặt hiện lên mừng như điên không che dấu được: "Em tha thứ anh?"

Đem đầu gối ở trên vai anh, tôi cố ý thờ dài: Không có cách nào khác, bây giờ trong bụng em mang theo một viên cầu lớn, giá trị con người bị sụt lớn (ý chỉ đây là bị mất giá), không thể làm gì khác hơn là vô dã mẹ lại sứt, đi theo anh."

Nhiệm Ngao lập tức nheo mắt lại, hiện lên vẻ mặt cười xấu xa: "May là anh có dự kiến trước, làm chuẩn bị trước."

Tôi thu hồi nụ cười, hung hăng cho anh một cái khuỷu tay --- lại còn không biết xấu hổ lên mặt với tôi!

Ai ngờ anh hô lên một tiếng đau đớn, sau đó ôm bộ ngực, vẻ mặt thống khổ.

"Cho là em còn có thể mắc lừa sao?" Tôi trừng phạt xoa gương mặt trắng của anh, hừ, lại muốn lặp lại chiêu cũ, không cho người chút giáo huấn không được.

"Vệ Tĩnh Nhã." Nhiệm Ngao giương lên ánh mắt oán: "Chẳng lẽ em không biết ngực của anh cũng có ứ thương sao?"

Tôi nâng lên mặt của anh, bất đắc dĩ lắc đầu: "Anh nhìn, đây chính là chuyện xưa sói đến đây, nhận lấy dạy dỗ đi."

"..."

"Minh không nhìn lầm chứ?" Thịnh Hạ đi vào phòng bệnh, tròn to mắt của cô, ngạc nhiên nhìn tôi đang uy trái táo cho Nhiệm Ngao, vẻ mặt khoa trương: "Vệ Tĩnh Nhã bỏ cũng có lúc dụ ngoan như vậy."

"Ngạc nhiên cái gì? Minh thường xuyên hạ Nhiệm Ngao như vậy, không tin bỏ hỏi." Mới là lạ, nếu không phải ngộ thương ngực của anh, sẽ để anh càn rỡ như vậy

"Nhiệm Ngao, thật?" Thịnh Hạ vùng lông mày lên, vẻ mặt không thể tin.

"Tịnh Nhã nói phải thì là phải, tôi còn có thể nói cái gì?" Nhiễm Ngao cố ý lộ ra nụ cười buồn bã.

"Chẳng lẽ người khác có oán hận gì sao?" Tôi lấy dao gọt trái cây lên, giả ra vẻ mặt hung ác ở trước mặt anh đưa qua lại.

"Thì ra là đây chính là cái gọi 'Hầu hạ', Nhiễm Ngao, làm khó anh." Thịnh Hạ lắc đầu thờ dãi.

Phụ nữ này, thật là quá kiêu ngạo. Tôi quay đầu đối với cấp trên kiêm bạn trai bên cạnh cô nói: "Diệp Nghị, tôi thật sự chịu không được phụ nữ này. Như vậy, bản thân tôi bỏ tiền ra, nhờ cậy anh mau lấy nó về nhà, thật tốt chính đốn một chút!"

Nghe vậy, Diệp Nghị để xuống cái giỏ trái cây, ôm Thịnh Hạ, đối với cô sùng nịch cười cười: "Vậy phải xem ý tứ Thịnh Hạ."

"Nói sau." Thịnh Hạ thấp ánh mắt xuống, thanh âm có chút không được tự nhiên.

Nhìn thấy Thịnh Hạ khác thường, Diệp Nghị chuyển qua đề tài khác: "Đúng rồi, Nhiễm Ngao, căn cứ vào hiện trường người gặp chuyện không may, tên sát thủ kia tựa hồ muốn đưa các người vào chỗ chết, thật tốt là người phản ứng mau, tanh xe kịp thời, nếu không hai người các người xong rồi. Chúng tôi muốn hỏi một chút người, có gây thù với người nào, để cho anh đối với các người hạ sát thủ hay không?"

Ánh mắt Nhiễm Ngao chột lóe, lắc đầu: "Hắn là không có."

Diệp Nghị nhìn Nhiễm Ngao, chẳng nói đúng sai, tựa hồ nói ra suy nghĩ của mình.

"Tịnh Nhã, anh có chút đói bụng, người đi giúp anh mua một ít thức ăn." Nhiễm Ngao đột nhiên quay đầu nhìn về phía tôi.

"Được rồi." Tôi biết điều một chút đi ra phòng bệnh, sau đó --- nhanh chóng xoay người, đem lỗ tai dán tại trên cửa phòng, nghe lén đối thoại bên trong --- cho là tôi nhìn không ra thì muốn đẩy tôi ra, thật cho là tôi mang thai thì đại nào sẽ thiếu đường (ngốc đi) sao? Bản thân tôi muốn nhìn đến tột cùng muốn giấu giếm tôi cái gì.

"Nhiễm Ngao, Tịnh Nhã không ở chỗ này, anh có thể nói thật sao." Thanh âm Diệp Nghị từ bên trong truyền đến: "Gần đây chúng tôi tra được tổng giám đốc tiền nhiệm của tập đoàn Tào thị Tào Vi Kiệt trước khi qua đã đem cổ phần trong công ty của mình để lại cho anh vô điều kiện. Cho nên dẫn tới sự bất mãn của ca ca anh Tào Kinh Kiệt, chúng tôi hoài nghi vụ án này có liên quan với anh ta."

Nhiễm Ngao trầm ngâm, nói: "Chuyện này, tôi không muốn giao cho cảnh sát xử lý."

"Anh không sợ anh ta chọn lựa hành động lần nữa?" Thịnh Hạ nghi ngờ hỏi.

"Tôi đã đã cảnh cáo anh ta, sau này tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống như thế nữa." Thanh âm Nhiễm Ngao nghiêm túc mà khẳng định.

"Nếu như vậy, chúng tôi cũng không thể miễn cưỡng, nếu có cần, xin lập tức cho chúng tôi biết." Diệp Nghị nói.

"Tôi sẽ. Đúng rồi, Thịnh Hạ, chuyện này tôi hy vọng người không cho Tịnh Nhã biết, tôi không hy vọng cô ấy lo lắng." Nhiễm Ngao dặn dò Thịnh Hạ.

Tại sao? Tôi suy nghĩ, mấy ngày qua mỗi lần nhắc tới đề tài này anh liền giả bộ hồ đồ, bây giờ nhìn lại, anh biết rất rõ chân tướng sự tình, nhưng gạt tôi. Chẳng lẽ Nhiễm Ngao còn có bí mật gì không thể cho ai biết?

"Tịnh Nhã?" Phía sau đột nhiên phát ra tiếng hỏi khiến tôi đang nghi ngờ không giải thích được bị sợ đến toàn thân run lên.

Quay đầu vừa nhìn, Cung Viêm đang cười nhìn tôi: "Đứng ở cửa làm cái gì, sao lại không vào đi?"

"Thịnh Hạ cùng Diệp Nghị đang ở bên trong nói chuyện, đừng quấy rầy bọn họ." Không muốn bị bọn Nhiễm Ngao phát hiện được hành vi của tôi, vội vàng kéo Cung Viêm đến góc hành lang.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, đột nhiên nhớ lại Cung Viêm là phần tử nguy hiểm số một. Không khỏi hối hận, ngày đó may mắn tránh được một kiếp, hôm nay sẽ có vận khí tốt như vậy sao?

"Em cùng Nhiễm Ngao không có sao chứ. Xin lỗi, hôm nay anh mới biết các người đã xảy ra chuyện." Trên mặt Cung Viêm nho nhã chứa đựng ân cần.

"Không có chuyện gì, chẳng qua là Nhiễm Ngao bị thương, bất quá không có gì đáng ngại." Trong lòng tôi tràn đầy bất an.

"Anh an tâm rồi." Anh nhả khí ra, sau đó thu lại nụ cười, ánh mắt ưu sầu không ngừng, do dự một chút, rốt cục mở miệng: "Tịnh Nhã, anh muốn nói cho em biết, ngày đó tất cả em nghe thấy, đều là sự thật."

Trong lúc bất chợt, tôi cảm giác được không thể hô hấp, toàn thân cứng ngắc, mặt thoáng cái sôi trào lên.

Tôi muốn nói chuyện, nhưng cổ họng thật giống như bị ngăn ngừa.

Cung Viêm anh, chính miệng thừa nhận.

Tôi yên lặng nhìn Cung Viêm, ánh mặt trời chiếu vào một bên mặt anh, ở trên đó hiện lên một tầng đường cong nhu hòa.

Rất lâu, tôi thậm chí đang hoài nghi, có phải hô hấp của anh, máu của anh cũng là nhu đậm (mềm nhạt) hay không.

"Cung Viêm, " chẳng biết tại sao, tôi thờ phào nhẹ nhõm, quyết định không trốn tránh nữa: "Tôi thừa nhận, trước kia tôi từng thích anh."

Nghe vậy, anh chợt ngừng đầu, không thể tin nhìn tôi.

"Nếu như bốn năm trước anh hướng tôi biểu lộ, tôi nhất định sẽ đáp ứng." Đây là không thể nghi ngờ, tôi ngay lúc đó, thích anh như vậy mà.

"Nhưng thời gian 4 năm, đã thay đổi rất nhiều, vô luận là anh hay là tôi, hết thấy đều đã bất đồng." Dừng lại chốc lát, đón ánh mắt kinh dị của anh, tôi thờ dãi: "Bây giờ tôi đã có Nhiệm Ngao, còn có con của chúng tôi, tôi rất hạnh phúc... Cho nên, thật xin lỗi."

Không dám nhìn về mặt Cung Viêm nữa, tôi xoay người đi thẳng về phía trước.

Trí nhớ vĩnh viễn chỉ có thể là trí nhớ, đoạn thời gian kia sẽ không lặp lại. Tôi cùng anh, từ thời khắc Nhiệm Ngao xuất hiện trở đi, liền kết thúc.

"Như thế nào, còn muốn ăn sao?" Uy Nhiệm Ngao ăn cháo xong, tôi rút ra khăn giấy thay anh lau khóe miệng.

Kết thúc xong bên Cung Viêm, tôi quyết định toàn lực ủng hộ Nhiệm Ngao.

"Sao lại đột nhiên dịu dàng như thế, hại trong lòng anh nao nao." Nhiệm Ngao cố ý lấy tay vỗ nhẹ ngực.

"Có ư, em luôn luôn tốt với anh mà." Tôi vô tội nhìn anh, sau đó làm bộ như lơ đãng hỏi đến: "Đúng rồi, anh có nghĩ đến người nào đối với chúng ta ra tay không?"

"Còn chưa có." Nhiệm Ngao kéo tôi đến trong ngực của anh, ôm tôi thật chặt, dịu dàng nói: "Không phải sợ, anh tuyệt đối sẽ không để em gặp phải nguy hiểm nữa."

Trong giọng nói thành khẩn làm cho người tôi không thể không tin.

Nhưng bây giờ không phải là lúc cảm động, tôi cho anh cơ hội, anh vẫn không chịu thẳng thắn.

"Sau khi xuất viện chúng ta phải lập tức bận rộn, nếu không em sẽ không mặc áo cưới vừa." Nhiệm Ngao cười sờ sờ bụng của tôi. "Không cần vội." Tôi nhàn rãi thành thói nói.

Nhiệm Ngao đến tột cùng còn có bao nhiêu chuyện là tôi không biết, có hay không tuổi của anh vẫn chỉ là một góc của núi băng tựa như hạt gạo mà so với mặt trăng? Nghĩ tới đây, tôi liền có một trận tâm phiền ý loạn, nhưng vẫn hết sức làm cho giọng nói mình bình tĩnh.

Thấy tôi phản ứng như thế, anh có chút lo lắng: "Sao vậy, em muốn thoái hôn?"

"Không phải là em muốn thoái hôn, là anh không có thành ý cùng em kết hôn!" Không thể nhịn được nữa, núi lửa trong cơ thể tôi bộc phát hoạt động: "Em ở ngoài cửa đã nghe thấy được! Anh biết rất rõ ràng là ai muốn hại em, tại sao không nói cho em?"

Nhiệm Ngao đè lại bờ vai của tôi, trấn an tôi: "Anh là sợ em lo lắng."

Tôi nhìn chăm chăm anh: "Chẳng lẽ bây giờ em không lo lắng sao? Nhiệm Ngao, anh đến tột cùng còn có bao nhiêu chuyện gạt em? Hôm qua mới thề son sắt bảo đảm sẽ không lừa gạt em nữa, hôm nay liền xuất nhĩ phản nhĩ (nói rồi phản lại)! Anh là đại lừa gạt!"

Càng nghĩ càng giận, tôi nhắc chân dùng sức đạp lên bắp chân Nhiệm Ngao, anh bị đau, tôi thừa cơ tránh ra tay của anh, chạy lên sân thượng.

Gió nam trong ngày mùa hè ẩm áp, thật dễ dàng đem phiền não trong lòng tôi thổi tan đi. Ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời trong xanh, đang muốn hét lớn một tiếng, đem uất khí trong lòng phun sạch ra, kết quả có người đi trước tôi.

"Đừng nói nữa!" Một đạo giọng nữ quen thuộc truyền đến, hình như là Thịnh Hạ.

Tôi buồn bực, chẳng lẽ cô cùng Diệp Nghi đang gây lộn? Thật là Bàn Cổ[1] khai thiên địa.

Trốn ở góc phòng, len lén nhìn về phía nơi phát ra thanh âm, quả nhiên là Thịnh Hạ, nhưng ---- bên người cô cái người đàn ông cầm chặt hai cánh tay của cô là --- Cung Viêm?!

Chỉ thấy Cung Viêm nhìn Thịnh Hạ, vẻ mặt ưu thương: "Thịnh Hạ, em đối với anh không hề không cảm giác, có đúng hay không?"

"Vậy thì như thế nào? Chúng ta là tuyệt đối không thể nào ở chung một chỗ!" Thịnh Hạ cố gắng tránh thoát cánh tay của Cung Viêm.

"Thịnh Hạ, cho anh chút thời gian, để cho anh xử lý xong chuyện bang phái, chúng ta liền rời đi nơi này, qua cuộc sống của chúng ta, được không?" Cung Viêm ngắm nhìn Thịnh Hạ, thái độ trình trọng mà thành khẩn.

Thịnh Hạ lắc đầu, yên lặng rồi nói: "Tôi không thể vì anh thay đổi cái gì, anh cũng không nên vì tôi thay đổi. Từ lúc chúng ta vừa ra đời thì chúng ta đã là

người trên hai con đường riêng... Không thể hòa hợp."

Cung Viêm lặng lẽ nhìn Thịnh Hạ, trong mắt chứa u buồn và hoảng sợ. Anh đột nhiên đưa tay đem Thịnh Hạ kéo vào trong ngực, trong dịu dàng có sức mạnh không thể kháng cự, tiếp theo, anh thật sâu hôn xuống, nụ hôn kia thay đổi về ôn hòa nho nhã thường ngày của anh, lộ vẻ cuồng dã kích tình, giống như là muốn đem tình cảm bị đè nén lâu dài của mình toàn bộ phát tiết ra ngoài.

Tôi xem ngây người.

Thịnh Hạ một tay đẩy Cung Viêm ra, nhưng ngay sau đó cho anh một bạt tai thanh thúy.

Tôi thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Chỉ thấy Thịnh Hạ mặt đỏ bừng, tay phải mới vừa đánh xong Cung Viêm còn giương trên không trung, môi của nó không tự chủ mấp máy, không biết là bởi vì tức giận hay là gì khác.

Cung Viêm nhìn Thịnh Hạ, trên mặt không có có một tia tức giận, như cũ đầy đủ dịu dàng tốt đỉnh, cái loại dịu dàng này bất kỳ phụ nữ nào thấy đều không thể không thương.

"Không nên tới quấy rầy cuộc sống của tôi nữa." Thịnh Hạ cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, nhưng thanh âm khế run bán đứng cô.

"Tôi cũng nghĩ vậy." Cung Viêm tràn ra một cái mỉm cười đau đớn: "Nhưng tôi làm không được."

Thân thể Thịnh Hạ run lên, sau đó quay đầu đi, nhẹ giọng nhưng tỉnh táo nói: "Diệp Nghi đang đợi tôi."

Không biết là nói cho Cung Viêm nghe, hay là làm bầm lẫu bẫu.

Sau đó, Thịnh Hạ xoay người rời đi.

Cung Viêm vẫn nhìn Thịnh Hạ đi xa, ánh mắt nhu hòa mà cô đơn.

Dùng sức cắn cắn môi của mình, có cảm giác đau. Nói như vậy mới tất cả mới phát sinh vừa rồi là sự thật.

Trong đầu loạn thành một đoàn, làm sao có đây? Cung Viêm không phải nói yêu tôi 4 năm ư, làm sao lại đột nhiên yêu Thịnh Hạ?

Trong đầu tìm kiếm những lời nói ngày đó chính tai nghe.

"Thật ra thì bốn năm trước vào ngày sinh nhật Tịnh Nhã tôi liền quyết định muốn cô ấy, nhưng tôi thất ước."

"Nhưng, cô ấy đã có bạn trai."

"Nghe tôi cô ấy thiếu chút nữa gặp phải nguy hiểm, tôi hận không thể đem những người đó bầm thây vạn đoạn."

Vân vân, chẳng lẽ, chẳng lẽ ba chữ "cô ấy" kia không phải là chỉ tôi, mà là chỉ Thịnh Hạ?!

Đúng, Thịnh Hạ cũng có bạn trai, Thịnh Hạ cũng bị Lý Côn hãm hại, hơn nữa một màn mới vừa nhìn rõ kia... Xác định, nữ chính tuyệt đối là Thịnh Hạ!

Tôi nhất thời kêu thảm một tiếng, dùng quyền đánh vách tường, không tự chủ rên rỉ, khóc không ra nước mắt.

Vệ Tịnh Nhã a Vệ Tịnh Nhã, người mắc cỡ chết người, khó trách Cung Viêm mới vừa rồi có ánh mắt kinh dị như vậy, nguyên lai là... Xong, xong, sau này tôi làm sao gặp người đây?

Đang lúc tôi xấu hổ đến dùng đầu dựa vào tường thì phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm âm trầm: "Lại nghĩ tới anh ta?"

Tôi quay đầu đi, mới phát hiện, Nhiễm Ngao không biết đã đứng phía sau tôi bao lâu.

"Anh nói bậy bạ gì đó?" Nhớ tới sự lừa gạt vừa rồi của anh, tôi lại một bụng tức giận.

"Nhìn thấy anh ta tỏ tình với Thịnh Hạ tỏ tình em thương tâm như vậy." Nhiễm Ngao bắt được hai vai của tôi, ngó chừng tôi, trong mắt có lửa giận mờ mờ: "Em còn nói em không có nghĩ tới anh ta!"

Thương tâm? Đó là cấp bậc cao nhất của xấu hổ sao, nhưng thật sự không có tâm tư giải thích, tôi vừa tức vừa nóng nảy, bật thốt lên: "Uh, Em là nghĩ tới anh ta!"

Cũng không quản sắc mặt Nhiễm Ngao, tôi nắm hai tay của anh, xoay người rời đi.

Còn không có xuất ra một bước, Nhiễm Ngao liền từ phía sau lưng ôm tôi, thật chặt vòng quanh hai cánh tay của tôi.

"Nhiễm Ngao! Buông!" Tôi dùng sức tránh thoát: "Nếu không em cần!"

Nhưng anh như cũ đem tôi ôm thật vững vàng, tôi nói được là làm được, vừa tàn nhẫn, đem toàn bộ tức giận rơi trên người anh, nhắm ngay tay của anh, găt gao cắn xuống đi.

Anh tùy ý tôi cắn, không có một tia xúc động, cũng không phát ra một đạo tiếng vang.

Tôi dần dần cảm giác có chút không đúng, buông miệng ra vừa nhìn, trên tay Nhiễm Ngạo rõ ràng có một vòng dấu răng đỏ thật sâu. (#Anri: em hận chị *ngoảnh mặt*)

"Nhiễm Ngạo." Tôi nhẹ giọng gọi anh, trong lòng có chút thấp thỏm.

Nhiễm Ngạo không có trả lời tôi, bên tôi chỉ nghe thấy tiếng hít thở càng ngày càng nặng của anh.

Cách hồi lâu, anh rốt cục mở miệng: "Tĩnh Nhã, anh ta thật có đối tốt với em, so với anh ta, anh tốt với em gấp một ngàn lần, gấp một vạn lần... Cho nên, đừng nhớ anh ta, có được hay không?"

Trong thanh âm Nhiễm Ngạo có cầu xin, có tối tăm, không hề an, có kiên định, anh không ngừng dùng mặt vuốt ve cổ của tôi.

Tại thời điểm này, tôi đột nhiên tìm được cảm giác tựa sát, lúc này anh ôm tôi, tựa như sào huyệt ấm áp cho động vật nhỏ bị thương, tất cả ủy khuất cùng buồn khổ cũng có thể giải hết trên người anh.

Tôi cúi đầu, khẽ vuốt vuốt dấu răng trên tay Nhiễm Ngạo, cười khô: "Nhiễm Ngạo, em mắc cỡ chết người. Vốn tưởng rằng Cung Viêm yêu thích em, liền cự tuyệt anh ta trước. Kết quả người ta yêu chính là Thịnh Hạ, em lần này thật không còn mặt mũi gặp người! Chúng ta hay là ân cư đi."

Nghe vậy, Nhiễm Ngạo xoay thân thể của tôi lại, nhìn kỹ tôi, trên mặt một mảnh vui sướng kinh ngạc: "Em không thương anh ta nữa sao?"

"Em có yêu Cung Viêm khi nào? Nhiều nhất chẳng qua là thăm mền thôi." Tôi cho anh một cái liếc mắt.

Anh nhìn tôi, có chút không thể tin: "Nhưng, em đã nói Cung Viêm là người em thích nhất, em một mực chờ anh."

Lần này đến phiên tôi kinh ngạc: "Em đã nói lời như thế khi nào?"

Vân vân, nghĩ tới.

Một năm kia mới vừa vào đại học, vì đem toàn bộ kích tình bị cấm đoán ở cấp ba thả lỏng ra, toàn bộ phòng ngủ cũng hứng thú tiến hành gặp mặt làm quen với đàn ông khác, một tuần lễ liền gặp mặt cả 2-3 lần. Các cô làm không biết mệt còn chưa tỉnh, còn kéo tôi đi. Cũng không phải lòng tôi trong như nước, mà cho rằng những nam sinh này nếu là mặt hàng tốt, đã sớm bị nhóm mỹ nữ đoạt đến đầu rơi máu chảy, nơi nào còn tới những cuộc làm quen vô ích này đây? Cho nên không muốn lãng phí thời gian, kiên quyết không đi. Bị các cô ép, liền lấy ra hình chụp chung với Cung Viêm hồi cấp ba, nói láo nói đây là đàn ông tôi đang đợi, tình cảm chân thành cả đời. Quả nhiên chiều này có hiệu quả, các cô nhìn thấy hình Cung Viêm liền hai mắt sáng lên, từ đó cũng không đi gặp mặt làm quen nữa, còn nói muốn theo tôi cùng chờ đại suất ca này, khiến cho tôi dở khóc dở cười.

Như vậy xem ra, nhất định là trong phòng ngủ có người miệng rộng nói ra.

"Đó là giả, em lừa gạt các cô ấy." Tôi vội vàng tỏ vẻ trong sạch.

Nhiễm Ngạo cẩn thận nhìn tôi, không buông tha dấu vết trên mặt tôi. Cuối cùng, anh tin, đem tôi ôm càng chặt hơn, trên mặt tràn đầy vui vẻ cùng hưng phấn.

Hai tay tôi ở cổ của anh, kiễng mũi chân, đem đầu gối ở trên vai anh, hiếu kỳ nói: "Thì ra anh vẫn cho là em yêu Cung Viêm, vậy tại sao còn muốn ở chung một chỗ với em?"

"Anh trúng tà." Anh nhẹ nói.

"Em nói thật." Tôi nhũn mày nhìn anh.

Khóe miệng Nhiễm Ngạo vung lên một nụ cười như có như không, anh nhìn tôi chăm chăm, trong mắt một mảnh dày: "Thật, anh trúng tà của em."

Sau đó, môi của anh nhẹ nhàng che lên môi tôi, giống như là cánh hoa mềm mại, mang theo nụ cười tràn đầy hướng tôi vọt tới.

Tôi cười nhắm hai mắt lại, ở trong nụ hôn của Nhiễm Ngạo, tôi quên mất tất cả.

"Rốt cục có thể rời đi nơi này, sau này đánh chết em cũng sẽ không trở về." Đi ra cửa lớn bệnh viện, tôi hít lấy không khí trong sạch bên ngoài, cảm khái hàng vạn hàng nghìn. Trải qua vài ngày ở lại bệnh viện để quan sát, xác định tôi cùng Nhiễm Ngạo hết thầy bình thường, lập tức khẩn cấp thu dọn đồ đạc, tư vị bị vây cả ngày ở bệnh viện thật sự là không dễ chịu.

"Không lẽ em muốn ở nhà sinh con sao?" Thịnh Hạ ở một bên giội nước lạnh vào tôi.

Đúng a, còn có cục thịt trong bụng chưa có giải quyết.

"Tĩnh Nhã, anh muốn về công ty một chuyến trước. Để cho Thịnh Hạ đưa em trở về, sau khi về đến nhà không nên chạy loạn, anh xử lý xong chuyện sẽ trở lại." Nhiệm Ngao dặn dò tôi.

"Tốt tốt tốt, biết rồi." Tôi vội vàng đáp ứng, nếu không anh lại muốn dài dòng.

"Thịnh Hạ, giúp tôi trông cô ấy, đừng để cho cô ấy chạy loạn." Nhiệm Ngao không yên lòng, vừa quay đầu nhờ cậy Thịnh Hạ.

"Biết rồi." Thịnh Hạ phát động xe, sau đó xoay đầu lại, cau mày nhìn tôi: "Người đàn ông của bồ sao lại dài dòng như vậy."

Tôi nhún nhún vai, tỏ vẻ không thể làm gì.

"Đúng rồi, quyết định lúc nào cứ hành hôn lễ?" Thịnh Hạ vừa lái xe, vừa hỏi.

"Khoảng một hai tuần lễ nữa." Nhớ tới cái này, cõi lòng tôi đầy ai oán: "Thật lo lắng cho bụng không có che hết."

Cô khoa trương hô xả giận: "Ai, cuối cùng đem bồ gả đi ra ngoài."

Tôi chán nản: "Bồ yêu nghiệt này cách ngày đó cũng không xa."

"Phải không?" Thịnh Hạ cười nói.

Nhưng khoe miệng có một tia khô sở không thích hợp.

"Chúng ta đi ăn cơm trước." Tôi đề nghị. Nhìn Thịnh Hạ bộ dạng u sầu, khẳng định có liên quan với Cung Viêm. Mấy ngày hôm trước cô công việc bận rộn, không có thời gian đến nhìn tôi, trong lòng cũng vẫn tồn nghi ngờ lớn, hai người kia sao có thể ở dưới mí mắt tôi làm ra chuyện này đây? Thừa dịp bây giờ tìm hiểu rõ ràng chuyện xưa của bọn họ.

Chúng tôi đi đến một quán cơm ở phụ cận.

Chờ món ăn được đem ra hết, tôi uống một ngụm nước trà, nhuận nhuận cổ họng, bắt đầu thăm vấn: "Ngày đó, mình nhìn thấy bồ cùng Cung Viêm ở trên sân thượng."

Thịnh Hạ sùng sốt, cái tay đang cầm ly trà lay động hạ xuống, nước trà màu nâu rơi vài giọt ở trên bàn.

"Cung Viêm rất yêu bồ." Tôi nói.

Thịnh Hạ đặt ly trà xuống, nhìn cái bóng của mình trong chén.

"Nhìn qua, bồ cũng yêu anh ấy." Tôi tiếp tục nói.

Cô cười cười, từ chối cho ý kiến.

Tôi có chút ít hấp tấp: "Bồ cùng Cung Viêm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, bồ không phải bạn chí cốt, cũng không nói cho mình."

Cô ngẩng đầu nhìn về phía tôi, trong mắt gọn sóng không sợ hãi: "Có vài người, là không thể yêu."

"Huh?" Tôi nhất thời không kịp phản ứng.

"Nói thí dụ như, mình nếu như yêu bồ," cô chớp chớp mắt, trong mắt có thần sắc hài hước: "Nhiệm Ngao tuyệt đối sẽ chém mình."

"Chớ có nói đùa." Tôi cố ý kéo căng mặt: "Hormone của mình bây giờ không ổn định, bồ cũng không nên chọc mình nổi giận!"

"Sợ bồ rồi." Cô tựa lưng vào ghế ngồi, nhún nhún vai, hỏi: "Bồ muốn biết những thứ gì?"

"Đương nhiên là toàn bộ." Tôi vội vàng nói.

"Toàn bộ?" Thịnh Hạ nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong ánh mắt có thần sắc mờ mịt, cô nhẹ nhàng nói: "Tĩnh lên, toàn bộ chuyện xưa kéo dài 20 nhiều năm"

23 năm trước, một phụ nữ cùng một người đàn ông gặp nhau, sau đó yêu nhau.

Tình yêu này gặp phải sự phản đối của nhà gái, bởi vì người đàn ông kia là người trong hắc đạo, mà phụ thân của phụ nữ thì là cảnh sát. Nước lửa không thể dung hoà.

Nhưng không có gì ngăn cản được bọn họ, phụ nữ bỏ qua học tập, bỏ qua cha mẹ, đàn ông cũng vì cô thoát khỏi hắc đạo. Hai người nghĩa vô phản cố (vì nghĩa không chùn bước) rời đi cuộc sống cũ, chỉ cần có thể cùng đối phương ở chung một chỗ, cái gì cũng không tiếc.

Lúc mới bắt đầu, hết thấy cũng rất vui vẻ, rất hạnh phúc, ít nhất đối với phụ nữ mà nói là như thế. Nhưng dần dần, người đàn ông kia bắt đầu phiền chán cuộc sống nhàm chán như thế. Rốt cục, trong một lần say rượu, anh đối với phụ nữ găm hết lên không muốn sống bình thân như vậy nữa, ở nơi thác lạng (thác chết, lạng yên quá) này anh hít thở không thông, anh quyết định trở về.

Phụ nữ rất thương anh, cho nên để anh rời đi, một mình mang theo nữ nhi ba tuổi trải qua cuộc sống gian khổ. May mà cha mẹ phụ nữ tha thứ cô, để cho cô về nhà, giúp đỡ cô chiếu cố nữ nhi, cuộc sống giống như là sau cơn mưa trời lại sáng.

Chẳng qua, phụ nữ vẫn không cách nào quên được đàn ông đã vứt bỏ mẹ con cô.

Một năm sau, người đàn ông kia một lần chiến đấu trong bang phái mà chết đi.

Phụ nữ rất thương tâm, vẫn buồn bực không vui, không lâu sau, qua đời trong một lần tẩu nạn xe.

Đây chính là chuyện xưa của cha mẹ Thịnh Hạ, Thịnh Hạ từng nhắc qua với tôi, là một chuyện xưa khiến cho tôi thổn thức không dứt.

Tôi nghi ngờ không giải thích được, không khỏi hỏi: "Nhưng những thứ này cùng Cung Viêm có quan hệ gì đâu? ... Chẳng lẽ ba bỏ bị Viêm bang hại chết?!"

"Không." Thịnh Hạ lắc đầu: "Ba mình là Phó bang chủ Viêm bang, ông ấy là vì bảo vệ Cung Viêm mới tạ thế."

"Cái gì?" Tôi kinh ngạc.

"Ngày đó, ba tôi bảo vệ Cung Viêm cùng mẹ anh ta đi ra ngoài, kết quả gặp phải mai phục. Ba giúp Cung Viêm cản ba phát súng, cũng là vết thương trí mệnh. Trước khi lâm chung, ba nhờ cậy Cung Viêm chiếu cố mình. Cho nên, 15 năm sau, Cung Viêm xuất hiện trong cuộc sống của mình." Ánh mắt Thịnh Hạ vẫn nhìn ngoài cửa sổ, giống như là đang nhìn chăm chú vào ký ức: "Anh ta nói sẽ chiếu cố mình cả đời cả kiếp... Nhưng, mình cự tuyệt."

"Tại sao? Thật ra thì bỏ đã yêu anh ấy từ sớm, có đúng hay không?" Tôi không nhịn được hỏi: "Tại sao bỏ không thể cùng anh ấy ở chung một chỗ?"

"Bài học của ba mẹ mình còn chưa đủ sao?" Thịnh Hạ rũ ánh mắt xuống, nhưng không che dấu được bi thương bên trong: "Ở trong trí nhớ của mình, mẹ thích mặc váy trắng, mà ba mình thì thói quen mặc màu đen, có lẽ cũng là bởi vì bọn họ khác biệt rõ ràng như vậy, mới có thể hấp dẫn lẫn nhau, kết hợp ở chung một chỗ. Nhưng có ích lợi gì đâu? Hắc bạch không thể dung hòa. Mình cùng Cung Viêm cũng giống như vậy, bởi vì quá mức quen thuộc, cho nên đối với cuộc sống và hoàn cảnh mình sinh ra mà có tia chán ghét, khi gặp phải thế giới bất đồng, mới có thể bởi vì mới mẻ mà sinh ra hào cảm. Nhưng, chúng mình là thuộc về thế giới của mình, chúng mình không vào được cuộc sống đối phương."

"Nhưng Cung Viêm cam tâm tình nguyện vì bỏ buông tha cho hết thấy a!" Tôi nhắc nhở nó.

"Thế giới của anh ta đã dung hợp với hô hấp của anh ta, máu của anh ta. Muốn thoát khỏi, nói dễ vậy sao. Mình không dám để cho anh ta thay đổi, mình không đáng giá được anh làm như vậy." Nói đến đây, Thịnh Hạ lộ ra nụ cười lạnh lẽo xinh đẹp: "Mình không muốn có một ngày, anh ấy sẽ say rượu van xin mình để anh ấy trở về."

"Thịnh Hạ, đó là chuyện xưa của cha mẹ bỏ, cùng một chuyện xưa sẽ không liên tục phát sinh hai lần." Thịnh Hạ đáng thương, vẫn còn sống ở trong cái bóng của cha mẹ.

Thịnh Hạ chặt cắn môi dưới, cho đến trắng bệch: "Người khác nói mẹ con tương mạo tương tự thì vận mệnh cũng cực kỳ giống nhau. mình xem qua hình mẹ tôi, tựa như câu nói kia, mình và mẹ như cùng một khuôn mẫu in ra. Mình không có dũng khí đi tranh đấu với những lời này. Bây giờ mình chỉ muốn cùng Diệp Nghị ở chung một chỗ, chúng mình có hạnh phúc."

Tôi không đành lòng vạch trần cô, nếu như Cung Viêm không phải như trong lời nói, bọn họ tuyệt đối là một đôi do trời đất tạo nên, nhưng, Cung Viêm..

"Tốt lắm, ăn nhanh lên một chút, đợi lát nữa Nhiễm Ngạo về nhà không thấy bỏ lại niệm." Thịnh Hạ cầm lấy chiếc đĩa một lần nữa, không muốn bàn về cái đề tài này. nữa

Nhưng, trong lòng tôi vẫn bị một tảng đá lớn đè ép, do dự hồi lâu, rốt cục áp a áp ứng hỏi: "Lâm Dã... Anh ấy gần đây như thế nào?"

Nằm viện mấy ngày qua, Lâm Dã không thấy tung tích, mà tôi thì cố gắng không đi hỏi tường chuyện ngày đó, nhưng bất luận như thế nào, chuyện sẽ không bởi vì sự tránh né của tôi mà biến mất.

"cũng không biết," Thịnh Hạ lắc đầu: "Ngày đó trở về, liền nhìn thấy Lâm Dã té trên mặt đất, trong miệng không ngừng kêu tên của bỏ, sau đó Cung Viêm đưa về, sau đó mình cũng chưa có gặp lại anh ấy."

Nghe vậy, lỗ mũi của tôi chua xót một chút,

"Lâm Dã cũng vẫn yêu bỏ." Thịnh Hạ lặng lẽ nói.

"Mình không biết, mình thật không biết." Nước mắt rơi ở trong ly trà trước mặt, tạo nên một vòng rung động. Tôi tên ngu ngốc này, lại ngay cả cái này cũng không có cảm giác được.

"Đó là bởi vì anh ấy không muốn làm cho bồ biết." Thịnh Hạ ngưng mắt nhìn tôi: "Bằng tính cách của anh ấy, nếu quả thật muốn cùng bồ ở chung một chỗ, cái gì cũng ngăn không được anh ấy, có thể ngăn lại anh ấy chỉ có chính anh ấy."

"Tại sao... Anh ấy không nói cho mình?" Tôi lẩm bẩm thuyết.

Nhưng, nói cho tôi biết thì thế nào? Lịch sử sẽ viết lại sao?

Ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao, nhưng trong lòng tôi vẫn là trời đầy mây xám xịt.

Đang lúc ấy thì điện thoại di động vang lên.

"Nhất định là Nhiệm Ngao gọi tới thúc giục bồ." Thịnh Hạ lấy tay phủ trán: "Mau nghe xem, nếu không anh ta thật cho là mình đem bồ bán đi."

Tôi cười khỏ, cúi đầu vừa nhìn, nhất thời ngây người, là... Lâm Dã!

"Là Lâm Dã!" Tôi thấp hô ra tiếng, điện thoại di động giống như miếng đồng thiêu đốt bàn tay của tôi, đau đến chân tay tôi luống cuống. Làm sao bây giờ? Anh sẽ nói gì? Tôi sẽ trả lời cái gì? Lòng kịch liệt nhức nhích.

Đột nhiên, điện thoại di động bị đoạt đi, chỉ thấy Thịnh Hạ bấm nút trò chuyện, sau đó đem điện thoại di động đưa cho tôi, cho tôi ánh mắt khích lệ: "Giải quyết nhanh."

Không có biện pháp, tôi chỉ có thể cầm lấy điện thoại di động, suy yếu đáp lại: "Alo."

"Tĩnh Nhã." Thanh âm của Lâm Dã trầm thấp giống như là từ chỗ thật xa truyền đến.

Miệng tôi mở rộng, dây âm thanh lại một trận cứng ngắc, không cách nào phát ra tiếng.

"Tĩnh Nhã, anh ở đối diện em, bây giờ em có thể đi ra ngoài một chút không? Anh có vài lời muốn nói."

Phía ngoài! Tôi hoảng sợ thiếu chút nữa nhảy lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên, đối diện bên đường, Lâm Dã đang ở trên xe, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh.

"Mau đi đi." Theo ánh mắt của tôi, Thịnh Hạ cũng nhìn thấy Lâm Dã: "Chuyện kéo dài tới cuối cùng cũng phải giải quyết, cần gì phải vì kinh nghiệm một đoạn vô vị lúc trước mà hành hạ mình đây?"

Tôi cắn chặt đôi môi, không thể không thừa nhận đây là phương pháp giải quyết tốt nhất, cho nên liền hít sâu một cái, khua dừng khí lên đi về phía Lâm Dã.

Ngao mạn bước đi thông thả, bất quá là khoảng cách một con đường thôi, tôi lại đi thật lâu.

Nhưng cuối cùng, tôi vẫn tới trước mặt Lâm Dã.

Tôi đứng ở trước mặt anh, cúi thấp đầu. Vốn là đã thấp anh rất nhiều, mà bây giờ, chỉ có thể nhìn thấy lồng ngực rộng rãi của anh. Cảm giác được ánh mắt của anh tựa hồ ở trên đầu của tôi, da đầu của tôi một trận tê dại.

Nơi này rõ ràng là khu náo nhiệt, xe, người, hoàn cảnh huyền ảo. Nhưng giờ phút này, tôi lại cảm thấy chung quanh là một mảnh yên lặng, làm cho người tôi hít thở không thông, mồ hôi từ từ thấm ra trên trán. Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi và Lâm Dã cũng sẽ có tình cảnh lúng túng như thế này, chẳng lẽ... Chúng tôi thật là không trở về được như trước sao?

Thật giống như qua một thế kỷ, cuối cùng trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng thở dài rất nhỏ. Lâm Dã dịu dàng ân cần hỏi: "Như thế nào, chỗ bị thương còn làm sao không?"

Nghe vậy, một góc một chút trong lòng tôi liền hòa tan, lập tức đau đớn. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, lắc đầu, nhưng ngay sau đó hỏi: "Còn anh? Có bị sao hay không?"

"Yên tâm, quả đấm của tiểu tử kia còn chưa đánh chết anh được." Anh xoa xoa tóc của tôi, sau đó mở cửa xe, ý bảo tôi đi vào: "Nơi này quá ồn, tôi dẫn em đến chỗ an tĩnh."

Tôi theo lời lên xe, ngồi lẳng lặng.

Mở cửa sổ ra, một cổ nhiệt gió thổi tới, bên trong chứa đầy những kỷ niệm, tôi đang nhớ lại bộ dáng buồn cười của Lâm Dã lúc thấy tôi ăn thứ gì kinh dị, bộ dáng giận mà không nói gì của anh lúc giáng sinh khi đầu bị tôi xịt đầy bông tuyết; bộ dáng anh cười nhạo đưa Thái Lang của tôi, chọc giận tôi, sau đó vừa liêu mạng nói xin lỗi...

Hết thấy cũng rõ ràng giống như hôm qua.

"Đến." Lâm Dã để xe đậu ở bên ngoài một dòng suối nhỏ. Chung quanh cây mọc dày thành rừng, rậm rì xanh ngắt, ánh mặt trời trải ở trên nước suối, sóng nước lăn tăn, mùi hoa lan trắng du đăng trong không trung, hương như U Lan.

Hơi (khí) tựa như tiên cảnh.

"Xuống đây đi." Lúc tôi đang mê say ngắm cảnh đẹp, Lâm Dã đã bỏ giày ra, xuyên vào trong nước suối trong suốt: "Rất thoải mái."

Tôi cũng gấp không thể chờ cởi giày ra, đạp vào trong nước, nhất thời, từ lòng bàn chân dâng lên một trận lạnh lẽo thấm vào ruột gan, tôi không khỏi hô ra: "Thật mát mau!"

"Như vậy mau lạnh hơn." Lâm Dã không có báo trước chút nào nâng lên nước suối đã được thổi phồng (chắc anh ấy ngâm nước trong miệng phun ra =)), hướng tôi mà tưới, tôi vội vàng không kịp chuẩn bị, bị tập kích thành công.

"Lâm Dã, anh ngứa da có phải hay không!" Tôi đánh trả.

Cứ như vậy, hai người chúng tôi 20 hơn tuổi bắt đầu thủy chiến, đây cũng là trò chơi từ sau khi tôi 12 tuổi sau liền không hề chơi nữa, bắt quá, chỉ cần vui vẻ, có sao mà không làm. Cho nên, bên tôi tôi hét đầy tiếng hét chói tai của tôi và tiếng cười của Lâm Dã.

Chẳng qua là, tôi mãnh liệt phát hiện, trong lúc bọt nước vấy ra, nụ cười trên mặt Lâm Dã lại ưu sầu. Tôi ngăn cả người, không chú ý, dẫm lên rêu xanh, chân lao đảo một cái, thiếu chút nữa trượt chân ở trong nước suối.

"Cẩn thận!" Lâm Dã vội vàng đỡ lấy cánh tay của tôi: "Đừng làm rộn, lộn bụng còn lộn xộn."

Tôi vỗ ngực, trấn định lại, cho anh cái liếc mắt: "Đây giống như là anh bày ra trước a."

Lâm Dã đan tay vịn chặt tôi, đem tôi dẫn tới ngồi trên một tảng đá lớn dưới tàn cây bên dòng suối.

Dù sao cũng là phụ nữ có thai, gần đây đặc biệt dễ dàng mệt mỏi, hơi động chút liền mệt mỏi, tôi đắm nhẹ thất lưng có chút đau nhức.

Đột nhiên một trận gió mãnh liệt thổi tới, vài cánh hoa bạch lan từ từ bay trong không trung rơi xuống, tôi đưa tay ra, chuẩn bị tiếp được.

"Anh phải đi." Bên tai truyền đến một trận thanh âm của Lâm Dã, nhẹ nhàng, nhưng giống như sấm vang đánh vào bên tôi.

Tôi mãnh liệt quay đầu, chỉ thấy Lâm Dã nhắm mắt lại, hai tay chống ở phía sau, ánh mặt trời xuyên thấu qua cành lá rậm rạp quăng xuống trên người anh những ánh sáng loang lổ. Trên mặt của anh, một mảnh bình tĩnh.

Phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện cánh hoa trong không trung đã rơi vào suối trong nước, theo nước chảy biến mất, không còn kịp thu hồi nữa, trong lòng một trận xám xịt.

"Là bởi vì tôi sao." Tôi hỏi.

"Không, là bởi vì chính anh." Lâm Dã mở mắt, quay đầu nhìn về phía tôi, ánh mắt lấp lánh.

"Là tự mình quyết định muốn lắng lắng yêu em," Lâm Dã dùng tay khẽ vuốt gương mặt của tôi, làm rõ những sợi tóc tán loạn: "Cho nên, Tịnh Nhã, không nên tự trách."

"Tại sao không nói cho tôi?" Tôi hỏi.

Lâm Dã khẽ mỉm cười, nụ cười thâm lương: "anh có tư cách nói yêu em sao? Người giống anh ăn hôm nay lo ngày mai... Hoàn cảnh của anh không thích hợp với em."

"Lâm Dã..." Tôi nghẹn ngào.

"Thật ra thì bữa tối hôm anh biết em mang thai, liền quyết định làm như vậy." Bên trong thanh âm của Lâm Dã có hết sức ảm đạm bi ai: "Anh thật không có biện pháp nhìn em cùng đàn ông khác kết hôn, thật xin lỗi, anh không cách nào tham gia hôn lễ của em."

"Lâm Dã, anh còn có thể trở lại sao?" Tôi thương tâm nhìn anh.

"Chờ lúc anh đã quên em, dĩ nhiên là trở lại." Anh cố giả bộ ra khuôn mặt tươi cười: "Yên tâm, anh khẳng định rất nhanh sẽ quên em."

"Thật xin lỗi, Lâm Dã, thật xin lỗi." Giờ phút này, tôi chỉ có thể nói ra những từ vô dụng này.

Lâm Dã mở ra hai cánh tay, đem tôi kéo vào trong ngực, ngực của anh rất mềm mại, rất thoải mái.

Tôi cúi đầu, nhìn nước chảy ở bên cục đá bị ngăn lại, tạo thành dòng chảy trở về, tạo thành những cánh hoa bạch lan lưu chuyển theo nước xoáy. Mà trong nước suối thì rõ ràng đang ánh ngược ra hình ảnh Lâm Dã hôn tôi.

Động tác hết sức mềm nhẹ, giống như là sợ đem tôi đánh thức, cái loại cảm giác này hết sức quen thuộc, tôi đột nhiên hồi tưởng lại nụ hôn trong bệnh viện kia.

Thì ra, người hôn trộm người tôi, là Lâm Dã.

"Lâm Dã..." Tôi có chút ít lúng túng: "Tôi đã ba ngày không có gọi đầu."

Không thể trách tôi, thật sự là không có thói quen tắm gội ở trong bệnh viện, cho nên mấy ngày nay vẫn nhìn xuống, hơn nữa đầu tôi trời sanh đã có nhiều dầu, kết quả có thể nghĩ...

"Đoán được." Thanh âm buồn bực của Lâm Dã vang lên trên đỉnh đầu: "Vệ Tịnh Nhã, em ngay cả kỷ niệm đẹp nhất cũng không để lại cho anh."

Tôi nhắm mắt lại, chôn sâu vào trong ngực của anh.

Lâm Dã, người biết không, nếu như có thể, tôi tình nguyện cho người kỷ niệm xấu nhất, để cho tôi không đáng giá được lưu lại trong lòng người.

Như vậy, người mới có thể nhìn thấy phụ nữ chân chính thích hợp với người.

Trong gió như cũ vẫn có mùi thơm của bạch lan, chẳng qua là không biết sao, say đến mức làm đau lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tạm biệt Lâm Dã, tôi vội vàng về nhà. Mở cửa ra, lại ngầy ngẫn cả người, chỉ thấy Nhiễm Ngao đứng trước mặt tôi, hai tay vòng trước ngực, vẻ mặt không hài lòng.

"Đi nơi nào vậy? Không phải đã bảo em không nên chạy loạn sao, sao lại không nghe lời?"

Tôi nhìn về trần nhà, bất đắc dĩ trả lại một cái nhìn khinh thường, Nhiễm Ngao lại bắt đầu lăm bằm nhắc nhở.

"Tiểu Ngao, người làm gì hung dữ với cô bé như vậy?" Một đạo thanh âm dịu dàng thanh tao lịch sự từ phía sau Nhiễm Ngao truyền đến.

Tôi kinh ngạc, thuận theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một mỹ phụ trung niên ngồi trên ghế sa lon ngồi, dung mạo mỹ lệ, dịu dàng động lòng người, một bộ váy vàng nhạt giống như là đặc biệt tạo ra cho cô, đem khí chất cao nhã triển lộ không thể nghĩ ngờ. Thấy tôi đang tò mò nhìn cô, liền dịu dàng cười với tôi một tiếng, càng có vẻ ôn hoà dễ gần.

Là ai đây? Tôi buồn bực.

"Mẹ, mẹ không biết, con không để ý, cô ấy liền chạy khắp nơi." Nhiễm Ngao quay đầu lại nói.

Tôi thất kinh, mẹ Nhiễm Ngao, đó không phải mẹ chồng tương lai của tôi sao?!

Chỉ biết là cha mẹ Nhiễm Ngao mấy năm nay một mực nước ngoài, có ai nghĩ đến lại đột nhiên trở lại như vậy, khiến cho tôi chân tay luống cuống.

Xong, xong, mới vừa từ bên ngoài trở lại, đầu đầy mồ hôi, đầu tóc dầu mỡ, thật đúng là con dâu xấu danh xứng với thực, ở trước mặt mẹ chồng đẹp như vậy chỉ tự làm xấu bản thân.

Nhưng Nhiễm Ngao bất kể những thứ này, đem tôi kéo đến ngồi xuống bên cạnh mẹ anh, tôi chỉ có thể kiên trì nói to: Di khỏe."

Kết quả lời vừa ra khỏi miệng, mặt Nhiễm Ngao liền đen giống như đáy nồi: "Sao còn gọi là di? Nên gọi mẹ."

"Nhưng bọn con còn chưa có có kết hôn!" Tôi thấp giọng phản bác nói.

Nhiễm Ngao nâng gương mặt của tôi lên: "Nhưng trong bụng em có thể có cháu trai của mẹ anh."

Khóe mắt nghiêng qua thấy mẹ Nhiễm Ngao đang nhìn chúng tôi cười, tôi ngượng ngùng kéo tay của Nhiễm Ngao xuống.

"Nhìn thấy các con tốt như vậy mẹ an tâm." Trong thanh âm của di lộ ra mừng rỡ từ đáy lòng.

Tôi yên lòng, hô, xem ra là vượt qua kiểm tra rồi.

Sau đó, sau đó di gỡ khối ngọc bội ở trên cổ xường, đưa tới ở trên tay của tôi, trong mắt tràn đầy nụ cười: "Tịnh Nhã, đây là ngọc bội của tổ tông nhà mẹ truyền lại, nghe nói có thể khiến người gặp dữ hóa lành. Bây giờ mẹ cho con."

Tôi thụ sủng nhược kinh, vội vàng từ chối: "Không, di, vật này quá trân quý."

Mẹ Nhiễm Ngao cười lắc đầu: "Đối với mẹ mà nói, hai người các con có thể thật tốt, chính là tâm nguyện lớn nhất của mẹ. Hơn nữa, nhìn ra được con thích nó."

Thật là lợi hại, bị nhìn ra, quả thật, tôi từ nhỏ đã đặc biệt thích ngọc, tổng cảm thấy bọn họ tập hợp linh khí của thiên địa, là sự tồn tại rất thần bí. Hơn nữa khối ngọc này không biết sao, đặc biệt hợp mắt của tôi.

Nhiễm Ngao vội vàng nhận lấy ngọc bội, nhẹ nhàng đeo lên cho tôi, khoe miệng vung lên, nhìn tôi, trong mắt một mảnh sáng trong: "Cái này xem em còn chạy thế nào."

Tôi cúi đầu nhìn ngọc bội kia, trắng nõn trong suốt, ẩm nhuận không tỳ vết, rất là động lòng người, cũng không khách khí nữa: "Cám ơn di."

Nhiễm Ngao nhìn tôi, mặt nhăn nhu, lấy ra khăn giấy lau cho tôi: "Sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy, anh đi lấy nước đá cho em."

Không đợi tôi ngăn cản, Nhiễm Ngao liền đứng dậy tiến vào phòng bếp, tôi âm thầm kêu khổ, bị mẹ của anh nhìn thấy, còn tưởng rằng tôi mỗi ngày đều sai khiến con cô, mặc dù cái này xác thực cũng là sự thật.

Nhưng di tuyệt không để ý, di cười sò sò bụng của tôi, hỏi: "Mấy tháng rồi?"

Tôi vội vàng trả lời: "Đã 3 tháng."

"Mới chớp mắt, Tiểu Ngao đã có hài tử." Di thở dài một tiếng, nhìn tôi: "Tĩnh Nhã, mẹ nghe nói trước đó vài ngày, con cùng Tiểu Ngao có chút không vui."

"Di, di đừng lo lắng, cũng tốt lắm." Tôi cười cười.

"Vậy thì tốt." Di yên lòng, chậm rãi nhớ lại nói: "Tiểu Ngao từ lúc nhỏ luôn lạnh lùng, thường xuyên có nữ sinh chạy tới đưa thư tình, lễ vật cho nó, nhưng mỗi lần cũng bị lời nói lạnh nhạt của nó làm giận chạy đi, càng về sau, không còn cô bé nào dám dễ dàng tỏ tình với nó. Mẹ cùng cha của nó còn từng lo lắng về vấn đề giới tính của nó, nói cho biết, nếu như con thích đàn ông, chúng ta cũng tôn trọng lựa chọn của con, kết quả khiến nó dờ khóc dờ cười. Bất quá, cũng may sau đó con xuất hiện."

Di vuốt tóc của tôi: "Mẹ cho tới bây giờ chưa từng thấy nó quan tâm một người như vậy."

Mặt tôi đỏ lên một chút, trong lòng mừng thầm không dứt.

"Thật ra thì, Tiểu Ngao cũng rất không dễ dàng, từ nhỏ đã đội mũ của một thiên tài nhi đồng, áp lực rất lớn, không có bạn học bình thường, thậm chí cả một bạn chơi chung cũng không có. Vì để cho ba mẹ an tâm ra khỏi nước, nó 16 tuổi tốt nghiệp liền tiếp thu công ty của cha. Có đôi khi thử nghĩ xem, hài tử người ta ở vào tuổi đó còn đang đi học, mọi việc đều có người lớn chiếu cố, mà Tiểu Ngao lại một mình một người ở trên thương trường đánh giết." Trong mắt di tràn đầy đau lòng.

Trong lòng đột nhiên một trận ê ẩm, chưa bao giờ biết Nhiễm Ngao lớn lên như vậy.

"Đang nói chuyện gì?" Nhiễm Ngao cầm lấy chén nước đá đi trở về, đưa cho tôi.

"Mẹ đang nói cho Tĩnh Nhã, nếu như con dám khi dễ cô ấy, mẹ và ba ba con cũng sẽ không bỏ qua cho con." Di cười nói.

Nhiễm Ngao nhướn lông mày lên: "Mẹ, mẹ cũng quá xem con của mẹ, cô ấy không khi dễ con thì không tồi rồi."

"Em khi dễ anh lúc nào?" Tôi vội vàng giả bộ vô tội, ngấm véo bắp đùi của anh. Dám ở trước mặt mẹ chồng làm hư hình tượng của tôi.

Ai ngờ anh lập tức bắt được cánh tay gây án của tôi, cố ý thờ dài, nói với di: "Mẹ, nhìn thấy chưa, nhân chứng cũng có, con bình thường chính là bị nha đầu này chà đạp như vậy."

Tôi chán nản, đang muốn làm anh mất mặt, một đạo tiếng nói thuần hậu trầm thấp truyền đến: "Thật xa đã nghe thấy thanh âm của cô dâu mới này."

Quay đầu nhìn lại, nguyên lai là một trung niên nam tử cao lớn khôi ngô, trên mặt khí phách mười phần, toàn thân tràn đầy dũng cảm khí khái, khiến cho tôi nhớ lại Kiều Phong dưới ngòi bút Kim Dung.

"Cha, cha đã đến rồi." Nhiễm Ngao hô.

Nguyên lai là bác trai, tôi có chút ngoài ý muốn, nguyên tưởng rằng hình dáng của ba ba Nhiễm Ngao phải nho nhã anh tuấn, xem ra Nhiễm Ngao giống như mẹ của anh nhiều hơn.

Chỉ thấy bác trai trực tiếp đi tới ngồi xuống bên cạnh di.

Di dịu dàng hỏi: "Xử lý xong rồi?"

"Xong." Bác trai nhìn thâm tử, ánh mắt trong nháy mắt trở nên rất dịu dàng, hoàn toàn tưởng tượng không tới một đàn ông cường tráng như thế sẽ có ánh mắt dịu dàng thâm tình như vậy, tôi cũng nhìn ngây người.

"Đây chính là Tịnh Nhã sao?" Bác trai thấy tôi nhìn không chớp mắt anh, liền cười hỏi.

"Đúng, bác khoẻ." Tôi vội vàng nói.

"Uh, là đứa bé xinh đẹp." Ba ba Nhiễm Ngao nhìn tôi, gật đầu, vẻ mặt tán thưởng.

Nghe thấy khen ngợi, tôi tâm hoa nộ phóng (lòng mạnh mẽ thả ra, ý chỉ vui mừng sung sướng).

"Cẩn thận, miệng cũng rách đến huyết Thái dương." Nhiễm Ngao thấp giọng ở tai tôi nói.

Tôi đối với anh làm mặt quỷ, quả thực là ghen tỵ trắng trợn.

"Mệt mỏi sao?" Đang lúc tôi cùng Nhiễm Ngao ngắm đầu đá, bá phụ ôm chầm cả vai đi, ân cần hỏi thăm.

Di cười lắc đầu, nhưng nhìn ra trong đôi mắt có thần sắc mệt mỏi.

"Mẹ, không thoải mái sao?" Nhiễm Ngao vội vàng hỏi.

"Mẹ của con vừa xuống máy bay liền chạy đến đây thăm các con, sai giờ (giờ chênh lệch giữa các nước) còn chưa điều chỉnh lại." Bác trai đỡ đi đây: "Tiểu Ngao, Tịnh Nhã, ba mang mẹ của con về nghỉ ngơi trước."

Thân thể xinh xắn của di rúc vào trong ngực bác trai, nhìn qua thật giống một đôi thần tiên quyến lữ. Tôi không khỏi hâm mộ, tựa vào trên cánh tay Nhiễm Ngao, thật hy vọng ở cùng Nhiễm Ngao lâu năm lúc cũng sẽ hạnh phúc giống như bọn họ.

"Đừng tưởng rằng làm nũng sẽ không chuyện." Nhiễm Ngao lạnh lạnh nói.

"Uh?" Tôi nghi ngờ nhìn về phía anh, có chuyện gì.

Anh cúi người xuống, hít thở: "Trời nắng như vậy, mới vừa rồi chạy đi nơi nào?"

Tôi sụp bả vai xuống, xem ra đường của chúng tôi cách cha mẹ của anh còn rất xa.

"Chờ em tắm rửa xong sẽ nói cho anh biết." Tôi lướt qua anh đi về phòng tắm, nếu không tắm tôi cũng muốn giết mình.

Ở trong phòng tắm ngâm nước nóng một canh giờ, đợi đến gân cốt toàn thân cũng tê dại mới lưu luyến đi ra.

Đi ra phòng tắm, liền nhìn thấy Nhiễm Ngao nhàn nhã tựa vào trên giường chờ tôi, trên tay vuốt vuốt kem dưỡng da của tôi. Mỗi lần tắm rửa xong, anh cũng muốn đích thân thoa cho tôi, thật kiên trì dĩ nhiên đến cuối cùng cũng sẽ sờ sủng hóa. Bất quá, từ sau khi tôi mang thai, anh cũng chỉ có thể đành hoàng tình lược bước cuối cùng.

Tôi nằm ở trên giường, mặc anh triển khai động tác làm không biết mệt này, chỉ nghe anh hỏi: "Bây giờ có thể trả lời chứ."

"Trả lời cái gì?" Tôi nhắm mắt hỏi ngược lại.

"Mới vừa rồi đi nơi nào?" Anh nhìn xuống con giận hỏi.

"Tại sao phải nói cho anh biết." Tôi miễn cưỡng nói.

"Vệ Tịnh Nhã." Anh đưa tay đặt ở bên eo của tôi, trong thanh âm bao hàm uy hiếp.

Tôi vội vàng ngồi dậy, tức giận nhìn anh: "Anh cũng chưa nói cho em biết Tào Kinh Kiệt tại sao muốn giết chúng ta a!"

Ngày đó ở trên sân thượng bị anh hôn đến sắp bất tỉnh, đã đem chuyện trọng yếu quên đi, sau này nhắc tới, cũng bị anh qua loa cho qua, thật sự là không cam lòng, tôi quyết định hôm nay phải biết rõ chân tướng sự tình.

Nghe vậy, Nhiễm Ngao thu đi toàn bộ cơn giận.

Tôi nhìn anh, thái độ kiên định: "Người kia thiếu chút nữa hại chết em và con, em có quyền lợi biết chân tướng sự tình."

Nhiễm Ngao trầm ngâm một lúc lâu, tối tăm nói: "Bởi vì anh ta sợ tôi sẽ tranh đoạt tài sản Tào thị với anh."

"Tại sao? Anh cùng anh ta có quan hệ như thế nào?" Tôi vừa nghi ngờ vừa khiếp sợ, Tào thị là tập đoàn tài chính số một số hai, Nhiễm Ngao cùng bọn họ có liên quan gì?

Khoé miệng Nhiễm Ngao vung lên châm chọc cười lạnh: "Anh ta là con của bác anh."

"Anh ta là anh con của bác trai?" Đầu óc tôi rối loạn hơn: "Nhưng bác trai không phải là họ Nhiễm sao?"

"Không, " Nhiễm Ngao nhìn tôi, ánh mắt phức tạp: "Bác là anh của cha ruột anh."

Tôi thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Cái gì! Bác trai không phải cha ruột anh?!"

Khó trách bọn họ tuyệt không giống nhau.

"Nhưng ba đời đời anh còn tốt hơn con trai ruột." Nhiễm Ngao nghiêm túc nhìn tôi.

"Rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra?" Tôi kéo Nhiễm Ngao, gấp không thể chờ muốn biết hết chuyện từ đầu đến cuối.

"Chuyện này không truyền ra ngoài." Thấy tôi lo lắng như thế, Nhiễm Ngao xấu xa cười một tiếng: "Trừ phi em đã là con dâu nhà chúng tôi."

Tôi không phục: "Trong bụng em đã mang thai hài tử nhà các người."

Nhiễm Ngao hướng tôi nháy mắt mấy cái: "Nhưng có người vừa mới nói 'Bọn con còn chưa có kết hôn'."

"Hẹp hòi!" Tôi chán nản.

"Cái này gọi là em mua dây buộc mình." Anh đắc ý cười cười: "Em cứ chờ hôn lễ nhanh đến một chút."

"Ai thèm biết." Tôi không để ý tới anh nữa.

Bất quá, trong lòng có bí ẩn, cuộc sống thật không sống tốt, đúng như lời của anh, tôi bắt đầu hy vọng ngày kết hôn mau đến chút.

Có cha mẹ hai bên giúp đỡ, tất cả mọi chuyện đều không cần tôi phải bận tâm, mỗi ngày cứ nằm ở nhà làm ký sinh trùng, thoải mái đến không biết năm nay là năm nào. Đột nhiên được cho biết lập tức phải bắt đầu hôn lễ, tôi đây mới khẩn trương lên, mà chứng bệnh sợ hãi trước hôn nhân bắt đầu chính thức xuất hiện.

"Nơi này có cái gì đường ngầm không... Có thể để cho mình chạy trốn a?" Trong phòng nghỉ của khách sạn, tôi nhìn Thịnh Hạ đang trang điểm hỏi.

Thịnh Hạ trả lời như đinh chém sắt: "Có mình ở đây bỏ bỏ ý định đi."

"Thịnh Hạ, hôn nhân là phần mộ của phụ nữ trẻ tuổi! Bỏ hẳn tâm tư mắt nhìn mình đi vào, sau đó hình dáng tiêu tụy, từ từ rửa nát?"

"Quên đi, có Nhiễm Ngao - hoàng lăng (ngôi mộ hoàng gia) này bỏ nên cười, bao nhiêu phụ nữ thông minh hơn bỏ xinh đẹp hơn bỏ gặp người không tốt, chỉ có thể quán chiếu thi thể thi sao, bỏ còn ở chỗ này già mồm cãi láo?" Thịnh Hạ cẩn thận dò xét trang điểm trên mặt một lần: "Tốt lắm, nên đi ra ngoài trao đổi nhân."

"Không nên! Mầu son môi quá tươi đẹp, mình muốn nhạt chút." Tôi tận lực trì hoãn từ kỳ (thời kỳ chết).

"Dài dòng, chờ, mình đi lấy." Thịnh Hạ liếc tôi một cái, đi ra phòng nghỉ.

Nhìn mình trong gương, thật sự là không muốn đi ra ngoài, không phải nói phụ nữ có thai đẹp nhất u, sao lại một chút cũng không có nhìn ra, ánh sáng rực rỡ thiêu liêng mà mọi người quảng cáo rùm beng căn bản cũng không có tung tích a.

Nhìn hai bên một chút, đúng là không có cửa ra, bất quá coi như là chạy đi, Nhiễm Ngao khẳng định gạt dừ, nói không chừng phanh thây tôi tại chỗ.

Quên đi, hay là buông tha đi.

Bất quá cũng may bụng thịt vốn không nhiều lắm, bây giờ cũng không chưa lộ ra ngoài, hy vọng có thể giấu diếm được ánh mắt người khác.

"Tĩnh Nhã." Đúng vào lúc này, một người đẩy cửa vào, vừa ngẩng đầu, nguyên lai là Cung Viêm!

Chợt nhớ tới chuyện xấu hổ phát sinh ở trong bệnh viện, nhất thời, trên mặt cháy nóng ửng đỏ.

Nhưng, không thể nào vĩnh viễn cũng không gặp mặt anh, tôi chỉ tốt áp ứng nói xin lỗi với anh: "Cung Viêm, hôm đó thật sự xấu hổ, anh coi như tôi mang thai đại não thiếu đường nói hươu nói vượn, ngàn vạn không nên để ở trong lòng a."

Anh cười cười, ôn hòa nói: "Làm sao có, có thể bị em cô bé đáng yêu như em thích, tôi hẳn là đắc ý mới đúng."

Không hổ là Cung Viêm, vĩnh viễn cũng sẽ không làm cho người tôi khó khăn.

"Tĩnh Nhã, " Cung Viêm thu đi nụ cười: "Lâm Dã đi."

Mặc dù là chuyện trong dự đoán, nhưng tin tức vừa nghe thấy kia khiến cho mỗi một chỗ trong lòng tôi mãnh liệt đau đớn.

"Đây là lễ vật kết hôn nó đưa, để nhất định nhận lấy." Cung Viêm lấy ra mấy phần văn kiện đưa cho tôi, ý vị thâm trường nói: "Bởi vì, đây vốn chính là vì em mà mở."

Nhận lấy vừa nhìn, Lâm Dã chuyển nhượng hết mấy quán ăn cho tôi.

Trong một sát na, tôi bùng tỉnh đại ngộ (hiểu ra), thì ra là, hết thấy cũng bởi vì tôi.

Lâm Dã...

Nước mắt trong nháy mắt nảy lên hốc mắt, sau đó xẹt qua khuôn mặt, rơi ở trên văn kiện trong tay, thấm ướt tầng tầng trang giấy.

"Tự mình tôi chọn màu sắc." Đứng vào lúc này, Thịnh Hạ cảm một đồng lớn môi son, đi đến, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Cung Viêm, lập tức ngây ngốc tại nguyên chỗ.

Cung Viêm nhìn Thịnh Hạ, trong mắt có dịu dàng như nước cùng đau thương.

Hai người trầm mặc, giống như là chuẩn bị cứ như vậy đứng ở địa lão thiên hoang.

"Xong chưa? Nhiễm Ngao đều trông mòn con mắt..." Đang lúc kịch tính, Diệp Nghị đẩy cửa vào, nhìn thấy hình dáng của Cung Viêm cùng Thịnh Hạ, nhất thời sững sốt.

Ba người cứ cứng đờ như vậy.

Trong lòng tôi âm thầm kêu khổ, cái này thật đúng là phức tạp .

May là Thịnh Hạ tỉnh táo lại, lướt qua Cung Viêm đi tới bên cạnh tôi, hỏi: "Tĩnh Nhã, tự mình tôi chọn màu sắc."

"Loại này đi." Tôi tuyển đại, ánh mắt lại liếc trộm hai người nam chính.

"Tĩnh Nhã, tôi còn có việc, đi trước ." Cung Viêm dịu dàng nói từ giả, sau đó ra khỏi phòng.

"Các người nhanh lên một chút, sắp bắt đầu." Diệp Nghị đối với chúng tôi cười cười, cũng đi theo ra ngoài.

Rốt cục thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát giác Thịnh Hạ mặc dù cố gắng giả ra bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tay run rẩy lại bán đứng cô.

"Thịnh Hạ..." Tôi kêu.

"Cái gì cũng đừng nói." Thịnh Hạ cắt đứt lời của tôi, nhìn tôi chăm chăm: "Hôm nay bỏ là nhân vật chính."

Nhìn về phía cô, tôi đột nhiên gật đầu.

"Tốt lắm." Thịnh Hạ một lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, xem kỹ bộ dạng của tôi, hài lòng hô khẩu khí: "Đi thôi, nên đi phần mộ ."

Nghe vậy, tôi ai thán một tiếng, suy sụp bả vai, nhưng vẫn bị cô cứng rắn lôi đi ra ngoài.

Hôn lễ cử hành ở ngoài trời trên bãi cỏ xanh nhạt trong vườn hoa của khách sạn, cả hội trường bày đầy bách hợp đoan trang thanh nhã, cùng với bóng bóng trắng và hồng nhạt, hôm nay ánh mặt trời rất mỹ lệ, sáng rõ làm lòng người say, hết thấy lộ ra vẻ mộng ảo.

Người thân cũng đã ngồi vào chỗ của mình, toàn bộ đang đợi.

Tiếng nhạc vang lên, tôi để cái khăn che mặt xuống, tùy ba ba mang theo tiến vào hội trường, đi trên những cánh hoa trắng thuần trên mặt thảm màu đỏ.

Không biết sao, lòng chợt co rút nhanh, cổ họng cứng ngắc, chân cũng bắt đầu mềm, thật lo lắng sẽ té xuống.

"Nha đầu, con nắm chặt hơn nữa, tay của cha cần phải phé bỏ." Cha thấp giọng cười nói.

Lúc này mới ý thức tới tay của tôi vẫn bầu cánh tay của cha, vội vàng buông lỏng, ngập ngừng: "Cha, con..."

"Con gái trước khi lập gia đình đều sẽ lo được lo mất." Cha cho tôi nụ cười hiểu rõ, sau đó nhìn phía trước, trong ánh mắt có khẳng định vô cùng: "Nhưng, Nhiễm Ngao là một đứa nhỏ tốt, đem con phó thác cho nó, cha yên tâm."

Lời của cha giống một trận gió dịu dàng, trấn an cảm xúc khẩn trương của tôi.

Rốt cục, đi tới trước bồn hoa, chúng tôi dừng lại trước mặt Nhiễm Ngao.

Cha đem tay của tôi giao vào trên tay Nhiễm Ngao, thật tình mà nghiêm túc nói: "Tiểu Ngao, cha đem Tĩnh Nhã giao cho con."

Nhiệm Ngao nhận lấy tay của tôi, nắm thật hắt trịnh trọng cam đoan: "Con sẽ bảo vệ cô ấy cả đời."

Tôi ngẩng đầu, xuyên thấu qua tấm màn màu trắng trước mặt, đối diện với tầm mắt của Nhiệm Ngao .

Ở một khắc đó, tôi nhìn thấy ánh mắt anh, một đôi mắt mỹ lệ nhất tôi từ lúc chào đời tới nay mới thấy, ở trong đó lưu chuyển lên ánh sáng làm người tôi hoa mắt mất hồn, giống như sao mờ trong đêm đông lóe lên ánh sáng trên bầu trời đen nhánh, vừng vàng chiếm lấy tinh thần của tôi.

Trong nháy mắt đó, tôi đã hiểu hàm nghĩa trong mắt Nhiệm Ngao, sự lo lắng trong lòng trở thành hư không, tất cả không thích cũng tan thành mây khói.

Mục Sư trước mặt hỏi những thứ gì, tôi trả lời cái gì, tất cả đều không nhớ rõ.

Tôi chỉ biết là, gả cho anh, tôi là dứt khoát.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt màu vàng tuần tú sáng bóng của Nhiệm Ngao dựa gần vào tôi, tôi nhắm hai mắt lại, cảm giác được trên môi truyền đến một trận làm người tôi chóng mặt tê dại. Nụ hôn này, ôn hòa mềm nhẹ, tràn đầy thương tiếc.

Trước khi tôi hít thở không thông trong niềm hạnh phúc này, bên tôi truyền đến tiếng nói nhỏ thoả mãn của Nhiệm Ngao: "Rất cực, em là của anh."

"Tĩnh Nhã! Bỏ là đệ nhất thiên hạ này: lười nhất, luôn luôn cũng chậm, tại sao vừa nhắc tới kết hôn bỏ lại lao đi nhanh hơn tất cả người khác!"

"Đúng a, còn cảm giấy chứng nhận tốt nghiệp và giấy kết hôn cùng một lúc, ghen tỵ chết tôi! "

"Hơn nữa còn gả cho ông xã đẹp trai như vậy nhiều tiền như vậy, thật sự không có thiên lý!"

Tôi che lỗ tai, nhưng tiếng thét chói tai của đám nữ nhân này vẫn kích động đến đầu tôi thấy choáng, tôi chỉ có thể xin tha: "Thỉnh chú ý hình tượng, bên kia có một đoàn suất ca đấy! Cũng không nên tự hủy tương lai a."

Quả nhiên mưu kế hay, lời vừa ra khỏi miệng, đám phụ nữ này lập tức an tĩnh, mọi người làm hình dáng thực nữ.

Tôi xoa xoa lỗ tai: "Như vậy mới đúng, xem tôi trọng nghĩa chưa, bảo ông xã của tôi đem toàn bộ đàn ông độc thân hoàng kim ở công ty của bọn họ đến cho các người chọn. Con mỗi đang ở trước mặt, tôi không quản các người là trộm, là lừa, hay gạt, dù sao phải đem hết toàn bộ thủ đoạn ra, để cho bọn họ quý gồi ở dưới váy các người!"

Nghe vậy, đám phụ nữ này mọi người xoa xoa tay, mài dao soạn soạn chuẩn bị đi đến chỗ suất ca.

Đang vào thời khắc này, thanh âm bao hàm châm chọc nũng nịu của Hồ Nghi Dĩ vang lên ở phía sau: "Thì ra cô chính là dùng những phương pháp này đem Nhiệm Ngao thu vào tay."

Tôi than thở một tiếng, cô ta thật là không chịu dễ dàng bỏ qua cho chúng tôi, lại chạy đến trong hôn lễ cho tôi mất mặt.

"Không sai, áo cưới trên người của tôi chính là thành quả của những thủ đoạn đó." Tôi trả lời lại một cách mỉa mai, bản thân cũng không phải là người ở không mặc người khi dễ.

Bị tôi cầm một quân, Hồ Nghi Dĩ chột nheo mắt lại, sau đó kiều mỵ cười một tiếng: "Nghe ra rất là lợi hại đấy. Xem ra, tôi thật muốn thỉnh giáo tiếp, người là dùng thủ đoạn gì đem Nhiệm Ngao, đàn ông mới vừa tròn 18 tuổi mê đến đầu óc choáng váng đấy?"

Nghe vậy, tất cả bạn bè bên cạnh kinh ngạc nhìn tôi, chỉ nghe các cô lúng túng hỏi: "Tĩnh Nhã, ông xã người... anh... Thật..."

Tôi nhìn các cô, trấn tĩnh tự nhiên mỉm cười: "Thật sự, Nhiệm Ngao chỉ có 18 tuổi."

Nụ cười kia phát ra từ nội tâm.

Nếu như không phải là đón nhận chuyện này, tôi cũng sẽ không trở lại bên cạnh Nhiệm Ngao. Nếu chính mình đều không để ý, những người khác để ý thì có gì quan trọng, dù sao, cùng Nhiệm Ngao kết hôn chính là tôi.

Hồ Nghi Dĩ đối với tôi như không có chuyện gì xảy ra cảm thấy kinh ngạc, cô cẩn thận tìm tôi nghiên cứu ánh mắt của tôi, muốn từ trong tìm ra dấu vết có lợi cho cô, nhưng vô ích. Đột nhiên, ánh mắt của cô chuyển qua phía sau thân thể của tôi, trên mặt bày ra vẻ mặt yêu hận đan xen.

Còn chưa kịp quay đầu lại, một đôi tay dịu dàng ôm chầm bờ eo của tôi, tôi ngẩng đầu, nhấc tào tháo tào tháo đến.

"Hồ tiểu thư cũng tới." Nhiệm Ngao nhìn Hồ Nghi Dĩ, trong mắt cười tràn đầy lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén mà tối tăm, trong thanh âm không có một tia tình cảm: "Chúng tôi cho là Hồ tiểu thư có nhiều chuyện bận rộn, không muốn lái nhái, liền không có báo cho người. Kết quả Hồ tiểu thư thần thông quảng đại, ngay cả thiệp mời cũng không có cũng thuận lợi tiến vào."

Rõ ràng ngầm nói cho tất cả Hồ Nghi Dĩ không mời mà tới.

Nghe vậy, Hồ Nghi Dĩ vừa thẹn vừa giận, giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, dù sao ở chỗ này của tôi cũng không chiếm được tiện nghi gì, chỉ đành phải

xoay người rồi đi.

Nhìn bóng lưng của cô, tôi đã không có quá nhiều cảm giác .

Ở trong thế giới của cô, một khi yêu, người khác nhất định phải yêu cô lại, nếu không, vậy đối phương chính là làm cô xấu hổ. Cô liền có quyền lợi yên tâm thoải mái đi báo thù.

Cô vĩnh viễn không hiểu rõ, không có người nào nhất định phải yêu người nào.

"Có mệt hay không, anh cùng em đến bên kia nghỉ ngơi." Nhiệm Ngao sùng sục hỏi.

Tôi biết anh là sợ tôi bởi vì anh mà gặp khó khăn ở trước mặt bạn bè, có ý muốn giải vây cho tôi.

Ha hả, bây giờ người quan tâm chuyện này lại là anh.

Tôi lắc đầu, cười nói: "Chúng ta đang đàm luận về anh đấy."

Anh nhìn tôi, há hốc mồm, nhưng không có nói gì, trong mắt có vẻ không thể tin, bộ dáng nhìn qua ngây ngốc, khả ái cực kỳ.

"Các bồ biết không, lúc tôi biết anh ấy chỉ có 18 tuổi, liền bị sợ hãi, phải biết rằng, tội dụ dỗ thiếu niên cũng không nhẹ a." Tôi cùng các cô mở ra vui đùa.

Nghe vậy, mọi người ngăn không được cười ra tiếng, bỏ qua nặng nề cùng xấu hổ vừa rồi .

Nhiệm Ngao nhìn tôi, trên mặt tràn đầy vui mừng. Anh biết, tôi có thể trò chuyện vui vẻ như thế, cho thấy tôi đã thông suốt việc này.

"Anh đi lấy chút đồ ăn cho em." Nhiệm Ngao dịu dàng nói.

Tôi gật đầu, để anh đi, sau đó nhìn những khuôn mặt phía trước vẫn như cũ là vẻ mặt hâm mộ.

"Tĩnh Nhã, ông xã bồ rất quan tâm người, ánh mắt anh ấy nhìn bồ thật là cưng chiều bồ tới cực điểm!"

"Khó trách gần đây lưu hành chị em yêu nhau, thì ra là những tiểu đàn ông này đều tốt như vậy, các cô ấy cũng không nói cho tôi."

"Đúng vậy, mẹ tôi cũng đã nói với tôi, tìm đàn ông phải xem tuổi "tâm lý" của anh ta, có mấy đàn ông rõ ràng đã đứng tuổi, còn giống như đứa bé cần người chiều cõ, thật sự quá làm cho người tôi không nói được lời nào ."

"Tĩnh Nhã, đợi lát nữa nhớ kỹ đem hoa cưới đưa cho tôi, tôi cũng muốn dính vận may của bồ."

"Đâu được như vậy, mọi người công bình cạnh tranh, người nào cướp được thì người đó được. Tĩnh Nhã, nhanh chóng chạy đi."

Tôi đứng ở trên bàn, đem mặt chôn ở bên trong hoa cưới, thật sâu ngửi hương thơm ngọt ngào kia, sau đó, dùng sức đem hoa cưới ném về phía sau, trong đám người lập tức truyền đến tiếng gào vui thích.

Tôi ngẩng khuôn mặt, trong lòng một mảnh trong vắt rõ ràng.

Cuộc sống sau này, sẽ là một trang mới trong cuộc sống của Vệ Tĩnh Nhã, phía trên sẽ có nụ cười, cũng không thiếu nước mắt. Nhưng bất luận như thế nào, giờ phút này xoang mũi tràn đầy hơi thở hạnh phúc sẽ vĩnh viễn khắc sâu tại trong đầu tôi.

"Mệt chết đi được." Trải qua một ngày chiến đấu hăng hái, hỗn lễ của chúng tôi rốt cục viên mãn hạ màn. Giờ phút này, thể lực của tôi đã nghiêm trọng chống đỡ hết nổi, chỉ có thể ngã xuống giường hữu khí vô lực oán trách .

Nhiệm Ngao nằm sấp ở bên cạnh tôi, dùng cái lỗ mũi cao thẳng thanh tú nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của tôi, tôi không khỏi mặt nhăn mày nhíu, thật là bội phục anh còn có tinh thần tốt như vậy.

"Không nên náo loạn, em muốn ngủ." Tôi nhắm mắt lại, từ trong cổ họng phát ra tiếng kháng nghị rất nhỏ.

"Tắm rửa xong ngủ tiếp." Anh ở bên tai tôi dụ dỗ nói.

"Em không có khí lực." Đây là lời nói thật, tôi cũng muốn hào hảm tắm một chút, nhưng có lòng mà không đủ lực.

"Như vậy..." Nhiệm Ngao gần sát tôi của tôi, giọng nói mập mờ: "Để cho ông xã em là anh đây làm thay được không?"

Tôi không khỏi mở mắt, lấy tay khẽ vuốt trước ngực của anh, khiêu khích cười: "Chẳng lẽ, anh sẽ không sợ... Nhóm lửa trên người? Tĩnh huống bây giờ của em chắc là không giúp người diệt được."

Nhiệm Ngao tiến tới gần tôi, ánh mắt lóe sáng, sau đó không có hảo ý cười một tiếng: "Việc này không phải do em"

Không thể nào, sâu ngủ của tôi lập tức chạy trốn hơn phân nửa, khó có thể nào anh thật sẽ xuống tay với phụ nữ có thai như tôi?

Không đợi tôi kịp phản ứng, Nhiễm Ngao liền đem tôi ôm vào trong lòng, đi vào phòng tắm.

"Nhiễm Ngao, làm người là phải có chút nhân tính!" Tiếng kêu thảm thiết của tôi vang lên trong phòng tắm.

"A ~ "

"Đạ ~ "

"Nga ~ "

"Vệ Tịnh Nhã, không nên phát ra loại thanh âm này!" Lông mày của Nhiễm Ngao không ngừng nhảy lên, nhấn nạy một lúc lâu, rốt cục lên tiếng ngăn tôi lại.

"Biết rồi." Tôi cũng không phải cố ý, chỉ có thể trách kỹ thuật xoa bóp của anh quá cao siêu, hại tôi thờ dài lên tiếng.

Quả nhiên Nhiễm Ngao vẫn có thể lấy đại cục làm trọng, ở trong phòng tắm buông tha cho tôi một lần, chẳng qua là đem tôi rửa thật sạch sẽ, sau đó vừa giúp tôi xoa bóp thắt lưng đau nhức, hầu hạ đến thư thư phục phục (thư giãn, thoải mái).

Tôi nằm ở trên giường, hưởng thụ sự xoa bóp của anh, nhàn rỗi hỏi: "Nhiễm Ngao, bây giờ nên hướng em thẳng thắn về chuyện mà chỉ có con dâu nhà các anh mới có tư cách biết đến."

"Em không phải là đang oán trách một lăm sao? Hôm nào rồi nói sau."

Tôi bỗng nhiên đứng lên, nhìn anh chăm chăm, kiên quyết nói: "Không được, em đã hy sinh tự do cả đời để đổi lấy điều bí mật này ! Tôi nay anh nhất định phải nói rõ ràng cho em!"

Nhìn tôi gấp gáp như thế, Nhiễm Ngao không nhịn được cười một tiếng, sau đó chuyển hướng ngoài cửa sổ, nói lạc đề: "Ánh trăng tối nay không tệ."

Tôi dùng sức nắm mặt của anh,捏 hai mắt lại, uy hiếp nói: "ANH cũng không nên ép em phát uy a!"

"Ý của anh là, chúng ta đến trong vườn nói đi." Nhiễm Ngao kéo tay của tôi xuống, đem tôi ôm ra vườn, ngồi xuống trên xích đu.

Tôi ngồi ở trên đùi anh, hai tay ôm cổ của anh, lẳng lặng nhìn về phía gương mặt bị nhiễm ánh sáng trắng của anh.

Rốt cục, anh mở miệng: "Cha ruột của tôi là Tào Vĩ Kiệt."

Lần này, tôi không có quá mức kinh ngạc, bởi vì đã mơ hồ cảm thấy được điểm này.

Nhiễm Ngao nhìn về phía bầu trời, lẳng lặng nói: "Ông ấy là học trưởng ở đại học của mẹ anh, giống như tất cả chuyện xưa, hai người bọn họ yêu nhau, rất nhanh phát triển đến trình độ bàn bạc cưới gả. Nhưng, cha ông ấy cho là con hãnh phải nên tìm thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối, liền cố gắng phản đối hôn sự của bọn họ."

Tôi lẳng lặng nghe.

Nhiễm Ngao nhắm mắt lại: "Cho nên, ông ấy khước phục, xa cách mẹ tôi, nhưng lúc ấy mẹ tôi cũng đã mang bầu tôi, ông ngoại sau khi biết giận đến tiến vào bệnh viện, tánh mạng đe dọa, mà lúc này, Tào gia đang đang chuẩn bị hôn lễ cho anh và một thiên kim nhà giàu."

Tôi ôm chặt Nhiễm Ngao, vỗ nhẹ phía sau lưng của anh.

"Hoàn hảo, sau đó ba tôi xuất hiện." Tầm lưng cứng ngắc của Nhiễm Ngao từ từ buông lỏng xuống: "Có sự chiếu cố của anh, mẹ con anh mới còn sống sót. Những năm gần đây, anh rất yêu mẹ con anh, đối bọn anh vô cùng tốt."

"Vậy vì sao Tào Kinh Kiệt hạ độc thủ đối với chúng ta?" Tôi hỏi.

"Ba năm trước đây, cha ruột anh bởi vì bệnh qua đời, Tào gia tìm tới tận cửa, nói chỉ cần anh trở về nhận tổ quy tông, liền để cho tôi thừa kế vị trí tổng giám đốc Tào thị. Nhưng anh cự tuyệt, anh không muốn gặp lại những người lãnh khốc kia." Sắc mặt Nhiễm Ngao dần dần âm trầm: "Nhưng, Tào Kinh Kiệt lại cho là anh sẽ cùng hãnh tranh đoạt Tào thị, cho nên, liền tìm người muốn vĩnh viễn trừ đi anh."

Nhớ tới tai nạn xe cộ đêm đó, lòng tôi như cũ vẫn còn sợ hãi, không khỏi run rẩy một trận.

Nhiễm Ngao vội vàng ôm sát tôi, hướng tôi bảo đảm: "Em yên tâm, anh đã cảnh cáo hãnh, hãnh sẽ không dám có hành động gì nữa."

Tôi an tâm, lại không khỏi có chút chua xót, thì ra, thân thể Nhiễm Ngao lại phức tạp như thế.

"Tốt lắm, đi qua đã qua, tương lai của chúng ta mới là quan trọng nhất." Nhiễm Ngao cười nhìn về phía tôi, mặt của anh ở dưới ánh trăng như nước lộ ra vẻ mê người cực kỳ, anh hôn hít lấy trán của tôi: "Thật xin lỗi, anh không có ngờ tới Hồ Nghi Di đem tôi khó khăn cho em. Bất quá, tôi thật cao hứng em giới thiệu chân thật anh với bạn của em."

Tôi che cái miệng của anh, cười lạnh: "Đừng tưởng rằng như vậy sẽ không có chuyện, anh nói rõ ràng cho em, anh có phải nói với Hồ Nghi Dĩ sẽ không ở cùng phụ nữ lớn hơn anh hay không? Vậy tại sao anh muốn kết hôn với em?"

"Bởi vì em là Vệ Tĩnh Nhã." Nhiệm Ngao nhìn tôi thật sâu.

"Miệng lưỡi trơn tru." Tôi nắm mũi của anh: "Bắt quá, miệng của anh thật đúng là độc, lại nói với một nữ sinh thích anh những lời như thế."

Nhiệm Ngao đang hoảng nói: "Nếu như đối với đối phương không có hứng thú, cũng đừng có cho cô ta hy vọng. Những điều em vừa nói là sợ cô bé thương tâm, cho nên đàn ông không muốn cự tuyệt cô ấy căn bản là muốn chân đứng hai thuyền, hưởng thụ tư vị được yêu. Khiến cho đối phương đối với người tuyệt vọng mới là biện pháp giải quyết tốt nhất."

Nghe vậy, tôi không khỏi thấy may mắn. Bằng điều kiện của Nhiệm Ngao, khẳng định không thiếu phụ nữ theo đuổi, hoàn hảo anh sử dụng chiêu này, ngăn chặn những cuồng phong sóng điệp (gió lớn sóng buồm) này, nếu không tôi phải bận rộn.

Một trận gió thổi tới, tôi cảm thấy có chút lạnh lạnh, liền co rúc ở trong ngực của anh, đem lỗ tai dán tại bộ ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng của anh, mí mắt từ từ nhắm lại.

"Tĩnh Nhã." Nhiệm Ngao nhẹ giọng gọi tôi.

"Uh." Trong cổ họng tôi bật ra tiếng vang mơ hồ.

"Anh yêu em." Chỉ nghe thấy Nhiệm Ngao nhẹ nhàng nói bên tôi, trong thanh âm có nhu tình vô hạn.

Bên miệng của tôi tràn ra nụ cười thỏa mãn, từ từ chìm vào mộng đẹp.

Cây phong linh màu trắng mọc dọc thanh nhã, thu hái đường[1] mềm mại non nớt đáng yêu theo thứ tự nở rộ, hiện giờ trong đình viện là thế giới của hoa không tử[2], nhìn lại một cái, rực rỡ như lửa, đuổi đi không ít giá lạnh.

Lễ giáng sinh sắp tới.

Mỗi ngày ăn gì đó, đọc sách, nghe âm nhạc, chờ Nhiệm Ngao về nhà, cuộc sống cứ trôi qua từng ngày như thế, cẩn thận thử nghĩ xem thật đúng là mờ mịt.

"Ngày sinh theo dự tính là lúc nào?" Thịnh Hạ hỏi.

"Tháng 1 ngày 23."

"Đó không phải là sắp tới rồi sao?" Thịnh Hạ sờ sờ bụng của tôi: "Như thế nào, chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Tôi suy sụp bả vai, về mặt u sầu: "Chớ nói, mình khẩn trương gần chết, gần đây xem một vài phim sinh sản, thật là máu tanh kinh khủng, làm cho người tôi không rét mà run."

"Có biện pháp gì, tên đã lấp vào cung, không bắn không được, nhẫn nại, đợi sau khi sinh em bé, liền sẽ cảm thấy tất cả đều đáng giá."

"Sao có thể nói cảm tính như vậy? Bò dứt khoát cũng sinh một đứa." Tôi trêu chọc cô.

"Cũng không vĩ đại như bò." Cô cười cười.

"Gần đây cùng Diệp Nghi tốt không?" Tôi hỏi.

Thịnh Hạ lắc đầu, trong mắt bị lay một tầng mây đen.

Tôi thăm kê không tốt: "Các người cãi nhau?"

"Mình thật xin lỗi anh ấy." Thịnh Hạ cúi đầu nói.

"Tại sao?" Tôi kinh hỏi: "Chẳng lẽ bỏ cùng Cung Viêm..."

"Đó là vĩnh viễn không thể nào." Thịnh Hạ cười chua xót.

"Vậy lại là tại sao?" Tôi nhủ mảy.

Thịnh Hạ rũ ánh mắt xuống: "Lòng rất loạn, tôi không có tư cách ở bên cạnh Diệp Nghi nữa. Anh đáng có một phụ nữ tốt hơn, một người trong lòng chỉ có anh, mà không phải tôi... Mình quyết định rời đi anh."

Tôi ôm chầm bả vai của cô: "Nhưng Diệp Nghi yêu bỏ như vậy..."

Cô tựa vào trên vai tôi, sâu kín nói: "Cho nên tôi không thể hại... anh nữa."

Tôi vuốt mái tóc đen mềm của cô, chỉ có thể thở dài một tiếng, tại sao tình yêu vĩnh viễn cũng là chuyện khó khăn, hoặc là bởi vì khó khăn, mới sẽ khiến người muốn ngừng mà không được?

"Tốt lắm, tốt lắm, tâm tình phụ nữ có thai không thể rơi thấp như vậy." Thịnh Hạ lên tinh thần: "Nói cho mình nghe một chút đi, mang thai chơi có tốt không?"

"Làm sao có thể chơi tốt?" Tôi oán trách: "Hai chân sưng vù giống như chân voi, toàn thân cao thấp đau nhức, sợ phóng xạ cũng không dám lên mạng, cả ngày nhàm chán gần chết. Đáng sợ nhất chính là Nhiễm Ngao, suốt ngày vây ở bên cạnh mình, không cho làm cái này, không cho chạm vào cái kia, ngay cả đi nhà cầu cũng muốn vịn mình đi, nói sợ mình ngã xuống, thật là phiền chết người."

"Chung quy vẫn vui về chứ. Nếu không tại sao nhiều phụ nữ người sau tiếp bước người trước đi sanh con đường cái như vậy." Thịnh Hạ không tin.

Tôi sờ sờ bụng, không tự chủ cười lên: "Đương nhiên là có, mỗi lần cục cưng động đậy ở trong bụng, trong lòng liền đặc biệt cảm động, tràn đầy vui sướng được làm cha mẹ."

Thịnh Hạ tán thưởng nhìn tôi: "Quả nhiên, phụ nữ mang thai đẹp nhất."

Tôi hướng cô nháy mắt mấy cái: "Bồ cũng không nên yêu mình, tôi có ông xã."

"Ai muốn theo đoạt bà xã?" Phía sau truyền đến tiếng cười của Nhiễm Ngao.

Anh đi tới ngồi ở bên cạnh tôi, hôn trán của tôi, sau đó dịu dàng hỏi: "Hôm nay cảm giác như thế nào? Con có đá em không?"

"Hôm nay coi như ngoan, không có nháo em." Tôi trả lời.

"Tốt lắm, tốt lắm, chủ chính trở lại, người không có chức vụ như mình phải xuống đài." Thịnh Hạ đứng lên hướng chúng tôi nói lời từ biệt.

"Lưu lại đi, chúng ta thật lâu không có cùng nhau ăn cơm." Tôi kéo cô.

"Lưu lại xem các người khanh khanh ta ta, liếc mắt đưa tình?" Cô sờ sờ dạ dày, hài hước nhìn chúng tôi: "Quên đi, mình còn nuốt trôi sao? Tốt lắm, đừng tiền nữa."

Nói xong, Thịnh Hạ rời khỏi nhanh như chớp.

Tôi nhìn bóng lưng của cô, không khỏi thở dài.

"Tại sao?" Nhiễm Ngao khuấy động tóc của tôi.

"Còn không phải là nha đầu Thịnh Hạ này, vận khí sao lại không tốt như vậy, người yêu cô ấy cùng người cô ấy yêu đều không thể lựa chọn. Thật lo lắng nó tuổi già cô đơn cả đời."

"Cô ấy cuối cùng cũng gặp được người thích hợp thôi!" Nhiễm Ngao khuyên lon tôi: "Giống như là anh cuối cùng gặp được em."

"Làm sao anh biết anh là người thích hợp?" Tôi trêu ghẹo anh: "Sau này em nhìn thấy người tốt hơn sẽ ly hôn với anh."

Nhiễm Ngao âm hiểm cười một tiếng: "Vậy sau này anh liền để em không ngừng sanh con cho anh, mãi cho đến không thể sinh mới thôi."

"A!" Tôi kêu to.

"Biết lợi hại chưa." Về mặt Nhiễm Ngao đắc ý: "Xem em còn dám nói những lời này hay không."

Tôi biện bạch: "Là con cử động!"

Nhiễm Ngao vội vàng gục ở trên bụng tôi, nghe động tĩnh bên trong, cười nói: "Thật, xem ra con cũng còn muốn có em."

Tôi lườm anh một cái, tức giận nói: "Đứa trong bụng này còn chưa có đi ra, đã vọng tưởng, làm như em là nữ hộ pháp vô địch sao?"

Nhiễm Ngao giơ tay lên nhẹ nhàng lướt qua da của tôi, ánh mắt u oán mà mập mờ: "Anh cũng rất muốn con mau ra đây. Anh cũng đã suốt 6 tháng lẻ 4 ngày không có đụng em."

Tôi đánh rớt tay của anh xuống, bất khả tư nghị: "Sao anh biến thái như vậy, còn có thể tính toán loại chuyện này, tình tròng vào não a? !"

Anh nhưng lễ thẳng khí hùng: "Anh nếu như không tính chuyện đó mới là có quý, nói rõ anh bên ngoài có phụ nữ."

Về mặt tôi chán ghét: "Không cùng con còn trùng dâm như anh nói chuyện! !"

Đứng dậy đi tới cầu thang, chuẩn bị lên lầu, nhưng bụng thật sự quá lớn, mới đi mấy cấp liền bắt đầu có hết sức.

Nhiễm Ngao đi tới phía sau, một phen ôm lấy tôi, vẻ mặt cười xấu xa: "Hãy để cho con còn tròn dâm như anh tới ra sức."

Không có biện pháp, tình thế mạnh hơn người, tôi chỉ tốt tùy ý anh định đoạt.

Ai, cục cưng, con chừng nào mới có thể ra tới đây?

Ngày này, thật vất vả chờ mong tới lễ giáng sinh, mẹ nói buổi tối muốn đích thân xuống bếp làm một bữa ăn thịnh soạn cho cả nhà tôi. Tôi đợi ở nhà sắp mốc meo, liền cùng đi siêu thị mua thức ăn, thật ra thì muốn nhân cơ hội trộm mua đồ ăn vặt.

"Mẹ, còn muốn mua những thứ gì?" Tôi hỏi thăm.

Sau khi kết hôn, rốt cục đổi giọng gọi đi là mẹ. Bất quá, ở trong mắt người khác, chúng tôi một chút cũng không có giống mẹ chồng cô dâu, chủ yếu là bởi vì mẹ nhìn qua thật sự quá trẻ tuổi.

"Còn thịt bò ba ba con thích ăn nhất nữa..." Mẹ lấy một hộp thịt bò, quay đầu lại nhìn thấy chiếc xe đẩy chất đầy đồ ăn vặt, thấy buồn cười: "Tĩnh Nhã, chúng ta là đến mua thức ăn."

Tôi ý không tốt vô đầu, lập tức chuyển chủ đề khác: "Mẹ, mẹ cùng cha rất ân ái, cái gì cũng muốn đối phương."

Mẹ đi tới, giúp tôi đẩy xe mua đồ, bình tĩnh nhìn tôi: "Tĩnh Nhã, con đã biết Tiểu Ngao không phải là con ruột của cha nó."

Tôi thành thực gật đầu, nhin không được tò mò hỏi: "Mẹ, mẹ còn hận cha ruột Nhiễm Ngao không?"

Trên gương mặt xinh đẹp của mẹ tìm không được một tia hận ý, trong mắt chỉ là một mảng nhu hòa, cô hỏi ngược lại tôi: "Con muốn nghe một chút chuyện xưa của mẹ không?"

Tôi vội vàng gật đầu không ngừng: "Ngẫm lại thấy muốn! "

"Mẹ là ở năm 18 tuổi gặp Vi Kiệt." Mẹ nhìn về phía trước, trong mắt một mảnh dày, lâm vào trong hồi ức: "Lúc ấy mẹ mới vừa gia nhập đại học, ông ấy là huynh trưởng cao hơn mẹ 2 khóa, khắp nơi đều giúp mẹ, chiều cố mẹ cẩn thận, cho nên, đã ngao mạn chậm yêu ông ấy, trở thành bạn gái của ông. Ông ấy rất cưng chiều mẹ, mọi thứ đều theo ý của mẹ, khi ông ấy sủng ái mẹ có cảm giác mình là phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới. Mỗi ngày đều có một trò lãng mạn mới mẻ, khiến người không kịp nhìn, khiến cho mẹ cảm thấy trên thế giới chỉ còn lại có tình yêu."

"Sau đó, ông ấy muốn kết hôn với mẹ, nhưng gặp phải ba ông mãnh liệt phản đối. Lão nhân nói mặc dù nhà mẹ cũng là thư hương môn đệ, nhưng không thể so sánh nổi với nhà bọn họ, ông muốn cho Vi Kiệt cưới vợ môn đăng hộ đối... Nhưng mẹ thủy chung có loại cảm giác, đây không phải là nguyên nhân thật sự mà ông ấy phản đối."

"Vậy nguyên nhân chân chính là cái gì?" Tôi vội vàng hỏi.

Mẹ lắc đầu: "Không biết, bất quá cũng không trọng yếu."

"Mẹ cho là Vi Kiệt sẽ không để ý gia đình phản đối mà cùng mẹ ở chung một chỗ, nhưng không có, ông ấy muốn mẹ chờ, đợi đến sau khi ông nắm đại quyền lại cùng mẹ kết hôn. Cho nên, vì lấy được tin nhiệm của cha mình, ông hàng phục cùng một thiên kim nhà giàu đính hôn. Đêm hôm đó, mẹ khóc một đêm, mẹ biết, chúng ta từ đó chính là mỗi người đi một ngã. Nhưng sau đó, mẹ lại phát hiện... mẹ có bầu. Sau khi ba mẹ phát hiện vừa vội vừa tức, liền vào bệnh viện. mẹ thể mới biết, lão nhân gia của tôi đã bị ung thư gần thời kỳ cuối. Lúc ấy trong bụng mẹ mang Tiểu Ngao, trong tay cầm báo cáo bệnh tình nguy kịch của ba, ngay cả đứng khi sống sót cũng sắp dập tắt."

"Hoàn hảo, Thành Tư, cũng chính là ba ba của con xuất hiện. Anh là thanh mai trúc mã của mẹ, từ nhỏ đối đãi mẹ vô cùng tốt, nếu như không có Vi Kiệt, mẹ nghĩ mẹ sẽ cùng anh ở chung một chỗ. Thành Tư nói cho cha mẹ biết đứa bé trong bụng mẹ là của anh, thỉnh cầu đem mẹ gả cho anh. Ba mẹ thì thích Thành Tư, đem mẹ phó thác cho Thành Tư ông mới yên tâm. Vì để cho ông an tâm rồi đi, mẹ mang tâm tình cảm kích cùng xấu hổ gả cho ba ba con."

"Tào Vi Kiệt đồng ý để mẹ mang theo hài tử của ông lập gia đình?" Tôi nghi ngờ, ông không phải yêu mẹ như vậy sao?

"Vi Kiệt cũng không biết mẹ đã mang thai, mẹ chỉ nói cho ông biết, mẹ không muốn đợi ông nữa, mẹ đã yêu người khác. Vi Kiệt rất kích động, ông thậm chí... Quỳ xuống cầu xin mẹ, nhưng mẹ cự tuyệt. Không phải vì giận dữ, chỉ là mẹ quá hiểu, giữa chúng tôi đã kết thúc. Để tránh Tào gia quấy rầy, Thành Tư mang mẹ đến vùng này, ở chỗ này sanh ra Tiểu Ngao. Những năm gần đây, Thành Tư đối với mẹ vô cùng tốt, có đôi khi, ngay cả mẹ cũng hoảng hốt cho là chúng tôi thật là một nhà, giống như, thật giống như Vi Kiệt cũng chưa từng xuất hiện qua."

"Sau đó, Vi Kiệt từ từ khống chế Tào thị, có thể không nghe lệnh cha của nữa. Ông ấy tìm được mẹ, hy vọng mẹ có thể trở về bên cạnh ông. Lần này, ông ấy nhìn thấy Tiểu Ngao, một cái liền cảm thấy ra đây là con mình, vui mừng muốn dạng, vì để cho mẹ con mẹ cùng anh ở chung một chỗ, thậm chí phải sát thủ đối phó Thành Tư. Trong lúc vô tình mẹ biết được chuyện này, chạy tới hiện trường, thay Thành Tư cắn một phát súng."

Tôi hoảng hốt: "Mẹ, thương thế của mẹ ra sao rồi?"

"Chớ khẩn trương, mẹ bây giờ thật tốt." Mẹ ngược lại an ủi tôi, sau đó theo bản năng xoa trước ngực: "Viên đạn kia cách trái tim mẹ chỉ có mấy centi

mét, nhưng mẹ may mắn vẫn còn tồn tại."

"Trải qua chuyện này, Vĩ Kiệt tỉnh táo lại, rốt cục hiểu giữa chúng tôi đã không cách nào vẫn hồi. Ông quyết định buông tha, không quấy rầy cuộc sống của chúng tôi nữa. Đó là lần cuối cùng mẹ gặp ông ấy trong đời này... Bốn năm sau, truyền đến tin tức ông ấy qua đời vì bệnh."

"Thành Tư mang mẹ rời đi nơi thương tâm này, đi Paris định cư. Mà Tiểu Ngạo thì tự nguyện lưu lại chiếu cố công ty."

Từ đầu đến cuối, thanh âm của mẹ cũng là bình tĩnh.

Cô chẳng qua là đang thuật lại một chuyện xưa, những người này, những chuyện này đã thoáng qua như mây gió trong cuộc đời cô.

Nguyên tưởng rằng, mẹ là u lan trong nhà ấm, chưa từng nghĩ, cô lại đã trải qua nhiều gió sương như vậy. Bất quá việc này vừa lúc giải thích tại sao trên người cô có sự thoải mái và tùy tính tồn tại

Rất nhiều chuyện, cố gắng chịu đựng qua, miệng vết thương chảy máu mông lung kia cũng sẽ trở thành dấu hiệu mỹ lệ.

"Vậy Tào gia đối với Nhiễm Ngạo là thái độ gì?" Tôi hỏi.

"Sau khi Vĩ Kiệt qua đời, ba ông ấy cũng biết Tiểu Ngạo tồn tại, trăm phương ngàn kế muốn cho nó nhận tổ quy tông. Nhưng Tiểu Ngạo thủy chung không chịu đáp ứng, còn cùng ông nội của nó âm ỉ rất cương. Bất quá, nhìn ra được ông nó cũng là yêu thương nó, vẫn bảo lưu cho nó vị trí tổng giám đốc Tào thị."

Xem ra Nhiễm Ngạo nếu như trở về, ít nhất có thể nhận được một nửa giang sơn của Tào thị, khó trách Tào Kinh Kiệt xem Nhiễm Ngạo là quân địch. Bất quá, có thể hạ thủ với cháu ruột, cũng thật là lòng dạ độc ác.

"Tĩnh Nhã." Mẹ đột nhiên dừng bước, chuyển hướng tôi, ánh mắt lấp lánh: "Mẹ muốn hỏi con một lời thật, lúc trước Tào Kinh Kiệt có phải làm khó các con hay không?"

Tôi đóng chặt miệng, trong lòng bắt đầu thiên nhân giao chiến.

Nhiễm Ngạo dẫn dò tôi không thể tiết lộ với mẹ chuyện kia, để tránh cô lo lắng. Nhưng mẹ lại dùng ánh mắt tín nhiệm như vậy nhìn tôi tôi, coi như là thiện ý nói dối tôi cũng không nói nên lời.

Làm sao bây giờ, vừa ông xã, vừa mẹ chồng, mà tôi phải làm ra lựa chọn khó khăn.

Thật là hao tổn tâm trí, đầu của tôi bắt đầu đau, ngay sau đó, liền cả bụng cũng đi theo mơ hồ đau.

Bắt đầu cho là phản ứng dây chuyền, nhưng cảm giác đau đớn càng ngày càng mạnh, cảm giác được hài tử ở bên trong càng không ngừng lộn xộn, trước kia chưa từng có tình huống như thế.

"Tĩnh Nhã, tại sao?" Thấy tôi che bụng, mẹ bắt đầu sợ hãi.

"Không biết, mẹ, con bụng đau quá." Thanh âm của tôi kém đến ngay cả mình đều sắp nghe không được.

"Đừng hoảng hốt, mẹ lập tức đưa con đi bệnh viện!"

Mẹ vội vàng đem tôi đi vào trong xe, gia tốc đi tới bệnh viện gần đây, đồng thời báo cho Nhiễm Ngạo.

Tôi co rúc ở chỗ ngồi, che bụng, cắn chặt môi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, trong lòng một mảnh lạnh như băng.

Cục cựa, con ngàn vạn không thể có việc!

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

"Là dây rốn quấn quanh. Nhìn, dây rốn vòng qua tay phải em bé, quấn lấy cổ." Bác sĩ chỉ vào màn hình siêu âm nghiêm giọng tuyên bố: "Phải lập tức giải phẫu, nếu không em bé sẽ có nguy hiểm hít thở không thông."

Vẫn không có thể kịp phản ứng, tôi liền bị y tá theo như ở trên giường đẩy mạnh bàn mổ.

Không phải là mộng, thật sự, em bé lập tức sẽ phải sinh!

Trong lòng giống như là có trống trận đang không ngừng gõ, chấn đến màng nhĩ tôi phát đau. Tất cả trong tầm mắt cũng là màu trắng lạnh lùng, đèn giải phẫu chói mắt, giường, bàn mổ, vách tường... Ngay cả đồ đựng dụng cụ giải phẫu ở bên cạnh phát ra tiếng va chạm cũng lạnh như băng.

Làm sao bây giờ? Em bé sẽ phải sinh!

Tôi lục thần (sáu hồn) vô chủ, tay càng không ngừng run rẩy, hàm răng không ngừng mà đánh nhau, khẩn trương đến không kèm chế được.

Đột nhiên, cửa phòng giải phẫu bị đẩy ra, một người vội vã chạy tới bên cạnh tôi, dồn dập thở hổn hển.

Phục hồi tinh thần lại, tôi định thần nhìn lại, ánh mắt lập tức ướt át, khóc hô: "Nhiễm Ngao!"

Nhiễm Ngao cúi người xuống, ôm tôi thật chặt, dùng thanh âm dịu dàng mà kiên định an ủi tôi: "Đừng sợ, anh tới rồi."

Chẳng biết tại sao, vừa nhìn thấy Nhiễm Ngao, sợ hãi cùng lo lắng trong lòng phun trào ra, nước mắt tôi rơi như mưa, khóc không thành tiếng: "Nhiễm Ngao... Bác sĩ nói con gặp nguy hiểm!"

"Sẽ không." Nhiễm Ngao cầm tay của tôi, trấn định nói: "Có anh ở đây, em cùng con cũng sẽ không gặp nguy hiểm."

Ngực của anh ấm áp mà an toàn, tôi tựa đầu vào trong đó, từ từ khôi phục lại bình tĩnh.

"Hừ hừ!" Vào lúc này một cái thanh âm vang lên, nhắc nhở tôi nơi này chính là phòng giải phẫu không thích hợp nói chuyện yêu đương trình diễn tiết mục nhu tình, vội vàng đẩy Nhiễm Ngao ra.

Ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời trọn mắt hốc mồm, đàn ông chất lượng tốt đứng trước mặt đẹp trai đến khiến trời đất biến sắc, nhật nguyệt vô quang (không ánh sáng), chỉ liếc mắt nhìn, liền bị anh hút đi bảy hồn sáu phách.

"Tôi là bác sĩ chính của cô Vũ Không." Anh đẹp trai dùng thanh âm dõng dạc từ tính nói.

Tôi nghe đến ngây dại, thẳng tắp nhìn anh đến gần, nhìn một cái tay của anh đập lên bả vai Nhiễm Ngao, nhìn anh quăng cho Nhiễm Ngao ánh mắt mập mờ, nhìn anh chuyển hướng tôi, nháy mắt mấy cái: "Đồng thời cũng là tình địch của cô."

Ma chú lập tức phá giải, tôi thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi, Hồ Nghi Dĩ mới đi, Vũ Không lại tới, chẳng lẽ Nhiễm Ngao nhà tôi nam nữ ăn sạch? !

Chỉ thấy Nhiễm Ngao không để lại dấu vết tránh ra tay của anh, nhẹ giọng mà nghiêm túc nói: "Đừng dọa cô ấy."

Vũ Không khẽ mỉm cười, giải thích: "Nói giỡn, cậu ta và em trai của tôi là bạn học, trước kia thường xuyên tới nhà của tôi chơi. Bất quá những năm gần đây mất đi liên lạc, không nghĩ tới hôm nay gặp mặt dưới tình huống như vậy."

Thì ra là như vậy, thiếu chút nữa bị sợ chết.

"Ngao, cậu phải ở chỗ này với cô ấy?" Vũ Không hỏi.

Nhiễm Ngao gật đầu, nắm chặt tay của tôi.

Lúc này, tôi đột nhiên nghĩ đến trước đó vài ngày xem phim phóng sự thấy máu tanh kinh khủng, nhất thời toàn thân lên nổi da gà, nói giỡn, chẳng lẽ muốn để cho Nhiễm Ngao xem tôi bị giải phẫu máu chảy đầm đìa? Không được, tôi không có dũng khí đó.

"Nhiễm Ngao, em không cần theo, mau đi ra chờ!" Tôi ra lệnh.

"Đồ anh đầu tư tại sao anh không thể nhìn thành phẩm?" Nhiễm Ngao khó chịu.

"Không được là không được, nếu không em không sinh." Tôi đánh ra đòn sát thủ.

Quả nhiên, Nhiễm Ngao chán nản, không thể làm gì khác hơn là thở dài một tiếng: "Anh liền ở ngoài cửa."

Nhìn Nhiễm Ngao tâm không cam tình không muốn rời đi, tôi thở phào một hơi.

Lúc này, Vũ Không đến gần bên cạnh tôi, hai tay ôm ngực, mặt không chút thay đổi ngó chừng tôi.

Tôi bị nhìn có chút lúng túng, vội vàng cười làm lạnh: "Bác sĩ, có thể bắt đầu chưa?"

Anh không trả lời, chẳng qua là cúi người xuống, vén lên một luống tóc đen của tôi, cúi đầu khẽ ngửi thật sâu. Tôi bị cử chỉ cổ quái đột nhiên xuất hiện của anh làm hoảng sợ không dám nhúc nhích, đây là một tuồng diễn sao?

Vũ Không ngẩng khuôn mặt lên, sâu trong đôi mắt màu nâu tràn đầy lạnh lùng cùng buồn hận, thanh âm của anh nhẹ đến chỉ có tôi có thể nghe thấy: "Tôi yêu Nhiễm Ngao, đây là thiên chân vạn xác, cô tốt nhất tin tưởng."

Tôi hít một hơi lạnh, ánh mắt của anh, mười hai vạn phần thật tình, tôi không thể không tin.

Tôi sớm nên nghĩ đến, đàn ông đẹp trai như vậy nhất định là GAY a!

"Anh muốn thế nào!" Tôi sợ hãi hỏi, thật là tự gây nghiệt a, tại sao đuổi Nhiễm Ngao đi chứ?

Anh không để ý tới tôi, phân phó người truyền thuốc mê vào tĩnh mạch của tôi.

Tôi nhất thời không có khí lực, ánh mắt dần dần khép lại, giây dựa hỏi: "Rốt cuộc... Anh muốn thế nào?"

"Cô cứ nói đi?" Anh ở bên tôi tôi nhẹ nhàng nói: "Khi cô có thể tùy ý xử lý tính mạng của tình địch của cô cùng em bé, cô sẽ thế nào?"

Tôi không có khí lực trả lời, thậm chí không có khí lực để sợ. Tôi chỉ nhớ tới một câu nói: người là dao thót, tôi là thịt cá.

Ý thức từ từ bắt đầu mơ hồ, trước mắt một mảnh hỗn loạn, đầu óc của tôi dùng vận chuyển, thậm chí ngay cả mình cũng không cách nào cảm giác được...

Không biết qua bao lâu, một chút thanh âm huyền ảo truyền đến, ý thức khôi phục từng chút từng chút, nhưng vẫn như cũ không rõ người ở chỗ nào, mí mắt nặng tựa như chùy sắt ngàn cân, không cách nào mở ra.

Đột nhiên, tôi nghe thấy một trận tiếng khóc, thanh thúy mông lung dễ nghe... Thật giống như đứa bé đang khóc nỉ non.

Đứa bé...

Cục cục của tôi?!

Hồn phách một chút liền trở về cơ thể, nhưng đầu óc còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, tôi nghe thấy thanh âm của mình: "Là nam hay nữ?"

"Là bé trai hài tử thật xinh đẹp!" Bên cạnh có người tán thưởng nói.

Một người khác nhàn rỗi nói: "Đương nhiên, mặc dù nó có loại mẹ này, nhưng dù sao cha của nó là Nhiễm Ngao."

Thanh âm chủ nhân tôi tự nhiên biết, chính là Vũ Không làm cho người tôi vừa yêu vừa hận! Thật không biết tôi đắc tội anh chỗ nào, mới vừa rồi anh đe dọa tôi còn chưa tỉnh số, bây giờ còn cách chức tôi như vậy, diện mạo của tôi có chỗ nào không xong, lại lộ ra giọng điệu tôi sẽ là tội đồ họa đời sau, làm cho người tôi phát hỏa lớn.

Vốn định chống đỡ đứng dậy mở miệng đánh trả mấy câu, vào lúc y tá này đem hài tử bao bọc tốt ôm đến bên cạnh tôi. Nhìn thấy hài tử, tôi lập tức mừng cục mà khóc, một viên thịt nhỏ phấn điêu ngọc mài, khả ái tới cực điểm, quan trọng nhất là --- béo mập a, rụt rụt giống như củ sen, không uống công lúc mang người mẹ người ăn nhiều như vậy, xem ra không có lãng phí.

Một kích động, liền đem chút thể lực mới vừa rồi thật không dễ dàng khôi phục tiêu hao hết, duy trì không được, ánh mắt từ từ nhắm lại. Trong lúc mơ màng, cảm thấy hài tử bị ôm đi, tôi thì bị đẩy ra phòng giải phẫu.

Vừa ra cửa, Nhiễm Ngao lập tức chạy tiến lên đây, cầm tay của tôi, trong thanh âm gấp gáp lấy ức chế kích động: "Cô ấy không sao chứ?!"

"Nhiễm Ngao, có tôi ở đây." Người hai mặt Vũ Không thông dong nói.

Nếu như tôi có khí lực, nhất định đứng lên vạch trần ác ngôn ác hành (hành động và lời nói độc ác) của anh, nhưng dư âm của thuốc mê khiến cho tôi ngủ say, chỉ có thể tùy ý cho tiểu nhân vô ích có một xác ngoài hoàn mỹ này nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Chờ tôi chân chính tỉnh táo lại, ngoài cửa sổ đã một mảnh đen nhánh, đêm khuya thanh vắng.

Mở mắt, liền nhìn thấy Nhiễm Ngao thủ ở bên cạnh tôi, trên mặt tràn đầy nhu tình cùng cảm kích: "Tĩnh Nhã, cực khổ."

"Em ngủ bao lâu?" Tôi hỏi, thanh âm có chút khàn khàn.

"Thật lâu, " Trong mắt Nhiễm Ngao tràn đầy tơ máu màu đỏ: "Lâu đến tôi nghĩ người sẽ không tỉnh lại."

Tôi nhẹ nhàng cười một tiếng, giơ tay lên vuốt gương mặt của anh: "Chẳng qua là sanh con mà thôi, làm như sanh ly tử biệt."

Nhiễm Ngao nắm chặt tay của tôi, trong mắt có chút hoảng hốt: "Em mới từ phòng giải phẫu đẩy ra, trên mặt không có một tia huyết sắc, suy yếu như là không có hô hấp. Anh thật rất sợ... Anh rất hối hận, anh hẳn là phụng bồi người."

"Bây giờ anh biết phụ nữ bọn em vĩ đại cỡ nào chứ." Tôi kiêu ngạo mà nói: "Anh cho rằng giống như đàn ông các anh, tùy ý truyền bá mầm móng thì xong chuyện sau đó chỉ cần chậm đợi thành quả."

"Sau này anh không bao giờ... để em sinh nữa." Anh hôn bàn tay của tôi: "Không bao giờ... để em thụ loại tội này nữa."

Ánh trắng nhẹ nhàng tán lạc tại trên mặt Nhiễm Ngao, khiến anh nổi bật lên càng thêm tuấn mỹ tuyết luân, tôi đột nhiên cảm thấy hết thảy cũng đáng giá, dù sao có thể đem người máy tốt như vậy bảo lưu lại cũng là một công đức.

"Cục cưng đâu?" Nghĩ đến hài tử, tôi tước được đứng lên: "Em muốn nhìn con một chút."

"Ồ trong phòng giám hộ đưa bé, bây giờ thân thể em suy yếu như vậy, không thể di động." Nhiễm Ngao đề tôi lại.

"Nhưng em thật rất muốn nhìn." Nói giỡn, một cục thịt trong bụng, sao lại không quai niệm.

"Như vậy, anh lấy camera đi chụp tới cho em nhìn." Nhiễm Ngao trấn an tôi.

"Nhanh lên một chút nhanh lên một chút." Tôi khẩn cấp muốn nhìn đứa con mập đơ đơ của tôi.

"Em chớ lộn xộn, anh trở lại ngay." Nhiễm Ngao có chút không yên lòng, nhưng ao bắt quá tôi, dặn dò xong lập tức ra cửa.

Tôi nằm ở trên giường, nhắm mắt dưỡng thần, mặc dù trên người cảm đầy cái ống, vết thương từng đợt phỏng, nhưng trong lòng vẫn là cao hứng, cuối cùng đem cục cưng bình an dẫn tới thế giới, nhiệm vụ hoàn thành viên mãn (tốt đẹp).

Bất quá, cuộc sống sau này thì không thể nào sống khá giả, phải bận rộn giảm cân, không thể ỷ vào trong bụng có hài tử, biển ăn biển uống nữa. Nghĩ tới đây, tôi không khỏi thờ dãi.

"Than thở? Thật hy vọng cô mắc chứng u buồn sau khi sinh." Một đạo tiếng chế nhạo đột nhiên vang lên.

Cánh giác mở mắt nhìn, lại là Vũ Không đáng ghét kia!

"Anh tới làm gì?" Giọng nói của tôi không thân thiện.

"Tôi là bác sĩ, dĩ nhiên phải tùy thời chú ý tình huống của bệnh nhân." Anh khẽ mỉm cười, đuôi lông mày ở khóe mắt như muốn đoạt hồn người.

Tôi phải dùng ý chí rất mạnh mới có thể tỉnh táo lại, cười nhạt: "giả bộ! Anh mà quan tâm tôi, tôi xem anh ước gì tôi xảy ra việc ngoài ý muốn!"

"Tôi dĩ nhiên quan tâm cô." Vũ Không ngồi vào trên giường bệnh, hai tay chống ở hai bên đầu tôi, chột cuối người xuống, cả trương tuấn nhan cứ như vậy hiện ra ở trước mắt, tôi thậm chí có thể rõ ràng cảm giác được hô hấp ấm áp của anh, mặt đột nhiên nóng lên một trận.

"Bởi vì Nhiễm Ngao, " anh chậm rãi nói, trong mắt có chút thông khổ: "Cho nên tôi phải quan tâm cô."

"Tại sao? Anh cùng Nhiễm Ngao đến tột cùng là quan hệ như thế nào?" Mặc dù có chút sợ, nhưng tôi còn không nhịn được đặt câu hỏi.

"Không liên quan tới cô." Anh lạnh lùng nhìn tôi: "Cô chỉ cần biết, anh ấy chỉ yêu một mình cô là tốt."

Tôi bị anh hù, nuốt xuống nước bọt, trừng mắt nhìn anh.

Đột nhiên, Vũ Không vươn ra ngón cái vuốt ve môi của tôi, ánh mắt dần dần dịu dàng, từ nghệ nói: "Môi này, Nhiễm Ngao hôn qua a."

Không đợi tôi kịp phản ứng, anh liền hôn xuống, nhưng chỉ là cánh môi đụng nhau, vuốt phẳng, giống như là muốn tìm cái gì trên môi của tôi.

Tôi khiếp sợ vô pháp nhúc nhích, đây là trạng huống gì? Tôi vừa mới sinh hài tử xong a!

Vũ Không ngẩng đầu lên, giấu đi dịu dàng trên mặt, dùng âm điệu lạnh như băng làm cho người tôi run rẩy nói: "Nếu như cô khiến cho Nhiễm Ngao thương tâm, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô. Nghe hiểu không?"

Tôi chỉ có thể ngây ngốc gật đầu.

"Còn nữa, chuyện ngày hôm nay không cho nói cho Nhiễm Ngao, hiểu chưa?" Anh tiếp tục nhìn gần tôi.

Tôi gật đầu như bằm tôi.

"Rất tốt, ngủ ngon." Anh hài lòng cười, sau đó hôn mặt tôi nữa, tiếp theo như không có việc gì đi ra phòng bệnh.

Tôi khóc không ra nước mắt, tại sao có thể có người như thế đây, thừa dịp tôi hấp hối hết sức, đối với tôi muốn làm gì thì làm.

Nhưng ngoài tức giận... Tôi lại còn có chút đắc chí, xong, xong, tôi hết thuốc chữa!

Quá mức kích động, dùng sức quá mạnh, không cẩn thận liên lụy đến vết thương, đau đến tôi méo miệng, che vết thương buồn bã kêu ra tiếng.

"Tại sao?!" Nhiễm Ngao trở lại, nhìn thấy bộ dáng này của tôi, lập tức sợ hãi.

"Không cần thận xé đến vết thương."

"Tôi không ... không ... Ở ngoài liền ra chuyện." Nhiễm Ngao nhú mày: "Tôi đi gọi bác sĩ."

"Không cần, mau cho em xem con." Tôi đã đợi không kịp.

Nhiễm Ngao đem máy ảnh đặt trước mặt tôi, trên màn hình hiện ra rõ ràng một đứa trẻ mới sinh nho nhỏ, mập mạp, hai mắt nhắm nghiền, đang ngủ say rất là đáng yêu. Đúng vậy, đó là con tôi.

"Xem, đang ngủ miêng còn động đây, rất giống em." Nhiễm Ngao chỉ vào màn hình với vẻ mặt vui vẻ.

Tôi nhìn về phía Nhiễm Ngao, do dự không biết có nên hỏi anh Vũ Không hiện ở đâu hay không?

Kỳ thật tôi đại khái cũng biết phát sinh cái gì. Dù sao thì trên hết là tôi yêu chính đàn ông kia, không phải quan tâm chuyện xưa của anh, chỉ có chút đặc biệt là hai bên đều là đàn ông.

Bất quá suy nghĩ cẩn thận lại tuy Vũ Không vài lần làm tôi sợ nhưng cuối cùng cũng không tạo thương tổn gì cho tôi. Hơn nữa anh lại chạy tới uy hiếp tình địch, là tôi, phải đối đãi thật tốt với đàn ông anh yêu, loại khí phách này thật sự không tầm thường, có thể thấy được anh thật sự yêu thương Nhiễm Ngao. Còn có khi anh nhắc đến Nhiễm Ngao với ánh mắt cô đơn và đau buồn, hiện tại nghĩ lại còn thấy đau lòng.

Quên đi, cứ cho là anh nói đúng, tôi cũng chỉ cần biết Nhiễm Ngao thật sự yêu một mình tôi là tốt rồi.

Có đôi khi, biết được ít cũng là một việc tốt.

"Làm sao vậy?" Nhiễm Ngao thấy tôi xuất thần, nghi hoặc hỏi

"Nên đặt tên con là gì?" Tôi hỏi

"Em nghĩ sao?"

"Phải đặc biệt, lại có ý nghĩa". Tôi nhanh trí: "Kêu Thánh Dân, kỷ niệm con sinh ra vào lễ Giáng sinh".

Nhiễm Ngao nhẹ cười, vuốt đầu tôi: "Vẫn là từ từ nghĩ đi"

"Tên này vì sao không tốt?". Tôi không phục

Nhiễm Ngao vẻ mặt bình tĩnh: "Anh không muốn làm chính con mình hận anh cả đời"

"... .."

"Thánh Duyên"

"Cái gì?" Thịnh Hạ giương mắt lên hỏi tôi

"Con mình tên là Nhiễm Thánh Duyên, bỏ cảm thấy thế nào". Tôi cõil lòng chờ mong nhìn cô

"Cũng không tồi". Thịnh Hạ gật đầu. "Nghĩ thế nào ra tên này?"

"Vốn nghĩ muốn gọi Thánh Dân, nhưng Nhiễm Ngao không đáp ứng, cũng chỉ thay đổi một chút kêu Thánh Duyên". Tôi nhún nhún vai nói.

Thịnh Hạ đang uống cà phê, nghe thấy những lời này thiếu chút nữa bị sặc, kịch liệt ho khan.

"Bỏ cẩn thận một chút". Tôi vội vỗ sau lưng cô.

Cô trở lại bình thường, liếc tôi một cái "Loại tên này cũng chỉ có bỏ mới có thể nghĩ ra, thật may mắn khi bé không sinh ra vào ngày 8-3".

"Tên này thật đặc biệt nha". Tôi không đồng ý, ôm lấy đứa trẻ trong xe, cầm lấy cánh tay nhỏ bé, học ngữ điệu của tiểu hài tử hướng Thịnh Hạ chào hỏi: "Dì à, tôi tên Nhiễm Thánh Dân. Bởi vì tôi ra đời vào lễ Giáng Sinh".

Thịnh Hạ bất đắc dĩ lắc đầu: "Bỏ sao lại đem cục cưng của mình ra đùa giỡn".

"Con mình đùa giỡn tốt lắm, không sợ người lạ". Tôi đem Thánh Duyên đưa cho cô: "Ôm một cái xem".

Thịnh Hạ không nguyên ý nhưng bất quá vì tôi đành phải cẩn thận ôm Thánh Duyên, thấy cô chân tay lúng túng tôi cực vui vẻ, không thể tưởng tượng được Thịnh Hạ luôn không sợ trời, không sợ đất nhưng lại sợ trẻ con.

"Tốt lắm, không làm cục cưng khổ bỏ". Tôi tiếp nhận lại Thánh Duyên từ tay cô.

Nó như trút được gánh nặng, hỏi: "Khi nào thì đi làm?".

"Ngày mai." Tôi đem Thánh Duyên nhẹ nhàng bỏ vào xe trẻ con.

"Sao không nghỉ ngơi nhiều một chút?" Thịnh Hạ hỏi

"Còn nghỉ ngơi, mình đều chán chết"

Thịnh Hạ đánh giá tôi một phen, hỏi tiếp: "Gần đây không vui sao?"

Tôi suy sụp bả vai, thở dài một tiếng.

"Làm sao lại than thở" Thịnh Hạ tò mò hỏi.

Tôi mặt mày ủ dột nói: "Vốn mình tính sinh xong Thánh Duyên liền giảm béo, nhưng cho tới giờ chưa thành công".

"Như thế nào ? Bỏ không phải một mực đi phòng tập thể thao sao?" Thịnh Hạ khó hiểu nói.

"Đi, chính là vận động sau khi trở về liền ăn uống thả cửa, kết quả vẫn không có hiệu quả". Tôi nhún mày "Rõ ràng là bụng không đói, nhưng lại nhịn không được vẫn muốn ăn cái gì đó".

"Mình xem bỏ áp lực quá." Thịnh Hạ nháy mắt mấy cái: "Chẳng lẽ Nhiễm Ngao có ý kiến với vóc người bỏ?"

"Ảnh còn không có cơ hội thấy" Tôi thấp giọng nói

Thịnh Hạ tròn tròn mắt "Chẳng lẽ các người còn không có... cái kia?"

Tôi buồn rầu gật đầu

"Như thế nào lại như vậy? Đứa nhỏ đã 6 tháng". Về mặt cô không tin: "Nhiễm Ngao nhịn được?"

Tôi rầu rĩ nói: "Ảnh thật ra ám chỉ rất nhiều lần, nhưng mình hiện tại thật không tự tin với dáng người nên mỗi lần đều tìm có từ chối".

Thịnh Hạ nhắc nhở tôi: "Cứ như vậy không chừng Nhiễm Ngao đi tìm phụ nữ khác".

"Không nên nói" Tôi tựa đầu vào bàn kêu to: "Tôi không muốn nhanh như vậy lién ly hôn".

"Kỳ thật Nhiễm Ngao sẽ không để ý dáng người bỏ, chỉ cần bỏ tâm tình thoải mái là tốt rồi. Đồng nghiệp mình cũng gần một năm mới khôi phục lại đây." Thịnh Hạ an ủi tôi.

"Tốt! Từ giờ tôi sẽ ăn uống điều độ, nhất định phải đem thịt béo giảm xuống, khôi phục lại dáng người yếu điệu." Tôi sôi sục ý chí chiến đấu, lớn tiếng tuyên bố.

Nói là nói như vậy nhưng khi rời quán cà phê, trên đường về nhà đi ngang qua quầy điểm tâm, thấy tủ kính có bánh chocolate hương thơm mê người, lại giống như bị mê hoặc tôi đi vào rồi. Phục hồi tinh thần đã thấy tôi ở trong nhà, trước mặt là đĩa bánh ngọt trông tròn.

Xong rồi 1300 calori, thật muốn giết chính mình, tôi ngã ở sôpha, ý chí tinh thần sa sút, cũng không có sức lực để vận động.

Lúc này, Nhiễm Ngao tan tầm về nhà, gặp tôi rầu rĩ không vui, liền ngồi xuống bên người tôi, buông cả vật hỏi: "Sao em lại mất hứng?"

Tôi không ra tiếng, trông đầu nghĩ đến trên người toàn là chỗ thịt béo. Thật hi vọng thời gian có thể trở lại lúc trước khi ăn khối bánh ngọt kia.

"Mua bánh ngọt? Sao lại không để cho anh một chút?" Gặp tôi không để ý đến anh, Nhiễm Ngao tự nhiên nói.

"Anh không phải không thích ăn đồ ngọt sao?" Tôi kỳ quái nhìn anh.

"Đồ ngọt muốn ăn, không được sao?" Anh chậm rãi tới gần tôi.

"Ngày mai mua cho anh" Tôi đứng lên chuẩn bị đi vào phòng bếp nấu cơm.

Ái ngờ vừa đứng dậy, tay đã bị Nhiễm Ngao giữ chặt, tôi không tự chủ ngã vào trong ngực anh.

Kính ngạc ngẩng đầu tôi đã bị ánh mắt mê người đầy dục vọng làm cho kinh sợ, không dám hé răng.

"Hiện tại anh muốn ăn" Nhiễm Ngao đem tôi chắc chắn cố định trên ghế sô pha, thật sâu nhìn tôi.

"Nhưng hiện tại đã đóng cửa". Nhìn thấy ánh mắt anh, toàn thân tôi căng thẳng.

"Không quan hệ" Nhiễm Ngao nâng mặt của tôi lên, mặt mày hiện ra phong tình đặc thù làm cho người tôi bị mê hoặc trong đó, anh mỉm cười: "Anh

đây ăn em là được"

Anh hôn tôi, dùng đầu lưỡi từng chút từng chút nhấm nháp dư vị chocolate trong miệng tôi, động tác mềm mại nhưng mập mờ, thân thể tôi xụi lơ, không hề phản kháng.

Dần dần, hô hấp của Nhiễm Ngao dồn dập, mà tôi cũng cảm thấy rõ ràng anh xúc động. Anh bắt đầu cởi bỏ cúc áo trên áo tôi.

Trước ngực cảm thấy lạnh lẽo làm tôi tỉnh táo lại, tôi vội vàng đẩy anh ra.

Trong mắt Nhiễm Ngao đậm đặc vọng,nắm chặt nắm tay để kiềm chế sau đó nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôi tránh ánh mắt anh: "Thánh Duyên đã tỉnh, em đi xem con."

Nói xong, tôi vội vàng chạy lên lầu, rất nhanh chạy vào phòng trẻ con, dựa vào cửa vỗ ngực.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, xem chút nữa làm cho toàn thân béo hiện ra trước mặt anh.

Nhưng nghĩ lại không khỏi ảm đạm, tránh được nhất thời nhưng không trốn được cả đời.

Quyết định, ngày mai bắt đầu nhất định khống chế cái miệng mình, vì Nhiễm Ngao, vì mình, nhất định phải cố gắng.

Đi vào trước giường trẻ con thấy tiểu thánh duyên đang ngủ thật ngọt ngào, miệng còn mút ngón tay của chính mình, lông mi vừa dài vừa cong, giống như búp bê.

Tôi béo béo hai má anh nhẹ nhàng nén giận nói: "Xú tiểu tử, đều là vì con, đem hạnh phúc của mẹ phá hủy. Về sau trưởng thành không được chộc mẹ tức giận biết không?"

Đột nhiên, Thánh Duyên chớp chớp lông mi một cái. Tôi lập tức ngừng thở, không xong, chẳng lẽ đánh thức nó.

Quả nhiên, Thánh Duyên mở đôi mắt ngập nước vô tội nhìn tôi, theo sau "oa" một tiếng khóc lên.

Tiếng khóc khinh thiên động địa, uỷ khuất tới cực điểm.

Tôi lập tức hoảng hồn, đưa tay ôm con,vỗ:"Cục cưng, đừng khóc, mẹ thật sự không làm gì con, là con sinh ảo giác, ngoan ngoãn tiếp tục ngủ."

Nhưng Thánh Duyên vẫn là uỷ khuất khóc, tôi hết đường xoay sở.

"Để cho anh." Nghe thấy đứa nhỏ khóc, Nhiễm Ngao đi vào phòng, tiếp nhận Thánh Duyên từ trong tay tôi vỗ nhẹ phía sau lưng anh.

Thánh Duyên khóc nhỏ dần rồi cuối cùng cũng im lặng, đầu tựa vào vai Nhiễm Ngao chìm vào mộng đẹp, trên lông mi còn chưa lau đi nước mắt.

Tôi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lập tức lại bất bình:"Đứa nhỏ này không lương tâm, rõ ràng từ trong bụng em ra, lại cố tình thân cận người."

"Đó bởi vì tôi không nhầm lúc anh ngủ mà đánh thức anh."Nhiễm Ngao dò xét tôi, đem Thánh Duyên đặt lại giường, đắp kín chăn.

Tôi tự biết đuối lý, nhưng như cũ cãi chày cãi cối:"Ai kêu mặt anh giống cái bánh bao, nhìn thấy là muốn cắn."

"Chính em lúc đó chẳng phải giống nhau sao?" Nhiễm Ngao trở lại béo mặt tôi.

"Đau" Tôi kêu to đánh tay anh, theo sau nhắc nhở anh:" Buổi sáng ngày mai em sẽ đem Thánh Duyên đưa đến nhà ba mẹ, tan tầm anh nhớ đón con trở về."

"Em có việc sao?" Anh hỏi

"Em đi làm mà, mấy ngày hôm trước mới nói cho anh" Tôi nói

Nhiễm Ngao lúc này mới nhớ nhưng lập tức nhủ mảy:"Không thể không đi sao?"

"Đương nhiên không được" Tôi nói như đinh đóng cột:"Em cùng tạp chí thảo luận tốt rồi."

"Mệt mỏi như vậy, em có sao không? Trong nhà cũng không thiếu tiền để cần tiền lương của người" Nhiễm Ngao khuyên.

"Em nào có yếu ớt như vậy. Em đi làm cũng là vì em. Em ở nhà nhàn rồi sẽ không có việc gì làm, cả ngày đều nghỉ ngơi anh bên ngoài cùng phụ nữ phát sinh quan hệ, một ngày 24 giờ giám sát anh, kiểm tra quần áo anh, biến thành người phiền toái, thấy em liền chán ghét đến cực điểm. Kế tiếp, chúng ta mà bắt đầu cãi nhau, sau đó đánh nhau, cuối cùng li hôn, nhưng vì tranh đoạt quyền nuôi nấng tiểu tử này mà đầu rơi máu chảy. Nghĩ lại xem, đây là cảnh tượng đáng sợ". Tôi tỉnh tã vì anh phân tích lợi hại

"Kịch truyền hình xem hay hơn" Nhiễm Ngao liếc tôi một cái

"Em mặc kệ, dù sao anh đã đáp ứng em sẽ không ngăn cản em công tác" Tôi nóng nảy

"Anh lại chưa nói không được, nhưng em phải đáp ứng một điều kiện của anh. "Nhiễm Ngao gian xảo nhìn tôi

"Điều kiện gì?" Tôi đề phòng

"Sáng mai anh đưa em đi làm" Nhiễm Ngao nói

Tôi xác nhận: "Cứ như vậy? "

"Em cho là cái gì?" Nhiễm Ngao nhún nhún vai : "Anh là lo cho em không quen dậy sớm, sẽ muộn"

Trong lòng tôi thầm áy náy, tôi trách lầm anh. Nhưng thực tế là tôi trách nhầm chính mình.

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Ngao đưa tôi tới chỗ làm, tôi xuống xe, đang chuẩn bị xoay đi thì anh gọi lại

"Em làm ở lầu mấy?" Nhiễm Ngao hỏi

"Lầu 12, làm sao vậy?" tôi hỏi

"Không có gì, tùy tiện hỏi thôi" Anh dời đi ánh mắt

Tôi nghi hoặc nhìn Nhiễm Ngao, không rõ anh muốn làm gì?

"Nếu không đi lên sẽ bị muộn" Nhiễm Ngao lạnh lạnh nói

Lần này anh nhắc nhở tôi, không xong, gần đến giờ! Tôi không hề để ý đến anh, chạy nhanh vào trong. Quả nhiên, còn chưa ngồi xuống đã bị chủ biên kêu vào văn phòng thao thao bất tuyệt giảng giải thủ tục của công ty, chú ý hạng mục công việc làm tôi choáng váng không thôi.

Thật vất vả mới chờ chủ biên nói xong, tôi đi ra văn phòng, đang ngồi nghỉ xả hơi, vừa nhấc mắt lại phát hiện thiết nhiều ánh mắt tò mò nhìn mình.

"Này". Tôi nhếch miệng xấu hổ cười. Trong lòng này sinh nghi ngờ.

"Vệ tinh nhả, vừa rồi ông xã em tới đưa em chia khoá" Phụ nữ ngồi bên cạnh nói.

Ông xã?! Tôi mãnh liệt hít ngậm khí lạnh

"Anh ấy còn nói buổi chiều sẽ đi đón con về nhà cho em yên tâm công tác"

Đứa con?! Đầu tôi quay cuồng

Sợ làm cho đồng nghiệp ngạc nhiên, tôi tính toán đem chuyện tôi có chồng và đã có một con giấu kín nhưng ai ngờ mới ngày đầu tiên đã bị bại lộ.

"Vệ tinh nhả, ông xã em rất tuần tú, các người có học cùng đại học không? Kết hôn sớm như vậy."

"Đúng vậy, em không phải mới tốt nghiệp đại học sao? Làm sao còn có đứa con, có phải khi còn đi học đã mang thai không?"

"Hôn lễ cử hành ở nơi nào? Kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây Âu? Ông xã người đang làm gì?"

Các vấn đề đặt ra liên tiếp làm tôi trả lời không kịp, tôi trả lời qua quýt cho các cô. Tôi chạy ra khỏi văn phòng, gọi điện khẩn cấp cho Nhiễm Ngao, tôi hét to: "Anh là cố ý nói rõ cho mọi người biết là em kết hôn và sinh con".

Biết anh có âm mưu, tối hôm qua tôi đã lấy chìa khoá bỏ vào trong giỏ, nhất định là anh lấy ra, sau đó coi như cái có để đến vạch trần tôi.

Chỉ nghe anh bình tĩnh nói: "Để ngừa nam đồng nghiệp hiểu lầm em chưa kết hôn, không an phận mà ôm hi vọng".

Tôi kêu một tiếng, anh đúng là nghĩ quá nhiều

Anh vừa lòng nói: "Tốt lắm, hiện tại em cứ yên tâm làm việc."

"Có thể yên tâm chính là anh". Tôi nhìn lên bầu trời, cảm thấy không biết làm sao, bị đám phụ nữ ở văn phòng tò mò vây quanh, tôi còn có thể làm việc sao?

"Đừng tức giận, tối nay về sớm một chút, chúng ta ra ngoài ăn cơm". Anh dường như không có việc gì.

"Em bị anh chọc tức đến nỗi rồi" Tôi ngắt điện thoại.

Nói thì nói vậy, nhưng tôi vẫn đi vào nhà ăn bên cạnh toà soạn kêu một phần com cà ri gà.

"Tĩnh nhả"Đang lúc cầm đũa cắm vào thịt gà thì một người ở cổng nhà ăn đi vào kêu tên tôi, dẫn tới mọi người đều ngẩng đầu nhìn, tôi vội lấy tay che mặt, mặc kệ là ai, dám làm chuyện mất mặt như vậy, nhất định không để cho người khác biết tôi quen biết anh.

Người nọ đi đến trước mặt tôi:"Tôi đã thấy cô, đừng trốn"

Tôi ngẩng đầu lên thấy khuôn mặt tươi cười, nhìn kỹ, thiếu điều thét chói tôi, Hành Bình.

Chính là đầu sỏ làm tôi mang thai Thánh Duyên

"Tại sao cậu ở trong này?" Tôi hoảng sợ lên tiếng

"Tôi đi làm ở gần đây". Hành Bình xoay người chỉ toà nhà quen thuộc

kia:"Thấy không? Chính là toà nhà kia, ' toà soạn Khám Tinh'."

Tôi biết, sao lại không biết được, tôi vừa mới từ trong đó ra.

Tôi nheo hai mắt, tiểu tử này, trong trường hợp tôi trốn đông trốn tây, chẳng lẽ hiện tại muốn giở trò cũ?

"Lí Hành Bình!" Nhớ tới mấy năm bị tra tấn, tôi không muốn bị lặp lại, tôi hung hăng trừng mắt anh

"Sao.....Sao?" Anh không rõ ý tôi

"Tôi chẳng phải nói với cậu rất nhiều lần? Phải gọi tôi học tỷ!Học tỷ!" Tôi đập bàn, lấy tay chỉ vào mũi anh, cao giọng nói"Còn nữa, tôi đã kết hôn, sinh con, cậu không có hi vọng, về sau không được quán quít lấy tôi, bằng không tôi xử đẹp ngươi".

Hành bình lùi ra sau mấy bước, lúng túng nói:"Chính là.....Tôi không có định quán quít lấy ngươi."

"Vậy thì vì cái gì ngươi lại theo tôi vào cùng một toà soạn?" Tôi theo dõi ánh mắt anh

"Ba tôi là ông chủ của ' Toà soạn Khám tinh', đương nhiên tôi phải làm việc ở đây" Anh gãi đầu nói:"Hơn nữa tôi vào đây trước, tại sao lại biến thành tôi theo cô?"

Đúng rồi, trước kia nghe nói anh là con trai của ông chủ toà soạn, nhưng không nghĩ tới lại là ' toà soạn khám tinh'

"Tĩnh nhả, cô yên tâm, tôi đã sớm buông tha ngươi", Hành Bình hai tay đặt trước ngực ở tư thế "không",ý nói" Tranh giành thê tử của người khác, loại việc xấu xa này tôi coi thường, đây là nguyên tắc của tôi"

Thấy tình trạng này tôi thở ra nhẹ nhõm, nhưng trong lòng dâng lên một cảm giác mất mát. Hành bình nói vậy nhưng tôi thấy nhất định là sau khi sinh xong sức hấp dẫn của tôi giảm hẳn, cho nên anh mới đối với tôi không có hứng thú. Chẳng lẽ, Nhiễm Ngao cũng...

"Tĩnh Nhả, sao mà khi tôi nói buông tha ngươi lại thất vọng như vậy?"

Hành Bình cười đến nheo mắt:"Có thể nào cô đã có tình cảm với tôi?"

"Tình cảm cái đầu cậu!" Tôi dùng sức đánh đầu anh, giả bộ đáng vẻ hung dữ:" Lần sau để tôi nghe được cậu kêu tên tôi, tôi liền vạ đầu cậu, nghe thấy không?"

Thiếu chút nữa tôi cắn đầu lưỡi mình:" Ba ngươi không phải ông chủ sao? Sao lại cho ngươi làm ở vị trí phóng viên nhỏ này?"

"Ba tôi nói muốn tôi bắt đầu ở đây, thăng chức bằng thực lực của bản thân mình. Tôi số khổ, cả ngày mệt chết." Anh duỗi thắt lưng, sau đó ngoắc phần com trưa.

Tôi suy sụp, đang định đi cửa sau, lại gặp phải ông chủ nhỏ rất bình dân, xem ra chỉ còn cách thành thật mà làm việc.

"Đúng rồi, buổi sáng cậu chạy đi nơi nào, tôi không thấy cậu?"

" Đến sân bay phóng vấn dàn nhạc F. Bọn họ mới từ Thụy Điển về, 9 giờ sáng xuống máy bay. cô biết không, sân bay rất tấp nập, tất cả đều là phóng viên và người mê ca nhạc, tôi thiếu chút nữa là bị biển người đè bẹp." Hành Bình ăn ngấu ăn nghiến, xem ra rất đói bụng.

" Dàn nhạc F rất nổi danh sao?" tôi hỏi

Hành Bình khoa trương che ngực:" Không thể nào, ngay cả bọn họ cô cũng không biết?"

" Tôi không biết nhiều người" Tôi xem thường thái độ ngạc nhiên của anh.

"Gần đây bọn họ nổi tiếng tốt đỉnh, tạp chí và ti vi đều đưa tin, sao cô lại có thể không phát hiện?" Hành Bình trừng mắt lớn nhìn tôi.

Tôi ngồi thẳng thân mình" Người nghĩ tôi và cậu giống nhau sao? Gần đây tôi vừa chăm lo cho con vừa giảm béo, làm gì có thời gian mà quan tâm vấn đề khác. Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói cho tôi biết."

Hành Bình buông đùa nói:" F đàn nhạc là một đôi song sinh. Hai người chất giọng đều hay, diện mạo xuất chúng, và còn rất trẻ tuổi"

"Kiểu như vậy cũng có nhiều, có gì mà phải ngạc nhiên đâu?" Tôi khó hiểu.

Hành Bình đã sớm biết tôi sẽ hỏi vậy nên cho tôi giải đáp ngay:" chỗ đặc biệt của đàn nhạc F không phải là cặp song sinh mà là bọn họ chuyên sử dụng nhạc của Funeral sáng tác"

Tôi vui vẻ:" Funeral không phải ý là lễ tang sao? Sao lại có người lấy tên này?"

"Âm nhạc của anh ta đúng là rất chán nhưng Funeral lại đạt được đúng mức"

"Funeral là ba đầu sáu tay hay là siêu nhân? Có gì lợi hại?"

"Anh ta là kỳ nhân, tuy là người sáng tác nhạc nhưng bộ dáng rất anh tuấn, so với các nam minh tinh chỉ có hơn chứ không kém. Hơn nữa anh rất thần bí, trừ biết anh là con lai và tốt nghiệp học viện âm nhạc Wien, còn lại đối với tên tuổi, gia đình anh thì hoàn toàn không biết, không biết được anh là thần thánh phương nào?"

"Có phải sự thật không? Trên thế giới này có người hoàn mỹ như vậy, tôi không tin" Anh đẹp tới mức nào?"

Anh thân nhiên nói:" Đẹp trai cùng đẳng cấp với tôi."

Tôi xem qua, áo sơ mi màu lam, quần bod, còn có trên cổ đeo một vòng cổ bằng kim loại, tóc nhuộm màu nâu, để hơi dài, khuôn mặt anh tuấn, Hành Bình này quả thật làm các cô gái thích ngay.

Nhưng cũng có khi rất đáng ghét.

"Người xem, là bọn họ" Hành Bình chỉ tay vào ti vi đang phát tin tức" 9 giờ sáng nay, đàn nhạc F đã về nước, sân bay bởi vì có gần 2000 fan mê nhạc nên đại loạn, đội bảo vệ sân bay phải sử dụng biện pháp để phân tán."

Hình ảnh toàn là đầu người, phần đông là các cô gái cầm lễ vật, biểu ngữ đội đàn nhạc F xuất hiện, trên mặt hiện vẻ lo lắng cùng kích động.

Rốt cục, ở cửa ra sân bay cũng xuất hiện hai người có khuôn mặt hoàn toàn giống nhau, tươi cười vui vẻ.

Song sinh thật tốt, nếu hai bộ dáng điều tốt, với vẻ ngoài xinh đẹp của bọn họ có thể thành công nhiều hơn gấp bội.

Hiện trường xuất hiện tiếng kinh động.

Thấy tình trạng này tôi hối hận, nếu như Thánh Duyên có anh em song sinh thì tốt rồi, hai anh em anh sau này lớn lên không biết mê chết bao nhiêu phụ nữ, nói không chừng có thể trở thành ngôi sao quốc tế, lúc đó tôi muốn sống trong các khu nhà cao cấp, mùa xuân đến Paris, mùa hè đến Manhattan, mùa thu đến Ai Cập, mùa đông đến Thụy Sĩ.

Đang có ý nghĩ kỳ quái đó thì màn ảnh xuất hiện một người khác, toàn bộ đều xôn xao, một tiếng "Funeral" thiếu chút nữa làm thùng màng nhĩ tôi, mọi người đều đứng lên.

Màn ảnh được chiếu gần lại, tôi tinh tường thấy gương mặt người đó, nhất thời kinh diễm, cái mũi thẳng như thần Hy Lạp, đôi môi có hình dáng hoàn mỹ, cằm trên có một chỗ lõm nhỏ nhỏ. Làm người tôi khó quên là ánh mắt thâm thúy lạnh lùng, cô tịch rất xinh đẹp, chân chính là mây kiếm mắt sáng.

"Đây là Funeral?" Tôi thì thào hỏi

"Đúng. Anh có thể xem như linh hồn của đàn nhạc F, tất cả các ca khúc của đàn nhạc F đều là do anh viết, thật là tài hoa hơn người. Còn nữa, cô nhất định phải nghe anh diễn tấu đàn dương cầm, âm thanh thật sự rất tự nhiên", về mặt Hành Bình say mê.

Ngũ quan thâm thúy, tóc xoăn, Funeral đúng thật là con lai, nhưng tóc và mắt đều là màu đen, cho nên nhìn qua cũng có nét Phương Đông

Hành Bình nâng cằm, về mặt hướng tới: "Nếu có thể làm rõ thân phận của anh, tôi sẽ nổi tiếng"

"Tốt lắm, không cần nằm mơ" Tôi đập tỉnh anh "Ăn cơm nhanh lên rồi về đi làm"

Hành Bình khúm núm

Quay đầu nhìn về phía tivi, đã thấy phát đến phần tin tức, tôi nhún nhún vai, cúi đầu ăn cơm.

Buổi chiều trở lại văn phòng, chủ biên lại giao xuống không ít việc, tôi ngay cả thời gian uống nước cũng không có.

Về đến nhà tôi lập tức tiến vào phòng tắm ngấm mình trong hương thơm thảo được, thư thả cơ bắp đau nhức một chút.

Rất thư thái, tôi nhắm mắt lại, tôi rất muốn ngủ luôn trong này

"Đã về?" Cửa phòng tắm đột nhiên bị mở ra, Nhiễm Ngao đi đến.

Tôi lập tức đem thân mình giấu dưới nước, tuyệt đối không cho anh thấy chân mập mạp và cái tay tròn tròn của tôi.

"Hôm nay thế nào? Có mệt chết hay không?" Nhiễm Ngao ngồi bên cạnh bồn tắm, tay nghịch nước trong bồn

"Tốt, không phải, không... không có" Tôi khàn trương, nói năng có chút lộn xộn

Nhiễm Ngao nhìn tôi, trong mắt có ý nghĩ sâu xa khác, tôi cúi đầu, thầm kêu không tốt.

Đột nhiên anh đặt tay lên vai trần của tôi, tôi nhất thời run rẩy

"Tôi giúp ngươi mát xa một chút" Thanh âm của Nhiễm Ngao dần dần trầm thấp khàn khàn, tôi đương nhiên biết anh không phải chỉ mát xa đơn giản như vậy, tim tôi đập bịch bịch.

Quả nhiên, tay anh từ vai của tôi trượt xuống nhẹ nhàng vỗ về cánh tay của tôi, giả bộ vô tình đụng vào ngực tôi, tôi cứng người không dám nhúc nhích.

Tiếp theo, anh kề miệng vào tôi, nhẹ giọng hỏi han: "Thế nào, thoải mái không?"

Tôi rút cuộc nhìn không được, rụt người xuống càng thấp, vội vàng nói: "Nhiễm Ngao, tôi nghe thấy Thánh Duyên khóc, ngươi đi xem một chút đi."

Nghe vậy, Nhiễm Ngao không thềm nói lại, tay anh bất động, lòng bàn tay nóng rực muốn thiêu đốt da thịt tôi, tôi cắn môi, không biết phải làm sao.

Qua một hồi lâu, Nhiễm Ngao chậm rãi nói: "Được, tôi đi xem". Sau đó đi ra khỏi phòng tắm.

Nghe thấy tiếng đóng cửa tôi mới thả lỏng thân thể, lập tức ngã vào bồn tắm

Rút cuộc cũng không có tâm tình tắm tiếp tôi đứng dậy mặc áo ngủ, đi đến phòng ngủ, thả người trên giường

Còn có thể trốn bao nhiêu lần nữa đây? Trong lòng tôi không ngừng hỏi

Trong lòng phiền loạn, tôi lấy gối che đi khuôn mặt, sự mệt mỏi của ban ngày dần trở lại, tôi dần dần chìm vào mộng đẹp.

Mơ mơ màng màng, tôi có cảm giác có người đang giúp tôi cởi quần áo, thông thoáng thân thể, kinh hoàng thấy Nhiễm Ngao ngồi bên cạnh tôi, đang cõng dây lưng áo ngủ của tôi.

Tôi định đẩy anh ra nhưng không hiểu sao cả người mệt mỏi chỉ có thể hỏi: "Anh làm gì?"

Nhiễm Ngao nhìn tôi, vẻ mặt u oán: "Tĩnh Nhã, vì sao em không cho anh đụng vào em?"

"Nhiễm Ngao, hôm nay em mệt lắm, để lần sau đi" Tôi định ngồi dậy nhưng lại phát hiện tôi không thể động dậy, đầu đồ đầy mồ hôi.

"Nhưng, hiện tại anh muốn em" Nhiễm Ngao không để ý đến sự phản kháng của tôi, tiếp tục cởi áo ngủ của tôi, thân thể tôi cảm giác một trận lạnh lẽo.

Tôi vừa giận vừa vội, chỉ có thể nhắm mắt tùy ý anh nhưng trong lòng không yên tới cực điểm. Làm sao bây giờ? Nhiễm Ngao sẽ thấy thân thể tôi, anh có thể ghét bỏ thịt béo của tôi hay không?

Nhưng qua hồi lâu, anh không có động tĩnh, tôi mở mắt ra thấy Nhiễm Ngao nhìn tôi với vẻ kinh hoàng: "Em, sao em lại biến thành như thế này?"

Tôi chán nản, tuy rằng tôi béo nhưng không đến nỗi dọa người khác chứ.

Theo ánh mắt của anh nhìn lại, tôi mãnh liệt hút lãnh khí, chỉ thấy thân thể tôi sưng như cái khí cầu, chiếm cả giường, mồ di động suy sụp bên trong lớp da, như là tùy thời đều có thể bị thủng, cực kỳ khủng bố.

Lúc này, toàn thân Nhiễm Ngao run nhè nhẹ, lui về phía sau, chán ghét nhìn tôi, che ngực, giống như sắp nôn mửa.

Tôi gấp đèn độ khóc lớn, liên kêu lên: "Nhiễm Ngao, đừng đi, đừng đi"

"Tĩnh nhã? Tĩnh lại! Tĩnh Nhã!"

Tôi mạnh mẽ trợn mắt thấy Nhiễm Ngao vẻ mặt lo lắng nhìn tôi:

"Anh đương nhiên không đi" Nhiễm Ngao xoa nhẹ trán đã đầy mồ hôi của tôi, dịu dàng an ủi tôi: "Ngoan, em chỉ là nằm mộng"

Tôi tựa đầu vào vai anh, chậm rãi bình tĩnh lại, mới ý thức được thật ra là ác mộng.

Quả thật, ban ngày có nhiều suy nghĩ thì ắt hẳn đêm sẽ nằm mộng.

"Em mộng cái gì? Nói cho anh biết." Nhiệm Ngao nhẹ nhàng hỏi han

"Em... không nhớ rõ." Tôi cúi đầu, làm sao có thể nói cho anh biết được.

Nhiệm Ngao nhìn tôi, ánh mắt sáng rực: "Là không nhớ rõ hay không muốn nói?"

"Thật sự không nhớ rõ". Tôi đi qua anh đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, lấy tay xoa xoa mặt, ánh mắt nhìn vào gương ngắm Nhiệm Ngao.

Chỉ thấy anh đi về phía tôi, xoay người tôi lại hỏi: "Vì sao lại trốn anh?"

"Em không có" lòng tôi trống rỗng đảo mắt: "Do anh quá đa nghi"

"Thật là do anh đa nghi?" Thanh âm Nhiệm Ngao nhẹ nhàng lại càng làm tôi khó chịu

"Em đi xem Thánh Duyên" Tôi đứng dậy chuẩn bị rời đi trận tra hỏi này.

Nhiệm Ngao giữ tôi lại, tay nhắc cằm tôi lên, bực mình nhíu mày: "Thánh Duyên ngủ rất ngon, không cần lấy cái này làm lý do, nói cho anh biết gần đây em đến tốt cùng là làm sao vậy?"

Tôi cắn chặt răng, ngậm miệng không nói.

Tôi làm sao nói ra đây?

Thấy tình trạng này, Nhiệm Ngao thu hồi tức giận, do dự hỏi han "Có phải do kinh nghiệm sinh sản rất kinh khủng, cho nên... sợ hãi?"

Tôi lắc đầu

"Vậy là vì cái gì?" Nhiệm Ngao khó hiểu

Dù sao cũng trốn tránh không được, tôi đơn giản thông suốt ra ngoài, lấy tay che mặt tôi thẳng thắn nói: "Dáng người của em so với trước kia kém một chút.... Tốt lắm, cũng không phải chỉ kém một chút mà là vô cùng thâm! Anh sẽ không có hứng thú đâu!"

"Vì như vậy?" Nhiệm Ngao nghi ngờ nhìn lại tôi

"Không cần coi là chuyện nhỏ như vậy, em thấy còn lớn chuyện hơn cả trời sập" Tôi kích động lên

"Nhưng đối với anh mà nói không có giá trị nhắc tới" Trong mắt Nhiệm Ngao tràn đầy dịu dàng.

"Đó là vì em không có tận mắt thấy mới có thể nói như vậy" Tôi phản bác.

Nhiệm Ngao gương mặt lên, ngồi ở mép giường, dùng âm điệu hơi khiêu khích nói: "Vậy cho anh xem"

Tôi bị chọc giận, cắn răng, nhắm mắt lại, thả mạnh áo tắm, để cho thân thể của mình trắng trợn hiện ra trước mặt Nhiệm Ngao. Mặc kệ, muốn sợ muốn chạy trốn hay không tùy anh.

Nhưng, một hồi lâu cũng không có động tĩnh,

Vội trộm mở mắt ra một đường nhỏ, thấy Nhiệm Ngao nhìn cơ thể của tôi không chớp mắt, ánh mắt nóng bỏng, tôi mặt đỏ tai hồng, ngượng ngùng không thôi.

"Rất béo, không nên nhìn" Tôi vội vàng cầm quần áo mặc vào, Nhiệm Ngao đột nhiên tiến tới, giữ chặt tay tôi, dùng âm thanh khàn khàn tràn ngập tình dục nói: "Với anh mà nói, vừa vặn tốt"

Không đợi phản ứng của tôi, Nhiệm Ngao đẩy tôi xuống giường, mà anh thì nhanh chóng cúi người đè lên người tôi, hôn môi, hôn cổ tôi sau đó chậm rãi trượt xuống, lưu luyến ở bộ ngực của tôi. Lưỡi anh có kỹ xảo, theo đường vân da thịt của tôi trượt xuống, dẫn đến từng đợt khoái cảm run rẩy cho tôi. Tôi cắn răng nhẫn nại cái cảm giác kỳ dị như sóng nước đánh lại này.

Dần dần, môi anh đã đến bụng tôi, cảm giác càng thêm mãnh liệt, tôi không khỏi rên rỉ ra tiếng, theo bản năng đưa tay ngăn cản: "Không cần... có vết mổ, rất khó xem"

Nhiệm Ngao lấy tay của tôi ra, ngẩng đầu lên, mắt sáng như đuốc: "Em vì sinh hạ con của chúng ta mà chịu không ít cực khổ, anh không phải không biết"

Anh cúi đầu hôn lên vết sẹo: "Vết sẹo này anh sẽ không bao giờ chán ghét, anh chỉ thêm cảm kích, bởi vì em cam tâm tình nguyện chịu thống khổ để sinh

hạ Thánh Duyên cho anh"

"Nhiệm Ngao..." Tôi cảm động vì được an ủi, nhưng vẫn cảm thấy phải có nghĩa vụ nhắc nhở anh: "Em không phải cam tâm tình nguyện, anh đã quên, em là bị anh xếp đặt mới có Thánh Duyên."

Nhiệm Ngao hít sâu hơi lạnh, hung hăng mà bắt đầu nói: "em người phụ nữ này sao cho tới bây giờ đều thích sát phong cảnh (có nghĩa là làm hư cảnh đẹp anh chị đang có) vậy?"

"Em là ăn ngay nói thật" Tôi nhận: "Cho dù anh có khen thịt béo trên người em như thịt gấu mèo trên quý, em cũng không thích nó sinh trưởng ở trên người em"

"Một khi đã như vậy" Nhiệm Ngao tiến đến bên tôi, âm thanh tràn đầy tình dục "Vậy anh giúp em được rồi"

"Anh.... muốn làm gì?" Tôi mở to hai mắt nhìn anh, trong lòng có chút lo sợ

"Có loại vận động thật là rất giảm béo" Trong mắt Nhiệm Ngao chợt lộ tinh quang, không đợi tôi phản ứng lại, liền cúi xuống đem tôi bao phủ trong tình dục.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

"Ồ!" Đi vào thang máy tôi che miệng ngáp lớn một cái.

Mấy ngày gần đây về tới nhà là bị Nhiệm Ngao đem lên giường muốn làm gì thì làm, nói là phải lấy lại vóc dáng một năm trước đây. Làm tôi mỗi ngày thất lung đều đau nhức, ngày hôm sau đi làm thì ỉu xiu. Nhìn lại Nhiệm Ngao thì tinh thần sáng khoái, vẻ mặt đắc ý, làm cho người tôi phát hỏa mà.

"Học tý, từ từ đã" Cửa thang máy vừa khép lại, Hành Bình vọt nhanh vào.

Dưới một phen nghiêm khắc của tôi, anh nhận thức được thức thời vụ tuần kiệt, cũng không dám kêu thẳng tên tôi nữa, từ nay về sau bắt đầu kêu tôi là học tỷ, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy

"Làm tôi hết hồn" Tôi lười biếng dựa vào vách tường, hỏi: "Vội vàng như vậy, tối hôm qua lại thức chơi điện tử sao?"

Anh ngượng ngùng gãi đầu: "Định chơi đến hết màn kết quả..... không..... để ý chơi suốt đêm"

Cả một đêm không ngủ mà tinh thần vẫn tốt vậy, tôi không khỏi hâm mộ, đúng là tuổi trẻ thật tốt, không giống tôi, từ khi sinh đứa nhỏ sức khỏe giảm sút, thiếu ngủ một chút đã thấy không thoải mái. Nghĩ đến đây, tôi liền ngáp một cái.

"Học tỷ, gần đây cô rất mệt mỏi sao?" Hành Bình hỏi

"Có sao?" Tôi giả vờ

Hành Bình cẩn thận đánh giá tôi, chạm chạm vào cái mũi: "Hơn nữa, còn gầy đi không ít"

"Thật sự?" Tôi vui mừng. Thật sự là gặp họa được phúc, xem ra Nhiệm Ngao nói đúng, vận động trên giường quả nhiên là cách thức giảm béo tốt nhất. Quên đi, vì dáng người của tôi, từ nay về sau sẽ mặc cho anh bố trí.

"Hắc hắc" Hành Bình bỗng đưa mặt lại sát mặt tôi, cười xấu xa: "Không phải là ông xã cô mỗi tối đều yêu cầu quá độ với cô chứ?"

Nghe vậy, mặt tôi đỏ lên rồi dần lan tới cổ, quả nhiên bị nhìn rõ.

Thấy tình trạng này, Hành Bình kinh ngạc mở lớn miệng: "Không thể nào, tôi đoán đúng rồi?"

Tôi thanh thanh cổ họng (khụ khụ ý): "Trẻ con không nên hỏi nhiều về vấn đề này"

Anh không thèm nhìn tôi, nheo nheo mắt lại nói: "Ông xã cô quá lợi hại, khi nào giới thiệu cho tôi biết?"

"Như thế nào?" Tôi dò xét anh: "Có hứng thú với ông xã tôi, có muốn tôi nhường cho cậu hay không? Nói không chừng cậu đúng là người anh thích"

Hành Bình lùi ra sau, dùng sức xoa cánh tay, nổi da gà, nhú mồm nén giận nói: "Làm gì mà mới sáng sớm đã nói những lời này, tôi còn chưa có ăn sáng đó?"

Tôi lấy tài liệu gõ đầu anh: "Tiểu tử cậu rất cuộc rất nhảm chán sao, cả ngày đi quan tâm gia đình người khác"

Hành Bình cười lấy lòng, nhìn xung quanh rồi nói: "Học tử, nghe nói tổng biên tập mới hôm nay tới nhận chức là một đại mỹ nữ"

Đại mỹ nữ? Bây giờ dù có là đại soái ca cũng không làm tôi hứng thú nữa. Ôi cái thất lưng của tôi.

Hành Bình tự mình nói: "Nghe gọi hình như là Hồ Nghi Dĩ, tên cũng không tệ lắm"

Lời nói của anh như có sấm vang vào tôi, tôi cũng nhắc quay đầu lại nói: "Cậu nói... cô ấy tên là gì?"

"Hồ Nghi Dĩ, cô biết sao?"

Tôi ra sức lắc đầu, không đâu, nhất định là trùng họ trùng tên, thế giới lớn như vậy, sao có thể đụng ở một chỗ được, nhất định không phải cô.

Cửa thang máy mở ra, tôi liếc mắt thấy cái dáng vẻ yếu điệu quen thuộc, tâm nhất thời lạnh lẽo, thật sự là oan gia ngõ hẹp, Hồ Nghi Dĩ, quả nhiên là cô.

Lập tức cô cũng thấy tôi, nhướn mày: "Cả hai lại đây một chút"

Tôi không rõ chuyện gì? Thoái mái đi vào văn phòng.

Quả nhiên, khi vừa vào tới cửa, liền thấy vẻ mặt đi ghé của cô: "Nghe nói bản thảo về Funeral là do hai người phụ trách"

"Đúng vậy" Hành Bình trả lời: "Có vấn đề gì?"

Hồ Nghi Dĩ cười lạnh một chút, đem bản thảo ném xuống đất: "Loại bản thảo này các người nghĩ có thể nộp được sao?"

"Này, bản thảo này là do chúng tôi cực khổ mới viết ra được, cô dựa vào cái gì mà khinh thường?" Hành Bình nhin không được quát lại cô ta.

"Loại bản thảo này với các tạp chí khác viết có gì khác biệt?" Hồ Nghi Dĩ nhìn chằm chằm chúng tôi: "Tôi muốn chính là một bài viết Funeral độc nhất vô nhị"

"Funeral thần bí cũng không phải một hai ngày, anh mới xuất hiện thì toàn bộ giới truyền thông đều vắt óc để tìm tư liệu của anh, kết quả không thu được gì. Hiện tại lại muốn hai chúng tôi tìm ra thông tin độc nhất vô nhị về anh, không phải là ép buộc sao?" Hành Bình than khổ.

"Chưa làm đã nói không được, anh là đàn ông sao?" Hồ Nghi Dĩ hừ lạnh một tiếng

"Này, người phụ nữ này..." Hành Bình tức giận

Tôi vội ngăn cản anh: "Hành Bình, cậu đi ra ngoài để cho tôi cùng tổng biên tập nói chuyện"

Hành Bình không có cách nào khác đành phải đi ra ngoài.

"Rất nghe lời, cô và anh ta có quan hệ gì?" Hồ Nghi Dĩ lạnh lạnh nói

Tôi không để ý tới lời của cô, đi thẳng vào vấn đề nói: "Cô muốn thế nào?"

Cô làm bộ không hiểu: "Cái gì mà muốn thế nào?"

Tôi nhìn cô: "Cô đừng nói cô là trùng hợp mà đến toà soạn này."

Hai tay Hồ Nghi Dĩ chống cằm nói: "Đương nhiên không phải, tháng trước tôi chuẩn bị đổi công việc, mấy toà soạn đều mời tôi, nhưng tôi vô tình biết cô làm ở đây nên muốn đến gặp cô."

"Cô có ám chiêu gì thì cứ đem hết ra đây đi nhưng tôi nói cho cô biết, tương lai Hành Bình chính là ông chủ của chúng ta, người không nên thừa dịp mà đắc tội với cậu ấy, những ngày sau sẽ khổ sở" Sợ liên lụy tới Hành Bình, tôi cảnh cáo cô.

"Khản trương như vậy, xem ra giữa các người thật không đơn giản?" Hồ Nghi Dĩ ý vị thâm trường nhìn tôi.

"Đúng vậy, chúng tôi là gian phu dâm phụ, cô bây giờ mới biết sao?" Tôi nhìn trần nhà bất đắc dĩ tới cực điểm Thật sự không thể chịu nổi sự châm chọc, khiêu khích bịa đặt của phụ nữ này.

Vừa nói như thế, cô ta cũng cảm thấy mất mặt, vì thế lấy công việc ra khiêu khích tôi: "Tôi đối với bản thảo của các người thật không hài lòng, tôi sẽ không cho phép nó xuất hiện trên tạp chí chúng ta. Cho nên, cho các người một tháng, tôi muốn có một bài tin tức khác về Funeral".

Tôi kêu to: "Funeral chưa bao giờ chấp nhận phỏng vấn, chúng tôi làm gì có bản lĩnh để anh thay đổi chủ ý đây?"

Cô nheo mắt lại: "Rất khiêm tốn, cô có bản lĩnh làm cho Nhiễm Ngao cưới người, thì bài sưu tầm về Funeral đối với cô - Vệ Tịnh Nhã không có vấn đề"

gì khó."

"Cô là cô ý?" Tôi chất vấn cô.

Hồ Nghi Dĩ dựa vào ghế, khoanh tay trước ngực, khiêu khích nói: "Đương nhiên, cô cũng có thể từ chức, về nhà nuôi con, chăm lo việc nhà, để cho Nhiễm Ngạo nuôi cô."

Tôi nuốt giận, đưa tay đặt lên bàn, quyết tâm nói với cô: "Cô yên tâm, một tháng sau tôi sẽ đem tin tức về Funeral đặt lên bàn cô"

Hồ Nghi Dĩ cũng đứng thẳng lên, nhìn thẳng tôi, nhủ mày nói: "Tôi sẽ chờ, nếu như không làm được thì cô nên từ chức"

"Tốt, một lời đã định"

"Không có việc gì nữa tôi đi ra ngoài" Nói xong, tôi tiêu sái đi ra khỏi văn phòng.

Ra tới ngoài cửa, tôi suy sụp bả vai, rõ ràng biết là bị kích tướng nhưng vì sĩ diện, vẫn là kiêu lên nhiệm vụ không có khả năng này.

A, sĩ diện, thật là hại chết người.

"Học tỷ, phụ nữ kia có làm gì cô không?" Hành Bình chạy nhanh lại đón tôi hỏi.

"Không có" Tôi vỗ vỗ vai cậu ta "Nhưng mà, cô ta muốn tháng sau chúng ta nộp bài tin tức về Funeral"

"Cái gì?" Hành bình kêu lên "Nếu có thể làm bài tin tức về anh thì tôi đã không ở đây làm một phóng viên nhỏ. Tôi sẽ đi lý luận với người đàn bà kia."

Tôi nhanh kéo anh qua một bên: "Là do tôi đáp ứng cô ta"

"Cái gì" Hành Bình khóc không ra nước mắt: "Chẳng lẽ ông trời muốn tôi phải chết sao?"

Tôi cười làm lành: "Chẳng phải người muốn làm một bài độc nhất vô nhị về Funeral sao, đây chính là cơ hội."

Hành Bình gãi đầu: "Nghĩ là muốn, nhưng cũng không thể không biết lượng sức"

"Không cần coi nhẹ mình" Tôi vỗ vai anh khích lệ: "Còn chưa làm sao biết không được? Nói không chừng truyền thông có tình bỏ qua để Funeral trở thành bí ẩn. Anh ta sống hai mươi năm, tôi không tin anh ta không lưu lại chút tin tức nào, trừ phi anh ta là người sao hoá"

Hành Bình được lời nói của tôi khích lệ, nhất thời ý chí chiến đấu tăng lên: "Đúng, nói như thế nào sau này tôi cũng là ông chủ của toà soạn Khám Tinh, phải có một làm ra công lao to lớn nào đó để họ kính sợ chứ"

"Đúng" Tôi vội phụ hoạ: "Cho nên chúng ta phải cố gắng"

Hành Bình nắm chặt tay, ánh mắt sáng ngời: "Tốt, vì không để bà cô kia xem thường tôi, tôi phải kiểm tra tin tức của Funeral"

Tuyên bố một cách khí phách, cũng biểu đạt chí khí, nhưng để làm được thật sự không dễ chút nào

Funeral kia căn bản là đến vô ảnh (không bóng dáng), đi vô tung (không tung tích), chân tôi và Hành Bình đều chạy đến sắp gãy, vô luận là điều tra như thế nào vẫn không thu hoạch được gì cả.

Hôm nay, thật vất vả mới đợi được đến khi bọn họ tham gia buổi họp thông báo album mới, Người quen của Hành Bình cho chúng tôi vào hội trường, nghĩ rằng sẽ có thể nhìn thấy Funeral. Nhưng khi đi vào mới biết anh có việc phải ra nước ngoài mấy ngày nữa mới trở về, hại chúng tôi cao hứng một hồi.

"Làm sao bây giờ? Như vậy cho đến cuối tháng chúng tôi sẽ phải nộp giấy trắng, khi đó Hồ Nghi Dĩ nhất định sẽ đuổi tôi ra khỏi toà soạn, lúc đó thể diện của tôi làm sao đây?" Tôi che mặt, không dám tưởng tượng tôi thảm cảnh ngày đó.

Hành Bình đưa lưng về phía tôi không nói một lời, xem ra thì ý chí tinh thần cũng sa sút, tôi không đành lòng, đành phải đi qua vỗ vỗ bờ vai anh, an ủi tinh thần anh: "Không cần khó khăn như vậy, tôi chỉ tùy tiện oán giận một chút thôi..... cậu làm sao vậy?"

Còn tưởng anh vì mất công việc, kết quả tiêu từ thú này cư nhiên tập trung tinh thần chơi điện tử

"Hiện tại đã là khi nào, cậu còn muốn chơi điện tử sao, đầu chúng ta sắp rơi xuống đất, cậu có biết không?"

Tôi dùng sức hét to vào lỗ tai anh.

Hành Bình xoa xoa lỗ tai, uỷ khuất nói: "Dù sao hiện tại cũng không có việc gì, tôi liền chơi. Học tỷ, gần đây trò chơi này là nổi nhất, do công ty Phát Ngạo nghiên cứu phát triển, gọi là cuồng kiểm loạn vũ, mỗi người khi bắt đầu chơi đều là vô danh tiểu tốt, sau đó tự mình gia nhập bang phái, lợi hại ở chỗ là có thể tự mình thành lập bang phái làm bang chủ, cuối cùng đi tranh đoạt minh chủ võ lâm. Hiện tại tôi đã là đệ tử cao nhất của chương môn Võ Đang... cô khẳng định chưa nghe nói qua đúng không? Cho nên tôi nói cô không cần suốt ngày lo cho đứa nhỏ, không rảnh mà vui chơi, đòi người như

vậy thật thảm."

Tôi cũng học bộ dáng của Hồ Nghi Dĩ hừ lạnh một tiếng: "Tôi không biết trò chơi này là do ông xã tôi thiết kế ra."

Hành Bình lập tức dùng ánh mắt sùng bái nhìn tôi: "Có thể nào..... Ông xã cô là tổng giám đốc công ty Phát Ngao kiêm chủ tịch phần mềm máy tính, thiết kế sư Nhiễm Ngao?"

Tôi thấy phản ứng của anh vô cùng khó hiểu, hỏi ngược lại: "Nhiễm Ngao nổi tiếng như vậy sao?"

Hành Bình đối với việc tôi không biết, lập tức kích động lên: "Đương nhiên, anh ấy hiện tại là thiết kế sư phần mềm máy tính nổi tiếng nhất trong nước, từ khi thiết kế tới nay đã làm ra được mấy chục phần mềm trò chơi nổi tiếng, mỗi phần đều chơi tốt đến nỗi mạnh. Anh chính là thần tượng của tôi, có thể nói như vậy, phần mềm máy tính của anh nổi như Funeral. Học tỷ, cả ngày cô cùng anh ấy ở một chỗ, chẳng lẽ không cảm thấy kích động?"

Tôi nhún nhún vai, Nhiễm Ngao cũng không phải thiết kế sư tay sai, tôi làm gì mà kích động.

"Học tỷ". Hành Bình nắm tay tôi, cười cười nịnh nọt: "Ông xã cô có thể đem bí quyết qua cửa "Cuồng kiếm loạn vũ" lộ ra một chút hay không?"

"Không thành vấn đề, tôi sẽ về hỏi anh ấy?" Tôi sáng khoái đáp ứng.

"Chúng tôi cũng muốn!" Phía sau truyền đến hai đạo thanh âm của chính tề, sợ tới mức tôi thiếu chút nữa không khống chế được nước tiểu.***

Nhìn lại, chỉ thấy trước mắt là hai người có khuôn mặt giống nhau như đúc, cư nhiên là cặp song sinh của dàn nhạc F?

"Thực xin lỗi, đã lừa cô." Một trong hai người lập tức hướng tôi giải thích, thái độ tương đối chuyên nghiệp, xem ra hẳn là anh trai.

"Không sao, không sao" Tôi âm thầm lau đi nước miếng, đối với cặp song sinh 17 tuổi này, cao ráo lại trắng trẻo, nếu không phải tôi đã là hoa có chủ, thật muốn đem họ một ngụm nuốt sạch. (thảm rồi, mê trai gớm).

"Vừa rồi các cô nói có thể có bí quyết thông qua cửa ải của "Cuồng kiếm loạn vũ", có thể nói cho chúng tôi biết được không?" Một người thiếu kiên nhẫn, vội vàng hỏi, tuy5t đối là đệ đệ.

Hắc hắc, ông trời quả là đem cơ hội đưa tới, tôi mừng thầm, cặp song sinh này là cách tiếp cận Funeral tốt nhất, tôi có thể xuyên qua bọn họ để tiếp cận Funeral.

Thật là ông trời có mắt, không đành lòng hại chết tôi.

"Học tỷ, người ta hỏi cô kia, cô làm gì mà ngây ngô cười không hề răng vậy?" Hành Bình thức tỉnh tôi.

Thật ngại, không nghĩ qua là đặc ý quên hình tượng.

Tôi lập tức thanh thanh cổ họng, làm bộ nhú mày: "Có thể là có thể, bắt quá các người đáp ứng tôi một điều kiện."

Lúc này, theo đúng kịch bản thì cặp song sinh kia sẽ hỏi: "Điều kiện gì?". Lúc đó tôi sẽ vênh vao tự đắc nói tiếp.

Nhưng cặp song sinh kia hình như ít xem tivi, bọn họ chính là yên lặng nhìn nhau.

Thấy tình hình không thể nào diễn tiếp được, tôi gãi gãi đầu hỏi: "Chẳng lẽ các người không tò mò xem đó là điều kiện gì sao?"

"Chúng tôi đang đợi cô nói" Bọn họ dùng ánh mắt vô tội chân thật nhìn tôi.

Các người rất lợi hại, tôi nuốt máu bầm này lên cổ họng xuống, giả bộ khiêm nhường nói: "Điều kiện chính là, tôi muốn đi thăm phòng làm việc của các người."

Bọn họ nhú mày: "Vì sao lại phải đi thăm phòng làm việc ?"

Tôi nắm chặt hai tay, đặt ở chỗ cằm, khẩn cầu nói: "Tôi thật rất thích ca khúc của các người, mỗi ngày tôi đều suy nghĩ, nơi có thể sáng tạo ra loại âm thanh này đến tận cùng là có bộ dạng thế nào? Vì thế tôi ngày đêm nhớ mong, không thiết ăn uống, vạt áo dần dần rộng. Cầu xin các người để cho tôi xem đi"

Thấy tình trạng này, Hành Bình che miệng lại, làm ra vẻ xấu xa, tôi đập anh một đập.

"Nhưng Funeral luôn luôn ghét nhất có người khác tiến vào phòng làm việc của chúng tôi" Thật là khó xử.

"Không cho anh ta biết là được, dù sao thì mấy ngày nay anh ta đều ở nước ngoài" Ráng khuyên.

Rốt cuộc vẫn là trẻ nhỏ, để thông qua được trò chơi hấp dẫn, sau khi thương lượng thật lâu, rốt cuộc cũng đáp ứng cho chúng tôi chiều ngày mai đi thăm.

Ra khỏi hội trường, Hành Bình khó hiểu hỏi: "Học tỷ, đi phòng làm việc của bọn họ làm gì, lại không thể nhìn thấy Funeral"

Tôi liếc anh một cái: "Cậu thật ngốc mà, cậu cứ cố sức chứng minh cho tôi xem. Nghe nói khi Funeral sáng tác luôn mất ăn mất ngủ, thường xuyên ở lại phòng làm việc nghỉ ngơi, cho nên nơi đó cũng như ngôi nhà thứ hai của anh, khẳng định có rất nhiều vật phẩm riêng của anh, ngày mai cậu cùng cặp song sinh kia chơi trò chơi, tôi đi chụp hình phòng của anh ta, đây cũng là một thứ độc nhất vô nhị"

Hành Bình bội phục đầy mặt: "Học tỷ, cô quá lợi hại, hoàn hảo khi tôi không cưới cô"

Tôi lườm anh một cái, cái này tính là khen tặng sao?

"Nhưng..." Hành Bình lại cẩn thận hỏi: "Chúng tôi trăm phương nghìn kế lấy được bí mật riêng tư này, có chút quá đáng hay không?"

Nghe vậy, tôi ngây người, qua hồi lâu, tôi rốt cục bắt đầu nói: "Thật ra chúng ta và ngôi sao là thiên địch (kẻ thù tự nhiên), cả ngày suy nghĩ làm sao truyền ra bí mật không muốn người biết của bọn họ. Nhưng cậu có nghĩ tới hay không, người chân chính muốn tìm tôi nghiên cứu bọn họ chính là độc giả của tạp chí chúng ta - những người có hứng thú với bọn họ. Chính vì bọn họ cần, chúng ta mới tồn tại. Mỗi nghề nghiệp đều phải có hi sinh, chúng ta hy sinh nguyên tắc của chính mình, bọn họ lại hy sinh sự riêng tư của chính mình, ai có thể trách cứ ai đây?"

Hành Bình trầm tư, giống như đang tiêu hoá lời nói của tôi.

"Đi về trước, không nghỉ ngơi tốt, ngày mai là sao có nghị lực để bán đứng linh hồn đây." Tôi tự giễu

Trên đường về đi qua cửa hàng ghi âm và ghi hình, vừa vắn vượt qua gian hàng bán album mới của dàn nhạc F, liền thuận tiện mua về.

Về đến nhà, mở âm thanh ra, theo CD chuyển động, chỉ nghe một trận âm thanh hoạt bát truyền ra:

"Chỉ là trí nhớ rất mơ hồ

Chúng tôi đều quên

Có yêu nhau hay không

Nhưng mà trí nhớ rất rõ ràng

Chúng tôi lại nhớ rõ

Tổn thương nhau như thế nào

Tình yêu của chúng tôi

Phản mộ đã hiện ra

Trải qua máu loãng rửa sạch

Chữ viết trên mộ bia hoàn toàn thay đổi

Cây cỏ thể lương biến hoá kì lạ quái đản

Trải rộng đôi mắt

Nọc độc di chuyển trong mạch máu

Ghen tị ở trong đầu rỗng lên

Cừu hận nhồi vào từng lỗ chân lông

Đây là chúng tôi

Tình yêu khát máu kia"

Ca khúc u ám thể lương cũng diễn tấu xong, trong lòng có loại thương cảm không nói nên lời

Tôi mở tạp chí, mặt trên đăng ảnh Funeral, mặc y phục bình thường, nhưng không giảm đi vẻ anh tuấn.

Cứ tưởng rằng, anh là một thần tượng tanh tành bằng vẽ bề ngoài, nhưng nghe ca khúc của anh mới biết được chính mình là người đáng khinh thường, anh có sức quyến rũ của anh, làm cho người tôi kiểm soát không được muốn tìm tôi nghiên cứu, trong c khúc kia mang sầu lo cùng tịch mịch thấu xương không biết từ đâu đến.

Đột nhiên, ảnh chụp Funeral trong tay bị người cướp đi.

Ngẩng lên vừa thấy, thì ra là Nhiễm Ngao, mắt anh lạnh nhìn tấm ảnh chụp, rất bình tĩnh hỏi: "Nhìn anh ta không chớp mắt, rất tuần tú sao?"

Lần trước nhớ rõ anh cũng cầm lấy ảnh Khắc Lạp Khắc (Clark) tôi cất giấu. Hỏi tôi đây là ảnh tôi chụp sao, đáng thương tôi năm đó đơn thuần không biết liều mạng gạt đầu, về mặt hao sắc tươi cười. Kết quả lập tức bị anh ôm lên giường, ăn sạch sẽ đến xương cốt cũng không thừa.

Có chuyện trước đây làm gương, tôi lập tức cho anh thấy lập trường: "Không có, không có, làm sao có, tôi đã có ông xã, ba Thánh Duyên rất đẹp trai."

Nhiễm Ngao vừa lòng cười cười, lúc này tôi mới yên lòng.

"Gần đây công việc có thuận lợi không?" Nhiễm Ngao hỏi tiếp

"Không có trở ngại" Tôi tắt âm thanh, lấy CD ra

"Không có gì bởi vì em đang gặp khó khăn?" Nhiễm Ngao đem tôi kéo ngồi lên đùi anh

"Sao lại hỏi như vậy?" Tôi kỳ quái: "Em nghe được cái gì sao?"

Nhiễm Ngao nhìn tôi nói: "Hiện tại Hồ Nghi Dĩ là cấp trên của em phải không?"

Tôi suy sụp lông mày, gạt đầu

"Cô ta có gây khó khăn cho em không?" Trong mắt Nhiễm Ngao tràn đầy lo lắng hỏi

"Đương nhiên không có" Tôi vội vàng phủ nhận: "Bà xã anh là người dễ dàng để người khác bắt nạt sao?"

Nhiễm Ngao nhéo mũi tôi: "Em là kiểu người luôn bắt nạt kẻ yếu, gặp người kiên cường lại đánh cúi đầu phục tùng người."

Tôi tức giận bất bình nhưng không làm gì được vì bị anh nói trúng rồi.

Nhưng ăn ở phải chú ý tình hình thay đổi nha, trứng chim đập phải hòn đá, dù tốt cách mấy cũng liền tan xương nát thịt, còn bị con người trách cứ là lòng đỏ làm ô nhiễm môi trường.

Nhiễm Ngao đem cằm để trên đỉnh đầu tôi: "Nếu cô ta có gì với em, phải lập tức nói cho anh biết, biết không?"

Tôi lắc lắc ngón tay, nghiêm túc nói: "Chuyện của phụ nữ chúng em, chúng em sẽ tự giải quyết, đàn ông ngàn vạn lần không nên nhúng tay"

Nhiễm Ngao dờ khóc dờ cười

Tôi chuyển đề tài: "Đúng rồi, cho em bí quyết thông qua cửa ải của ‘Cuồng kiếm loạn vũ’"

Anh hỏi: "Tại sao lại có hứng thú đối với trò chơi này"

"À, bạn em muốn" Tôi nói quanh co.

Không thể nói tôi lợi dụng chuyện này đi làm chuyện xấu.

"Người bạn nào? Nam hay nữ?" Nhiễm Ngao đưa mặt đến gần hỏi

"Bạn chính là bạn, cái gì mà nam hay nữ" tôi cùng anh chơi Thái cực (kiểu như chối quanh co)

"Phải không?"

"Tuyệt đối phải, khẳng định phải, nhất định phải! Trừ anh ra em sẽ không đem đàn ông khác để vào trong mắt!" Vì muốn lấy được, tôi cố nén buồn nôn, nhào vào lòng anh, dựa vào ngực nói: "Nhanh chút cho em"

"Được"

Tôi nhanh ngẩng đầu thì thấy khoé miệng Nhiễm Ngao gợi lên một tia cười xấu xa: "Bất quá, phải đồng giá trao đổi"

Nhìn dáng vẻ của anh, không cần nghĩ cũng biết là anh muốn gì.

Tôi ngã trên giường nhắm chặt mắt, hiền ngang lăm liết nói: "Đến đây đi!"

Bất cứ giá nào, bộ dáng như luyện tiếu đứ nhỏ mà không sợ sói

"Em làm cái gì vậy?"

Tôi tức giận: "Người không phải muốn thân thể tôi sao? Mau tới đây!"

Nhiệm Ngao cười, tiến lên phía trước nói: "Tuần sau là sinh nhật mẹ, anh muốn người chọn lễ vật cho mẹ.

Tôi xấu hổ đến mặt đỏ bừng, hận không thể chui xuống đất.

"Nhưng mà do em đã chuẩn bị tốt" Nhiệm Ngao cười người xuống, trong mắt lộ ra tinh quang "Anh liền cung kính không bằng tuân mệnh".

"Tránh ra..... Đừng, đừng.... .." Tôi ra sức giãy dụa, lại bất đắc dĩ bị trấn áp, bị người nào đó ăn sạch sẽ.

Cũng may mắn không làm nhục sứ mệnh, lấy bí quyết đến tay. Ngày hôm sau tôi cùng Hành Bình đi vào phòng làm việc của dàn nhạc F

Trong phòng làm việc chỉ có cặp song sinh, vừa thấy bí kiếp, lập tức mở máy tính cùng Hành Bình chơi tiếp. Thừa dịp bọn họ không để ý, tôi lén lút đi lên phòng ngủ trên lầu.

Mở cửa chỉ thấy trong phòng có vài món vật dụng đơn giản, tất cả chỉ có ba màu: trắng, đen, xám, khiến cho con người tự nhiên có áp lực.

Không kịp nhìn kỹ, nhanh chóng cầm lấy máy ảnh tách tách chụp.

Tảng đá đè nặng trong lòng đã rơi xuống, cuối cùng thì lần này cũng có thể báo cáo kết quả công việc.

Hừ, Hồ Nghi Dĩ, muốn cùng tôi đấu, đẳng cấp người quá thấp rồi.

Chụp ảnh xong, đang muốn rời đi, trong lúc vô tình liếc thấy trên tủ đầu giường có khung ảnh, bên trong là ảnh chụp của một phụ nữ ngoại quốc.

Tôi tò mò, cẩn thận tỉ mỉ cầm lấy khung ảnh lên xem, chỉ thấy cô kia mặc một cái áo đầm dài mỏng màu trắng, cùng với da thịt trắng nõn hợp lại càng thêm sức quyến rũ. Tóc nâu quăn tự nhiên, dài tới thắt lưng, càng tăng thêm vài phần quyến rũ cho khuôn mặt đẹp xuất chúng của cô.

Nhưng hấp dẫn nhất là ánh mắt của phụ nữ kia dịu dàng động lòng người, vô cùng nhu tình.

Cô nhất định là người quan trọng nhất trong lòng Funeral, là ai đây?

Tôi đang ngẩn người thì khung hình trong tay tôi bị cướp đi, tôi thành linh bị hoảng sợ.

Giương mắt nhìn, tay chân đều luống cuống không chỗ thả, xong rồi, chủ nhân của phòng đã trở về.

Tuy rằng đã xem qua rất nhiều ảnh chụp cũng như tin tức trên ti vi, đối với anh cũng coi như quen thuộc, nhưng khi nhìn thấy người thật cũng có chút không chống đỡ được, có những người chuyên sinh ra khiến cho người khác tự ti, mà anh là một trong những người đó.

Nhưng soái ca cũng không quan tâm đến ánh mắt ái mộ của tôi, anh nhẹ nhàng đặt khung hình trở lại chỗ cũ với một loại tình cảm yêu quý không cần nói cũng biết.

Funeral xoay người lại, đứng khuất ánh sáng, khuôn mặt giấu trong bóng tối nhưng tôi lại có thể cảm nhận tinh tường ánh mắt đề phòng của anh, giống như mũi tên hướng tới tôi.

"Cô là ai? Vì sao lại ở chỗ này?" Anh lạnh lùng hỏi.

Tôi trong cái khó ló cái khôn, lập tức bịa ra nói dối: "Funeral, tôi mê ca nhạc của người, tôi thực thích người, nên mới vụng trộm chạy vào đây, thực xin lỗi, tôi đây bước ra".

Nói xong, tôi xoay người bỏ chạy, nhưng bị anh một phát túm được áo, túm tôi trở về.

Funeral cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt lạnh băng, chậm rãi nói: "Đem máy chụp ảnh giao ra đây."

"Máy chụp ảnh nào?" Tôi nhìn anh cao hơn tôi một cái đầu, ra vẻ kinh ngạc.

Ai ngờ đàn ông này không hề hiểu nghĩa bốn chữ "thương hoa tiếc ngọc" thô bạo đem túi xách của tôi đoạt lấy, đem toàn bộ bên trong đổ ra, máy chụp ảnh, chứng minh nhân dân, di động, ví tiền, tất cả đều đồng loạt rơi trên mặt đất.

Vì thế, tôi chỉ có thể tro mắt nhìn anh đem cuộn phim xé ra, đem tâm huyết của tôi huỷ hoại chỉ trong giây lát.

Tôi suy sụp, nhưng bởi vì có tật giật mình, cũng không dám đối với anh làm gì, chỉ có thể thấp giọng nói thảm hại hai câu: "Cư nhiên đối xử với người mê nhạc của anh như vậy, hơi quá đáng, tôi không bao giờ mua đĩa nhạc của anh nữa."

Sau khi yên lặng thu thập đồ đạc của mình, chán nản chuẩn bị rời đi.

Nhưng anh không tính buông tha tôi, chỉ nghe phía sau một âm thanh miễn cưỡng thì thầm: "Vệ Tịnh Nhã, phóng viên toà soạn khám tỉnh"

Thì ra thẻ phóng viên của tôi bị anh nhặt được, thật sự là không hay ho gì. Lòng tôi bất an không yên, Funeral luôn chán ghét phóng viên, xem ra lần này

tôi rút râu hổ rồi.

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, tôi bất chấp mọi thứ, bỏ lại hết thảy hướng cửa phòng chạy ra. Kết quả Funeral nhìn thấu ý đồ của tôi, nhanh hơn tôi che cửa lại, ngăn đường đi của tôi. Tôi tránh ra không kịp, mũi đập vào lồng ngực anh, đau đến chảy nước mắt.

"Anh muốn làm gì?" Tôi che cái mũi, tim đập thình thịch, không khỏi lui về sau hai bước.

"Báo cảnh sát" Funeral mặt không thay đổi nói: "Cho dù là phóng viên, cũng không thể một mình tiến vào nơi ở của người khác. Tôi nghĩ cảnh sát cũng suy nghĩ giống tôi"

Tôi hoảng hồn, lập tức cầu xin tha thứ: "Thực xin lỗi, tôi không nên một mình tìm hiểu nơi riêng tư của người, tôi về sau cũng không dám nữa, van cầu người tha thứ cho tôi một lần đi, làm ơn"

Nhưng anh lại không chút nào cảm động, dùng giọng nói không có chút độ ấm nào nói: "Thật có lỗi, gần đây các người theo tôi thật chặt, tôi không thể không giết gà để răn đe."

Anh cầm lấy di động, ấn xuống dãy số: "Alô, phải cục cảnh sát không?"

Nghĩ đến sẽ bị đưa đến cục cảnh sát, mặt tôi xám như tro tàn, can đảm tìm sự sống, một phen đoạt được điện thoại của anh.

"Trả lại cho tôi." Trong mắt của anh bắn ra tia uy nghiêm làm cho người tôi kinh sợ.

Dưới tình thế cấp bách, tôi kêu to: "Không được! Tôi không thể ngồi tù! Con tôi còn ở nhà chờ tôi!"

Anh lộ ra vẻ mặt do dự: "Người có đứa nhỏ?"

"Thiên chân vạn xác!" Tôi lấy ảnh của Thánh Duyên trong ví tiền ra cho anh xem "Đây là con tôi, anh mới 6 tháng, tôi là mẹ cô cha mẹ, nếu tôi ngồi tù, anh sẽ không có ai chiều cố! Cầu xin người vì đứa nhỏ mà tha tôi một lần đi!"

Đại nạn trước mặt, tôi chỉ bịa chuyện. May mắn ở phương diện này tôi có chút tài năng.

Funeral hình như tin. Anh nhìn ảnh chụp, bỏ xuống về mặt đề phòng, nhẹ giọng hỏi: "Ba nó đâu?"

Tôi làm theo kịch bản hạ giọng: "Tôi có mắt không trông, ba anh căn bản là không thương tôi, chính là muốn cùng tôi chơi đùa. Sau lại biết tôi mang thai đứa nhỏ, liền cùng tôi chia tay, sau đó liền biến mất.

Ba mẹ tôi bởi vì tôi chưa kết hôn đã sinh con, đều cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ, hiện tại chỉ trông vào một mình tôi chiều cố anh, nếu tôi có việc, đứa nhỏ sẽ bị đưa đi! Xin người giơ cao đánh khẽ, đừng đem hai mẹ con chúng tôi tách ra!"

Về mặt Funeral chậm rãi dịu đi, tôi âm thầm thở ra, tranh thủ rên sất khi còn nóng: "Tôi thật sự không phải cố ý muốn tìm tòi nghiên cứu nơi riêng tư của người, chủ yếu là cấp trên của tôi không ưa tôi, buộc tôi làm ra bài tin tức về người, tôi bắt buộc dĩ mới đưa ra hạ sách này. . . Đương nhiên, hành vi của tôi cũng quả thật đáng xấu hổ."

Tôi cúi đầu, chờ anh xử lý.

"Cô đi đi." Thật lâu sau, Funeral nói: "Về sau không được làm loại chuyện này nữa."

Tôi như được đại xá, cảm động đến rơi nước mắt: "Nhất định, nhất định, Funeral cả đời tôi đều cảm kích anh!"

"Còn có, kêu ba người dưới lầu kia đi chỗ khác chơi, tôi muốn bắt đầu làm việc."

"Tốt tốt tốt." Tôi lặp lại tiếng tạ loạn nhiều lần lấy lòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lúc này lòng tôi mới cảm thấy nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện quần áo đều bị ướt đẫm mồ hôi, nhưng mà cũng may gặp nạn nhưng không nguy.

Lao xuống lầu vừa thấy, ba đứa nhỏ kia còn đắm chìm bên trong trò chơi, căn bản là không có nhận thấy được Funeral đã trở về. Tôi chạy nhanh đem Hành Bình lôi đi.

"Học tỷ, có chụp ảnh được hay không?" Hành Bình hỏi.

Anh không mở miệng thì thôi, mới mở miệng tôi liền bùng phát lửa giận, trừng mắt liếc anh một cái: "Tôi thiếu chút nữa đã bị đưa đến cục cảnh sát, sao còn lo lắng chụp ảnh nữa."

Anh suy sụp: "Chúng tôi nhất định sẽ bị người đàn bà kia xem thường sao?"

Tôi lau đi mồ hôi lạnh trên trán: "Mặc kệ, chúng tôi không lường trước được chuyện này. Tôi tình nguyện bị Hồ Nghi Dĩ đập ở lòng bàn chân, cũng không dám xuất hiện ở trước mặt Funeral nữa."

Ai ngờ thử thách vừa mới đi qua.

Ngày hôm sau vừa tan ca, Hồ Nghi Dĩ đã đem hai chúng tôi mời đến văn phòng, cũng không ngần đầu lên hỏi: "Tin tức về Funeral suu tầm có mạnh mẽ không? Đến lúc đó cũng không nên da mặt dày cầu xin tôi mở cho một cửa."

Ngữ khí vênh vao hung hăng

Hành Bình nhin không được trả lời: "Chúng tôi đều rất đúng mực, không phiền người lo lắng.

Hồ Nghi Dĩ cười lạnh một tiếng: "Tôi mới không có nhiều thời gian nhân rồi lo lắng cho các người, tôi bắt quá là nhắc nhở các người, còn có hai tuần thời gian, trước tiên đem thư từ chức viết đi."

"Tôi khuyên cô ít cười một chút, chẳng lẽ cô không biết khoe miệng đều có nếp nhăn rồi sao?" Hành Bình có ý chế ngạo cô.

"Tôi là mạng vất vả, tự nhiên là có nếp nhăn trên mặt. Làm sao so với được với loại người như anh cả ngày không có việc gì nhân nhả thông dong?" Hồ Nghi Dĩ đương nhiên không phải kẻ dễ bắt nạt.

"Cái gì gọi là không có việc gì, mặt cô mờ à, tôi cả ngày đều ở bên ngoài chạy tìm tin tức cô không thấy sao?"

"Đúng vậy, tôi đã già rồi, ai giống loại tiểu tử chưa dứt sữa như anh, ngay cả răng cũng chưa dài mà đã ra ngoài lẩn lộn."

Thừa dịp hai người bọn họ môi súng lưỡi tên hết sức, tôi thu thập đồ đạc, vụng trộm lướt qua chiến trường tràn ngập khói thuốc súng, đi khỏi công ty.

Để cho bọn họ cứ chậm rãi âm ỷ, tôi phải đi đón đưa con bảo bối.

Đi vào nhà ba mẹ, người hầu Trần tẩu ra mở cửa cho tôi.

Ba mẹ ở trong biệt thự tại vùng ngoại thành, bên trong trang hoàng không thấy một tia xa hoa lãng phí, tất cả đều chọn dùng thiết kế cổ điển, nhìn qua trắng trong thuần khiết thanh lịch, phong cách cổ dạt dào. Vừa thấy liền biết phẩm vị của chủ biệt thự rất cao.

"Trần tẩu, mẹ ở đâu?" Tôi hỏi.

Trần tẩu chỉ chỉ ra hậu viện: "Phu nhân ở trong sân chơi cùng tiểu thiếu gia, thiếu phu nhân cô ngồi đi, lần trước cô không phải nói thích canh hạt sen của Trần tẩu, biết cô sắp tới, tôi để giành cho cô một tô lớn, cho cô ăn đủ."

"Cám ơn Trần tẩu." Vừa nghe có ăn, tôi vui vẻ ra mặt. Từ chức, Hồ Nghi Dĩ, việc này để ngày mai Vệ Tĩnh Nhã sẽ giải quyết, hôm nay Vệ Tĩnh Nhã muốn mau chóng ăn thôi!

"Cô đi ra trước xem phu nhân đi, tôi sẽ bung tới cho cô." Trần tẩu nói xong cười đi vào phòng bếp.

Trần tẩu là người hầu già trong nhà, từ nhỏ nhìn Nhiễm Ngao lớn lên, mọi người cũng đều đối với cô thực tôn kính. Lão nhân gia này đối với tôi đặc biệt có thiện cảm, bởi vì tôi thường thường đem đồ ăn cô nấu ăn không còn một miếng, khiến cô nở mặt nở mày.

Nghe theo lời nói của Trần tẩu, tôi đi đến hậu viện, liếc mắt một cái liền thấy mẹ đang ngồi ở ghế dựa giống với Thánh Duyên. Ở dưới bóng râm của bãi cỏ xanh, mẹ khoác áo choàng lông cừu màu vàng nhạt, có khí chất thanh nhã, giống đoá u lan, làm người tôi thấy vui tôi vui mất.

"Mẹ." Tôi đi đến bên cạnh bọn họ. Thánh Duyên vừa nhìn thấy tôi, liền bi bô làm ngử điệu muốn tôi ôm.

Mẹ tươi cười, đem Thánh Duyên giao cho tôi: "Rất cục thấy mẹ đã trở lại."

Tôi ôm Thánh Duyên, hôn cái mặt nhỏ béo mập vài cái, quay đầu hỏi: "Mẹ, hôm nay Thánh Duyên có ngoan không?"

"Làm sao có thể không ngoan?" Ý cười trên mặt mẹ càng đậm: "Mẹ cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua đứa nhỏ ngoan như Thánh Duyên, cả ngày ăn no liền im lặng ngủ, khi pha trò nó liền cười khanh khách không ngừng. Thật sự làm người mẹ rất thích, mẹ xem tính cách đứa nhỏ này nhất định giống con."

"Giống con?" Tôi gãi đầu, có chút ngượng ngùng: "Giống như con nghe mẹ nói con mới trước đây cũng là như vậy, cả ngày không phải ngủ chính là ăn, mẹ con còn còn lo lắng con sau khi lớn lên sẽ bị mập. Đúng rồi, mẹ, Nhiễm Ngao trước đây là như thế nào?"

"Tiểu Ngao." Mẹ nhớ lại nói: "Tiểu Ngao trước đây đặc biệt thích khóc buổi tối, nhất định phải ôm đồ mới bằng lòng im lặng ngủ. Bởi vì lúc mẹ sinh Tiểu Ngao bị khó sinh, sau khi sinh đặc biệt suy yếu. Ba con sợ hãi Tiểu Ngao âm ỷ đến mẹ, mỗi buổi tối đều ôm Tiểu Ngao ở trên tay, không dám chớp mắt, ban ngày lại đi đến công ty làm, mỗi ngày chỉ có thể ngủ hai ba giờ, trải qua một quãng thời gian ông ấy lập tức liền gầy hơn mười cân, hai má đều lõm xuống."

Nhìn bộ dáng đau lòng của mẹ, tôi nhin không được thử hỏi: "Mẹ là từ thời điểm đó mà bắt đầu yêu ba ba sao?"

Mẹ sững sốt, trầm tư thật lâu, rốt cục lắc đầu: "Ba con đối với mẹ tốt, không chỉ dừng lại ở chuyện này. Trước kia, mẹ luôn suy nghĩ, tình cảm mẹ giành cho Thành Tư, có phải là yêu không mẹ vẫn không thể suy nghĩ cẩn thận. Cho đến có một ngày, mẹ thấy ông ở trong bể bơi dạy tiểu Ngao bơi lội, tiếng cười của một lớn một nhỏ thật xa cũng có thể nghe thấy. Lòng đột nhiên hạnh phúc tràn đầy, nước mắt không thể kiềm chế chảy xuống. Ở thời khắc đó,

mẹ đột nhiên hiểu được, mẹ cùng bọn họ ở một chỗ là vui vẻ, hạnh phúc, mẹ nghĩ đây là yêu."

"Trước kia cùng Vi Kiệt ở một chỗ thì mỗi một lần hô hấp đều tràn đầy tình cảm mãnh liệt, mỗi hành động của ông đều có thể làm cho tim mẹ đập không thôi, mỗi một thời khắc đều tràn ngập vui vẻ, bọn mẹ không có lúc nào là không cảm thấy linh hồn nóng cháy, hoàn toàn không có thời gian buông lơi. Nhưng mà cùng Thành Tư ở một chỗ, lại là một dáng vẻ khác, tuy rằng thường thân nhiên, nhưng sự dịu dàng của ông, sự quan tâm của ông, sự cẩn thận của ông, cũng giống như dòng nước ấm, chẳng phân biệt được ngày đêm làm ấm áp lòng mẹ. Hai người bọn họ đều là đàn ông quan trọng đối với mẹ."

Đây là thật sự, tình yêu có thể ô ạt, đồng thời cũng có thể bình thường thân nhiên.

Lúc này, Trần tẩu đem canh hạt sen bùng tới, tôi nói cảm ơn rồi bắt đầu ăn.

"Thiếu phu nhân, chiếc xe trước kia của thiếu gia mới mua hai năm sao đã thay đổi?" Trần tẩu tận tình khuyên bảo: "Chớ có trách tôi dài dòng, có tiền cũng không thể lãng phí. Cô dâu mới như người còn trẻ, không hiểu đạo lý này, về sau hối hận sẽ không kịp."

Tôi nhanh chóng giải thích: "Không phải chúng tôi lãng phí, tại cái xe kia trong tai nạn xe cộ đã muốn."

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi lập tức im lặng, không xong, thiếu chút nữa đem lời không nên nói đều nói ra.

"Trần tẩu, người đi nấu măng đi, tiên sinh thích ăn." Mẹ đi khai (làm cho đi) Trần tẩu, sau đó xoay người hướng tôi: "Tĩnh Nhã, lần đó tai nạn xe cộ, là Tào Kinh Kiệt sai khiến, phải không?"

Chuyện tới nay, giấu giếm cũng giấu giếm không được, tôi chỉ còn cách gật đầu thừa nhận.

Mẹ thở dài buồn bã nói: "Bất luận như thế nào, tiểu Ngao là cháu của ông ta, không nghĩ tới ông vẫn hạ thủ được."

Tôi có chút lo lắng: "Mẹ, Tào Kinh Kiệt là một người thủ đoạn độc ác, mẹ nói ông có gây bất lợi cho Nhiễm Ngao không?"

Mẹ lắc đầu: "Bản tính ông ấy không xấu, chỉ là cho tới nay đều bị quảng sáng của Vi Kiệt che giấu, cho nên không cam lòng. Cứ tưởng rằng Vi Kiệt vừa mất đi, cha sẽ coi trọng ông ấy, nhưng, Tào lão tiên sinh lại cưng chiều tiểu Ngao. Tôi nghĩ Tào Kinh Kiệt cũng là nhất thời xúc động, Tào lão tiên sinh cũng nhất định sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh nữa."

Nghe vậy tôi mới thở ra

Thấy thời gian đã không còn sớm, tôi ôm Thánh Duyên đứng dậy cáo từ.

Thuận tiện đi bộ đến cửa hàng điểm tâm nổi tiếng ở kế bên mua mấy phần điểm tâm. Mới đến bên đường, đang chờ xe taxi, sắc trời đột nhiên thay đổi, nháy mắt đã nổi lên mưa to tầm tã. Càng không nghĩ đến là, hôm nay không biết như thế nào xe taxi ngay cả bóng dáng đều nhìn không thấy, gần đây cũng không có chỗ trú mưa.

Tôi nôn nóng, trời mưa cũng không có gì nhưng bệnh của Thánh Duyên vừa mới thuyên giảm.

Lòng tôi như lửa đốt, một chiếc Lamborghini màu đen đã đứng ở trước mặt tôi, cửa kính xe hạ xuống, hé ra ở trước mặt tôi chính là Funeral anh tuấn, lãnh khốc như chiếc xe.

"Nhanh lên xe!" Anh mở cửa xe nói với tôi

Không suy nghĩ đến hậu quả, tôi ôm Thánh Duyên đi vào trên xe.

Ngồi vào chỗ của mình mới phát hiện, hai mẹ con chúng tôi đem toàn bộ nước mưa bên ngoài vào trong xe, hồng bét, tôi thẹn đỏ mặt: "Ngại quá, dơ xe của người."

Funeral nhìn phía trước, không nói một tiếng, làm cho tôi mất mặt, nhưng mà cũng đã thành thói quen.

Lúc này, Thánh Duyên trong lòng tôi đột nhiên ho khan, trong lòng tôi trầm xuống, chẳng lẽ đứa nhỏ này bị cảm lạnh?

"Nhà của tôi gần nơi này, trước tiên đem đứa nhỏ tắm rửa sạch sẽ." Funeral đột nhiên mở miệng.

Chuyện đã thế này, không còn phương pháp, tôi liền nhanh gật đầu.

Quả nhiên, không đến 5 phút, liền đến nhà anh.

Tôi lập tức đem Thánh Duyên tiến vào phòng tắm, cởi bỏ quần áo ướt, cho anh tắm nước ấm, để khỏi nhiễm phong hàn.

Tiểu tử này vừa rồi lạnh run run, hiện tại vừa thấy nước, lập tức vui sướng lên, ở trong nước không ngừng giãy đạp, cười khanh khách không ngừng.

Tôi béo mà của anh: "Tiểu ngu ngốc, thiếu chút nữa sẽ sinh bệnh, biết không? Đến lúc đó cho con uống một đồng thuốc, xem con còn cười được không?"

Nghe vậy, Thánh Duyên đột nhiên dùng sức đánh nước, bắn tung tóe lên mặt tôi, sau đó chớp chớp cặp mắt to trong veo của anh, vẻ mặt không phục.

Tôi hít sâu, lau mặt sạch sẽ, hí mắt nhìn anh, tiểu quý, cư nhiên dám theo tôi đấu, hôm nay ba người không ở nơi này, cũng không có người đến cứu người.

Tôi cười gian: "Hào, Nhiễm Thánh Duyên, hôm nay sẽ cho con thấy sự lợi hại của mẹ người!"

Tôi đưa tay chọt lét anh, Thánh Duyên nhìn không được, bị tôi chọc càng cuồng, toàn bộ phòng tắm đều là tiếng cười thanh thúy của anh.

"Có thỉnh cầu hay không" Tôi hỏi ý nó, cũng không quan tâm nó còn chưa thể nói.

Bất quá, dùng chiêu này chính nó thật là thích, ai kêu ba nó thường xuyên dùng chiêu này để đối phó tôi, hiện tại là cha nợ con trả, lý lẽ chính đáng.

Đột nhiên, tôi cảm giác được sau lưng như có mũi nhọn, nhìn lại, Funeral không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau tôi.

Không xong, cư nhiên quên đây là ở trong nhà người khác, tôi nhanh chóng xin lỗi: "Ngại quá, tôi lập tức liền chuẩn bị cho tốt, đợi lát nữa tôi sẽ đem nơi này rửa sạch sạch sẽ."

Anh phục hồi tinh thần lại, đem ánh mắt dời đi, nhẹ nhàng nói: "Quần áo đứa nhỏ đã hong khô, để ở bên ngoài.":

Không đợi tôi nói lời cảm tạ, anh bước đi ra ngoài.

Tôi buồn bực, không biết có phải tôi nhìn sai rồi không, vừa rồi trong mắt của anh cư nhiên có loại sắc thái dụ dỗ.

Đây thật là Funeral có nhiệt độ cơ thể trung bình đến âm độ?

Đem Thánh Duyên trong nước ôm lên lau khô để mặc quần áo, ôm anh đi ra phòng tắm. Tiểu quý này thật đúng là lợi hại, không bao lâu lại ngủ.

Lúc này, tôi mới nhìn rõ phòng ở của Funeral, cùng phòng làm việc của anh có phong cách tương tự, màu sắc đều là xám. Nhưng, nhìn qua có chút bẩn, giống như thời gian này không có người dọn dẹp.

"Toàn thân cô cũng ướt đầm." Đang lúc tôi đánh giá bốn phía, Funeral đi tới đưa cho tôi một cái áo tắm mới: "Đi ngâm nước tắm ấm đi."

Tôi vội vàng xua tay: "Không cần, đợi lát nữa tự khô."

Anh không cho là đúng: "Hiện tại cô chỉ có một mình, ngã bệnh, đến lúc đó ai tới giúp cô chiếu cố con?"

Thấy tôi có chút khó xử, anh nhẹ nhàng nhún mày: "Người không phải lo lắng tôi sẽ nhân cơ hội xâm phạm cô chứ?"

"Đương nhiên không có!" Tôi nhanh chóng phủ nhận.

Làm ơn, tôi còn chưa tự kỷ đến loại tình trạng này.

"Vậy đi thôi, tôi giúp cô lo cho đứa nhỏ." Anh ngồi bên cạnh Thánh Duyên.

Lại cự tuyệt cũng không phải là tốt, tôi cầm lấy áo tắm đi vào phòng tắm.

Đem toàn thân ngâm ở nước ấm, cảm thấy được cảm giác lạnh lẽo ở tứ chi nháy mắt bị xua tan, tôi thoải mái thờ dài.

Đột nhiên nghĩ đến, ở trong này tùy tiện trộm văn kiện hay gì đó là có thể cầm đi báo cáo kết quả công tác. Bất quá ý niệm trong đầu lập tức bị tôi cưỡng chế dập tắt, người tôi đang giúp tôi mà. Vệ Tịnh Nhã, lấy oán trả ơn, loại chuyện này chúng tôi là không thể làm.

Nhìn quanh bốn phía, tất cả đều là đồ của đàn ông, son môi, tất chân của phụ nữ hoàn toàn không thấy dấu vết. Tôi có chút kinh ngạc, còn tưởng rằng anh là đạo chơi nhân gian, hàng đêm mang bạn gái về nhà qua đêm, là tay ăn chơi, xem ra sự thật đều không phải là như thế.

Đối với đàn ông vĩ đại bộ dạng anh tuần mà nói, thời khắc này xã hội cổ gắng vì bọn họ sáng tạo cơ hội đòi bại, cho nên bọn họ nhất định phải là người siêu tự chủ mới không sa đoạ. Xem ra Funeral này coi như khá tốt.

Kỳ thật cẩn thận ngắm lại, anh tuy rằng bề ngoài đối với tôi không có sắc mặt gì, nhưng mà vẫn là chiếu cố giúp tôi không ít, tâm địa cũng là rất không tệ.

Ngâm mình xong, tôi đi ra phòng tắm, nhưng lại không thấy bóng dáng Thánh Duyên cùng Funeral.

Đang nghi hoặc hết sức, chỉ nghe trên lầu truyền đến âm thanh đàn dương cầm du dương dễ nghe, động lòng người, làn điệu có ma lực nói không ra lời, tôi kim lòng không được theo tiếng đi lên lầu.

Đi vào phòng truyền ra tiếng đàn, tôi đẩy cửa ra, chỉ thấy trong phòng có một cây đàn dương cầm màu đen lớn, Funeral đang tập trung tinh thần đánh đàn, mà Thánh Duyên ngồi dựa vào trên sofa bên cạnh lẳng lặng ngủ, khóe miệng hơi hơi gợn lên, tựa hồ đang có mộng đẹp.

Ngón tay của Funeral linh hoạt trượt ở trên bàn phím, tôi hôm nay mới biết được con người có thể có ngón tay xinh đẹp như vậy, linh hoạt như vậy. Ở trong mắt tôi, ngón tay dài sạch sẽ của anh không phải là đang đánh đàn mà đang trình diễn vũ đạo cho người tôi xem cảnh đẹp ý vui.

Âm thanh hoa lệ duyên dáng này của anh tràn đầy trong căn phòng, làm cho tôi không dừng được mà si mê đối với những âm thanh này.

Đột nhiên, tiếng đàn kết một tiếng dừng lại, thì ra là Funeral thấy tôi.

Anh ho khan một tiếng, coi như có chút ngưng ngừng giải thích nói: "Đứa nhỏ tình, khóc không ngừng, tôi chỉ có thể gảy một khúc đàn mềm mại, giúp anh đi vào giấc ngủ."

Tôi đây mới hồi phục tinh thần lại, đem Thánh Duyên ôm lấy, từ đáy lòng tán thưởng nói: "Tôi từ lúc sinh ra tới giờ tôi mới nghe được âm thanh hay như vậy, tay người cũng quá lợi hại, cùng bàn tay vàng Khúc Đồng Công trong truyền thuyết giống nhau!"

Anh cười nói: "Cảm ơn, đây cũng là từ khi sinh ra tới giờ mới nghe lời ca ngợi độc đáo như vậy."

Tôi nhất thời kinh sợ, anh đang cười?!

Tuy rằng chính là động tác hạ khóa miệng rất nhỏ, nhưng chứng thật là anh nở nụ cười!

Funeral cứ nhiên lại cười, thật sự là không thể tưởng tượng, hơn nữa, hơn nữa, nét tươi cười của anh còn gọi cảm như vậy? Có loại quyến rũ như vậy?.

"Làm sao vậy?" Anh hỏi.

"Không, không có gì. . . ." Tôi nhanh thu hồi về mặt hồ nghi, cúi đầu vừa nhìn đồng hồ, 8 giờ! Cứ nhiên đã trễ thế này, tôi nhanh cáo từ: "Cảm ơn anh, thời gian không còn sớm, chúng tôi cần phải trở về."

Đợi chút." Funeral đột nhiên gọi tôi lại, sau đó lấy ra ví tiền, đem toàn bộ bên trong giao hết cho tôi. Tôi kinh ngạc nhìn anh.

"Tiền lương của một mình cô nuôi một đứa nhỏ hần là không dễ dàng." Anh giải thích nói: "Về sau có cái gì khó khăn có thể tìm tôi."

Tôi nhất thời đỏ bừng mặt, không nghĩ tới anh thật sự tin những lời nói lừa gạt của tôi, nhưng hiện tại tôi cũng không có lá gan nói cho anh sự thật, tôi có dự cảm anh nhất định sẽ trở mặt.

Tôi chỉ hảo liệu mạng xưa tay: "Không cần! Không cần! Cảm ơn anh!"

Funeral nhìn tôi, trên mặt tràn ngập thần sắc tìm tòi nghiên cứu. Tôi có tật giật mình, cuống quýt nói: "Chúng tôi đây đi trước, gặp lại sau."

Funeral lại gọi tôi lại: "Muốn bài tin tức về tôi sao?"

Tôi hoài nghi lỗ tai mình đang nghe nhầm: "Cái gì? Cô nguyện ý để cho tôi làm sư tử?"

"Cô không phải nói nếu hoàn thành không được công việc thì sẽ bị sa thải sao?" Anh nâng ánh mắt lên: "Bất quá, là có điều kiện."

"Điều kiện gì, người cứ việc nói." Chỉ cần có thể ở trước mặt Hồ Nghi Dĩ lấy lại thể diện, tôi chết cũng cam nguyện.

"Quản gia của tôi hiện bị tai nạn xe cộ đang ở bệnh viện, người mới tôi lại không tin, cô có thể hàng ngày bớt chút thời gian tới giúp tôi dọn dẹp lại một chút, tôi liền nhận phong vấn của cô, suy nghĩ xem."

Tôi mừng như điên, vội vàng nói: "Không cần suy nghĩ! Tôi làm sao có thể không đáp ứng. . . . Vậy khi nào thì có thể làm phong vấn?"

Đây mới là vấn đề quan trọng nhất.

Funeral trầm tư một hồi, đề nghị nói: "Như vậy đi, mỗi ngày tôi trả lời cô một vấn đề."

"Mỗi ngày một cái?" Tôi thật cẩn thận cùng anh thương lượng: "Có thể hỏi nhiều chút hay không?"

"Không nên có lòng tham quá mức." Anh nhẹ nhàng nói, trên mặt một mảnh bình tĩnh, nhưng tôi lại không hiểu sao sợ hãi, vội vàng nín nọt cười cười: "Đúng đúng đúng, một cái đã đủ."

Thật sự là, người khác cho chút màu sắc, liền mở ra phòng nhuộm, Vệ Tịnh Nhã, phải biết chừng

"Tốt, ngày mai cô đến đây đi." Funeral đem cái chìa khóa phòng đặt trên tay của tôi.

"Tốt, tốt. Tôi nhất định sẽ đem phòng quét dọn sạch sẽ." Sợ anh đổi ý, tôi vội vàng thu hồi cái chìa khóa, vui vẻ cáo từ.

Đi ra khỏi phòng, phát hiện mưa đã sớm ngừng lại, bầu trời đầy sao, ngày mai lại là một ngày tốt đẹp.

Tôi đối với bầu trời cười ha hả ba tiếng: Hồ Nghi Dĩ, lần này tôi tuyệt đối khiến người không phản đối được.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ngày hôm sau, một cái ngựa chạy tán loạn (chạy nhanh, không thẳng, có lẽ là do hưng phấn quá) xông lên đến trong nhà Funeral, ý chí chiến đấu sục sôi dâng lên, giật quần áo, quăng rác, sửa sang lại phòng, người đầy mồ hôi, xương sống thắt lưng đau nhức, nhưng vừa nghĩ tới sẽ làm ra bài sưu tầm về Funeral mà trước nay chưa phóng viên nào làm được, lập tức trong lòng nhịn không được mà kích động.

Funeral mở cửa chính bước vào thì tôi đang lau sàn cầu thang, thấy bóng dáng của anh, lập tức tiến ra đón, mặt tươi cười: "Anh đã trở lại."

Funeral ngơ ngác liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó gật gật đầu, xem như trả lời tôi.

Đã quen với thói quen lạnh lùng của anh, tôi không để bụng, bắt đầu khoe ra thành quả lao động của mình: "Thế nào? Phòng ở quét dọn sạch sẽ không?"

Anh nhìn quanh bốn phía: "Cũng không tệ lắm."

"Sao lại là cũng không tệ lắm?" Tôi sờ sờ cái bàn, đưa tay cho anh xem: "Đây, quả thực là không còn một hạt bụi!"

Thời điểm giành công nhất định phải tận hết sức lực.

Funeral đương nhiên biết tôi muốn làm gì, anh nhàn nhã ngồi ở trên sofa, nói thẳng: "Hôm nay muốn hỏi tôi vấn đề gì?"

Tôi vừa nghe, tươi cười rạng rỡ, chạy tới nhanh như điên, đang muốn mở miệng, Funeral lại giành nói trước: "Quên nói cho cô, những tình huống liên quan thân phận của tôi và người nhà là một mực không đáp."

"A." Tôi có chút nổi giận, nhưng lập tức hỏi: "Nhưng vấn đề có liên quan sinh hoạt cá nhân của anh có thể hỏi không?"

Funeral gật đầu: "Đương nhiên có thể." Anh nói.

Ha ha, cái này dễ lắm, mọi người quan tâm nhất chính là cuộc sống tình cảm của anh.

Tôi thanh lọc cổ họng, trịnh trọng hỏi: "Anh từng có mấy cô bạn gái? Có thể lộ ra một chút chiều cao, thể trọng, ba vòng, chức nghiệp, sở thích của các cô, nói xem các người là như thế nào biết nhau, hiểu nhau đến mức độ nào?"

Trong mắt Funeral mỉm cười: "Cô xác định đây chỉ là một vấn đề?"

Bởi vì ngày hôm qua đã chứng kiến qua nét tươi cười của anh, cho nên tôi không quá mức khiếp sợ, có thể trấn định nói chuyện tự nhiên: "Đương nhiên, đây là quy ước."

"Có quy ước như vậy?" Anh hỏi lại.

"Chính xác." Tôi nói dối mà mặt không đỏ, lòng không run: "Nhất định phải nói thật, không cần trả lời cho có lệ với tôi."

Funeral dùng tay vỗ về cảm một chút, giọng điệu trầm tĩnh: "Không có."

"Cái gì?!"

"Tôi chưa từng kết giao bạn gái." Anh thản nhiên nói.

"Gạt người!" Tôi không tin. Làm sao có thể? Anh là một đại soái ca, hẳn là đào hoa khắp nơi!

Anh bình tĩnh nhìn tôi: "Là thật."

Tôi vẫn không thể tin được: "Vậy anh, anh giải quyết như thế nào . . . Cái kia. . . . Vấn đề sinh lý?"

"Đi quán bar, tìm phụ nữ giống tôi, cũng cần giải quyết vấn đề sinh lý." Trong mắt Funeral hiện lên một tia mê hoặc: "Sau đó giúp đỡ cho nhau, đến nơi cần đến."

"Anh thích làm tình một đêm?" Quả nhiên, đã nói loại soái ca này làm sao có thể không có phụ nữ đây? Tôi lên lút khinh bỉ, cũng không sợ AIDS.

"Yên tâm, chúng tôi đương nhiên dùng phương pháp phòng bị." Funeral cư nhiên nói ra ý nghĩ của tôi: "Cô khinh thường loại hành vi này, đúng không?"

Tôi ngượng ngùng chuyển động ánh mắt, không dám nhìn thẳng anh, cố gắng tìm kiếm từ ngữ: "Cũng không có, kỳ thật mỗi người đều có quyền lợi lựa chọn cuộc sống của mình. Chỉ là suy nghĩ của tôi về chuyện này có lẽ lạc hậu một chút, cảm giác nam nữ trong lúc đó, hẳn là trịnh trọng chút. Đương nhiên, đây chỉ là ngôn luận của tôi, anh đừng để ở trong lòng."

Funeral tựa vào trên sofa phía sau, hai tay gối đầu, ôn hoà nhã nhặn hỏi: "Cô cho rằng, nam nữ nhất định phải có quan hệ chính thức mới có thể lên giường, đúng không?"

Tôi gật gật đầu, thành thật nói: "Chỉ là vì thoải mái mà kết giao, tôi không thể tiếp nhận."

Funeral nhìn tôi gật đầu: "Cho nên mới có một bộ phận đàn ông vì có thể thoải mái, mà cùng phụ nữ kết giao."

Tôi sửng sốt, chứng thật là như vậy, khi đại học biết một đôi tình nhân chia tay, nam sinh sau khi say nói ra sự thật: "Nếu không phải vì cùng cô ta lên giường, ai mà bình tĩnh dẫn cô ta đi dạo phố, ăn cơm, xem phim?"

Nhớ rõ lúc ấy nghe thấy lời nói này, bên trong dạ dày như là nhồi vào ruồi bọ, ghê tởm đến tận tận đáy lòng.

"Phụ nữ ái mộ anh nhất định không ít, nhất định có rất nhiều người nguyện ý tự động hiến thân, ai đến anh cũng không cự tuyệt?" Tôi hỏi.

"Làm như vậy so với vì thoải mái mà kết giao có gì phân biệt đâu? Tôi tuy rằng không phải người tốt, nhưng ít ra chút nhân cách ấy vẫn phải có." Trong mắt Funeral đột nhiên hiện ra oán giận cùng thâm lương thật sâu: "Nếu không thương người đó, sẽ không muốn chạm vào người đó, không cần cho người đó hy vọng, làm người đó thương tâm một đời."

Trong lòng lại rung động, chẳng lẽ xúc động với tâm sự của Funeral ?

Bất quá một lát, anh lại bình tĩnh trở lại: "Cho tới bây giờ, vẫn không có người tìm kiếm đến tôi. Nhưng dù sao tôi cũng là đàn ông bình thường, cần có sinh lý, cho nên tôi mới có thể đi tìm phụ nữ cô đơn giống tôi, ở trên giường tất cả mọi người hiểu được, tối hôm đó thuần túy là hai thân thể ôm nhau, mà không quan hệ đến linh hồn. Sáng hôm sau, mọi người lại xem nhau như người lạ. Như vậy, ai cũng sẽ không bị thương."

"Vậy nếu anh tìm được một người mà anh mong muốn, còn có thể tiếp tục cuộc sống như thế?"

Funeral cong khóe miệng lên, trên mặt đột nhiên hiện lên điệu cười nồng đậm, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt, hệt trong lòng tôi dâng lên một cảm giác quái dị: "Nếu tìm được rồi, tôi sẽ dùng hết khả năng của tôi để yêu cô ấy."

Tôi cảm thấy buồn, Funeral này đến tận cùng là hoa hoa công tử hay là đại tình thánh (người tình rất tốt)?

"Vậy người thích loại phụ nữ như thế nào?" Tôi tiếp tục hỏi.

"Hôm nay tôi trả lời đã không chỉ là một vấn đề?" Anh hỏi lại.

Tôi hậm hực, nhưng không biết làm thế nào: "Được rồi, ngày mai tôi đây lại đến."

"Đi thôi. Tôi đưa người về nhà." Anh đứng dậy.

Tôi vội vàng ngăn lại: "Không cần!"

Anh mà đưa tôi về, chẳng phải sẽ bại lộ sao?

"Làm sao vậy? Không muốn tôi đưa?" Anh tò mò phản ứng kịch liệt của tôi.

"Đương nhiên không phải, là vì . . . Tất cả hàng xóm chung quanh nhà của tôi đều là những bà mẹ không có việc gì làm, đặc biệt thích nói chuyện người khác, nếu bị các bà ấy thấy anh đưa tôi về, cuộc sống sau này của tôi sẽ không thoải mái." Tôi nói quanh co.

"Được rồi. Vậy cô cẩn thận một chút." Anh vẫn như trước không có hoài nghi tôi: "Đúng rồi, mấy ngày nay tôi có thể có nhiều việc, nếu cô về mà tôi chưa có trở về thì cô cứ đem vấn đề viết lên giấy, tôi sẽ trả lời."

"Tốt, gặp lại sau." Tôi nhanh cáo từ, đi ra ngoài, vỗ vỗ ngực, thở dài không thôi.

Là ai nói, một lời nói dối sẽ dẫn tới trăm ngàn lời nói dối, chân lý a, mặc cảm tội ác của tôi càng ngày càng mạnh.

Bất quá, dù sao quần gia nhà của anh vài ngày nữa sẽ xuất viện, đến lúc đó bài tin tức của tôi cũng đã hoàn thành, anh lại là người bạn rộng, khẳng định không quá ba giờ sẽ quên đi tôi, chuyện tôi lừa anh cũng sẽ không can hệ gì nữa.

Cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Quả nhiên theo như lời Funeral, sau đó vài ngày anh làm việc đến ngay cả bóng dáng cũng không thấy. Mỗi lần tôi đều đem vấn đề viết lại đặt ở trên bàn, ngày hôm sau nhìn thì đáp án đã được viết lại. Như vậy cũng tốt, không thấy mặt anh tôi cũng ít đi một chút mặc cảm tội ác.

Bất quá, gần đây Nhiệm Ngạo ý kiến cũng không ít, đều là oán giận tôi về nhà trễ, mỗi lần hỏi tôi đều nói là ở lại tăng ca, anh nửa tin nửa ngờ. Nhưng tôi lại hùng hồn, xem ra nói dối là sẽ có quán tính, hiện tại tôi nói dối nhưng hô hấp vẫn bình thường, mạch đập bình thường, thật sự là cường giả, tự mình bội phục mình.

Hôm nay, ở phòng trà nước tôi gặp được Hành Bình, anh ngăn tôi lại, vẻ mặt nghi hoặc: "Học tỷ, gần đây thấy tinh thần cô rất thoải mái, hơn nữa cũng không thấy cô đem chuyện bài tin tức về Funeral để ở trong lòng."

"Câu đoán?" Tôi hướng anh nháy mắt mấy cái.

Hành Bình tỉnh ngộ, ai oán nói: "Cô không phải là đã tìm được công việc mới chứ? Sao lại có thể để tôi một mình ở trong này chịu nữ bạo chúa kia tra tấn? Rất không có nghĩa khí!"

Tôi nhìn anh một cái: "Tra tấn, có thâm như vậy không? Nếu cậu không làm được việc cũng là lão tổng tương lai của chúng tôi, dù sao cô ta cũng nể mặt cậu ba phần."

Hành Bình than thở, đưa ra bộ dáng tôi chưa thấy bao giờ: "Tôi gần đây mới biết được, ba tôi lập tức sẽ cùng mẹ của người đàn bà kia kết hôn."

Tôi thiếu chút nữa phun một ngụm cà phê lên mặt anh: "Cái gì! !"

Tin tức động trời.

Hành Bình mang về mặt cầu xin: "Tôi cứ cảm thấy kỳ quái, vì sao phụ nữ kia bất quá mới 25 tuổi là có thể lên làm tổng biên. Kết quả ngày hôm qua ba tôi mới nói cho tôi biết, cô lập tức sẽ trở thành kẻ nữ của ông, chị của tôi. Xem trình độ ba tôi sùng ái mẹ của cô ta, nói không chừng về sau làm lão bản là cô ta! A, mạng của tôi a, so với hoàng liên còn khổ hơn."

Vốn định chờ làm ra tin tức mới nói cho Hành Bình, cho anh vui mừng, nhưng nhìn bộ dáng uể oải như vậy của anh, tôi đành phải nói trước: "Không cần lo lắng tin tức về Funeral, tôi đã có biện pháp làm được."

"Thật sự?" Hành Bình vẫn do dự, không tin.

Vì làm cho anh yên tâm, tôi đem những cuộc gặp gỡ của mấy ngày nay nói cho anh hết.

"Thì ra là thế!" Hành Bình nhẹ nhàng thở ra: "Lần này rốt cục không bị người đàn bà kia xem thường."

Tôi vỗ vỗ bờ vai của anh, đắc ý nói: "Cho nên nói, đi theo tôi, cậu sẽ không mệt."

Hành Bình đột nhiên nghĩ đến cái gì, hí mắt cười xấu xa: "Học tỷ, vậy các người cô nam quả nữ ở trong một phòng, chẳng lẽ sẽ không phát sinh cái gì. . . Cái kia sao?"

Tôi trừng mắt anh một cái: "Ngừa da phải không?"

Anh nhanh cầu xin tôi tha thứ: "Không có, không có. Bất quá, soái ca như Funeral, ngay cả tôi đều muốn cùng anh làm chung, chẳng lẽ cô không có cảm giác?"

Nói thật, thích cái đẹp thì ai không có, tôi cũng không phải người mù, tất nhiên sẽ bị vẻ ngoài của anh hấp dẫn. Nhưng mà ông xã hoàn hảo của tôi cũng không kém, bình thường đều đã thành thói quen, cho nên cũng đối đàn ông anh tuần kia sinh ra kháng thể, tự nhiên sẽ không quá luống cuống. Hơn nữa, "Anh đẹp hơn Nhiệm Thánh Duyên nhà tôi sao? Vị kia mới là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở." Tôi lại bắt đầu thổi phồng con mình.

"Đang nói cái gì đó?" Đồng sự Nina đi đến, trong tay cầm hai lồng com, thấy Hành Bình, lập tức nói: "Hành bình, lần trước anh nói thích ăn thịt kho tàu do tôi làm, hôm nay tôi đem theo một phần đến cho anh, anh nếm thử."

Hành Bình không khách khí ngồi xuống, cười tươi: "Cám ơn, cám ơn, Nina cô quả thực là thần bếp trên đời, người đàn ông nào lấy người thật là có phúc."

Mặt Nina nhất thời đỏ lên. Người ngồi cũng biết tâm sự của cô gái nhỏ này, nhưng người đang cầm cúi ăn thì đôi lúc so với người ngồi còn tệ hơn. Bất quá, lại nói tiếp, Hành Bình vẫn là đối tượng của phần đông nhân viên nhỏ trong công ty.

Tôi trêu ghẹo nói: "Nina, sao chỉ có phần cho Hành Bình? Không công bằng nha."

Nghe vậy, đầu Nina liền cúi đến lòng bàn chân.

Hành Bình ngẩng đầu, nghiêm trang: "Học tỷ, cô lại không có nói cho Nina cô thích ăn thứ này, lần sau cô phải nói trước. Nina nhiệt tình như vậy, nhất định giúp cô làm."

Tôi mờ mắt, tiểu tử này, phỏng chừng đường kính thần kinh não có 5cm. Xem ra Nina muốn cho anh hiểu được tâm ý của mình, phải chịu khổ nhiều.

"Tốt lắm, các người chậm rãi tán gẫu, tôi có việc về trước." Tôi hướng bọn họ cáo từ, làm cho hai tiểu thanh niên này chậm rãi nói chuyện đi.

Như cũ, đi vào trong nhà Funeral, nghĩ anh không ở trong nhà như trước.

Tôi một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm đem phòng ở quét dọn xong, vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, lại kinh hoàng thấy mây đen đang dày đặc. Không đợi tôi phản ứng lại, từng trận gió mạnh liên thổi vào phòng. Tôi chạy nhanh đi đem cửa sổ trong phòng khách đóng lại hết.

Trời tháng sáu, thật sự là tâm tình bất định.

Tôi đang đối với hiện tượng thiên nhiên bức xúc hết sức, trên lầu giữa phòng ngủ đột nhiên truyền đến âm thanh thủy tinh bị vỡ, cái gì ngã hỏng rồi?

Xông lên lầu, mở cửa vừa thấy, nguyên lai là gió ngoài cửa sổ thổi vào đẩy ngã chiếc bàn, khung hình cùng bình hoa trên đó. Tôi chạy nhanh nhất lên thấy lớp kính bên ngoài đã vỡ tan, ảnh của mỹ nữ ngoại quốc bên trong kia đã bị ướt. Tôi ảo não không thôi, Funeral rất quý ảnh chụp này, bình thường cũng không cho phép tôi đụng chạm, hiện tại cư nhiên biến thành như vậy, bảo tôi làm sao giao ra đây?

Mà vận khí của tôi thật không là bình thường —— cửa phòng ngủ vừa lúc này mở ra, bóng dáng Funeral xuất hiện ở cửa, trực tiếp thấy hết thấy cảnh hỗn loạn này.

Anh bước nhanh đi tới, một phen đoạt lấy tấm ảnh trong tay tôi, sắc mặt so với bầu trời ngoài cửa sổ còn âm u hơn.

Tôi vội vàng giải thích: "Funeral, thực xin lỗi, tôi quên đóng cửa sổ, cho nên. . ."

"Đi ra ngoài." Funeral thật cẩn thận đem tấm ảnh cầm ở trong tay, mở miệng chỉ nói ba chữ này

"Tôi thật sự không phải cố ý, trận gió này đột nhiên mạnh, tôi. . ."

Tôi nói, đi ra ngoài!" Funeral ngẩng đầu, trong mắt đầy lửa giận khinh6 cho người tôi kinh sợ.

Tôi đầu tiên là ngây người, sau đó một trận ủy khuất dâng lên trong lòng, làm mũi tôi đau nhức, tôi sống trên 20 năm, chưa từng bị người nào quả mắng như vậy.

Đều là vì tin tức đáng ghét kia, tôi mỗi ngày mệt mỏi muốn chết, tay chân đều muốn rớt ra. Bây giờ còn bị người tôi mắng to, làm mình không còn một chút tự tôn.

Hừ, tôi cười lạnh một tiếng, tin tức cái gì, Hồ Nghi Dĩ cái gì, lão nương tôi mặc kệ!

Hung hăng trừng mắt anh một cái, cũng không để ý bên ngoài thời tiết xấu thế nào, tôi lập tức chạy đi ra ngoài.

Kết quả giận dữ là tôi dầm mưa về nhà, bất hạnh nhiễm lạnh nên bị cảm nặng, ở trên giường nằm suốt một tuần.

Càng tức giận hơn là Hồ Nghi Dĩ gọi điện đến, mang tiếng là an ủi, kì thực là châm chọc tôi bởi vì không thể hoàn thành công việc mà già bộ bệnh.

Cũng may là đã quen với cách áp bức người khác của cô tôi, nên tôi cũng không phải tức chết

"Khụ khụ khụ. . . Ai, rõ ràng đem phổi ho ra!" Trong cổ họng như là có lông chim đang không ngừng vỗ về chơi đùa, khó chịu đến tôi muốn khóc.

"Hiện tại biết sợ chưa?" Nhiễm Ngao đưa cho tôi một chén nước, vỗ lưng của tôi, liếc mắt dò xét tôi một cái: "Mưa lớn như vậy cư nhiên dám tự mình chạy về, cũng không biết kêu xe sao?"

"Mưa lớn như vậy, làm sao có xe, huống chi nơi đó là ngoại ô." Tôi có hơi không có sức nói.

"Ngoại ô?" Nhiễm Ngao ngược mắt: "Em tan ca không trở về nhà, chạy đến ngoại ô làm cái gì?"

"Em. . . . Khụ khụ khụ. . . ." Gặp, hoảng hốt, tôi ho khan. Sợ anh mất hứng, tôi cũng không có nói cho anh ước định của tôi và Funeral. Đương nhiên, lần trước chỉ là nhìn ảnh chụp của Funeral anh liền có bộ dáng kia, nếu tôi lại nói cho anh, tôi mỗi ngày giúp Funeral làm chuyện nhà, anh còn không đem tôi ăn?

"Đi. . . . Mua bánh ngọt. . . . Khụ khụ khụ." Tôi dùng tiếng ho khan che dấu lòng mình: "Nơi ngoại ô có cửa hàng bánh ngọt đặc biệt ăn ngon, đáng tiếc không có mua được."

"Lần sau đừng tự mình đi, khi nào muốn ăn nói một tiếng, anh đi mua. Nơi đó vắng vẻ như vậy, xảy ra chuyện làm sao bây giờ?" Nhiễm Ngao nhún mày.

"Gặp chuyện không may? Xảy ra chuyện gì? Anh sợ tôi bị cường bạo?" Đột nhiên muốn đùa giỡn, tôi liếm liếm môi, mê đắm nói: "Vừa vặn, để cho em thay đổi khẩu vị."

Nhiễm Ngao đem mặt đưa tới gần, khoe miệng cong cong gọi lên nụ cười mỉa hoặc: "Như thế nào, anh đã lớn tuổi sắc suy, không khơi dậy nổi hứng thú của em?"

"Khụ khụ khụ. . . . Đương nhiên không phải." Tôi ôm bệnh nâng lên khuôn mặt tuần tú của anh, nhìn kỹ, giả vờ lắc đầu: "Nhưng hồng nhan chưa già cũng

đứt trước, khuôn mặt dù xinh đẹp cỡ nào, nhưng lâu cũng sẽ suy yếu khiến thẩm mỹ (nhìn lâu thấy ko đẹp nữa)."

"Thì ra là thế. Xem ra anh là lưu không được lòng của em, một khi đã như vậy, anh cũng chỉ hão. . . " Trong mắt Nhiễm Ngao chợt lóe tinh quang: "Lưu lại thân thể của em!"

Không đợi tôi phản ứng lại, đã bị anh đẩy ngã ở trên giường, bắt đầu trừng phạt chợt lét eo tôi. Khiến tôi ngửa quay cuồng trên giường, cười đến nước mắt đều chảy ra, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

"Biết sai lầm rồi sao?" Nhiễm Ngao hài lòng dào dạt hỏi.

"Đã biết, đã biết!" Tôi vội vàng nhận sai, anh thế này mới dừng lại công kích đối với tôi.

Tôi lau nước mắt, trong lòng mắng cổ nhân phát minh cái kỹ xảo này. Rõ ràng bị người bị chinh khó chịu đến không xong, bộ mặt lại không tự giác mỉm cười, thật sự là so với mười đại khổ hình của Mãn Thanh còn lợi hại hơn.

"Biết sai ở nơi nào chưa?" Nhiễm Ngao còn chưa định buông tha tôi.

"Sai ở. . . Không nên đem lời nói thật trong lòng nói ra!" Nhìn trong mắt Nhiễm Ngao ngưng tụ vẻ nguy hiểm, tôi nhanh cảnh cáo nói: "Khụ khụ khụ. . . Không cho phép lại làm em ngứa, rất dễ tiện! anh là một người khỏe mạnh sao có thể khi dễ người bệnh như em đây?"

"Vậy em là bệnh nhân là có thể tùy ý khi dễ người khỏe mạnh như anh đây?" Nhiễm Ngao cười hỏi.

"Đương nhiên! Ai kêu anh không có sinh bệnh?" Tôi đứng lý hợp tình.

"Tốt, anh đây liền cùng em làm bệnh nhân." Nhiễm Ngao nhướn lông mày, mãnh liệt đem tôi kéo vào trong lòng, hướng tôi hôn lên.

Không dự đoán được anh sẽ đến chiều này, tôi cả kinh, lập tức che cái miệng của anh: "Không thể, anh sẽ sinh bệnh."

Nhiễm Ngao tươi cười xấu xa: "Như thế nào, đau lòng sao?"

Tôi thành thực đáp lại: "Thật không có, em chỉ là lo lắng nếu anh cũng bị bệnh, ai bụng trà rót nước cho em, ai giặt quần áo làm cơm cho em đây?"

". . . . "

Bất quá tôi đây là lo lắng thừa, thân thể Nhiễm Ngao thật sự cường tráng, mỗi buổi tối đều ôm tôi ngủ như trước, hai người mặt đối mặt, cũng không thấy anh bị lây virus của tôi.

Bị cưỡng chế uống một đồng thuốc, tôi rốt cục khỏi hẳn.

"Học tỷ, tôi thấy cô là người đầu tiên cảm vào mùa hè đấy." Vừa lên phòng làm việc, Hành Bình liền vây quanh trêu ghẹo tôi.

"Từ đó có thể biết tôi khác với nhiều người." Tôi hướng anh nháy nháy mắt.

"Uh. . . Học tỷ, tôi còn chưa có ăn cơm trưa đấy." Hành Bình vỗ vỗ ngực, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, tin tức về Funeral chuẩn bị cho tốt chưa? Ngày mai sẽ giao."

"Cái kia. . . . Khả năng. . . Có lẽ. . . Không thực hiện được." Tôi cúi đầu nói quanh co.

"Không thực hiện được, không thể nào!" Hành Bình che đầu, không thể tin được: "Hôm qua tôi ở trước mặt yêu nữ kia vỗ ngực nói, nói nếu chúng ta hoàn thành không được công việc tôi liền cả đời vì cô bụng trà rót nước! Xong rồi! Cả đời tôi đây!"

Tôi giễu cợt anh: "Ai kêu cậu dễ dàng liền cùng cô ta tự định cả đời như vậy?"

Hành Bình mặt đỏ tai hồng đứng lên: "Ai muốn cùng loại phụ nữ này tự định cả đời?"

"Cậu kích động như vậy làm gì?" Tôi tò mò liếc anh một cái.

"Cùng cái loại phụ nữ này ở cùng một chỗ, tôi không kích động mới là lạ." Hành Bình vẫn mạnh miệng.

Lúc này, điện thoại của tôi vang lên, cũng không đếm xỉa tới dáng bộ dị thường của anh.

"Xin hỏi là Vệ Tịnh Nhã phải không?"

Đúng, cậu là là?"

"Tôi là Vô Thị của dàn nhạc F, còn nhớ rõ tôi không?"

"Là Vô Thị thật sao? Các người không phải đi Pháp đóng phim sao? Sao lại tìm chị?" Trong đầu hồi tưởng lại bộ dáng trắng trẻo của cặp song sinh kia,

thực để cho nữ yếu này thêm nhỏ dài ba thước.

"chị Tịnh Nhã, chúng tôi có chuyện cầu xin chị hỗ trợ."

Nghe ra thanh âm có chút lo lắng, tôi cũng thu hồi khuôn mặt tươi cười: "Làm sao vậy? cậu đừng hoảng."

"Chị Tịnh Nhã, là như vậy, Funeral gần đây vẫn sinh bệnh, nhưng lại không chịu cho người tôi chiếu cố, vừa rồi tôi gọi điện thoại đến nhà anh, nhưng không có người nghe, chúng tôi thực lo lắng, nhưng hiện tại nhất thời còn lâu mới trở về. Cho nên muốn nhờ chị đi xem một chút."

"A! Tôi đi? !" Không phải chứ, chính là đại nhân kia ban tặng, tôi mới có thể ở trên giường giống cương thi năm suốt một tuần. Hiện tại muốn tôi lấy đức báo oán, là muốn tôi làm một trận đại khiêu chiến với nhân tính sao?

"chị Tịnh Nhã, chỉ có chị có cái chìa khóa nhà anh, nhờ chị giúp đỡ." Vô Thị khẩn cầu nói.

"Này. . ." Nghĩ đến tính tình bất định của Funeral kia, tôi do dự.

Đột nhiên, bên kia có người đoạt điện thoại, giặc nói: "Tịnh Nhã tỷ, cầu xin người. Trở về chúng tôi mang cho người túi LV mới nhất.

"Tốt, tôi lập tức đi!" Tôi một ngụm đáp ứng. Cổ nhân có câu: bởi vì tài tử, điều vì thực vọng (người vì tiền tài, chìm vì thức ăn)

Buông điện thoại, tôi lập tức thu thập đồ vật, xoay người đi về phía nhà Funeral.

Nhưng vừa đến cửa nhà thì tôi lại do dự.

Nếu Funeral không ở trong nhà, tôi tùy tiện đi vào như vậy, anh có thể kêu cảnh sát hay không?

Nhưng nếu anh thật là bệnh tình nguy kịch, tôi thật không thể là thấy chết mà không cứu được?

Ai, quên đi, liền vì LV mới nhất, đánh cược một lần đi.

Nghĩ đến đây, tôi đem cái chìa khóa cắm vào ổ khóa, cửa chính mở ra.

Đẩy cửa ra, tôi đã bị hoảng sợ. Chỉ thấy Funeral nằm ở trên sofa phòng khách, không chút động tĩnh.

Đến gần nhìn thấy thật dọa người, chỉ thấy sắc mặt anh tái nhợt, toàn thân nóng lên, môi đều bị nóng đến bong ra. Xem ra là đang phát sốt.

Tôi sốt ruột gọi anh: "Funeral! Funeral! Người thế nào? Không nên làm tôi sợ."

Funeral nhắm chặt con ngươi, trong miệng thì thảo nói cái gì.

"Cái gì? Anh muốn cái gì?" Tôi nhanh đem lỗ tai gần sát cái miệng của anh.

"Nước, cho tôi nước."

Tôi lập tức lấy chén nước, nâng anh dậy, chậm rãi giúp anh uống xong.

Tới lúc này, mày anh mới chậm rãi giãn ra, từ từ tỉnh dậy

Sờ sờ cái trán anh, chỉ cảm thấy nóng muốn phồng tay, tôi lắc lắc anh: "Funeral, anh chờ một chút, tôi lập tức kêu xe cứu thương đến."

Nghe vậy, anh chậm rãi trợn mắt: "Không, tôi không đi bệnh viện!"

Con tức của tôi lập tức nổi lên: "Đã là lúc nào, anh còn ở nơi này cáu kỉnh! Tôi nói đi thì đi!"

La xong, tôi cầm lấy điện thoại chuẩn bị kêu xe cứu thương, đột nhiên, Funeral một phen cầm tay của tôi, tôi cả kinh, đi động liền rơi xuống.

Funeral cuộn thân mình, trong mắt không hề che lấp lộ ra sợ hãi: "Tôi không cần đi nơi đó, tôi hận nơi đó, tôi. . . Tôi sợ nơi đó."

Tôi bị bộ dáng của anh dọa, đành phải theo ý tứ của anh: "Tốt, tốt, tốt. . . Không đi, sẽ không đi."

Funeral nghe thấy cam đoan của tôi, thế này mới yên lòng, chậm rãi nhắm mắt lại, lại lâm vào mê man, nhưng như trước cầm thật chặt tay của tôi không thả.

Lặng lẽ đưa tay rút ra, tôi lập tức đi hiệu thuốc mua thuốc hạ sốt, trở về lại vào phòng bếp nấu cháo, giúp anh ăn xong, hầu hạ anh uống thuốc, sau đó lại bắt đầu dọn dẹp phòng ở.

Vẫn làm hơn hai giờ, mới có thể ngồi xuống nghỉ ngơi.

Xoa chân đau nhức, tôi than thở không thôi, đời trước tôi nhất định là ác nữ đùa giỡn vô số đàn ông, cho nên kiếp này mới mang cái mệnh cực khổ.

Bất quá, nhìn kỹ, Funeral này vẫn là khi ngủ có chút đáng yêu, cũng không thấy cô tịch cùng lạnh nhạt trong mắt, tăng thêm vài phần con người bình thường.

Con người bình thường? Xem ra tôi là xem anh như người quái dị.

Nhìn bộ dáng khó chịu của anh, nói thật, trong lòng tôi chứng thật là có chút vui sướng khi người gặp họa.

Nói ra có chút khó nghe, cái này gọi là báo ứng, ai kêu anh hại tôi cảm nặng.

Cứ như vậy tựa vào trên sofa miên man suy nghĩ, mí mắt chậm rãi càng ngày càng nặng, không có lưu ý, tôi liền ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm giác chính hình như là về tới thời điểm cấp ba, còn một ngày nữa sẽ thi Anh Văn, mà tôi lại một cái từ đơn cũng không có nhớ kỹ, gấp đến độ quả muốn khóc.

Đột nhiên Nhiễm Ngạo đi vào phòng của tôi, cười với tôi nói: "Đi thôi."

"Đi nơi nào? Tôi còn phải ôn tập!" Tôi cũng không ngẩng đầu lên.

"Nhưng ngày hôm qua em đã đáp ứng anh." Nhiễm Ngạo bực mình,

"Em thật sự không rảnh, em tôi phải ôn tập, không nên quấy rầy em!" Tôi nhúc nhích đầu kêu.

Ánh mắt Nhiễm Ngạo đột nhiên trở nên thập phần sắc bén, anh trầm giọng hỏi: "Em muốn tới nhà Funeral phải không?!"

Tôi sửng sốt, anh làm sao mà biết Funeral đây?

"Nói!" Nhiễm Ngạo cầm tay của tôi, nhìn tôi chăm chăm: "Em muốn đi tới nhà anh ta đúng không!"

"Không phải, tôi phải học bài! Là thật!" Tôi lớn tiếng giải thích.

"Em gạt tôi! Em là kẻ lừa đảo!" Về mặt Nhiễm Ngạo trở nên cuồng nộ, anh đoạt qua sách giáo khoa của tôi, ném ra ngoài cửa sổ.

Tôi vội vàng đi nhặt, chân lại không biết đụng phải cái gì, lập tức té ngã trên đất.

Nhưng lần này làm tôi ngã tỉnh, dùng sức mở mắt ra, mới biết được là mộng, tôi lau đi mồ hôi đầy đầu

Trợn mắt, chỉ thấy một đôi mắt tối đen thâm thúy chăm chú nhìn vào tôi.

"Anh tỉnh?" Tôi mừng rỡ.

Funeral gật gật đầu, dùng giọng nói có chút khàn khàn: "Cảm ơn cô."

Lại nhớ tới hành vi ác liệt đem tôi đuổi ra cửa của anh, tôi mang chút ý tứ dỗi hằm xúc nói: "Muốn cảm ơn thì cảm ơn tiểu Thị cùng tiểu Phi, tôi là vì bọn họ mới đến."

Funeral dịu dàng cười: "Bất luận như thế nào, vẫn là cảm ơn cô."

Nhìn anh dịu dàng chưa từng thấy, tôi đột nhiên có chút luống cuống chân tay, đành phải cắn cắn môi: "Anh có đói bụng không?" Tôi đi nấu cháo cho anh."

Anh gật gật đầu, tôi nhanh chạy đến phòng bếp, không ngừng vỗ ngực.

Xong rồi, đĩa nhỏ này quả thực là thay đổi cả người, xem ra là đầu bị sốt hồng, hay là quỷ nhập thân.

Hy vọng sau khi anh khỏi hẳn vẫn là trở về bộ dáng lãnh khốc trước kia cho thỏa đáng, tôi âm thầm cầu nguyện.

Bưng cháo từ phòng bếp đi ra, đón tiếp là âm thanh đàn dương cầm bay tới.

Có kinh nghiệm lần trước, tôi trực tiếp đi vào phòng đặt đàn dương cầm.

Quả nhiên, Funeral đang ngồi ở trước đàn dương cầm, chậm rãi đánh đàn.

Mặc dù là bệnh nặng mới khỏi, trạng thái tinh thần rất là không tốt, nhưng không có ảnh hưởng đến biểu diễn của Funeral, toàn thân anh phát ra khí chất lạnh lẽo cùng đau thương hợp với tiếng đàn lại càng tăng thêm sức mạnh.

Lòng như vô cớ bị nhéo đau một chút, khiến khó chịu cùng dập dờn nói không nên lời.

"Ảnh chụp phụ nữ kia là mẹ tôi." Funeral đột nhiên dừng đánh đàn, cầm lấy tấm ảnh để trên đàn dương cầm vuốt nhẹ, nói.

"A?" Tôi hoàn toàn ở trạng huống không hiểu gì, như trong mây mù: "Cái gì?"

Funeral ý bảo tôi đi qua, do dự một lát, tôi theo lời ngồi ở bên cạnh anh. Nhìn anh nhẹ vỗ về ảnh chụp khuôn mặt mẹ anh, trong mắt có vô hạn nhu tình: "Mẹ tôi là Áo Địch Lợi, từng là giáo sư trẻ tuổi nhất của học viện âm nhạc Vienna (thủ đô nước Áo). Trước kia, mỗi ngày mẹ đều để cho tôi ngồi ở bên cạnh, đánh đàn cho tôi. Ở trong trí nhớ của tôi, tiếng đàn của mẹ là âm nhạc đẹp tuyệt vời nhất trên thế giới "

Nguyên lai là mẹ anh, tôi giải toả nghi ngờ, trong lòng tức giận đối với anh cũng yếu bớt vài phần, suy bụng tôi ra bụng người, tôi đương nhiên cũng hy vọng Thánh Duyên có thể quý trọng ảnh chụp của tôi.

"Bá mẫu bây giờ còn đang đi dạy sao?" Tôi hỏi.

Funeral đã tỉnh táo lại, anh rũ mắt xuống, dùng âm điệu nhẹ nhàng cô đơn nói: "Bà ấy. . . Đã qua đời."

Nghe thấy những lời này, tôi đột nhiên sinh ra cảm giác phạm tội mãnh liệt, khó trách anh để ý tấm ảnh kia như vậy, nguyên lai, mẹ anh đã. . .

Thực xin lỗi." Anh quay đầu nhìn tôi, trong mắt có chân thành xin lỗi: "Tấm hình này là tấm ảnh chụp duy nhất tôi có được của mẹ, tôi thực quý trọng, cho nên ngày đó không phân biệt tốt xấu phát hoá với cô."

"Không sao, bình thường thôi." Thấy anh cái dạng này, tôi càng thêm cảm thấy ngượng ngùng

"Đúng rồi, tin tức về tôi của cô còn chưa hoàn thành, không bằng hôm nay liền đem vấn đề hỏi xong đi."

Trong mắt tôi lập tức tỏa sáng: "Thật sự? !"

Anh gật gù đầu: "Coi như là cảm kích ơn cứu mạng của cô."

Khoé miệng của tôi kéo ra tới tận mang tôi, xem ra chuyến đi này không có uổng công, kiếm được giỏ sách hàng hiệu, lại có tin tức, có lợi cho mình !

Sợ anh đổi ý, tôi lập tức đem vấn đề còn lại hỏi xong.

Rốt cục đem tâm bệnh chấm dứt ! Cái lưng tôi mới chết, nhìn bên ngoài, a! Làm sao mà đồng hồ báo thức chỉ vào mười điểm? Chẳng lẽ hỏng rồi?

Lại lấy điện thoại di động ra vừa thấy, lập tức choáng váng, trên màn hình có hơn 30 cuộc gọi nhớ, tất cả đều của Nhiễm Ngao.

Buổi sáng họp tôi tắt chuông, đã quên khôi phục lại, nhưng Nhiễm Ngao làm sao lại tìm tôi?

Nhìn kỹ biểu hiện trên điện thoại di động, ngày 25 tháng 6! Làm sao có thể, hôm nay không phải ngày 24 sao?

Chẳng lẽ, tôi ngủ một buổi tối!

Trời ạ, tôi một đêm chưa về, khó trách Nhiễm Ngao cứ như vậy tìm tôi.

"A, tôi phải lập tức đi!" Tôi nhanh đứng dậy cáo từ.

"Đợi chút." Funeral đứng ở cửa sổ nhìn xuống phía dưới, thần sắc có chút ác liệt: "Dưới lầu có rất nhiều phóng viên, cô hiện tại đi ra ngoài sẽ bị bọn họ làm phiền."

"A!" Tôi không biết nên khóc hay cười, bình thường đều là tôi đi mai phục các ngôi sao, hiện tại cư nhiên nhân vật hoán đổi, sự việc gay go.

"Tôi hiện tại dẫn dắt bọn họ rời đi, 10 phút sau cô đi ra."

"Nhưng anh còn bệnh !" Tôi nhanh ngăn cản anh.

"Nếu cô bị bọn họ chụp được, cô sẽ có phiền toái." Funeral nói xong liền cầm lấy cái chìa khóa xe đi ra cửa.

Chỉ chốc lát, dưới lầu truyền đến âm thanh xe chạy ra, tôi đứng ở cửa sổ vụng trộm nhìn, quả nhiên, phóng viên này đều như ong vỡ tổ chạy tới truy đuổi Funeral, chạy nhanh thừa dịp cơ hội này chạy về nhà đi.

Mở cửa ra, đã thấy trong phòng im ắng .

Chẳng lẽ Nhiễm Ngao không ở nhà ? Tôi nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh đi đến phòng ngủ, chuẩn bị tắm rửa đổi thân quần áo, vừa mở cửa ra, lại thấy một người đứng bên cửa sổ, tôi sợ tới mức thất thanh kêu to.

Nhìn cẩn thận, mới phát hiện đó là Nhiễm Ngao, tôi không khỏi thầm oán: "Sao lại không lên tiếng?"

Nhiệm Ngao như trước đưa lưng về phía tôi, không nói lời nào.

Tức giận sao? Tôi vội vàng đứng ở phía sau anh, ôm lấy thắt lưng anh, nhanh nói ra lí do thoái thác: "Thực xin lỗi, ngày hôm qua thời điểm tan tầm gặp bạn học thời trung học đã lâu không gặp, bị cô kéo đi uống rượu. Người cũng biết tư lượng của tôi không tốt, hai chén gục hạ, liền ở nhà cô ngủ một đêm. Điện thoại của tôi đã quên mở thanh âm, nên không nhận được điện thoại của người."

Nhìn Nhiệm Ngao còn không có phản ứng, tôi có chút buồn bực.

Đột nhiên, khòe mắt nhìn đến cuốn tạp chí giải trí trên bàn, bìa mặt là phòng ờ của Funeral, cùng... ảnh chụp của tôi!

Nhanh lấy đến vừa thấy, tựa trên bìa tạp chí viết bằng mực đỏ viết: "Bạn gái thần bí của Funeral xuất hiện, chung sống cùng phòng một đêm triền miên."

Ảnh chụp hẳn là ngày hôm qua tôi trên đường mua thuốc trở về bị chụp ảnh.

Nhưng tác giả lại bịa đặt nói tôi mua là bao cao su, ám chỉ tối hôm qua tôi cùng Funeral đã xảy ra quan hệ!

Tôi như là đã trúng đòn cảnh cáo, nhất thời đầu óc cháng váng. Lại nghĩ đến Nhiệm Ngao bên cạnh, trong lòng chợt lạnh, nuốt nước miếng, lẩm bẩm nói: "Nhiệm Ngao, em....."

Nhưng tôi không biết nên nói cái gì, muốn giải thích, nhưng không biết nói từ đâu.

Ngay tại lúc tôi do dự, Nhiệm Ngao mạnh xoay người lại, đem tôi ôm chặt lấy, hung hăng hôn tôi. Môi anh mềm nhũn mà nóng nóng, như đóa hoa mê hoặc. Lưỡi anh linh hoạt đưa vào trong miệng của tôi, nơi nơi tàn sát bừa bãi, có chứa ý vị trừng phạt. Hành động kịch liệt mà cuồng tử trong lúc đó làm cho một cổ máu nháy mắt tràn ngập trong môi lưỡi, làm cho lòng người sợ hãi không thôi.

Tôi không thể hô hấp, hai tay che ở trước ngực theo bản năng muốn đẩy anh ra. Cảm thấy được kháng cự của tôi, ánh mắt xinh đẹp tuyệt trần của anh nguy hiểm nhíu lại, động tác môi lưỡi càng thêm mãnh liệt, mang theo ý vị liều lĩnh.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác sợ hãi, không biết khí lực từ đâu, tôi một tay đẩy Nhiệm Ngao ra, hướng anh rống to: "Vì sao không thể tin tưởng em?!"

Nhiệm Ngao thản nhiên hỏi lại: "Vì sao muốn gạt anh?"

"Em thì em không phải cố ý, bởi vì Funeral sinh bệnh, em phải chiều cố anh ta, bất tri bất giác liền ngủ quên." Tôi lo lắng giải thích: "Nhiệm Ngao, anh phải tin tưởng em!"

"Em mất tích cả buổi tối, em có biết anh rất lo lắng? Anh muốn nổi điên nơi nơi tìm em, chỉ sợ em xảy ra chuyện ngoài ý muốn!" trong mắt Nhiệm Ngao che kín tơ máu, trên mặt một mảnh tối tăm "Sáng sớm hôm nay, tôi xem thấy bản tạp chí này, tôi đây chờ lời giải thích của em, nhưng em cứ nhiên mặt không đổi sắc nói dối anh, em bảo anh làm sao tin tưởng em?"

"Thực xin lỗi, là lỗi của em! Em không nên dối gạt anh." Tôi liều mạng lắc đầu, ảo não tới cực điểm.

"Một đoạn thời gian trước em luôn lấy cớ tăng ca, kỳ thật cũng là cùng anh ta cùng một chỗ, đúng không?" Nhiệm Ngao gắt gao nhìn tôi.

Tôi mờ mịt bất an gật đầu, trong lòng một mảnh thê lương.

Cuối cùng, tôi cuối cùng là xem thường đến hậu quả xấu của việc nói dối.

Thấy trả lời của tôi, Nhiệm Ngao một phen bắt được hai tay của tôi, cắn răng trầm giọng hỏi: "Đầu tiên là Lâm Dã, sau đó là Cung Viêm, hiện tại lại là Funeral, Vệ Tịnh Nhã, em nói cho tôi biết, rốt cuộc còn có bao nhiêu đàn ông sẽ xuất hiện?"

Lòng như là bị dao nhọn đâm trúng, đau đến không thể hô hấp, tôi gơ tay lên hung hãn cho anh một bạt tời!

Anh làm sao có thể nói tôi như vậy?

Làm sao có thể!

Nhiệm Ngao nhìn tôi, trong mắt có lửa giận thiêu đốt làm người tôi co rút, anh bỗng nhiên đem tôi đẩy ngã ở trên giường, bắt đầu thô bạo xé rách quần áo của tôi, vội vàng xao động hôn cơ thể của tôi, như là đang tìm cái gì đó làm cho anh an tâm.

Lòng bị sợ hãi chặt chẽ chiếm cứ, tôi biết, ở trên người của tôi người này đã không phải là Nhiệm Ngao, mà là người làm hại tôi, một người xa lạ.

Tay Nhiệm Ngao trượt đến thắt lưng của tôi, nhanh chóng cởi quần lót của tôi xuống, hạ thân truyền đến lạnh lẽo làm cho thân thể tôi run nhè nhẹ. Cổ họng của tôi như là bị chộp, khủng hoảng không thể nói chuyện.

Tiếp theo, thứ phản kích của Nhiệm Ngao gắt gao đè ở tôi, chỉ cần một cái động thân, là có thể tiến vào, tôi biết, anh muốn dùng cách này để trừng phạt tôi.

Bỗng nhiên trong lúc đó, tôi hoàn toàn hồng mắt, hét lớn khóc lên: "Nhiễm Ngao, đừng như vậy! Em cầu anh . . . Đừng như vậy!"

Nghe vậy, Nhiễm Ngao đành chỉ động tác, bên tai tôi vang lên tiếng hít thở dồn dập mà kiên nhẫn anh phát ra.

Chờ tới khi anh buông tay nắm tôi ra, tôi lập tức che mặt thấp giọng nức nở, thương tâm, bị phẫn, ủy khuất toàn bộ nước mắt theo khoé mắt chảy ra.

"Thực xin lỗi." Yên lặng thay đổi y phục cho tôi, Nhiễm Ngao xin lỗi.

"Để cho tôi yên lặng. . . Cầu anh." Không biết là cái gì quấy trái tim của tôi, để cho tôi đau đến như vậy. Tôi khóc không thành tiếng.

Nhiễm Ngao yên lặng thật lâu sau, rốt cục ra khỏi phòng.

Cửa phòng vừa đóng, tôi rút cuộc nhịn không được, lên tiếng khóc lớn lên.

Vì sao anh muốn đối với tôi như vậy.

Vì sao anh không thể tin tưởng tôi.

Vì sao sự tình lại biến thành cái dạng này?

"Làm sao vậy, hai người các bồ còn chưa có hòa hảo?" Thịnh Hạ ngồi đối diện tôi hỏi.

Tôi lắc đầu.

"Chiến tranh lạnh tới trình độ nào?" Cô tiếp tục hỏi.

"Ai cũng không có mở miệng nói chuyện, cứ cương như vậy, mấy ngày này bọn mình đều là ngủ riêng." Tôi cười khổ: "Đại khái gần như ở riêng."

"Hai người đều có sai, một người nhường một bước coi như xong." Thịnh Hạ khuyên nhủ.

"Mình không nghĩ tới anh cư nhiên không tin nhiệm mình như vậy . . . Nguyên lai chúng mình trong lúc đó vẫn có vết tích tồn tại, buồn cười hơn mình còn hồn nhiên không nhận ra." Mỗi khi nghĩ đến vẻ mặt chất vấn tôi của Nhiễm Ngao, trong lòng liền cảm thấy một trận thê lương.

"Đổi cái góc độ nghĩ lại, nếu Nhiễm Ngao ở trong nhà phụ nữ khác một đêm, trở về còn lừa gạt bồ, mình xem bồ không đem da anh lta ột ra mới là lạ." Thịnh Hạ nhìn tôi một cái.

Tôi có chút xấu hổ, nhưng lập tức than thở: "Lần này tựa như sự kiện Boston khuynh trà, chỉ là châm ngòi nổ, nếu Nhiễm Ngao vẫn không tin nhiệm mình. . . Hoặc là không tin chính mình, tức giận của chúng tôi vẫn là hết sức căng thẳng."

Thịnh Hạ đồng ý gật đầu: "Cho nên bồ nên cho anh tự tin."

"Như thế nào đây?" Tôi khiêm tốn thỉnh giáo.

"Về nhà nhiều hơn, làm nũng, mặc quần áo thiếu thiếu." Thịnh Hã nháy mắt mấy cái.

"Cái đó mình bình thường đều làm, nhưng vẫn không có tác dụng." Tôi uống cà phê: "Quên đi, nói chuyện bồ đi, gần đây thế nào?"

Nó lại làm bộ giả vờ ngớ ngẩn lừa đảo: "Cái gì thế nào?"

"Bồ cùng Diệp Nghị?."

Thịnh Hạ lắc đầu, âm thầm nói: "Mình đem toàn bộ sự tình đều nói cho anh, anh cũng không đồng ý chia tay, anh nói. . . Trừ phi thấy mình cùng Cung Viêm cùng một chỗ, bằng không, anh sẽ không cam tâm buông tha cho."

Tôi không khỏi vì Thịnh Hạ mà hối tiếc, nếu cô yêu Diệp Nghị thì thật tốt.

Đáng tiếc ông trời là sẽ không cho người tôi yên ổn như vậy.

Đang muốn an ủi cô vài câu, đột nhiên, cửa tiến vào một cặp nam anh tuấn nữ xinh đẹp lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Nhìn kỹ, nữ thật quen thuộc, là nữ diễn viên mới nổi gần đây, Ân Hiên Dung, năm nay vừa mới tròn 17, bộ dạng đặc biệt xinh đẹp, nghe nói là con gái ngọc ngà độc nhất của vua châu báu Ân Phúc, được nuông chiều nên tính tình không được tốt. Những đồng sự may mắn được phỏng vấn qua cô đều không ngừng kêu khổ.

Mà người nam kia, tôi càng quen thuộc, là Cung Viêm. Đúng vậy, chính là Cung Viêm!

Gần đây hình như Cung Viêm cùng nhà Ân Hiên Dung có lui tới làm ăn, mà Ân Hiên Dung cái gì cũng không tốt, chỉ là ánh mắt tốt, liếc mắt một cái liền nhìn trúng Cung Viêm, quần quít lấy anh, còn cả ngày ở trên báo ám chỉ chính mình là bạn gái của Cung Viêm.

Lúc này, Thịnh Hạ cũng thấy chuyện này, nhưng lại rất bình tĩnh.

Tôi thanh lọc cổ họng: "Chúng ta đi thôi."

Thịnh Hạ gật gù đầu.

Chúng tôi đứng dậy, đang chuẩn bị lảng lảng rời đi, Cung Viêm lại chú ý tới chúng tôi, anh đứng tại chỗ, yên lặng nhìn chăm chú vào Thịnh Hạ, trong mắt tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ.

Lúc này, Ân Hiên Dung cũng nhìn thấy tất cả, nhất thời hiểu được bảy tám phần, cô lôi kéo Cung Viêm canh đường đi của chúng tôi, làm bộ như quen thuộc chào hỏi: "Thịnh Hạ cô cũng tới nơi này uống cà phê?"

Thịnh Hạ bình tĩnh gật đầu trả lời.

Thực khéo, Cung Viêm cũng mời tôi tới nơi này uống cà phê." Ân Hiên Dung vừa nói vừa ôm khuỷu tay Cung Viêm, ánh mắt nhìn Thịnh Hạ tràn ngập địch ý.

"Ân tiểu thư, chính xác là chúng tôi tới nơi này nói chuyện làm ăn." Cung Viêm nhẹ nhàng thoát khỏi nanh vuốt của Ân Hiên Dung, không vội vạch trần lời nói dối của cô.

Ân Hiên Dung then quá thành giận, hét lớn: "Người làm gì mà vội vàng thanh minh quan hệ cùng tôi, sợ cô ta hiểu lầm!"

Cung Viêm thông dong nói: "Tôi chỉ là nói ra sự thật, không muốn bắt luận kẻ nào hiểu lầm, làm tổn hại tới danh dự của Ân tiểu thư."

"Tĩnh Nhã, chúng ta đi." Thịnh Hạ đối với tất cả ngoảnh mặt làm ngơ, chuẩn bị lướt qua bọn họ đi ra ngoài cửa.

Nhưng Ân Hiên Dung lại một tay giữ chặt lấy Thịnh Hạ, khiêu khích nói: "Họ Thịnh, cô đừng đắc ý, tôi sẽ không thua cho cô."

Thịnh Hạ dễ dàng đem tay cô bỏ ra, lạnh lùng nói: "Tôi chưa từng đấu với cô, cầu xin cô không cần tưởng tượng phong phú như vậy."

Nói xong, cũng không nhìn mặt Ân Hiên Dung tức giận đến xanh, tiêu sái xoay người, lôi kéo tôi rời đi.

Đang lúc tôi âm thầm vì khí thế của Thịnh Hạ trầm trồ khen ngợi, đột nhiên giác quan thứ sáu phát tác, cảm giác phía sau tựa hồ có nguy hiểm, theo bản năng quay đầu lại, lại thấy Ân Hiên Dung cầm lấy ly cà phê hướng chúng tôi hất đến.

Tôi sợ hãi kêu một tiếng, theo phản xạ nhắm mắt lại.

Xong rồi, xong rồi, lần này quần áo của tôi sẽ ngấm nước nóng.

Nhưng, cà phê trong dự đoán cũng không có dính lên mặt của tôi.

Trợn mắt chỉ thấy trước mặt là thân hình cao thẳng, nguyên lai là Cung Viêm giúp chúng tôi cản ly cà phê.

Đúng lúc này, một vị nam tử trung niên ới kéo Ân Hiên Dung ra, thấp giọng quát lớn: "Hiên Dung, con rất tùy hứng! Mau xin lỗi Cung tiên sinh!"

Nguyên lai là vua châu báu Ân Phúc.

Ân Hiên Dung nghe trách cứ, nhưng không có nửa điểm hối hận, lại tức giận bất bình đánh trả: "Con cũng không phải cố ý, là anh ta tự mình muốn che chở cho người đàn bà kia!"

Ân Phúc tức giận đến sắc mặt xanh mét: "Con cư nhiên còn ngụy biện, thật sự là rất vô lý, bình thường ba dạy con sao như thế này sao?! Mau xin lỗi cho ba, bằng không phạt con cấm túc một tháng!"

Ân Hiên Dung cắn môi, như là bị ỳ khuất rất lớn, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống. Bất quá, người rất xinh đẹp chính là không giống bình thường, nhìn qua làm người tôi động tâm.

Chỉ nghe cô hướng ba cô hét lớn: "Con Không!", nói xong, hai mắt hung hăng trừng chúng tôi, liền lau nước mắt chạy ra ngoài.

Ân Phúc bất đắc dĩ thở dài, xoay người xin lỗi: "Cung tiên sinh, thật sự là có lỗi, trách tôi giáo dục nữ nhi không đúng."

Quần áo sạch sẽ hàng hiệu của Cung Viêm lại mang dấu vết cà phê màu nâu nhìn rất chướng mắt, nhưng anh biểu hiện như không có việc gì, mỉm cười: "Không quan hệ, Ân tiên sinh vẫn là mau đi xem Ân tiểu thư một chút đi."

"Nhưng hợp tác của chúng ta. . ." Ân Phúc có chút khó xử.

"Lần khác đi, nếu hai bên đều có thành ý, thời gian nào đều như nhau thôi." Cung Viêm vẫn hiền hoà cười.

Nghe vậy, Ân Phúc yên lòng, nhanh đuổi theo.

Xử lý xong tất cả, Cung Viêm xoay người lại, nhẹ nhàng đối với Thịnh Hạ nói: "Thực xin lỗi."

Thịnh Hạ buông ánh mắt nhìn xuống, không nói một câu.

Tôi đây là người ngoài cuộc cũng chỉ có thể đứng ở một bên lo lắng suông.

"Tôi đưa các em trở về." Cung viêm nói.

"Không cần." Thịnh Hạ nâng ánh mắt lên, thẳng tắp nhìn Cung Viêm: "Diệp Nghị lập tức sẽ tới đón tôi."

Trong mắt Cung Viêm nhất thời buồn bã, trên mặt hiện lên một tia bị thương, cô đơn cười cười: "Vậy àh?"

Tôi xem đều có chút đau lòng, chiều này của Thịnh Hạ cũng có chút tàn nhẫn quá, bất quá, phải thừa nhận, đây cũng là phương pháp tốt nhất.

"Cung Viêm, anh đi về trước thay quần áo đi." Tôi nhanh sủi ẩm không khí.

"Tốt, không quấy rầy các em." Cuối cùng Cung Viêm nhìn Thịnh Hạ, xoay người rời đi.

"Vừa rồi anh ấy như sắp khóc." Tôi đánh vỡ trầm mặc.

Thịnh Hạ cong cong khóe miệng, tươi cười chưa chua sót.

"Thật sự không có một chút cơ hội sao?" Tôi thử hỏi.

Cô lắc đầu, ánh mắt lơ lửng trong chuyện xưa: "Mình rất sợ hãi, kết cục tệ nhất kia mình thừa nhận không được."

Tôi không có lời nào để nói, chỉ có thể vô cùng buồn rầu.

"Cho nên bỏ nên quý trọng tình cảm của bỏ cùng Nhiễm Ngao đang có." Thịnh Hạ nhìn thẳng đôi mắt của tôi: "Không phải mỗi đoạn tình cảm cũng có thể giống các bỏ như vậy, trước sau vẹn toàn."

"Làm sao có chết già." Tôi nói thầm: "Hiện tại anh ta đều lạnh lùng đến chết người."

"Có Vệ Tịnh Nhã nóng bỏng của chúng tôi, anh ta cho dù là cực đại băng sơn cũng chống đỡ không được ba giờ." Trêu đùa tôi xong, cô xem đồng hồ: "Tốt lắm, mình cần trở về cục, bỏ mau trở lại nhà hoà tan Nhiễm Ngao nhà các người đi."

"Đã biết, bỏ đi nhanh đi!" Tôi đem cô đưa lên xe, nhìn theo xe rời đi, xoay người về nhà.

Cẩn thận cân nhắc lời nói vừa rồi của Thịnh Hạ, giấu lại cũng có đạo lý, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, vẫn là nên làm theo ý tứ của cô, mặc mát mẻ chút, dễ dàng Nhiễm Ngao.

Chủ ý quyết định, lập tức đi vào cửa hàng chuẩn bị mua áo ngủ gợi cảm.

"Tiểu thư, xin hỏi loại kiểu dáng này còn có màu sắc khác không?" Lựa cả ngày, rốt cục nhìn trúng váy ngủ nhỏ bằng nhung tơ, đáng tiếc màu sắc không thích hợp với tôi.

Người bán hàng MM mỉm cười đi tới, nhưng vừa nhìn thấy mặt của tôi, lập tức thu hồi tươi cười, cứng rắn nói ra câu: "Bán hết rồi!"

Tôi buồn bực, chẳng lẽ tôi nợ cô 100 vạn, làm sắc mặt âm u cho tôi xem?

Bỗng nhiên, khóe mắt nhìn đến bản tạp chí quen thuộc mà tôi căm thù đến tận xương tuỷ kia, lập tức hiểu được, nguyên lai là người mê ca nhạc của Funeral, khó trách.

Mấy ngày nay tôi đều thành thói quen, tùy tiện đi đến đâu đều có ánh mắt ghen ghét hướng tôi phóng tới, đều xù lông nhím.

Quên đi, vẫn là đến cửa hàng khác mua đi, tôi thờ dãi, đang định xoay người rời đi, lúc này trên màn hình lớn của cửa hàng xuất hiện hình ảnh Funeral, hấp dẫn ánh mắt mọi người

Chỉ thấy rất nhiều phóng viên chen chúc trước mặt Funeral, phía sau tiếp trước đem microphone đưa lên phía trước, trong đó một gã hỏi: "Funeral, gần đây tạp chí đăng hình một phụ nữ, có phải là bạn gái của người?"

"Không phải." Funeral trả lời ngắn gọn.

"Nhưng vì sao đêm khuya cô ấy lại xuất hiện ở trong phòng của anh, hơn nữa các người còn cô nam quả nữ chung sống cùng nhà?" Những người khác cũng không vừa lòng đáp án này.

"Tôi hôm đó tôi sinh bệnh, cô ấy tới chiếu cố tôi, không hơn." Funeral lạnh lùng nói: "Tôi chỉ là nói ra sự thật, tin hay không ở các người, tôi không thể làm gì hơn."

Lời vừa nói ra, hiện trường đều an tĩnh lại, người tới đây đều hai mắt nhìn nhau, không biết làm sao hỏi tiếp.

"Nguyên lai cô thật sự chính là bạn bình thường của Funeral." Người bán hàng vừa nãy nhìn tôi với ánh mắt sắc lạnh lại cười nói với tôi, bộ dáng yên lòng.

"Đúng, tôi làm sao có thể là bạn gái của Funeral?" Tôi cười làm lành.

"Vây à, về cái áo ngủ kia còn có hai loại màu sắc khác, tôi lấy cho người." Người bán hàng MM nhiệt tình chạy đi.

Tôi thở ra, Funeral a Funeral, người cuối cùng làm nên chuyện tốt, xem ra cuối cùng cũng đã có thể không phải che mặt ra phố rồi.

Đám kia vẫn như trước không chịu buông tha tin tức này, một phóng viên hỏi tiếp: "Nhưng Funeral từ khi xuất hiện tới nay bên cạnh luôn luôn đều không có bạn bè là nữ giới, hiện tại đột nhiên xuất hiện vị nữ tử thần bí kia, chẳng lẽ chỉ là bạn bình thường đơn giản như vậy sao?"

Đương nhiên đúng! Tôi ở trong lòng đối với Funeral hò hét, nói mau đi!

"Tôi không rõ ràng lắm cảm giác của cô ấy." Funeral tạm dừng một chút, trong mắt phản xạ một tia sáng óng ánh, khóe miệng tạo nên một tươi cười dịu dàng: "Nhưng tôi đối với cô ấy, tuyệt đối không chỉ là bạn bình thường đơn giản như vậy."

Lời vừa nói ra, tôi lập tức ngây người, này, vừa nói cái gì?

Phóng viên ở hiện trường lập tức hưng phấn lên, tranh hỏi: "Tuyệt đối không chỉ là bạn bình thường đơn giản như vậy" là ý tứ gì?"

"Tôi rất có cảm tình với cô ấy, hy vọng có thể có may mắn đạt được ưu ái của cô ấy." Âm thanh bình tĩnh của Funeral, vào tai tôi lại nghe như sấm sét đình tại.

Đây, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đứa nhỏ này, có phải sốt hờ đồ rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Lúc này người bán hàng quay lại, nghe thấy được hồ ngôn loạn ngữ (lời nói bậy) của Funeral, trong mắt lập tức dấy lên lửa giận hừng hực, hận không thể đem tôi đốt cháy.

Áo ngủ tự nhiên là không cần nhắc đến, tôi nhanh che mặt chạy ra khỏi cửa hàng, chạy đến góc sáng sủa gọi điện thoại cho tên hỗn đản Funeral để khỏi bình vẩn tội.

"Uy ! Funeral, anh."

"Đến nhà của tôi." Điện thoại vừa thông, không đợi tôi nói xong, anh liền cắt ngang lời của tôi.

Đi thì đi, dù sao mấy ngày nay tôi cũng một bụng lửa, vừa vặn thừa cơ hội này phát tiết cho hết!

Nghĩ đến đây, tôi nổi giận ùng ùng chạy vội đến nhà anh.

"Tôi rốt cuộc có lỗi gì với người ? Vì sao muốn hại tôi!" Vừa vào cửa, tôi liền hướng anh rống to.

Funeral đối với việc tôi cao giọng ngoảnh mặt làm ngơ, nhàn nhàn hỏi: "Nếu không làm như vậy, cô sẽ xuất hiện sao?"

Mấy ngày nay tránh nghỉ ngơi, điện thoại của anh tôi một mực không tiếp, xem ra là đem anh chọc giận, bắt quá, tôi đây mới là người bốc lửa!

"Tôi mặc kệ, anh lập tức mở hội chiếu đài ký giả một lần nữa làm sáng tỏ sự thật!" Tôi mệnh lệnh nói.

"Làm sáng tỏ sự thật gì?" Funeral mở tủ lạnh ra, lấy nước khoáng ra uống.

"Anh cứ nhiên ở trên tivi nói cái gì đối với tôi có hảo cảm, còn muốn theo đuổi tôi linh tinh lộn xộn." Tôi đi qua đi lại, tức giận bất bình nói: "Anh mau nói cho phóng viên, nói anh gần đây thần kinh nào bị đốt cháy, nên nói lộn xộn!"

Funeral nghiêng người dựa vào tủ lạnh, nghiêng đầu, trong mắt hàm chứa ý cười: "Cũng không phải là nói lung tung."

"Cái gì?" Tôi kinh ngạc.

Funeral chậm rãi đi về phía tôi, dáng người cao thẳng đột nhiên cho tôi một cảm giác áp bức, anh yên lặng nhìn tôi, ánh mắt sáng ngời: "Tôi nói đều là thật sự, tôi đối với cô có hảo cảm, hy vọng được cô ưu ái."

Tôi tức giận: "Không cần nói giỡn, anh làm như vậy thật sự hại chết tôi!"

"Có lẽ như vậy, cô sẽ tin." Funeral bỗng nhiên không hề báo động từng bước tới trước mặt tôi, giữ chặt mặt tôi, dán môi anh vào môi của tôi, một cảm giác tê dại nhộn nhạo mở ra trên môi tôi, trong nháy mắt trước mắt tôi một mảnh trắng xoá, trái tim kịch liệt nhảy lên, chấn động màng tai phát đau.

"Hiện tại. . . cô tin chứ." Âm thanh của Funeral truyền đến, tôi lập tức thanh tỉnh, một chương đưa anh đẩy ra.

Nhìn về mặt chân thật của anh ta, tôi chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, toàn thân run nhè nhẹ.

Làm sao có thể là như thế này?

Làm sao có thể là như thế này!

Funeral tiến lên từng bước, đem tôi chặn ở bên cạnh bàn, dùng âm thanh dịu dàng nói: "Tĩnh nhĩ, tôi là thật sự thích cô."

Tôi lắc đầu, có chút cuồng loạn: "Tôi đã có con. . . ."

"Tôi biết, tôi sớm đã biết." Funeral dần dần tới gần tôi, trong mắt thu lại vẻ đau đớn cùng lạnh lùng, chỉ có dịu dàng: "Về sau, cô không cần tự mình gánh vác hết thảy, để cho tôi làm ba nó."

Nháy mắt, tôi bình tĩnh trở lại, đã đến lúc vạch trần những gì tôi đã nói dối, thờ sâu, tôi nói: "Không, Funeral, người không biết, Thánh Duyên nó. . . Có ba ba, tôi có trọng phụ."

Thần sắc Funeral có chút mê muội: "Cái gì?"

"Tôi lừa anh, Funeral." Tôi cố lấy dũng khí nói ra chân tướng: "Ba ba Thánh Duyên cũng không có vứt bỏ chúng tôi, anh ấy cùng chúng tôi sinh hoạt cùng nhau. . . Một nhà ba người chúng tôi thực hạnh phúc, lời nói trước kia của tôi đều là lời nói dối, tôi là kẻ đại lừa đảo!"

Funeral gất gao nhìn thẳng tôi, rất lâu sau đó, rốt cục tin tưởng tất cả tôi nói.

Anh bức mình một hồi lâu, phục hồi tinh thần lại, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp, kinh ngạc, phẫn uất, ảm đạm, anh nhếch môi, cổ họng không ngừng run run, cực lực nhấn nại sự thật chính tại anh nghe thấy.

Đột nhiên, anh nâng lên nắm tay đem hết toàn lực đánh vách tường, âm thanh trầm đục khi tay anh cùng vách tường đụng nhau cứ quanh quẩn trong tôi, mở đầu một trận chiến.

Tôi hoảng sợ tròn to mắt, chỉ nhìn thấy các đốt ngón tay Funeral một mảng màu hồng, trên vách tường màu xám loang lổ vết máu, làm cho lòng người khó chịu không thôi.

Mà anh tựa hồ hoàn toàn không có nhận thấy đau đớn, chính là chuyển hướng tôi, sâu kín hỏi: "Người thương anh ta sao?"

Ngực tôi như thiêu đốt, khóc nói: "Funeral, đừng như vậy, là lỗi của tôi, anh đánh tôi đi! Anh yêu đàn dương cầm như vậy, làm sao có thể thương tổn tay anh!"

Có lẽ là thấy nước mắt của tôi, anh dần dần bình tĩnh trở lại.

Tôi nhanh tìm ra hộp y tế vì anh băng bó miệng vết thương, khớp xương có vết máu mờ nhạt, xem thấy lòng tôi giống bị kim đâm đau.

"Cô thương anh ta sao?" Funeral kiên trì hỏi.

Tôi kiên định gật đầu: "Yêu, tôi thực thương anh ta."

Nghe vậy, Funeral như là bị rút đi khí lực toàn thân, dựa ngã vào trên sofa, nhìn đèn treo trên đỉnh đầu, dùng một loại giọng điệu mù mịt trống rỗng nói: "Cô đi đi."

Tôi đứng dậy, lau đi nước mắt, lập tức đi ra ngoài.

Hiện tại phương pháp tốt nhất tạ lỗi chính là vĩnh viễn không xuất hiện ở trước mặt anh, để cho tôi kẻ lừa đảo đệ tiện này từ nay về sau biến mất vô tung.

Ông trời tựa hồ trừng phạt tôi, mưa rơi tí tách, tôi quyết tâm tiếp tục đi lên phía trước, hy vọng có thể một lần nữa bệnh nặng, hy vọng có thể đem toàn bộ chuyện không hài lòng mấy ngày nay đổ đi

Lúc này, cỗ xe màu đen Lamborghini rất nhanh chạy đến, chặn đường đi của tôi .

"Lên xe." Funeral ra lệnh nói : "Đề cho tôi đưa cô về nhà."

Tôi đứng ở tại chỗ, không biết làm sao.

Gặp tôi ngu ngơ, Funeral lập tức xuống xe, đem tôi kéo vào, ấn ngồi ở chỗ ngồi.

Anh khởi động xe, thản nhiên nói: "Lần trước đem cô đuổi ra ngoài cửa, là chuyện tôi hối hận cuối cùng trên đời, tôi không thể hối hận hai lần."

"Funeral, thực xin lỗi." Tôi liều mạng cắn môi.

Lúc này, đèn xanh sáng lên, anh dừng xe lại ở trước đường kẻ vạch cho người đi bộ, quay đầu đến, cho tôi một nụ cười tái nhợt: "Là tôi tự mình muốn yêu cô, cùng cô không quan hệ."

Anh cầm tay lái, tay băng lụa trắng nhìn thấy ghé người, tôi không đành lòng nhìn, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thế này mới phát hiện bên cạnh song song ngừng một chiếc quen xe thuộc nhất, trước bàn điều khiển còn treo thủy tinh tôi tự chọn.

Mà chủ xe lạnh lùng nhìn chăm chú vào tôi.

Bên tai ong ong vang lên một âm thanh —— Nhiễm Ngao!

Thật là Nhiễm Ngao!

Mặt anh không chút thay đổi nhìn tôi, trong mắt một mảnh lạnh lùng.

Tôi thiếu chút nữa khóc, cái này tôi nhảy vào Thái Bình Dương cũng đừng tưởng rửa sạch.

Chỉ thấy Nhiễm Ngao xuống xe, lập tức hướng chúng tôi đi đến, mở cửa xe, trầm giọng nói: "Đi ra."

Tôi muốn đứng dậy, lại bị Funeral một phen giữ chặt, anh đề phòng nhìn Nhiễm Ngao: "Người là ai?"

Ánh mắt Nhiễm Ngao nhú lại, rồi đột nhiên nguy hiểm.

"Funeral, anh ấy chính là chồng tôi." Tôi vội vàng giải thích .

Nghe vậy, ánh mắt Funeral âm đạm , tay dần dần buông ra.

Tôi nhanh đứng dậy, Nhiễm Ngao kéo tay của tôi, đem tôi đưa vào trong xe, theo sau lập tức khởi động xe.

Không kịp cùng Funeral nói lời từ biệt, tôi chỉ có thể từ trong kính trông thấy cỗ xe màu đen Lamborghini đứng ở tại chỗ, trầm mặc thật lâu.

Quay đầu, khỏe mắt đột nhiên thấy một hộp bánh ngọt màu xanh.

"Lần sau đừng tự mình đi, lúc muốn ăn nói một tiếng, anh đi mua. Nơi đó yên ắng như vậy, xảy ra chuyện làm sao bây giờ?" Trong đầu đột nhiên nhớ lại lời nói của Nhiễm Ngao.

Nguyên lai, Nhiễm Ngao tới nơi này là vì mua bánh ngọt cho tôi, trong lòng một trận vui sướng khôn kể, nguyên lai Nhiễm Ngao cũng có ý muốn giảng hòa.

"Nhiễm Ngao, nghe em giải thích được không?" Tôi khẩn cầu nói.

"Nếu là lại lấy cớ như lần trước kia, thì không cần." Nhiễm Ngao nhìn phía trước, sắc mặt âm trầm

"Anh không hề tin tưởng em?" Tôi hỏi, trong lòng có chút chua xót, lại có chút căm giận: "Anh lúc đó chẳng phải đã từng lừa gạt em sao!"

Nhiễm Ngao đột nhiên dừng xe, đem tôi sợ tới mức hồn phi phách tán. Anh mạnh chuyển hướng tôi, gần từng tiếng nói: "Cho nên em muốn trả thù!"

Tôi nhìn anh phẫn uất tới ngây dại.

Nhiễm Ngao nhắm mắt lại, chuyển hướng đề tài: "Nói giải thích của em đi, tôi sẽ nghe."

Tôi đã sớm nản lòng, chính là nhẹ nhàng nói: "Giải thích của tôi chính là: không muốn tin tưởng người vĩnh viễn cũng sẽ không tin tưởng."

Nhiễm Ngao kinh ngạc một hồi, không thềm nhắc lại, khởi động xe một lần nữa.

Tôi cũng không muốn lại giải thích nhiều, cho dù nói rõ ràng sẽ như thế nào, nếu Nhiễm Ngao tự mình khó có thể vui vẻ chấp nhận, về sau sẽ có càng nhiều Funeral khác xuất hiện.

Liền như vậy, chúng tôi tiếp tục duy trì chiến tranh lạnh, tất cả mọi người bắt đầu không hẹn mà cùng tăng ca, tránh cho ở trong nhà chạm mặt. Ngẫu nhiên cho dù vào cùng nhau, cũng chỉ là cúi đầu đi qua.

Mà Funeral bị chụp đến quán ba đồng tính luyến ái mua vui, cùng với một nam tử tuấn mỹ khanh khanh tôi tôi, quan hệ mờ ám, tiếp theo, "Người biết chuyện tình" bên cạnh nói, kì thật Funeral là đồng tính luyến ái, mà tôi là người vô tội nguy trang thôi.

Cứ như vậy, hiềm nghi của tôi hoàn toàn rửa sạch, chú ý của truyền thông tất cả trên người tên thần bí nam tử kia .

Tôi tự nhiên rõ ràng, hết thấy đều là Funeral an bài —— vì không làm chuyện của tôi phức tạp.

Tôi duy nhất có thể làm, chính là âm thầm cảm kích.

Ở tòa soạn, bởi vì Hồ Nghi Dĩ cùng Hành Binh mấy ngày hôm trước cùng bị thương nhập viện, tôi cũng cô đơn theo.

Không thể phủ nhận là, bọn họ bị thương tôi cũng có trách nhiệm rất lớn.

Đó là chuyện phát sinh mấy ngày hôm trước, lúc ấy tôi đang ở chỗ ngồi đối với cảnh vật bên ngoài bị thương, đột nhiên nhận được Hồ Nghi Dĩ triệu hồi, chỉ có thể tinh thần cứng cỏi mà nghênh chiến

Vừa vào cửa, chợt nghe thấy cô lo lắng hỏi: "Cô cùng cái kia Funeral rốt cuộc là cái quan hệ gì !"

"Bạn bè bình thường." Tôi lười biếng trả lời.

"Bạn bè bình thường." Cô giọng điệu quái dị nói: "Chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy đi."

"Kia lại cùng các hạ có quan hệ gì đâu ?" Tôi dờ khóc dờ cười.

"Nhiệm Ngao hiện tại rốt cục thấy rõ bộ mặt đích thực phụ nữ này." Cô cười lạnh một tiếng: "Kỹ năng lăng lợ chỉ biết làm ra vẻ dễ quyến rũ đàn ông."

"Cầu xin cô nói chuyện cẩn thận một chút." Đừng cho là tôi sẽ không phát hỏa.

"Như thế nào, chẳng lẽ tôi nói không đúng?" Cô khoanh tay, nhìn tôi dò xét .

"Cám ơn cô suốt ngày không ngại cực khổ quan tâm chuyện nhà chúng tôi." Tôi tức giận: "Bất quá Nhiệm Ngao nhà chúng tôi đã làm ba ba người ta, sẽ không nhớ thương giống cô."

"Vậy thì thế nào?" Cô nheo mắt lại: "Lúc đó cô chẳng phải cũng làm mẹ của người ta, vẫn ở trên giường cùng đàn ông khác qua đêm."

"Hồ Nghi Dĩ, tôi cảnh cáo cô không cần quá đáng!" Tôi áp chế lửa giận trong lòng, trầm giọng nói.

"Chẳng lẽ không đúng như vậy?" Cô đắc ý nhìn tôi: "Bất quá cô cũng thật lợi hại, cái gì tuyệt phẩm đều có thể quyến rũ."

"Hồ Nghi Dĩ!" Tôi trừng mắt cô: "Chỉ có thể thông qua việc hạ thấp người khác để duy trì lòng tự tin của cô, chẳng lẽ người sẽ không cảm thấy thật đáng buồn sao?"

Cô sùng sốt: "Cái gì?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Tôi từng bước đến gần: "Kỳ thật cô cũng không phải chân chính để ý Nhiệm Ngao, cô để ý chính là anh không có lựa chọn cô."

Cô cứng ngắc cong cong khóe miệng: "Cô cho là cô biết cái gì!"

"Lòng tự tin vô địch của cô bị tan rã, cho nên cô nhất định phải hạ thấp tôi để chứng minh sự tồn tại của cô, để chứng minh là Nhiệm Ngao có mắt không trông." Tôi tiếp tục nói: "Tôi tội nghiệp cô."

Một hơi nói xong, trong lòng thật sự là thích, phụ nữ này nhìn như khôn khéo, kì thực hồ đồ, không đem cô đánh thức nói không chừng cả đời đều quần quít lấy chúng tôi, vậy sẽ thảm .

"Không cần giả bộ đưa ra bộ dáng người thắng" Hồ Nghi Dĩ bỗng nhiên đứng lên, toàn thân không kiềm được run run, hét lớn: "Tôi không cần cô tội nghiệp tôi!"

Không đợi tôi phản ứng lại đây, cô liền nắm lên cuốn từ điển dày như cục gạch ở trên bàn, dùng hết khí lực toàn thân hướng tôi ném đến.

Hoàn hảo tôi phản ứng mau, đúng lúc nghiêng đầu, âm khí to lớn kia bay sát qua tóc gáy của tôi.

Tôi đang âm thầm may mắn mạng lớn hết sức, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng hét thảm .

Nhìn lại, Hành Bình té trên mặt đất, che mặt kêu đau không thôi.

Nguyên lai âm kém dương sai đập vào anh.

Tôi nhanh chạy đến coi thương thế, một quyển sách dày như vậy, tuyệt đối có khả năng làm não lệch vị trí.

Tình tâm liền thấy máu tươi chảy ồ ồ theo khe hở trên trán Hành Bình xuống, tình huống rất là dọa người.

Gặp chuyện này tôi âm thầm lo lắng, đứa nhỏ này đầu óc vốn đã không sáng sủa, bị đập vỡ như vậy thì chỉ số thông minh tuyệt đối xuống còn 70.

Nhìn đến tình cảnh này, Hồ Nghi Dĩ cũng bị dọa, đứng nguyên tại chỗ.

"Nhanh đi gọi người !" Tôi hô.

Lúc này cô ta mới phản ứng, vội vã hướng phía ngoài chạy đi, kết quả không biết chân đạp phải cái gì, lập tức mất đi thăng bằng, "Phanh" một tiếng đánh vào trên sô pha gỗ.

Sắc mặt Hồ Nghi Dĩ lập tức thay đổi trắng đả, trên trán đổ mồ hôi lạnh, xem ra bị thương không nhẹ.

Không kịp vui mừng, tôi vội vàng lớn tiếng kêu cứu, đồng sự cùng nghe tiếng đã tới liền đưa bọn họ đến bệnh viện.

Kết quả chẩn đoán, chân Hồ Nghi Dĩ bị gãy xương, Hành Bình khâu 7 mũi trên trán, đều cần ở lại bệnh viện theo dõi.

Nhưng mà thảm nhất là, bởi vì phòng bệnh eo hẹp, hai kẻ thù còn phải ở chung một phòng. Cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, ngấm lại đều thấy sồn gai ốc.

Hành bình cư nhiên là một trăm vạn phần không tình nguyện: "Không phải chứ! Cư nhiên muốn tôi cùng loại phụ nữ điên này ở chung một gian phòng bệnh, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp?!"

"Chẳng lẽ còn sợ tôi cường bạo anh!" Hồ Nghi Dĩ cao thấp đánh giá anh một cái: "Yên tâm, tiêu chuẩn của tôi còn chưa có thấp như vậy."

"cô nữ ma đầu này, gương mặt đẹp trai của tôi thiếu chút nữa liền bị hủy ở trên tay cô !"

"Cầm lấy gương nhìn xem, khuôn mặt trong đó cũng kêu anh tuần sao? Cầu xin anh đừng khiến tôi cười đến rụng răng."

.

Cứ như vậy, hai người mỗi ngày đều môi súng lưỡi tên, biến phòng bệnh thành tràn đầy chương khí mù mịt.

Âm thầm thở dài, bất quá cứ như vậy, cũng sẽ không buồn chán.

". Tịnh Nhã, nhiệm vụ lần này liền giao cho cô ."

Nhiệm vụ gì? Tôi phục hồi tinh thần lại, phát hiện ông chủ đang cười tùm tùm nhìn tôi, theo bản năng đáp ứng : "Vâng"

"Tốt lắm, hội nghị dừng ở đây đi, mọi người làm việc cho tốt." Ông chủ tuyên bố tan họp.

"Rốt cuộc cho tôi công việc gì ?" Tôi không hiểu ra sao, hỏi Nina bên cạnh.

"Ngày mai khởi hành đi đảo Mã Nhĩ[1] phỏng vấn dàn nhạc F cùng Ân Hiến Dung, Tịnh Nhã, hồn người bay tới đâu ?" Nina kỳ quái nhìn tôi.

"A! Phỏng vấn dàn nhạc F cùng Ân Hiến Dung?" Lòng tôi nhảy dựng: "Làm sao có thể bảo tôi đi đây?"

"Người cùng bọn họ hẳn là rất quen thuộc, như vậy phỏng vấn cũng thuận lợi một chút ."

"Nhưng . . Funeral sẽ đi chứ Tôi thật cẩn thận hỏi.

"Yên tâm, lần này chính là Vô Thị cùng Hữu Phi đi quay phim chụp ảnh, cùng Funeral không có liên quan gì." Nina an ủi tôi: "Nói sau, hiện tại tất cả mọi người biết Funeral chỉ đối đàn ông có hứng thú, sẽ không lại truyền lời đồn bắt lợi đối với cô ."

Tôi đây mới yên lòng

"Hơn nữa, lần này được đi đảo Mã Nhĩ " Về mặt Nina nhìn về trước: "Trời xanh biển xanh, tiên cảnh nhân gian, Tịnh Nhã, rất hâm mộ cô."

Hâm mộ, tôi không cho là đúng, lần này ít nhất phải đi nửa tháng, nói cách khác suốt nửa tháng, tôi không thấy được con bảo bối của tôi, chẳng phải là muốn đem tôi giết chết?

Nói sau. Tại loại thời kì phi thường này đi công tác, tôi cùng Nhiễm Ngạo chẳng phải là họa vô đơn chí (liên tiếp gặp nạn)?

Bất quá nhiệm vụ ông chủ lớn gia xuống, tôi không tình nguyện cũng phải đi.

Buổi tối về nhà lập tức thu dọn quần áo, tuy nói tất cả thủ tục đều do toà soạn lo, nhưng những thứ lung tung ít nhất cũng có hai vali lớn.

Bận đến tối mặt tối mày, Nhiễm Ngao đẩy cửa tiến vào, thấy tình thế của tôi, sùng sốt.

"Có chuyện gì sao?" Tôi ngẩng đầu nhìn anh.

"Thánh Duyên uống sữa chưa?" Anh hỏi.

"Rồi." Tôi giả bộ không thèm để ý chút nào: "Đúng rồi, ngày mai tôi sẽ đến đảo Mã Nhĩ đi công tác nửa tháng, trong khoảng thời gian này anh chăm sóc Thánh Duyên."

Nghe vậy, anh gật gật đầu, không nói được lời nào, xoay người tránh ra.

Thấy phản ứng của anh, trong lòng cực kỳ lo lắng buồn bực, nằm ngả vào trên giường, dùng sức kéo chăn.

Nhiễm Ngao chết tiệt, vì sao không một chút quan tâm tôi muốn đi nơi nào? Chẳng lẽ thật sự không cần?

Bởi vì rất tức giận, cứ như vậy lẩn qua lộn lại, rạng sáng 3 giờ mới ngủ. Ngày hôm sau mở mắt, lập tức cả kinh ở trên giường nhảy xuống, 10 giờ!

Không xong, gần lỡ chuyến bay, cầm lấy hành lý cấp tốc chạy ra sân bay, vừa kịp lúc.

Bất quá nói thật, ông chủ thật đúng là không tôi, cứ nhiên mua cho tôi khoang hạng nhất, thật tốt quá, ít nhất có thể duỗi thẳng chân ngủ.

Đem theo hành lý đi vào cabin, thế này mới phát hiện đích thực ý đồ chính của ông chủ, khoang hạng nhất tất cả đều là nhân viên tổ điện ảnh kịch lần này, nguyên lai là muốn cho tôi gần quan được ban lộc.

Mặc kệ, vẫn là trước tiên bổ sung giấc ngủ đã, tôi nằm xuống, đang chuẩn bị nhắm mắt lại, một người ngồi ở bên cạnh tôi.

Sao bóng dáng lại quen thuộc như vậy, tôi tò mò quay đầu, thấy một đôi mắt mỉm cười thâm thúy.

"Funeral!" Tôi chấn động.

"Làm gì mà như nhìn thấy quỷ vậy?" Anh hỏi.

"Không có." Tôi miễn cưỡng cười cười, nghi ngờ trong lòng càng lớn, sao Funeral lại xuất hiện ở chỗ này?

"Ca khúc trong bộ phim này do tôi phụ trách, cho nên liền theo chân bọn họ cùng đi đảo Mã Nhĩ tìm linh cảm." Anh lại nhìn thấu tâm tư của tôi, tự động giải thích.

Tôi cười mỉa: "anh thực nên đi làm bác sĩ tâm ký, cái gì đều không thể gạt được anh."

"Nhưng cũng không phải mỗi người đều giống như cô nghĩ gì đều viết ở trên mặt." Anh chăm chú nhìn tôi.

Nghe thấy lời này, tôi xấu hổ đến mặt đỏ: "Nếu có đơn thuần như vậy tôi cũng không lừa anh."

"Lời nói dối của cô này kỳ thật là trăm ngàn chỗ hở, cần thận suy nghĩ qua là có thể phát hiện." Anh cười cười.

"Vậy sao lúc ấy anh có thể tin tưởng?" Tôi cảm thấy ngạc nhiên.

Funeral cúi đầu trầm tư một hồi, rốt cục nhẹ nhàng nói: "Có lẽ nguyên do bởi vì đối tượng là cô."

Nghe vậy, trong lòng nhất thời cảm thấy là lạ, tôi vội vàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Một tầng mây trắng kia thật giống cánh hoa, tầng tầng lớp lớp, có mỹ cảm (cảm thụ cái đẹp) không thực.

"Bỏ được đứa nhỏ ở trong nhà sao?" Thấy bộ dáng này của tôi, Funeral mở lời.

Cũng không còn biện pháp." Tôi thở dài: "Ông chủ hạ lệnh chúng tôi nào dám không theo?"

"Cần thận sau khi trở về con không biết cô." Anh nằm ngả lưng vào ghế dựa, nhàn nhàn nói.

Tôi quá sợ hãi: "Không thể nào, tôi là mẹ nó!"

"Đứa nhỏ nhỏ như vậy là có khả năng này." Anh đối với tôi gật gật đầu.

Cái gì? Vất vả như vậy mới đem tiểu tử này sinh ra, tôi bắt quá đi vài ngày anh sẽ không nhận ra mẹ , buồn cười, thật muốn nhảy xuống máy bay chết được.

Nhưng, hẳn là Funeral đùa gạt tôi, quay đầu lại lặng lẽ nhìn kỹ thần sắc anh, ai ngờ lại bị anh thấy được, sau đó nghiêm trang nhìn tôi, nhún nhún vai, nói: "Là thật ."

Lại bị nhìn thấu, tôi có chút khó chịu, thật không hiểu là anh rất thông minh hay là tôi ngốc đây. . . Quên đi, làm người phải có chút tự mình hiểu mình.

"Đứa nhỏ. Rất giống ba nó ." Anh nhẹ nhàng nói.

"Nghe nói cùng ba nó lúc nhỏ giống nhau như đúc." Mỗi lần nhớ tới chuyện này tôi cũng bất bình, như thế nào bên ngoài Thánh Duyên hoàn toàn không có di truyền từ tôi? Tuy nói gien của tôi so ra kém ba anh, nhưng phải có một hai điểm để an ủi tôi chứ, chẳng lẽ tôi chỉ có công dụng là sinh anh thôi sao?

"Ngày đó, anh ta giống như rất tức giận." Funeral cẩn thận quan sát thần sắc của tôi: "Anh ta trở về có phát hỏa với cô không?"

"Anh ấy không có tức giận." Tôi lại nói dối: "Chúng tôi tốt lắm."

"Phải không?" Anh thản nhiên nói, cũng không vạch trần tôi.

Không muốn hao tâm tốn sức nói chuyện với anh nữa, tôi che mắt bắt đầu đi vào giấc ngủ.

Dù sao cũng là ở trên máy bay, giấc ngủ tự nhiên không tốt, có rất nhiều mộng lộn xộn.

Nửa mê nửa tỉnh, cảm giác được đầu của mình gói lên trên một cái vai rộng lớn an toàn , thoải mái cực kỳ, theo bản năng liền dùng mặt cọ xát một chút, thì thảo hời: "Nhiễm Ngao, mấy giờ rồi?"

Bà vai tôi đang dựa vào lập tức cứng ngắc, mạnh nhớ tới mình là ở trên máy bay, mà tôi dựa vào cứ nhiên là. . . Funeral!

Sâu ngủ lập tức biến mất, tôi ngồi thẳng dậy, sửa sang lại tóc, liên tục xin lỗi: "Thực xin lỗi, tôi đang ngủ. . . Đã gói lên anh thật lâu ?"

Funeral nhìn tạp chí trên tay, như là không có nghe thấy lời của tôi.

Tôi bấu môi, xem ra vị đại thiếu gia này không biết sao lại phát cáu nữa đây.

Lúc này, thấy thêm đồ ăn vặt, thế này mới nhớ tới, ngày hôm qua vội vội vàng vàng, cứ nhiên quên mang đồ ăn vặt! Làm sao bây giờ, máy bay ít nhất còn có 6 giờ mới hạ cánh, chẳng phải là muốn tôi chết đói?

Về mặt tôi buồn rười rượi mở hành lý ra, chuẩn bị lấy ra tiểu thuyết bên trong để tự thu hút lực chú ý của chính mình, ai ngờ lại vui mừng khi thấy một túi đồ ăn vặt lớn, tất cả đều là tôi thích nhất.

Tôi giống gặp được đáng toàn năng, mừng như điên không thôi, lập tức mở ra cắn ăn.

Nhưng, tôi rõ ràng nhớ rõ không có mang đồ ăn vặt đi, làm sao có thể.

Nhiễm Ngao?! Trong lòng tôi khẽ động, chẳng lẽ là anh ấy?

Nhìn kỹ, hành lý bên trong còn có túi thuốc, bên trong có thuốc dạ dày. Chi tiết này luôn luôn chỉ có Nhiễm Ngao mới có thể chú ý tới.

Thật là anh, là Nhiễm Ngao đặt vào, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy vui mừng.

Đang lúc sung sướng ăn, đột nhiên nghe thấy Funeral hỏi: "Anh ấy gọi là Nhiễm Ngao phải không?"

Tôi tròn mắt không hiểu, ngây ngốc nhìn anh: "Cái gì?"

Ánh mắt Funeral không có rời đi tạp chí trước mắt, anh thản nhiên nói: "Cô vừa rồi kêu lên tên của anh."

"A, phải không?" Tôi bối rối đáp.

"Về sau, không nên tựa vào trên vai một người đàn ông lại kêu tên của một đàn ông khác." Ngữ khí của anh hàm xúc ý tứ giận hờn.

Tôi kinh ngạc, đột nhiên tỉnh ngộ, anh. . . Chẳng lẽ là do tôi kêu tên Nhiễm Ngao mà tức giận?

Mạnh mẽ kiềm chế ý nghĩ này, sẽ không, Vệ Tĩnh Nhã, người không có quan trọng như vậy, người tôi là đại minh tinh mơ ước của vạn người, mà người, đã là mẹ của một con. Lần trước anh nói đúng là đối với người có hảo cảm, bắt quá là bởi vì người âm kém dương sai cứu mạng của anh, bởi vậy muốn lấy thân báo ơn.

Mà vừa rồi tức giận, khả năng cũng là giống Hồ Nghi Dĩ, chính là bởi vì không có được nên mới có chút dề ý, đây là thói hư tật xấu của con người.

Không để ý tới tôi liền quên đi, tôi nhún nhún vai, tự mình ở một bên vừa tự đắc xem tiểu thuyết vừa ăn đồ ăn vặt, cứ như vậy, mấy giờ trôi qua rất nhanh, rốt cục máy bay cũng đến.

Máy bay hạ cánh, lại là một phen xóc nảy, chúng tôi rốt cục đi vào đảo thiên đường. Có thể là lần trước tôi làm ra tin tức về Funeral, tạp chí bán được nhiều, bởi vậy lão bản đặc biệt ngợi khen tôi, cư nhiên cho tôi đến đảo đẹp nhất này. Ngắm lại xem, đây cửa ra có thể thấy cảnh biển tràn đầy, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Đang mừng thầm hết sức, Funeral lại không nói được một lời đem hành lý của tôi vào trong phòng cho tôi.

Tôi nhanh nói lời cảm tạ, nhưng đột nhiên lại cảm thấy có điều gì không đúng: "Vì sao anh biết chỗ tôi ở?"

Funeral buông hành lý, không trả lời vấn đề của tôi, chỉ nói: "Phòng của tôi bên cạnh phòng cô, có việc báo tôi."

Sau đó đi ra khỏi phòng ở của tôi

Mệt chết khiếp, cũng không kịp tự hỏi cái khác, chạy nhanh gội đầu tắm rửa, sau đó lên giường nghỉ ngơi.

Đợi cho bổ sung tốt thể lực, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Lúc này, tôi mới chú ý tới cảnh đẹp nơi này, đi ra ban công, chỉ thấy trước mắt một mảnh nước biển xanh lam, trong suốt thấy đáy, ánh mặt trời chiếu xuống, nước gợn lăn tăn, rất nhiều con cá nhỏ không biết tên ở dưới bơi qua bơi lại. Còn có bầu trời, tôi chưa bao giờ biết trên thế giới cư nhiên có bầu trời sạch như vậy, không nhiễm một tia bụi bặm, xinh đẹp đến làm cho lòng người đau.

Bỗng nhiên nhớ lại chính mình còn có nhiệm vụ, nhanh rửa mặt chải đầu xong, lấy máy chụp ảnh, bút ghi âm đi tìm tổ phim.

Vừa ra tới cửa, đụng phải một người.

Tôi che cái mũi, nước mắt chảy ra, đau quá, là ai, cơ bắp cứng rắn như vậy, tuyệt đối là tập thể thao.

"Không có việc gì chứ!" Người nọ sốt ruột hỏi.

Mở hai mắt dầm lệ mông lung, mới nhìn rõ nguyên lai chính là Funeral gây nên.

"Anh làm sao tùy tiện đi tới !" Tôi thâm oán nói.

Anh cẩn thận lấy tay của tôi ra, cẩn thận coi: "Có sao không?"

"Hoàn hảo không đổ máu," tôi trừng anh một cái: "Bất quá cái mũi đều bị đè bẹp."

Gặp tôi còn có thể vui đùa, anh cũng yên lòng, giải thích nói: "Ai kêu cô ngủ lâu như vậy, bọn họ đều đã đi chụp ảnh."

"A, thật sự?" Tôi nhanh cầm theo đồ vật chạy ra bên ngoài.

Anh một cái bắt được tôi: "Cô có biết bọn họ ở nơi nào không?"

A, ngày hôm qua đã quên hỏi, tôi gãi gãi đầu, nên làm cái gì bây giờ?

"Đi, tôi mang cô đi." Funeral đi ở phía trước dẫn đường.

Tôi đây mới thở ra, vội vàng đi theo anh đến trên bờ cát.

Quả nhiên, thật xa liền thấy ở bờ biển tụ tập đầy thành viên của đoàn phim, bởi vì đang quay phim, chụp ảnh, không tiện đi quấy rầy, chúng tôi liền ngồi ở một bên quan sát.

Nhìn cảnh đẹp, người đẹp, tôi không khỏi cảm thán: "Thật là một nơi tốt để nói chuyện yêu đương."

"Tôi cũng cảm thấy như vậy." Funeral bên cạnh cười nhìn tôi.

"Bộ phim này rốt cuộc nói về chuyện gì?" Tôi tò mò.

"Đệ đệ của cặp song sinh cùng phụ nữ vật chính yêu nhau, thời điểm sắp tu thành chính quả, ca ca xen vào giữa."

"A, nội dung vở kịch rất rắc rối." Tôi có chút thất vọng.

"Cô không thích?" Anh nhìn tôi.

"Đúng, anh không biết là ba người thật sự là phải tranh giành sao? Người ta rõ ràng yêu nhau như vậy, vì sao anh trai kia muốn vào làm rối? Thế giới lớn

như vậy, tôi mới không tin chỉ có cô gái kia thích hợp anh ta." Tôi khinh thường.

"Nhưng, nếu hai người là thật yêu nhau, thì mẹ hoặc lớn như thế nào cũng không thể đưa bọn họ tách ra. Nếu quan hệ của bọn họ dao động, chỉ có thể nói nền móng cảm tình của hai người đã bất ổn." Funeral nhìn tôi, ánh mắt có thâm ý khác: "Hon nữa, nếu không như vậy, phụ nữ vật chính kia vĩnh viễn không biết ai mới là chân chính thích hợp với cô."

Không khí trong lúc đó đột nhiên có chút xấu hổ, tôi nhanh chuyển đề tài: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó mới biết được, ca ca chính là không hy vọng đệ đệ bị cô gái cướp đi, mới có thể ra hạ sách này. Nhưng... trong quá trình này, anh cũng dần dần đã yêu phụ nữ vật chính kia. Càng phức tạp là... phụ nữ vật chính kia đồng thời đã yêu hai người huynh đệ bọn họ."

"A!" Tôi nhin không được cười ra: "Cũng quá rối loạn đi, cuối cùng thế nào, ai cùng ai ở cùng một chỗ?"

Funeral nằm ngã vào ghế, nhắm mắt lại: "Kết cục để lại cho chính cô xem đi."

"Keo kiệt, lộ ra một chút cũng không có chết ai." Tôi bắt đầu đi quay đầu, lại ngoài ý muốn phát hiện cách đó không xa một tiểu đàn ông đang nhìn chăm chăm vào chúng tôi.

Chẳng lẽ là cùng nghề? Không thể nào, chuyện tình tôi cùng Funeral mọi người đã sớm không xem ra gì, chẳng lẽ còn có người hâm lại?

Phục hồi lại tinh thần, người nọ đã biến mất.

Quên đi, xem ra là chính mình sợ bóng sợ gió.

"Bọn họ đã nghỉ ngơi, còn không mau đến hỏi?" Funeral nhắc nhở.

"Tốt, tôi đi, bye bye !" Nói xong, tôi liền chạy đi.

Tôi thì Vô Thị cùng Hữu Phi còn đang quay một màn ảnh cuối cùng, mà xung quanh Ân Hiên Dung đang tụ tập một đồng phóng viên, tôi chỉ có thể nhón mũi chân đứng bên ngoài vòng vây.

Tôi gần cô có mấy phóng viên cẩn thận hỏi những vấn đề chính: "Ân tiểu thư, lần này là lần đầu hợp tác của người cùng dàn nhạc F, thông qua mấy ngày này tiếp xúc, người cảm thấy Vô Thị cùng Hữu Phi ai có vẻ anh tuấn hơn?"

Nhìn ra Ân Hiên Dung cũng không nguyện ý trả lời vấn đề này, chỉ là lạnh lùng nói: "Ánh mắt người mù loà sao ! Song sinh thì bộ dạng không phải đều giống nhau sao? Vậy người nói cho tôi cách phân biệt đi!"

Phóng viên bị quát lớn chỉ có thể ngoan ngoãn lui ra, người phía sau tiếp tục hỏi: "Ân tiểu thư, Vô Thị cùng Hữu Phi thần tượng nổi nhất hiện nay, fans của bọn họ đều thực hâm mộ cô. Xin hỏi cùng hai đại soái ca bọn họ hợp tác cô không vui mừng sao?"

"Có ý tứ gì? Nói ra như là tôi trào cao với bọn họ, tôi cũng có rất nhiều fan điện ảnh!" Ân Hiên Dung trừng mắt liếc người vừa hỏi một cái, sau đó ngồi xuống lấy ô che, ba trợ lý bận trước bận sau vì cô quạt mát, đưa nước.

Quả nhiên là đem diễn trò làm ra tình cách thiên kim tiểu thư, không dựa vào chuyện này ăn cơm, tự nhiên cũng không sợ đắc tội với người.

"Vậy xin hỏi Ân tiểu thư cô thích loại hình nam sinh nào?" Xem ra bọn phóng viên này sớm luyện một thân mình đồng da sắt, đối với việc cô trừng mắt lạnh hoàn toàn xem như không thấy.

Dù sao vẫn là cô gái mười mấy tuổi, nhắc tới vấn đề này, trong mắt Ân Hiên Dung chứa tràn đầy nhu tình cùng khát khao: "Bạn trai của tôi nhất định phải thực dịu dàng, thực nho nhã, rất khí chất, hơn nữa bất luận gặp được sự tình gì cũng sẽ không kinh hoảng."

A, tôi xoa xoa lỗ tai, không phải là nói Cung Viêm.

Đương nhiên, không chỉ là một mình tôi đoán được, một phóng viên lập tức hỏi: "Nghe qua như là đang nói tới vị Cung Viêm tiên sinh cùng lệnh tôn có lui tới làm ăn kia. Nghe nói hai người các người gần đây hay đi với nhau, có phải hai người đang kết giao không?"

"Đúng, chúng tôi hiện tại đang kết giao." Ân Hiên Dung mặt không đổi sắc trả lời.

Phải không, tôi nhỏ giọng nói thầm: "Chỉ sợ chuyện các người kết giao ngay cả Cung Viêm cũng không biết."

"Nhưng," cái phóng viên kia phản bác nói: "Vị Cung Viêm tiên sinh kia lại nói anh chỉ là bạn làm ăn của lệnh tôn. Cùng Ân tiểu thư không có quan hệ gì."

Nghe vậy, Ân Hiên Dung sững sờ tại chỗ, trên mặt một trận đỏ, một trận xanh, phi thường khó coi.

Các phóng viên bị cô chọc cho tức giận vừa rồi sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này để chế nhạo cô: "Vậy vì sao anh ấy không thừa nhận có quan hệ với người? Là anh ấy nói dối, hay là... Ân tiểu thư đang nói dối đây?"

Ân Hiên Dung mặt đỏ tớii hồng, tức giận đến run run cả người, thuận tay cầm lấy chai nước khoáng bên cạnh hướng phóng viên hắt đi, lớn tiếng mắng:

"Vấn đề này cùng các người có quan hệ gì, hỏi cái gì mà hỏi!"

Vệ sĩ bên cạnh thấy tình hình không ổn, lập tức tiến lên đem phóng viên đuổi đi.

Tôi cũng thức thoi xoay người chạy, phía sau bỗng nhiên truyền đến âm thanh của Ân Hiên Dung: "Cái người mặc áo sơ mi màu lam kia, cô lại đây!"

Tôi cúi đầu xem, a, giống như nói tôi.

Bất quá, ai lại ngốc đến đi chịu chết, tôi ra về không có nghe, nhanh chân trốn, lại bị người vệ sĩ to cao kia ngăn lại, một phen đưa tôi trước mặt Ân Hiên Dung.

Tôi khóc không ra nước mắt, sớm biết vậy sẽ không mặc màu lam.

Ân Hiên Dung tức giận nhìn tôi: "Cô chạy cái gì mà chạy?"

Đương nhiên là sợ người ăn tôi, tôi không yên bất an, cô đến tột cùng sẽ đem tôi làm thế nào?

Kiên trì đi ra phía trước, cười lạnh hỏi: "Có cái gì phân phó sao?"

Ân Hiên Dung cẩn thận xem kỹ mặt của tôi, sau đó khẳng định nói: "Tôi biết cô, lần trước khi tôi hất cà phê cô đứng bên cạnh phụ nữ đó!"

"Phụ nữ kia" tất nhiên là chỉ Thịnh Hạ, phụ nữ luôn dùng từ ngữ này để xưng hô tình địch, mà không muốn nói ra tên tình địch, không biết là bởi vì chán ghét hay là sợ hãi.

Tôi hít sâu, tiểu nha đầu này làm sao mà có trí nhớ tốt như vậy? Nhìn xem mọi nơi, giống như không có người quen, xong rồi, tôi sẽ không phơi bày bờ cát chứ.

"Cô cùng phụ nữ kia là bạn tốt sao?" Cô gắt gao nhìn tôi chằm chằm.

Tôi nhanh trách để thoát thân: "Không có, không có, chúng tôi chính là mới gặp, đã thật lâu chưa có gặp lại."

Cô giờ mặt đến, hỏi: "Vậy cô cảm thấy, người đàn bà kia có xinh đẹp bằng tôi không?"

"Không có, không có, đương nhiên không có." Tôi nịnh nọt nói: "Cô ta làm sao có thể so với cô được?"

Thịnh Hạ, dù sao người có biết tôi luôn ham sống sợ chết, cũng không nên trách tôi.

Nghe vậy, Ân Hiên Dung cúi đầu, đem mặt vui trong khuỷu tay, nhưng lại nhẹ nhàng nức nở.

Tôi thật cẩn thận đẩy đẩy cô: "Cô không sao chứ?"

Đột nhiên, cô hướng tôi chạy tới, một tay ôm lấy tôi, ghé vào trên vai tôi khóc rống lên: "Vì sao Cung Viêm muốn chọn người đàn bà kia! Cô ta có cái gì tốt, bất luận thân thể hay tài sản, tôi kém cô ta cái gì. Vì sao. Vì sao ánh mắt Cung Viêm luôn ở trên người cô ta!"

Tôi kinh ngạc vạn phần, tiểu thư, chúng tôi không quá quen, làm sao vừa đến liền muốn làm loại động tác thân mật này!

"Vì sao? Tôi thương anh ấy như vậy, vì sao anh ấy cũng không thể yêu tôi?" Nước mắt Ân Hiên Dung tuôn rơi thành hàng, giống tốc độ của hệ thống cung cấp nước uống chảy thật liều mạng. Rất nhanh đã đem quần áo của tôi làm ướt hết. Tôi nhủ mảy, lão đại, người có thể trăm ngàn đừng đem nước mũi bôi trên người của tôi không.

"Là anh ta không có ánh mắt, là lỗi của đàn ông, cùng cô không quan hệ. Ngoan, cô trước tiên buông chị ra." Vì quần áo suy nghĩ, tôi nhanh khuyên bảo cô.

Nhưng Ân Hiên Dung cũng không có bỏ qua, tiếp tục đem nước mắt nước mũi lau lên người của tôi: "Anh nói, cả đời anh chỉ yêu người đàn bà kia. Tôi rốt cuộc có điểm nào không tốt, vì sao anh một chút cơ hội cũng không cho tôi?"

Tôi mù mịt suy nghĩ, phỏng chừng chính là do người thường xuyên hướng người khác hắt hủi này nọ.

Hoàn hảo lúc này, Vô Thị cùng Hữu Phi phát hiện được cảnh lúng túng của tôi, chạy nhanh đi tới cứu tôi.

"Hiên Dung, cô không sao chứ?" Hữu Phi quan tâm hỏi.

Nghe thấy bên người có âm thanh, Ân Hiên Dung lập tức khôi phục bộ dáng ngang ngược kiêu ngạo, dùng giọng mũi nồng đậm hô: "Tránh ra, ai cho phép các anh gọi tên tôi?"

Hoàn hảo, cứ như vậy, tôi rốt cuộc thoát ly biển khổ, không, là biển nước mũi.

Trên mặt Hữu Phi hiện lên vẻ bị thương, tôi âm thầm đau lòng, Hữu Phi à, vì cứu tỷ tỷ mà khổ người.

"Hữu cũng chỉ là quan tâm cô." Vô Thị không đành lòng nhìn đệ đệ vô tội chịu trách, giải thích nói.

"Ai muốn các anh quan tâm !" Ân Hiên Dung hít cái mũi, nói thật, bộ dáng . . . Còn rất động lòng người .

"Nhưng cái người mà cô mong muốn sẽ không quan tâm người." Vô Thị bình tĩnh nói với cô.

"Anh... đây là ý tứ gì !" Ân Hiên Dung vọt tới trước mặt Vô Thị, ngẩng đầu trừng mắt với anh.

"Ý của tôi là, không ai muốn gì là được nấy, tóm lại cô phải học cách buông tha cho." Vô Thị nghiêm túc nói cho cô.

Ân Hiên Dung nhìn anh, có chút nghi hoặc, lại có chút hiểu được, trầm ngâm một lát, cô yên lặng lướt qua Vô Thị chạy đi.

Nhìn xem quần áo bị chà đạp không ra bộ dáng gì, nhìn nhìn lại trời xanh mây trắng, tôi bất đắc dĩ thở dài một tiếng, Mã Nhĩ đảo, sao ngay cả cảnh đẹp của người cũng không chữa khỏi được tình thương nhân loại .

Trở lại phòng ở, đang chuẩn bị cởi quần áo bồn hạo hạo tắm rửa một cái, đột nhiên ban công truyền đến âm thanh của Funeral: "Đã trở lại?"

Tôi vừa sợ vừa thẹn: "Sao anh lại một mình vào phòng của tôi ?"

Hoàn hảo không cho anh thấy những gì không nên xem .

"Cô không tin tưởng tôi?" Anh cười nhẹ nhàng nhún mày.

"Không phải ý tứ kia." Tôi nhanh giải thích: "Chỉ là tôi đã là phụ nữ có chồng, tổng phải chú ý lời đồn một chút."

Funeral đi đến bên cạnh tôi, bỗng nhiên cúi đầu tới gần tôi, làm tôi sợ nhảy dựng.

Trong mắt của anh hiện ra thần sắc khó hiểu, chậm rãi nói: "Đối với điểm ấy, tôi chưa bao giờ để ở trong lòng."

"Tốt lắm, tôi dẫn cô đi ăn cơm trưa." Funeral nháy mắt khôi phục bình thường.

"Không được, tôi trước hết tắm rửa." Bằng không làm sao nuốt trôi đây?

"Được, tôi ở bên ngoài chờ người." Funeral đi tới cửa, nhớ tới cái gì, lại quay đầu đến, nhìn xem đồng hồ: "Tôi chỉ cho người 10 phút, vượt qua thời gian. . . Tôi có thể không mời tự vào."

Cửa trước vừa đóng, tôi lập tức chạy vào phòng tắm tẩy rửa, Funeral này nhưng nói được thì làm được, vẫn là dùng cùng anh đánh bừa .

"Thế nào? Hương vị được không?" Funeral hỏi.

"Ừ, ăn quá ngon !" Tôi nhìn bàn đầy mỹ thực, thiếu chút nữa cảm động khóc lên: "Nơi này lại có ăn, đến lúc đó vui đến quên cả trời đất làm sao bây giờ?"

"Vậy lưu lại là được." Funeral nhún nhún vai.

"Làm sao có thể." Tôi bật cười: "Nơi này cũng không phải nhà của tôi."

"Chỉ cần có người mình yêu bên cạnh, đều có thể thành nhà." Anh nhìn thẳng đôi mắt của tôi.

Tôi gật đầu đồng ý: "Thật sự như thế ".

"Kỳ thật, trước đây giấc mộng của tôi chính là cùng phụ nữ tôi yêu nhất ở tại đây có cuộc sống chốn bồng lai tiên cảnh, đến lúc hoàng hôn, liền vì cô đánh khúc đàn." Funeral nhìn về phía mặt biển xa xa, trên mặt mang đầy vẻ dịu dàng.

Nghe một cái đại soái ca dùng giọng điệu nhu hòa miêu tả tình cảnh lãng mạn như vậy, tôi thật bị cảm động sâu sắc

Kỳ thật, Funeral là một người ngoài lạnh trong nóng. Bình thường nói đến, người này bị thương tổn quá nhiều, dùng bề ngoài lạnh lùng đến bảo hộ mình đã thành một loại quán tính.

Như vậy, ở trên người anh đến tột cùng phát sinh cái gì ?

"Đây là mẹ tôi nói cho tôi biết. bà nói, có thể ở dưới trời chiều màu vàng thấy khuôn mặt tươi cười của người yêu, đó là hạnh phúc nhất trên đời." Funeral chuyển hướng tôi, đột nhiên hỏi nói : "Cô thích cuộc sống như thế không?"

"Nghĩ là muốn." Tôi nhếch miệng, trầm mặc một lát, rốt cục nói: "Đáng tiếc người tôi yêu kia không biết đàn dương cầm."

Nhiệm Ngạo chỉ biết gõ bàn phím, sau đó thiết kế làm người tôi đầu óc choáng váng vì đầu óc như lập trình của máy tính.

Nghe vậy, Funeral há mồm, muốn nói cái gì, cuối cùng buông tha cho tôi.

"Đúng rồi," tôi đột nhiên nhớ tới: "Lần trước anh nói mẹ anh là người nước Áo, vậy ba anh ba là người Hoa à."

Funeral trầm mặc gật đầu.

"Bọn họ làm sao quen biết? Nhất định thực lãng mạn đi. Có thể nói cho tôi biết không?" Tôi chờ mong nhìn anh.

Funeral không trả lời, anh đứng dậy: "Tôi đi lấy cho cô 1 ít nước quả."

Tôi đây mới tỉnh ngộ, xem ra anh không muốn nhắc tới ba anh, sao tôi lại truy hỏi mãnh liệt?

Thật muốn mệnh, rất không hiểu chuyện, bất quá, hoàn hảo anh không tức giận.

Đang lúc ảo não, trong túi xách có âm thanh vang lên, vừa thấy màn hình điện thoại, trái tim lập tức đập nhanh —— là Nhiễm Ngao!

Anh chủ động gọi điện thoại đến, là muốn giảng hòa sao?

Điều chỉnh một chút hô hấp, làm cho chính mình xuống dưới, tôi tiếp điện thoại: "Alô."

"Là anh." âm thanh Nhiễm ngao trong bên kia điện thoại truyền đến.

"Uh." Tôi cắn chặt môi, tim đập nhanh hơn.

Nhưng mà Nhiễm Ngao không thêm nhắc lại, chỉ là trầm mặc.

"Có chuyện gì không?" Tôi lại sốt ruột lại chờ mong, nhin không được hỏi.

Nhiễm Ngao ho nhẹ một tiếng, rốt cục mở miệng: "Thịnh Hạ gọi em giúp cô ấy mang vài món vật kỷ niệm."

"Tốt, em đã biết." Không có nghe những gì muốn nghe, tôi có chút thất vọng, nhưng vẫn là thử hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

Anh do dự một lát, trả lời: "Không có."

Tôi thất vọng, bỗng nhiên có chút buồn bực, giọng điệu cũng trở nên cứng rắn: "Tốt lắm, em cũng phải làm việc."

Nói xong, trong con tức giận liền ngắt điện thoại.

Nhiễm Ngao đáng chết, Thịnh Hạ sở dĩ nhờ người chuyển lời tới tôi là muốn cho chúng tôi cơ hội, người không tận dụng thì thế nào đây?

"Anh ấy gọi tới?" Funeral trở về, dò hỏi.

Tôi buông dao nĩa, miễn cưỡng cười cười.

"Không ăn." Anh giương mắt nhìn tôi.

Tôi lắc đầu, tức giận.

"Buổi chiều tôi mang cô đi lặn thế nào? Cô đừng nói cô không chơi đùa?" Funeral cũng buông dao nĩa, dùng khăn nhẹ nhàng lau miệng.

"Quên đi, tôi không có hứng thú." Trải qua cuộc điện thoại vừa rồi, tâm tình của tôi liền uể oải.

"Vĩnh viễn không cần cự tuyệt sự vật cô chưa thử, nói không chừng sẽ hối hận cả đời." Funeral đưa tay đặt lên bàn, yên lặng nhìn tôi: "Người không thử qua cũng sẽ giống như vậy."

Tôi cười mỉa: "Gần đây sao anh lại thích thuyết giáo như vậy?"

"Được rồi, nói thật là tôi thực nhàm chán, cô coi như theo giúp tôi, được chứ." Trong mắt của anh mỉm cười: "Hôm nay tôi tiết lộ cho cô nhiều nội dung vở kịch như vậy, chẳng lẽ cô lợi dụng xong tôi liền vỗ mông chạy lấy người sao?"

Tôi vừa nghe, nhin không được cười ra tiếng: "Tốt lắm, tốt lắm, nói nặng như vậy, tôi đi là được."

"Tính ra cô cũng không tán tâm lương tâm," Funeral vừa lòng gật đầu, sau đó đem hoa quả đưa cho tôi: "Ăn nhiều một chút, dù sao ở trước mặt tôi hình tượng của cô đã sớm bị coi là kẻ đại ham ăn."

"Có thâm như vậy sao?" Tôi lườm anh một cái, nhưng vẫn là cầm dao nĩa lên một lần nữa. Quên đi, tức chết là nhỏ, đói chết là lớn.

Buổi chiều, chúng tôi mang theo trang bị liền tới đến địa điểm lặn .

Giống như tôi nghĩ, đáng người Funeral không phải chăm sóc bình thường chỉ thấy anh mặc quần bơi, lộ ra một tảng lớn cơ bắp màu đồng, dọc theo đường đi hấp dẫn không ít ánh mắt người. Vài cô em tóc vàng còn tiến đến gần, bắt quá mỗi lần anh đều lấy tôi làm tấm bia, chìa vào người của tôi nói: "sorry, This is my girl friend."

Sau đó cô em nhìn tôi, vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó tránh ra.

Lòng tự trọng của tôi bị hao tổn nghiêm trọng, biểu tình gì chứ! Chẳng lẽ tôi không xứng với anh. . . . Quên đi, chứng thật là không xứng.

"Vừa rồi mấy người... mấy nữ kia nhìn tôi thật độc ác, anh hông tiếp thụ, còn lấy tôi làm tấm bia đỡ?" Tôi liếc anh một cái.

"Không có cảm giác." Anh mặt nhăn nhu, cười hỏi: "Cô cho rằng ai tôi cũng có thể lấy làm chồng?"

Đột nhiên nhớ tới tin tức gần đây, tôi hoài nghi hỏi: "Không phải . . . Anh thật là GAY?"

Anh đi đến trước mặt tôi , khoanh hai tay, sau đó nhanh chóng hôn lên mặt của tôi.

Tôi bị hoảng sợ rút lui từng bước, mặt đỏ lên, hỏi: "Anh. . . . Làm gì?"

Anh ung dung nói: "Nếu cô lại hoài nghi tôi là GAY, lần sau mục tiêu sẽ không chỉ là hai má đơn giản như vậy."

Nếu là bình thường, tôi tuyệt đối quay đầu chạy lấy người, nhưng nghĩ đến anh từ nhỏ lớn lên ở ngoại quốc, hôn môi thật là chuyện bình thường, mình cũng không nên chính trực như vậy, vì thế trừng mắt liếc anh một cái, tự mình mang mặt nạ xuống biển trước .

Funeral giữ chặt tôi: "Kỹ năng bơi của cô không tốt, rất nguy hiểm, đợi lát nữa đi theo bên cạnh tôi, biết không?"

Tôi đáp ứng hào hạo, nhưng vừa xuống nước, liền cùng anh bảo trì khoảng cách, cố ý trốn tránh anh.

10 phút sau, tôi rốt cục thoát khỏi anh, thế này mới tốt mà xem xét thế giới dưới nước.

Chỉ thấy trước mắt là một mảnh xanh lam trong suốt , vô số cá cảnh nhiệt đới sắc thái sặc sỡ ở bên cạnh tôi bơi qua bơi lại, còn có một tảng đá san hô lớn, đẹp mắt lạ thường, tôi như là tiến vào một cái thế giới kì ảo, lưu luyến quên phản ứng.

Đột nhiên, trên chân truyền đến một trận đau đớn, quay đầu vừa thấy, nhất thời kinh ngạc đến ngây người, nguyên lai là bắp chân của tôi bị san hô đâm thủng một lỗ, máu tươi róc rách chảy ra, ở trong nước biển xuất hiện một mảng đỏ tươi, chậm rãi mở rộng ra.

Tôi thất kinh, thân mình trầm xuống, nước biển dâng mãnh vào trong bình dưỡng khí, bị nghẹn khiến tôi chết ngất.

Hai tay tôi dùng sức đong đưa, cố gắng muốn lao ra khỏi mặt nước, nhưng mà cũng không thể duy trì được, chìm xuống phía dưới, chỉ cách mấy thước, tôi lại vĩnh viễn không thể ngoi lên mặt nước

Tôi chỉ cảm thấy phổi sắp nổ mạnh, một loại hít thở không thông sợ hãi cùng tuyệt vọng lan khắp toàn thân, làm cho tay chân tôi lạnh lẽo.

Trong lòng có cái âm thanh nói cho tôi biết, người sắp đã chết, sẽ không còn được gặp lại Thánh Duyên, sẽ không còn được gặp lại cha mẹ, sẽ không còn được gặp lại. . . Nhiễm Ngao.

Chậm rãi, thống khổ của tôi dần dần yếu bớt, tạp âm bên tôi cũng chậm chậm biến mất, tôi rốt cuộc duy trì không được, thân mình tiếp tục chìm xuống phía dưới .

Bỗng nhiên, một lực rắn chắc ôm thắt lưng của tôi, kéo tôi bơi lên trên. Tôi ghé vào trong lòng người tôi, cảm giác được trái tim của anh nhảy lên kịch liệt, đột nhiên trong lúc đó, tứ chi thả lỏng, tôi đem mình hoàn toàn phó thác cho anh, không phải bởi vì không có lựa chọn nào khác, mà là tôi có loại cảm giác, anh sẽ đem hết toàn lực cứu vớt tôi.

Quả nhiên, không đến một hồi, tôi liền được đưa lên khỏi mặt nước. Sau đó bị đặt xuống đất, bị người dùng sức ấn bụng của tôi, đem nước toàn bộ ép ra. Lúc này, không khí có thể một lần nữa tiến vào phổi của tôi, tôi tham lam hô hấp, chậm rãi khôi phục tinh thần.

Mở mắt ra, liền thấy tuần nhan của Funeral cùng với con người tràn đầy bối rối thâm thúy của anh.

Thấy tôi tỉnh lại, anh một tay ôm lấy tôi vào trong lòng, thật dài nhẹ nhàng thở ra, kích động nói: "Cô còn sống, Tịnh Nhã, cô còn sống!"

Đúng, tôi còn còn sống, tôi còn có thể trở về nhà, tôi còn có thể nhìn thấy Thánh Duyên, tôi còn có thể cùng Nhiễm Ngao bắt đầu một lần nữa.

Thần kinh căng thẳng đột nhiên buông lỏng, tôi đây mới cảm giác được tứ chi bách hại mệt mỏi tới cực điểm, trước mắt tối sầm, tôi té xỉu ở trong lòng Funeral

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Mở mắt lần nữa, phát hiện mình đã được đưa về phòng.

Từ trên giường khôi động thân mình, thấy Funeral đứng ở trên ban công đưa lưng về phía tôi nhìn ra xa.

Mặt trời chiều đỏ lên một tầng bóng màu vàng trên đường nét ngũ quan hoàn mỹ của anh, càng cảm thấy đẹp huyền ảo. Gió biển thổi tung tóc trên trán anh, làm tăng thêm vẻ trống trải của anh. Cả người anh giống như là một tòa điêu khắc, hoàn mỹ không sót mẻ.

Nhận thấy được tôi tỉnh lại, Funeral lập tức đi vào bên cạnh tôi, quan tâm hỏi: "Có khỏe không?"

"Cám ơn anh cứu tôi." Vốn định mỉm cười với anh, lại nhin không được nước nỡ.

Mấy chục giây tuyệt vọng cùng sợ hãi trong lần nước kia, tôi nghĩ cả đời tôi cũng không thể tiêu tan.

Funeral quan tâm tôi, ôm tôi vào trong lòng, nhẹ nhàng ân hận: "Là lỗi của tôi, không quan sát tốt cô."

Tôi liều mạng lắc đầu, xấu hổ tới cực điểm, đều là tôi cố tình làm vậy, không nghe theo lời của anh mới có thể gặp nạn.

"Tốt lắm, tất cả đều trôi qua." Funeral sờ sờ đầu tôi: "Tôi đi lấy đồ ăn cho cô."

Đợi cho Funeral ra khỏi phòng, tôi do dự một lát, rốt cục cầm lấy di động ẩn dấy số của Nhiễm Ngao.

Tôi khẩn cấp muốn nghe thấy âm thanh của anh, muốn nói cho anh tất cả, muốn nghe thấy lời an ủi cùng quan tâm của anh.

"Nhiễm Ngao. . ." Điện thoại chuyển được, tôi lại nhất thời không biết làm sao mở miệng, trực tiếp nói cho anh, có thể hại anh lo lắng hay không?

"Chuyện gì?" Âm thanh của Nhiễm Ngao có chút lạnh nhạt, nhưng tôi không có cảm thấy.

"Nhiễm Ngao, buổi chiều hôm nay tôi đi biển lận. . ." Tôi tính đem sự tình chậm rãi nói tới.

"Một mình em?" Anh đánh gãy lời của tôi, giọng điệu có chút quái dị.

"Không có, cùng bạn." Tôi đột nhiên cảm thấy anh có điều gì không đúng: "Vì sao hỏi như vậy?"

"Bạn? Là cái loại bạn có thể ở trước công chúng hôn môi?" Nhiễm Ngao hừ lạnh một tiếng.

Da đầu tôi bỗng nhiên run lên một trận, kinh ngạc hỏi: "Anh. . . Có ý tứ gì?"

"Người bạn kia chính là Funeral."

"Em nói cho tôi biết đi công tác, đi công tác, kỳ thật là cùng anh cùng một chỗ, chơi thật sự vui vẻ phải không?"

"Vì sao em có thể vừa ủy khuất khóc kể tôi hiểu lầm em, vừa lại dường như không có việc gì cùng anh lui tới, cứ chỉ thân mật?"

"Vệ Tĩnh Nhã, em vẫn còn nghĩ tới chúng tôi sao?"

Nhiễm Ngao cố gắng ổn định tâm tình của mình, nhưng phần nộ giấu giếm trong âm thanh lại giống sóng to hướng tôi đánh tới.

Cái loại cảm giác này giống như buổi chiều khi tôi tuyệt vọng.

"Nhiễm Ngao," tôi chậm rãi hỏi: "Anh có biết vì sao tôi muốn gọi điện thoại cho anh không?"

Anh trầm mặc.

"Buổi chiều hôm nay tôi thiếu chút nữa liền chết đuối, lúc đó, tôi rất tiếc nuối là tôi cứ nhiên không thể gặp lại anh một lần, không thể cho anh ôm tôi một cái, không thể cùng anh hoà hợp, tôi thật sự rất không cam tâm." Tôi ngược mặt lên, cố gắng để nước mắt chảy vào trong hốc mắt, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi. Tâm như là bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, đau đến tôi không thở nổi, tôi chậm rãi nói: "Tôi gọi điện thoại tới, chính là muốn nghe âm thanh của người, chính là muốn nghe anh nói, Tĩnh Nhã, đừng sợ. Chính là muốn. . . . Tin tưởng tôi còn sống. Nhưng hiện tại. . . "

"Tĩnh Nhã!"

"Nhiễm Ngao," môi của tôi run run, nhưng vẫn nói ra miệng: "Có lẽ chúng ta không bao giờ có thể trở lại như trước nữa, chúng ta. . . . Ly hôn đi."

Nói xong, tôi đem điện thoại tắt, bên kia truyền đến tiếng nói lo lắng của Nhiễm Ngao, nhưng tất cả cũng không còn quan trọng nữa.

Tôi đứng ở ban công, vươn tay chậm rãi buông ra, di động rơi vào trong nước biển, bọt nước bắn tung tóe, đánh vỡ mặt biển bình tĩnh.

Nhìn di động chậm rãi chìm vào nước biển, lòng tôi cũng đi theo trầm xuống, cái tay ở giữa không trung vẫn không có rời đi, khiến cho tôi thống khổ.

Tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất, ô ô khóc rống lên.

Nhiễm Ngao.

Nhiễm Ngao.

Nhiễm Ngao. . . .

Một người từ phía sau ôm chặt lấy tôi, dùng miệng hôn gáy của tôi, ở tôi bên tôi nhẹ nhàng nói: "Đừng khóc, còn có tôi, tôi vẫn đều ở đây."

"Funeral." Tôi ôm lại anh, đem mặt thật sâu ép trong ngực anh, như là tìm được một nơi ẩn mình, tránh ở trong đó thoải mái mà khóc. Đem tất cả thương tâm, tất cả mê mang, tất cả bất an đều khóc ra.

Funeral không thêm nhắc lại, chỉ là chặt chẽ ôm tôi. Gió biển cùng với nước nở của tôi, lúc này lắng lặng quanh quẩn trong phòng.

Không biết qua bao lâu, nước mắt đã chảy khô, tâm cũng đau đến chết lặng. Tôi dần dần tỉnh táo lại, đứng lên, hướng Funeral nói lời cảm tạ: "Cám ơn anh vẫn ở cùng tôi."

Anh giúp tôi sửa sang lại sợi tóc hỗn độn, nhẹ nhàng nói: "Chỉ cần em cần tôi, tôi sẽ ở bên cạnh em."

Tôi cảm kích gật đầu.

"Đương nhiên em nhất định phải báo đáp tôi." Anh hướng tôi nháy mắt mấy cái.

"Tôi có thể làm cái gì?" Tôi hỏi.

"Hiện tại tôi cần em giúp tôi đem bản đồ ăn này giải quyết đi." Anh kéo tôi đến ghế ngồi xuống, đưa cho tôi một mâm đồ ăn phong phú, cũng khoát tay chỉ: "Không thể nói không đói bụng."

Vốn tôi không có thêm ăn gì, nhưng không muốn phụ ý tốt của anh nữa, liền miễn cưỡng ăn.

Đến lúc này mới phát hiện, trong phòng có cái đàn dương cầm ——— nguyên lai đây không phải phòng của tôi.

"Đây là phòng của tôi." Funeral giải thích: "Lúc ấy rất bối rối, liền trực tiếp đem em đưa đến nơi này."

"anh thật sự rất yêu đàn dương cầm." Tôi nói: "Bất luận ở đâu đều phải mang theo nó, giống như là sinh mệnh thứ hai của anh."

Funeral đi đến trước đàn dương cầm, mở nắp ra, hai tay nhanh chóng lướt trên phím đàn tuyệt đẹp, một âm thanh dễ nghe vang lên.

Anh cúi đầu, thật sâu nhìn đàn dương cầm "Sau khi mẹ tôi qua đời, nó trở thành thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh tôi. Mỗi khi tôi đánh đàn thì liền không cảm giác được cô độc, thật giống như mẹ bên cạnh tôi.

"Bác gái qua đời khi nào?" Tôi hỏi.

"Năm ấy tôi 12 tuổi" Mỗi lần nhắc tới mẹ anh, trong mắt Funeral luôn chứa bi thương.

Tôi xúc động, nguyên lai anh nhỏ như vậy đã mất đi mẫu thân.

Funeral ngồi ở trước đàn dương cầm, chậm rãi đánh đàn, một làn điệu hoà nhã thư thả vang lên, hợp lại sóng biển, tiếng kêu của chim hải âu, uyển chuyển vô cùng.

Tôi thật say đắm chìm vào trong đó, lấy tay chống cằm, chuyên chú lắng nghe, không khỏi mỉm cười.

Bỗng nhiên, tiếng đàn ngừng lại.

"Làm sao vậy?" Tôi có chút kỳ quái.

Funeral lắng lặng nhìn tôi, trong mắt tinh quang chói lọi: "Mẹ nói rất đúng, có thể ở dưới ánh chiều tà thấy khuôn mặt tươi cười của người yêu, chứng thật là chuyện hạnh phúc nhất trên đời."

Tôi ngu ngơ một hồi, giặt mình tỉnh ngộ, người yêu kia, là chỉ —— tôi sao? !

Funeral đã đi tới, quỳ gối bên cạnh tôi, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của tôi, dịu dàng hỏi: "Tôi muốn cả đời đều thấy khuôn mặt tươi cười này, có thể chứ?"

Tôi phục hồi tinh thần lại, cứng ngắc giặt nhẹ khoe miệng: "Funeral, giữa chúng ta giống như có hiểu lầm . . . Tôi nghĩ. . . Tôi đã nghĩ chúng ta là bạn."

"Tôi biết, em chỉ là xem tôi như bạn bè, cho nên mới cùng tôi ăn cơm, cùng tôi du ngoạn. Tôi cũng không dám nói rõ, tôi sợ chúng ta ngay cả làm bạn cũng không được." Funeral cầm tay của tôi, hôn thật sâu: "Nhưng hiện tại, tôi nghĩ tôi có tư cách theo đuổi em."

"Funeral!" Tôi bối rối định rút tay ra, nhưng không có thành công: "Tôi có con, tôi có chồng, tôi không thể. . ."

"Em không phải đã quyết định rời xa anh ta?" Funeral cắt đứt lời của tôi: "Như vậy liền cho tôi một cơ hội."

Tôi che miệng, như trước không thể tin được đây là sự thật. Nguyên lai nghĩ đến sau khi biết chân tướng, Funeral hẳn là sẽ không có ý tưởng với tôi nữa, nhưng hiện tại.

Gặp bộ dáng thất kinh của tôi, Funeral buông tay, thở dài: "Thực xin lỗi, tôi không nên bức em. Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện lắm, em nhất định bị sợ hãi."

Tôi cười khỏ, sau đó đứng dậy: "Tôi về phòng trước."

"Tôi đưa em!" Anh đi theo phía sau tôi.

"Không cần!" Tôi vội vàng ngăn cản anh: "Tôi cần một mình yên tĩnh."

Anh im lặng, tôi xoay người rời đi.

"Tĩnh Nhã." Anh bỗng nhiên gọi tôi lại, tôi quay đầu, thấy trên mặt anh có loại cố chấp kiên quyết: "Tôi vẫn sẽ chờ em."

Tôi như là bị sốt, hoảng hốt chạy bừa về phòng, đứng ở ban công, hít gió biển thật sâu, cố gắng làm cho đầu óc hỗn loạn của mình thanh tĩnh, nhưng lại phí công vô ích.

Như vậy cũng tốt, như vậy cũng không cần suy nghĩ nữa.

Tránh được bao lâu đây

Mặt trời lặn ở phương xa, chỗ đó là bầu trời bao la cùng nước biển nhuộm đỏ. Tôi cứ như vậy nhìn nó một tác rơi vào trong biển. Mà sáng mai, nó sẽ chứng kiến tình cảnh tôi, lại như thế nào đây?

Mà bất luận như thế nào, ngày mai cứ tiến lên phía trước

Sáng sớm hôm sau, d0oàn làm phim quay cảnh nam, nữ chính câu cá. Bởi vì tôi cùng với Vô Thị, Hữu Phi rất quen thuộc, tôi cũng hưởng thụ đặc quyền đi theo bọn họ lên du thuyền rời bến.

Như tôi nghĩ, Funeral đã ở trên du thuyền.

Anh đứng ở trên boong, dựa vào lan can, lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi đi tới, đứng ở bên cạnh anh, nhìn sóng biển cuộn cuộn, chậm rãi nói: "Funeral, chúng ta là không có khả năng cùng một chỗ."

"Vì sao?" Funeral cũng không có kích động, chỉ là bình tĩnh hỏi.

"Tôi không biết." Đôi mắt của tôi không có rời đi bọt sóng: "Đối với chuyện này là nói không được lý do, giống như là yêu một người cũng không có lý do."

"Em vẫn thương anh ta, đúng không?"

Tôi gật gật đầu, yêu nhiều lắm, buổi chiều hôm đó có thể trôi đi không?

"Em sẽ ly hôn với anh ta?" Funeral xoay qua thân thể của tôi, bức bách tôi nhìn anh.

"Tôi không biết." Tôi che mặt lại: "Funeral, mặc kệ tôi cùng Nhiễm Ngạo là hợp hay phân, tôi và anh chung quy là không thể cùng một chỗ."

"Không có nguyên nhân?" Anh thăm đạm cười.

Tôi cắn chặt môi: "Bởi vì Nhiễm Ngạo xuất hiện, cho nên tôi rốt cuộc không thể yêu người khác."

Funeral trầm mặc thật lâu sau đó, ngẩng đầu nhìn bầu trời, khẩu khí than thở: "Mấy năm nay tôi vẫn cô đơn, hiện tại rốt cục gặp gỡ em, tôi không muốn

buông tha. Tịnh Nhã, tôi vẫn sẽ chờ em."

Tôi nhắm hai mắt lại, những lời này vô luận nghe qua bao nhiêu lần, trong lòng vẫn đau như trước.

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến một tiếng kêu: "Cứu mạng, cứu cứu con tôi ! Van cầu các người cứu cứu con tôi !"

Nhìn kỹ, nguyên lai trên du thuyền cách chúng tôi không xa, một tiểu nam hài bất hạnh rơi xuống nước, mẹ anh lớn tiếng kêu cứu.

Nhân viên thuyền bên kia buông thuyền cứu nạn, chuẩn bị nghĩ cách cứu hài tử kia.

Đang lúc này, chung quanh thuyền đến từng đợt tiếng kinh hô: "Cá mập! Là cá mập!"

Tập trung nhìn vào, quả nhiên, một con cá mập bơi về phía tiểu nam hài, vây lưng màu đen kia hiện trên mặt nước, làm cho trong lòng người tôi run sợ.

Người chung quanh đều sợ ngây người, hoàn toàn không biết nên làm sao cho phải, toàn bộ mặt viền chỉ nghe thấy giọng phụ nữ kêu thê lương tuyệt vọng, cùng tiếng khóc thảm thiết của tiểu nam hài.

Lúc này, tôi chỉ cảm thấy người bên cạnh nhoáng lên một cái, bùm một tiếng, Funeral nhảy vào trong biển, nhanh chóng bơi về phía tiểu nam hài.

Trái tim đột nhiên đập mạnh, tôi hoảng sợ nhìn Funeral bơi tới bên người tiểu nam hài.

Lúc này, con cá mập kia bắt đầu quay chung quanh bọn họ, lộ ra vây đen trên mặt nước, tràn ngập sát khí.

Tim như muốn nhảy ra ngoài, tôi cắn chặt tay, nháy mắt, một mùi máu tươi tràn ngập trong miệng, làm tôi kinh hoàng.

Đột nhiên, cá mập ngừng xoay quanh, lập tức phóng về phía bọn họ, toàn bộ mọi người hét ầm lên.

Funeral cũng thấy điểm ấy, lập tức đem tiểu nam hài bảo hộ trong ngực, đưa lưng về phía cá mập.

Gặp tình trạng này, toàn thân tôi không một giọt máu, từ chỗ sâu ở trong đáy lòng truyền đến một trận lạnh lẽo thấu xương, tôi nhịn không được run run, không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ phát sinh cái gì.

Funeral, người không thể có việc, anh không thể có việc!

May mắn, con cá mập kia cũng không có ý đồ muốn công kích, chỉ là vừa đụng vào thân thể Funeral liền tản ra.

Funeral lập tức ôm tiểu nam hài bơi tới thuyền cứu nạn đón bọn họ.

Nhìn thấy bọn họ an toàn lên thuyền, lòng tôi rốt cuộc thả lỏng, thể này mới nhận thấy được hai chân vô lực, lập tức tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Lúc này, Funeral về tới du thuyền, rời đi mọi người vây quanh bên người, lập tức đi về phía tôi.

Anh khoác khăn bông, tóc nhỏ từng giọt từng giọt nước, dưới ánh mặt trời xinh đẹp dị thường, giống như là thiên thần trong thần thoại Hy Lạp, tràn ngập sức mạnh.

Anh đi đến bên cạnh tôi, đem tôi kéo lên, "Tôi không sao." Anh nói.

Tôi vui mừng, không ngừng gật đầu.

Anh thay tôi lau đi nước mắt: "Em biết không? Vừa rồi con cá mập kia, muốn đem tôi trở về làm ông xã nó. Nhưng tôi nói cho nó, ở trên thuyền có phụ nữ tôi yêu, tôi đã đáp ứng phải đợi cô ấy, không thể nuốt lời, nó thế này mới bỏ qua."

Nghe vậy, tôi nhịn không được cười ra tiếng.

Anh tựa hồ nhẹ nhàng thở ra: "Tốt lắm, rốt cục nở nụ cười. Vừa rồi sắc mặt của em quả thực còn khủng bố hơn cá mập."

Tôi dờ khóc dờ cười: "Anh thiếu chút nữa đã chết có biết hay không!"

"Biết." Anh mỉm cười nhìn tôi: "Tôi còn biết phụ nữ tôi yêu sẽ vì tôi thương tâm"

Tôi rừ mắt xuống, không lời nào để nói.

"Vì sao khi tôi hướng em biểu đạt tình yêu em đều là một bộ dáng áy náy?" Anh cố ý nhíu mày: "Yêu hay không yêu là từ tôi quyết định, em không cần có trách nhiệm"

Là như thế này sao? Nhưng tôi cũng không thể gật, không thể hồi báo tình yêu người khác đưa cho, chung quy là một loại gánh nặng, giống như là Lâm Dã, tôi phụ anh rất nhiều.

Lúc này, Vô Thị cùng Hữu Phi tiến lên quan tâm hỏi, tôi lẳng lặng đi đến một bên.

Đợi cho thuyền cập bờ, liền lẳng lẽ rời thuyền, đi chung quanh giải sầu.

Đảo Mã Nhĩ chứng thật là địa phương tốt, tựa như Mạch Đầu Sở nhắc tới: "Bóng dừa mát rượi, nước xanh trong vắt, trời xanh mây trắng". Phóng tầm mắt nhìn lại, nước biển có nhiều loại màu sắc bất đồng, xanh ngắt, xanh biếc, thâm lam, một tầng một tầng chuyển tiếp, khiến cho người tôi cảm thấy một loại biến đổi nhiều vẻ, có thể làm cho người quên mất ồn ào náo động ở thế gian trần tục.

Chân trần đi trên bãi cát trắng, mềm mại, đặc biệt thích ý. Nhìn kỹ, trên bờ cát còn có rất nhiều ốc mượn hồn, tuyệt không làm người phải sợ hãi, nghênh ngang đi tới đi lui.

Lúc này, bên cạnh thuyền đến một âm thanh cười vui, ngẩng đầu vừa thấy, nguyên lai là một đôi tình nhân không coi ai ra gì đang chơi đùa, hôn môi, giống như trên trời dưới đất họ là người vui vẻ nhất bởi vì có được lẫn nhau.

Mà tôi cùng Nhiễm Ngao, cũng có thời khắc xinh đẹp như vậy. Một ngày không gặp, như cách tòim thu.

Mà hiện tại.

Tất cả đều thay đổi.

Tôi ngồi xuống, mê mang nhìn về phía biển rộng, mãi cho đến khi tia sáng cuối cùng ở chân trời đã tắt, mãi cho đến màn đêm buông xuống, mới phục hồi tinh thần lại, xoa xoa đôi chân ê ẩm tê dại, đứng dậy trở lại phòng.

Tắm rửa xong, tôi đi ra lan can, dùng khăn lau tóc ướt át. Trong lúc vô ý ngẩng đầu, phát hiện trời đầy sao, sáng loá.

"Rất đẹp phải không?" Bỗng nhiên truyền đến âm thanh của Funeral .

Quay đầu, phát hiện anh ngồi ở lan can giữa phòng của mình.

"Buổi chiều em đi nơi nào ?" Anh hỏi: "Tôi tìm em khắp nơi."

"Đi giải sầu, tìm tôi làm gì?"

"Không có việc gì sẽ không có thể tìm em sao?" Anh hướng tôi giờ lên ly rượu: "Lại đây uống sâm banh."

Không phải nói trên đảo không thể bán rượu sao? Bất quá người này ngay cả đàn dương cầm đều có thể mang đến, chút rượu cũng không tính là gì.

"Quên đi, ngày mai đi!" Tôi xin lỗi cười cười.

"Tôi qua đó." Không đến 1 phút, anh liền cầm theo rượu ướp lạnh đi vào trong phòng tôi, tôi lúc lắc đầu, thật sự là cưỡng chế.

Tiếp nhận ly sâm banh anh đưa cho tôi, chỉ thấy trong cái ly dài nhỏ trong suốt đựng chất lỏng màu vàng, bọt khí giống ngọc trai không ngừng dâng lên, uống một ngụm, chỉ cảm thấy vị phong phú nhu nhuận, làm cho người tôi muốn ngừng mà không được.

Chúng tôi cứ như vậy nằm ở trên ghế, nhìn trời không, nâng chén cùng uống.

"Thế nào, được không?" Funeral hỏi.

"Uống ngon!" Tôi khẩn cấp rót một ly nữa.

"Loại bóng đêm này là thích hợp dùng để uống sâm banh nhất." Funeral đem cái chén giờ lên chớp mũi, chậm rãi nói: "Say, liền có thể sống qua một đêm này."

"Đại anh hùng, hôm nay sau khi anh nhảy xuống nước không có hối hận sao?" Tôi tò mò: "Đây chính là có cá mập mồm to, chẳng lẽ anh thật sự không sợ?"

Funeral mặt nhăn mày nhíu: "Kỳ thật lúc ấy tôi không nghĩ nhiều như vậy. Chỉ là. . . Chỉ là nghe thấy người mẹ kia hô cứu cứu con tôi, liền không tự chủ được nhảy xuống."

Tôi xúc động: "Anh không phải nhớ tới mẹ anh chứ?"

Funeral yên lặng gật đầu: "Em thấy người đàn bà kia, cô ấy rõ ràng không biết bơi lội, lại liều mạng muốn tránh thoát những người giữ chặt người mình, muốn đi cứu con. Có phải mẹ em vì đại như vậy hay không?"

"Cũng không phải toàn bộ, nhưng đại bộ phận đều sẽ làm như vậy." Tôi trả lời.

Vậy còn em?" Anh chuyển hướng tôi, hỏi: "Em sẽ vì Thánh Duyên phấn đấu quên mình sao?"

Tôi khẳng định gặt đầu: "Đúng."

"Tôi tin tưởng." Anh nhìn tôi: "Mẹ tôi cũng sẽ."

"Funeral," tôi đặt ly rượu xuống: "Có thể nói cho tôi biết về chuyện cha mẹ anh không? Có lẽ nói ra sẽ dễ chịu."

Funeral rũ mắt xuống, trầm mặc thật lâu sau, khi tôi nghĩ đến anh đã cự tuyệt thì rốt cục mở miệng: "Tôi chưa từng gặp qua cha tôi, trước khi tôi được sinh ra anh liền từ bỏ chúng tôi."

Tôi ngây người, khó trách anh chưa bao giờ nhắc tới phụ thân của anh, nguyên lai chân tướng như vậy.

"Ông là một họa sĩ, đi vào thành phố Vienna vẽ cảnh vật. Mẹ thông qua người bạn quen biết ông, sau đó liền đã yêu ông, cùng ông sống chung. Nửa năm sau, mẹ tôi ở trong bệnh viện kiểm tra đã có tôi, hưng phấn mà về nhà, chuẩn bị nói cho anh tin tức này. Đẩy cửa ra, đã thấy đến anh cùng hành lý tất cả đều không cánh mà bay, chỉ để lại một tờ giấy. Ông xin lỗi, ở cùng một chỗ với bà vì để quên phụ nữ khác, anh vĩnh viễn không thể yêu bà. Dùng một phong thư ông đã rũ bỏ mọi trách nhiệm, đi tìm tự do cho riêng mình."

Funeral cũng không phải dùng giọng điệu thù hận để kể rõ tất cả, mà là một loại chán ghét, thù hận một người nhất định phải có tình cảm rất sâu đậm, mà chúng tôi có thể đối với một người lạ cảm thấy chán ghét.

"Mẹ cố ý sinh hạ tôi. Bởi vậy, vì thờ phụng Thiên Chúa Giáo mà bị cha mẹ đuổi ra khỏi nhà, lại còn bị cưỡng chế nghỉ việc, chỉ có thể tựa vào đánh đàn dương cầm ở quán cà phê để sống qua ngày. Chúng tôi thật sự kham khổ, nhưng rất vui vẻ, cô thường thường nói cho tôi biết, mỗi sự kiện đều là đau khổ ngọt ngào trộn lẫn, phụ thân mặc dù làm cô khổ, nhưng tôi cũng làm cô ngọt ngào. Tôi biết, cô luôn luôn chờ anh. Mỗi ngày, bọn tôi sẽ đứng ở cửa sổ nhìn về phía đám người, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, gió thổi bay bay áo lụa mỏng của cô, phiêu phiêu dương dương tự đắc, trở thành phong cảnh xinh đẹp nhất trong trí nhớ của tôi."

"Ngày tôi sinh nhật mười hai tuổi, mẹ đáp ứng nên vì tôi chúc mừng, để cho tôi ở nhà chờ. Tôi còn nhớ rõ đó là một ngày trời mưa mùa đông, thời tiết thực lạnh, tôi càng không ngừng xoa xoa hai tay, chờ đợi bóng dáng mẹ. Nhưng cuối cùng... Tôi lại chỉ chờ đến cảnh sát, anh nói cho tôi biết mẹ tôi bị tai nạn xe cộ. Tôi lập tức chạy đến bệnh viện, vừa vặn thấy... Thấy thuốc đem vải trắng đắp trên mặt mẹ tôi, tôi thậm chí không thể nhìn thấy mặt cô lần cuối."

Funeral che mặt lại, trong thanh âm có thật nhiều tự trách: "Tôi thường thường suy nghĩ, nếu bà lựa chọn bỏ tôi, liền có thể tiếp tục làm một người giáo sư tôn kính, sau đó quen biết một đàn ông yêu bà, bà sẽ có cuộc sống hạnh phúc. Là do tôi xuất hiện, làm bà mất đi người thân, vui vẻ, thậm chí là... sinh mệnh. Là tôi hại bà."

Nhìn trên mặt anh không che dấu yếu ớt cùng bất lực chút nào, tôi đã sớm rơi lệ đầy mắt, nguyên lai những năm gần đây, anh một mình thừa nhận chua xót cùng cô đơn, trước mắt tôi giống như thấy một tiểu nam hài chậm rãi đi về phía giường bệnh, chậm rãi xóc lên tấm vải trắng phủ trên mặt mẫu thân, lặng lẽ chờ đợi cô lại mở mắt ra.

Nhưng, mẹ sẽ không trở về.

Cho nên anh mới có thể e ngại bệnh viện như vậy, thà rằng bệnh chết cũng không nguyện đi chỗ đó, bởi vì nơi đó làm anh nhớ lại chuyện đau lòng.

"Funeral, không cần tự trách, không phải lỗi của anh!" Tôi đi ra phía trước, đưa anh ôm vào trong ngực, lấy tay nhẹ nhàng vỗ đầu của anh: "với người mẹ mà nói, vô luận trả giá bao nhiêu, cũng vui vẻ chịu đựng. Anh như là một trẻ nhỏ bị thương, lặng lẽ nằm ở trong lòng tôi, xoa dịu vết thương trong lòng anh."

Hiện tại, tôi là chỗ dựa của anh.

"Khi đó, tôi liền thề, tôi sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi phụ nữ tôi yêu, cho cô ấy tất cả hạnh phúc trên đời. Funeral ngẩng đầu lên, ánh mắt rực rỡ: "Tôi tìm kiếm đã lâu, rốt cục gặp gỡ em, tôi không thể buông tay."

Tiếp theo, anh hôn tôi, bờ môi của anh thật mềm mại, có chứa mùi thơm ngào ngạt cùng đậm đà của sâm banh, chỉ là nhẹ chạm như vậy, lại nháy mắt thỏa mãn toàn bộ cảm xúc của tôi.

Funeral nhẹ vỗ về mặt của tôi, dùng một loại ánh mắt có thể làm cho bất kỳ phụ nữ nào mê muội nhìn tôi: "Phu nhân Bardo bạn gái của Pháp Vương Louie mười lăm nói 'Sâm banh là loại rượu duy nhất khiến cho phụ nữ uống xong trở nên xinh đẹp', tôi tin, đêm nay người, đẹp đến khiến cho tôi điên cuồng."

Có lẽ là ánh trăng đêm nay, có lẽ là tôi đã uống rượu, có lẽ là đối tượng yêu của Funeral, tôi cũng không có phản kháng.

Đầu bắt đầu choáng váng, trời đất chậm rãi xoay tròn, gió biển ẩm áp vây quanh, từng trận sóng biển có nhịp quay cuồng, tôi như là rơi vào một giấc mộng, tất cả đều là thoải mái thích ý như vậy.

Tôi tùy ý Funeral đem tôi đặt lên ghế, dùng một loại chân thành hết sức hôn khắp cơ thể tôi, tùy ý anh dùng âm điệu động lòng người tâm tình bên tôi tôi...

Tôi mê say.

Trên chiếc gáy trần trụi truyền đến cảm giác tê dại, hai tay của anh chạy ở trên người của tôi, dịu dàng chạm đến, thăm dò, tôi không tự chủ được giãn mở thân mình, tầm mắt nhắm ngay bầu trời đêm.

Những ngôi sao loé lên không dứt, được khảm ở trong màn đêm tĩnh mịch, so với kim cương Tiffany càng đoạt hồn người hơn.

Mỗi ngôi sao đều có chuyện xưa của mình.

Trong đầu đột nhiên vang lên những lời này, rất quen thuộc, là ai nói qua?

Tôi cố gắng suy tư, trí nhớ dần dần rõ ràng, giống như lại nhớ tới nơi đó.

Trắng sáng nhô lên cao, trong suốt như nước, mặt trăng chiếu rọi xuống, dung mạo Nhiễm Ngạo thanh tú cùng thái độ hiển lộ mỏng lung, trong mắt của anh một mảnh thâm tình, nhẹ nhàng nói: "Mỗi ngôi sao đều có chuyện xưa của mình, nếu người gạt đầu, chúng tôi cũng sẽ có chuyện xưa thuộc về mình."

Nhiễm Ngạo.

Tôi tỉnh táo lại.

Tôi đang làm gì!

Tôi cứ nhiên muốn lợi dụng Funeral đến quên Nhiễm Ngạo!?

Đáng sợ, tôi bị ý đồ của mình làm tỉnh lại, dùng sức đẩy Funeral ra, đồng thời đem ly rượu trên bàn hát xuống đất, "Bàng" một tiếng, đánh nát bầu trời đêm yên tĩnh.

"Làm sao vậy?" tỉnh dục trong mắt Funeral chưa trôi đi, hai tay của anh đặt ở thắt lưng của tôi, tôi không thể rời đi ghé dựa.

"Funeral, thực xin lỗi, chúng tôi không thể làm như vậy." Tôi gục đầu xuống, cầm chấn che lại thật chặt.

Funeral nâng mặt của tôi lên, thâm tình nói: "Không phải mới vừa rồi tốt lắm sao? Không cần sợ hãi, tôi sẽ nhẹ nhàng, sẽ không xúc phạm tới em."

"Không phải như vậy!" Tôi không chịu lắc đầu: "Funeral, nếu làm như vậy, tôi chính là lợi dụng anh để tổn thương Nhiễm Ngạo!"

Funeral sùng sốt: "Tôi không tin."

"Là thật, Funeral." Tôi chặt chẽ nhìn mắt của anh: "Vừa rồi, trong lòng tôi suy nghĩ nhớ nhưng tất cả đều là Nhiễm Ngạo."

Ánh mắt Funeral chợt co rút lại, như là bị tên đâm trúng, trên mặt thoáng hiện thần sắc thống khổ. Tôi áy náy cúi đầu, là sự tùy hứng cùng ích kỷ của tôi, khiến cho anh lại bị thương lần nữa.

Tôi ngăn anh, đứng dậy: "Funeral, tôi thật sự không bao giờ có thể yêu người nào nữa. Sáng mai tôi sẽ rời đi nơi này, chúng tôi . . Chúng ta vẫn là không nên gặp lại."

Nói xong, tôi xoay người rời đi, đầu vẫn choáng váng, nhưng bước chân cũng rất ổn định. Bởi vì tôi rõ ràng, tôi rời đi, là chính xác.

Bỗng nhiên, Funeral từ phía sau giữ chặt tôi, đem tôi chặt chẽ để ở trên tường, anh dựa rất gần vào tôi, thậm chí có thể trực tiếp cảm nhận được hô hấp của anh.

"Funeral, anh say, mau thả tôi ra!" Tôi tựa đầu chuyển hướng một bên, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác khủng hoảng khó nói lên lời.

"Tôi không dám thả em rời đi, vừa buông tay, em sẽ biến mất không tung tích." Anh đem mặt cuối xuống đầu tôi, thật sâu ngửi: "Tĩnh Nhã, tôi muốn em."

"Không cần! Funeral, anh thanh tỉnh một chút!" Tiếng gào cũng không thể ngăn cản anh, hai tay của tôi bị gắt gao giam cầm, áo tắm dài của tôi bị cuồng bạo, ngực một trận lạnh lẽo.

Thân hình cao lớn của anh gắt gao đè tôi, làm tôi không thể động đậy. Môi anh nóng rực di chuyển tới ngực tôi, như là bàn ủi, làm nóng da thịt của tôi, trải qua mỗi chỗ, đều lưu lại dấu vết.

Anh tách hai chân của tôi ra, đưa tay xâm nhập vạt áo tắm dài, vuốt ve chỗ mẫn cảm của tôi. Trong mắt của anh một mảnh mù mịt, sớm đã mất đi thanh tỉnh, tôi sợ hãi run run lên.

Không thể, tôi không thể để cho sự tình phát sinh.

Tôi ngừng phản kháng, tùy ý anh bài bố. Nhìn thấy phản ứng của tôi, Funeral cũng chậm chậm thả lỏng thân mình, thả lỏng giam cầm đối với tôi. Tôi nắm thời cơ, dùng hết toàn lực thoát khỏi anh.

Funeral lao đảo lui ra sau, tôi nhanh chạy trốn, còn chưa đi ra hai bước, liền bị anh từ sau đung ngã.

Anh dùng thân mình đè nặng tôi, hô hấp hỗn loạn thờ ở mép tóc của tôi, anh ở tôi bên tôi dùng tiếng nói khàn khàn nói: "Đừng chạy, cầu em lưu lại."

Lần này, tôi bị khống chế chặt chẽ, rốt cuộc không thể gãy. Anh đem áo tắm dài của tôi kéo tới thắt lưng, lộ ra một tảng lưng trần trụi lớn, tóc dài ẩm ướt kề sát trên da thịt ở lưng, khó chịu nói không nên lời. Anh nhẹ nhàng lưu luyến trên lưng của tôi, mút vào , liếm lau, giống nhau quyết ý muốn ở trên người của tôi lưu lại ký hiệu thuộc về anh. Mà trong lúc đó ở hai chân tôi, phản kích của anh gắt gao đè ở tôi, hết sức căng thẳng.

Tôi tuyệt vọng, nếu sự tình thật sự phát sinh, này sẽ mang đến càng nhiều thống khổ.

Tôi giương mắt, thấy cách đó không xa, ly rượu bê thành mảnh nhỏ, rơi là tả, mảnh nhỏ bén nhọn ở dưới ánh trắng phát ra ánh sáng loang loáng quỷ mị.

Tôi không có nghĩ nhiều, nhanh chóng lấy một mảnh nhỏ, dùng sức cắt cổ tay trái.

Một trận đau nhức đánh tới, máu tươi chảy ra ồ ồ, nhỏ giọt trên mặt đất, tụ tập thành một vũng máu.

"Tĩnh Nhã!" Funeral lập tức đoạt lấy mảnh nhỏ trong tay tôi, hoảng sợ mà đau lòng kêu to: "Vì sao muốn làm chuyện ngu xuẩn!"

Tôi cũng không muốn! Vốn thầm nghĩ chỉ chảy ra một ít máu, ai biết vận khí tốt như vậy cứ nhiên cắt đến động mạch, đau quá!

"Tôi đưa người đi bệnh viện!" Funeral ôm lấy tôi.

Có lẽ là mất máu quá nhiều, trước mắt của tôi bắt đầu xuất hiện ảo ảnh, tôi cứ nhiên thấy Nhiễm Ngao.

Nguyên lai tôi là tưởng niệm anh như vậy.

Chỉ thấy ảo ảnh kia vọt vào cửa, thấy tình huống trong phòng, trong mắt lóe lửa giận khiến cho lòng người lạnh, anh đoạt lấy tôi trên tay Funeral.

Ảo ảnh chân thật như thế, tôi cảm giác được độ ấm khi anh ôm ấp, người thấy được hương vị quen thuộc, nghe thấy anh nhẹ nhàng nói: "Tĩnh Nhã, đừng sợ, anh ở trong này."

Tôi mở to hai mắt, vỗ về mặt của anh, trên tay truyền đến cảm giác chân thật .

Là Nhiễm Ngao, là anh thật !

Máu vẫn không ngừng chảy, vết thương cũng càng thêm đau đớn, trán của tôi thấm ra từng trận mồ hôi lạnh, trước mắt dần dần biến thành màu đen, tôi mê man đi.

Mở mắt ra, cảm giác đã là sáng sớm, gió biển thổi rèm cửa màu trắng tung bay, tia nắng mỏng lung chiếu vào phòng, một phòng nắng sáng.

Nguyên lai, là một giấc mộng.

Tôi nhức đầu, thật là, quá chân thực rồi, bây giờ ở cổ tay vẫn còn cảm giác được đau âm ỉ.

Cổ tay? Tôi nhìn kỹ, cổ tay phải được quấn một lớp băng gạc dày.

Tôi chấn động, không phải là mộng, thật sự đã phát sinh!

"Tĩnh?" Nhiễm Ngao cầm một chén cháo đi vào bên cạnh tôi, đem gói đầu nhấc lên, để cho tôi dựa vào.

Nhìn Nhiễm Ngao bận trước bận sau, tôi đột nhiên có một loại cảm giác đã trải qua rất lâu rồi, rõ ràng chỉ mới rời đi vài ngày, gặp lại, lại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Đây là cháo bổ máu anh vừa mới nấu, mau ăn khi còn nóng." Nhiễm Ngao ngồi ở bên cạnh tôi giúp tôi ăn.

"Tại sao muốn chăm sóc tôi?" Chợt nhớ tới âm thanh lạnh lùng ngày đó trong điện thoại của anh, tôi bực mình nói: "Tôi làm nhiều chuyện phản bội anh như vậy, anh nên đem vết thương của tôi làm nặng thêm, dù sao tôi chết cũng chưa hết tội."

Nghe vậy, Nhiễm Ngao một tay ôm lấy tôi, làm tôi không thờ nổi, hung hăng nói: "Về sau không cho phép làm loại chuyện ngốc như vậy, nghe thấy không!"

Thanh âm vẫn còn nổi khiếp sợ .

Tôi bỗng nhiên hối hận vì đã nói nặng lời như vậy..., nguyên lai anh đang lo cho tôi.

Nhiễm Ngao hôn tóc của tôi, dần dần bình tĩnh trở lại: "Thực xin lỗi, anh không biết ngày đó em gặp phải nguy hiểm, còn nói nhiều lời hồ đồ trong điện thoại như vậy. Thực xin lỗi."

Tôi nhẹ nhàng đẩy anh ra, nói ra một nghi vấn phức tạp: "Vì sao anh biết tình huống nơi này?"

"Có người gửi ảnh chụp cho tôi."

"Ảnh chụp gì?"

Nhiệm Ngao đưa cho tôi một chồng ảnh chụp, tất cả đều là ảnh chụp tôi cùng Funeral ở chung một chỗ, trong đó dễ thấy nhất là: Funeral hôn gương mặt của tôi, tôi liếc mắt một cái liền nhận ra đó là ngày chúng tôi đi lặn bị chụp được, nhìn qua thật phần mờ ám.

Tôi có chút kinh ngạc, lúc ấy rõ ràng không phải không khí như thế, nhưng vì cái gì ảnh chụp lại có thể gây cho xem người loại cảm giác này? Bất luận kẻ nào xem đều sẽ tưởng lầm là hai người yêu nhau tha thiết ở vịnh tôi và tóc mai chạm vào nhau.

Cho nên, Nhiệm Ngao mới có thể phản nộ như vậy.

Lúc này, tôi nhìn ảnh chụp, nhìn ánh mắt của những người đứng xem. Nguyên lai, từ tầm mắt người khác nhìn lại, chúng tôi lại thân mật như vậy, không thể tin.

Luôn luôn tự nhận là không then với lương tâm, cho tới bây giờ không muốn tránh nghi ngờ của người khác. Chỉ chân chính tin tưởng mình là người trong sạch sẽ không để ý đến ánh mắt người khác, nhưng tôi lại bất đồng, tôi thực tham lam, tôi muốn Nhiệm Ngao hoàn toàn tin tưởng, lại chưa có giải thích lý do.

Đề tay lên ngực tự hỏi, ban đầu ở trong nhà nghe thấy âm thanh của Hồ Nghi Di thì tôi cảm giác ra sao, ở trong lòng đã tin tưởng Nhiệm Ngao sao?

Cảm tình có đôi khi thực vững chắc, có thể chịu nổi chiến tranh, tử vong. Có đôi khi cũng rất yếu ớt, có khả năng không thể thừa nhận đối phương vì một câu nói vô tình.

Gây nên hiểu lầm thì tốt nhất là giải thích cùng lý giải, là quý trọng.

"Nhiệm Ngao, " tôi giương mắt lên, thành khẩn nói: "Em cùng Funeral, thật sự không có xảy ra gì cả. Anh tin tưởng không?"

"Tôi tin tưởng," Nhiệm Ngao nâng tay trái bị thương của tôi lên (khúc này là do tác giả viết sai, tôi ko khẳng định dc nên ko sửa, ở trên ghi tay hữu, dưới lại ghi tay tả, bỏ tay), trong mắt tràn đầy thương yêu: "Anh thực áy náy, vì sao anh lại không có tin tưởng với chúng ta? Vì sao ép cho em đổ máu, tôi mới có thể tin tưởng? . . . Em sợ đau nhất bình thường chỉ quẹt bị thương tay cũng đã khóc, nghĩ đến em lấy cái kia cắt xuống, toàn bộ tim anh đều chặt lại."

Không phải không tin nhiệm, mà là rất đề ý, mới có thể sợ hãi mất đi.

Ôm cổ Nhiệm Ngao, tôi vui đùa vào lồng ngực của anh: "Nhiệm Ngao, về sau gặp được hiểu lầm thì chúng ta đều cho đối phương 10 phút để biện bạch được không? Không cho xen miệng vào, không được kích động, không được bỏ đi."

"Tốt." Nhiệm Ngao trêu đùa tôi: "Chỉ cần em không nói uống rượu say... Mà nói dối."

"Cái lời nói dối kia kém sức thuyết phục vậy sao? Em đã nghĩ thật lâu." Tôi bất mãn, đột nhiên nhớ tới một việc: "Đúng rồi, là ai âm hiểm như vậy chụp ảnh em, còn gửi cho anh?"

Chẳng lẽ là Hồ Nghi Di, bất quá hiện tại cô ta hẳn là còn trong bệnh viện cùng Hành Binh đầu vô mồm, không có thời gian quản chuyện của tôi. Vậy là ai đây?

"Là chú anh." Nhiệm Ngao giúp tôi bỏ nghi hoặc.

"Vì sao ông ấy muốn làm như vậy?" Tôi nhíu mày: "Chẳng lẽ đem chúng ta chia rẽ thì ông có thể có được Tào thị sao?"

"Ông nghĩ tới khi anh rời đi, như vậy liền có thể nhân cơ hội phá huỷ công ty của chúng ta."

"Nếu anh biết thế, sao còn đi !" Tôi kinh ngạc nhìn anh.

"Bằng không thì sao?" Nhiệm Ngao nhéo lỗ mũi của tôi: "Có người ở trong điện thoại nói muốn ly hôn với anh, anh dám không đến đem cô ấy trở về sao?"

Đang ở lúc này, di động Nhiệm Ngao vang lên, anh tiếp ngay, bên kia không biết nói gì đó, ánh mắt của anh nghiêm túc lên: "Tốt, đã biết, trước không cần bối rối, mấy ngày nữa tôi liền trở về."

"Thế nào?" Chờ anh cúp điện thoại, tôi vội vàng hỏi.

"Không có việc gì, đừng lo lắng, mau ăn cháo." Anh an ủi tôi.

"Sao còn có thể ăn cái gì." Tôi bối rối: "Anh mau đi thu dọn đồ đạc."

"Đi nơi nào, em đừng thương cho tốt đi." Anh nhìn lại tôi, ánh mắt tối hắc: "Hơn nữa, chúng ta còn có thể nhân cơ hội này sống thế giới hai người."

"Qua cái gì mà qua." Tôi một chương đẩy anh ra, đứng dậy: "Nhưng em không muốn kéo dài làm Thánh Duyên nghĩ ba mẹ nó bỏ rơi nó."

Không làm sao bỏ được yêu cầu mãnh liệt của tôi, Nhiễm Ngao đưa tôi lên máy bay.

Đợi cho về nhà, tôi mới biết được sự tình không hề đơn giản giống Nhiễm Ngao nói như vậy.

Bản thiết kế mới nhất của công ty bị ăn cắp, khách hàng lớn cũng bị lấy đi, tình hình rất không lạc quan.

"Nhiễm Ngao, làm sao bây giờ? Chúng ta có thể phá sản hay không, có thể lưu lạc đầu đường hay không?" Tôi lo lắng hỏi.

"Yên tâm, em không phải thường nói tôi là tiểu bạch kiểm (mặt trắng nhỏ) ư, cùng lắm thì đến lúc đó anh đi làm Ngưu Lang (trai bao) đến nuôi em." Anh nháy mắt mấy cái.

"Anh dám!" Tôi hung hăng nói: "Xem em đánh gãy chân của anh hay không!"

"Chẳng lẽ em muốn tự ra ngựa (ý là tự muốn đi làm...)? Nhưng những ông chủ đó cũng sẽ không giống anh đây không có anh mắt thích em." Anh một bộ dạng buồn rầu.

Tôi trừng anh, đột nhiên thầm nghĩ: "Thánh Duyên đáng yêu như thế, không bằng chúng ta bồi dưỡng con làm ngôi sao nhỏ tuổi, chụp quảng cáo, điện ảnh, sau đó tiền liền rầm rầm đến trên tay chúng ta, thế nào?"

"Thánh Duyên không có tuế căn." Nhiễm Ngao kéo quần áo của tôi đến bả vai, ở bên tôi tôi chậm rãi nói: "Còn không bằng sinh vài đứa, bồi dưỡng từ nhỏ tốt hơn."

"Sinh lần nữa em sẽ thành heo a." Tôi đánh tay anh, cẩn thận theo dõi anh: "Nhiễm Ngao, đều là em làm hại công ty thành dạng này, anh có trách em không?"

Nhiễm Ngao đem tôi ôm lên trên đùi, nhìn tôi dịu dàng nói: "Biết không? Cho dù anh mất đi công ty, nhưng anh còn có được bảo bối trân quý nhất."

Tôi mặt đỏ tôi hồng xoa xoa tiểu bạch kiểm của anh: "Khi nào thì miệng trở nên ngọt như vậy rồi?"

"Sao em lại đỏ mặt?" Anh tò mò liếc tôi một cái: "Anh nói là Thánh Duyên."

"."

Trải qua vài tuần lễ thức đêm chiến đấu hăng hái, Nhiễm Ngao một lần nữa thiết kế một trò chơi phát triển hơn, bán rất đắt, cũng tranh thủ đến những khách hàng mới, nguy cấp của công ty được giải trừ, tôi đây mới nhẹ nhàng thở ra.

Hôm nay, Nhiễm Ngao bỗng nhiên mang theo tôi cùng Thánh Duyên đi vào bệnh viện.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Nhiễm Ngao, tôi có chút sợ hãi: "Làm sao vậy? Là ai đã xảy ra chuyện?"

"Là ông nội anh." Nhiễm Ngao nhếch miệng: "Ông đột nhiên phát bệnh tim trong hội nghị công ty, sau khi tỉnh lại ở bệnh viện liền muốn trông thấy Thánh Duyên."

Tay Nhiễm Ngao có một chút run run, vô luận ông nội của anh đã làm gì, dù sao vẫn là thân nhân của anh, máu mủ tình thâm, anh không muốn thấy lão nhân có cái gì bất trắc.

Tôi cầm tay Nhiễm Ngao, cho anh ánh mắt cổ vũ: "Yên tâm, ông nội không có việc gì."

Anh mỉm cười, hôn hôn cái trán tôi, sau đó mang theo chúng tôi đi đến bệnh viện.

Vừa tới đến cửa phòng bệnh liền nghe bên trong truyền đến một âm thanh răn dạy: "Mày tên súc sinh này, dù nói thế nào Tiểu Ngao cũng là cháu của mày, là cốt nhục duy nhất của Vi Kiệt, vì sao mày luôn muốn trăm phương ngàn kế mà đẩy nó vào chỗ chết? Mày đừng tưởng rằng tao già đi, liền mất mù tai điếc, lần trước cứ nhiên phái người đi đâm bọn họ, mày cũng không nghĩ trong bụng nha đầu kia còn có đứa nhỏ! . . Nói sau, Vi Kiệt lập bao nhiêu công lao cho chúng tôi Tào thị, Tiểu Ngao kế thừa vị trí của nó cũng là chuyện đương nhiên! Vì sao mày không khoan dung nó !"

"Vi Kiệt, Vi Kiệt, Vi Kiệt! Cái gì cũng là vì kiệt, cái gì đều là hấn tốt nhất, cho dù hấn biến thành người chết, cũng vẫn tốt hơn một ngàn vạn lần so với tôi! Nhưng ba đừng quên, là ba ngăn cản hấn và người phụ nữ hấn yêu nhất kết hôn, là ba hại hấn buồn bực không vui nhiều năm như vậy, là ba khiến cho con hấn mạng họ của đàn ông khác!"

Bên trong đột nhiên truyền ra một tiếng "Ba ", đoán chừng là có người bị tát tay.

Quả nhiên, từ bên trong lao ra một nam tử trung niên, giày Tây, áo mũ chỉnh tề, bộ dạng có ba phần tương tự với Nhiễm Ngao, nhưng mặt mày trong lúc đó đã có một cỗ tức giận.

Anh nhìn thấy chúng tôi, đầu tiên là sững sờ, sau đó chăm chú nhìn chúng tôi, ánh mắt âm u lạnh lẽo.

Trong lòng tôi không khỏi một trận kinh ngạc, theo bản năng tránh ở phía sau Nhiễm Ngao. Xem ra ông chính là Tào Kinh Kiệt.

"Không hổ là con của Tào Vĩ Kiệt, lợi hại, động không chết, cũng không suy sụp." Chỉ thấy anh sờ sờ caravat, khoe miệng gọi lên một cái tươi cười không có ý tốt: "Bất quá tôi khuyên cậu vẫn là cẩn thận một chút, tôi sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Tôi bất cứ lúc nào cũng tiếp nhận, chẳng qua nếu như ông dám thương tổn người bên cạnh tôi, " Nhiễm Ngao che ở phía trước tôi, lớn tiếng nói: "Tôi sẽ tiếp nhận vị trí tổng giám đốc, đến lúc đó khiến ông thành hai bàn tay trắng."

Tào Kinh Kiệt bị kinh sợ, chán nản hít mũi, ngượng ngùng tránh ra.

Lúc này chúng tôi mới tiến vào phòng bệnh, liếc mắt một cái thấy một ông lão đầu bạc trắng đang nằm ở trên giường bệnh.

Anh lặng yên nhìn ngoài cửa sổ, mỗi nếp nhăn trên mặt đều cho thấy cô đơn của chủ nhân. Tại... phòng bệnh cao cấp này, không có người thân quan tâm, giống như ngay cả ánh mặt trời cũng u ám.

"Chúng ta đi." Nhiễm Ngao nói.

Lão nhân lập tức phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc nhìn Nhiễm Ngao, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp, sau đó bỗng nhiên nhìn thấy Thánh Duyên tôi ôm trong lòng, lập tức kích động lên: "Đây là... Thánh Duyên sao?"

Tôi vội vàng đem Thánh Duyên ôm đến trong lòng lão nhân, Thánh Duyên giống như cũng biết đây là người thân, cư nhiên nhìn lão nhân nở nụ cười.

Lão nhân hưng phấn đến thanh âm cũng run run: "Nó nở nụ cười, nó đang cười với ông."

Bình thường, ông là chủ tịch tập đoàn Tào thị người đời kính sợ, nhưng ở giờ phút này, ông chỉ là một ông lão bình thường vui đùa với cháu.

"Bộ dạng giống thời điểm con lúc nhỏ." Lão nhân nhìn Nhiễm Ngao: "Trong ngăn kéo của Vĩ Kiệt có một tập ảnh, tất cả bên trong đều là hình của con, mỗi ngày nó đều lấy ra nhìn."

"Tôi đi mua đồ uống cho ông." Nhiễm Ngao không muốn nghe nữa, mượn cớ đi ra ngoài.

"Đứa nhỏ này còn chưa có tha thứ ông." Lão nhân thở dài một tiếng.

"Nhưng anh là yêu thương ông." Tôi an ủi: "Bằng không anh sẽ không nghe thấy tin tức ông nằm viện liên khăn trương như thế."

"Nha đầu, con rất biết nói chuyện." Lão nhân nhìn tôi, vui mừng cười, nhưng lại lập tức âm trầm: "Nhưng giống như đứa con xấu xa kia nói, là ta hại Vĩ Kiệt."

"Từ nhỏ Vĩ Kiệt đã rất xuất sắc, cũng rất nghe lời, tôi đem toàn bộ hy vọng ký thác vào trên người của nó. Nhưng sau đó, nó gặp mẹ Tiểu Ngao, hơn nữa lần đầu tiên phản kháng tôi là vì cô ta. Tôi thực khiếp sợ, cũng rất sợ hãi... Tôi dùng hết toàn lực chia rẽ bọn họ, cũng không phải vì tiền đồ Vĩ Kiệt, chỉ là vì lòng riêng của ta, tôi muốn một nhi tử không phản kháng." Giọng của lão nhân trở nên cô đơn: "ta rốt cục thành công, nhưng Vĩ Kiệt lại trở thành một cái xác không hồn, ta cũng không thấy qua nét tươi cười của anh nữa, cũng không thể nhìn Tiểu Ngao lớn lên."

Nguyên lai, ông đã tự trách trong thống khổ nhiều năm như vậy.

"Mất đi đã mất đi." Tôi khuyên an ủi nói: "Ít nhất hiện tại có thể nhìn Thánh Duyên lớn lên."

"Thật sự?" Lão nhân vui mừng hỏi.

"Con nhất định sẽ thường xuyên mang Thánh Duyên tới thăm ông." Tôi đồng ý.

Lão nhân mừng rỡ cười, bắt đầu chơi đùa với Thánh Duyên trong lòng.

Tôi lặng lẽ rời khỏi, thấy Nhiễm Ngao đứng ở hành lang, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Tôi đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy eo của anh: "Lại thấy mỹ nữ sao?"

"Người đàn bà kia so ra làm sao vượt qua mẹ của con tôi được?" Anh đem tôi kéo đến phía trước, ôm vào trong ngực.

"Biến thông minh." Tôi khích lệ nói.

"Các người nói tất cả những thứ gì?" Nhiễm Ngao hỏi.

"Ông nội rất sảm hối." Tôi ngẩng đầu nhìn Nhiễm Ngao: "Tôi cảm thấy ông thật đáng thương, ngay cả người để sảm hối cũng không có, chỉ có thể đối với tôi đây, một người không liên quan kẻ rõ."

"Em là người không liên quan?" Nhiễm Ngao tà ác nhìn tôi: "Xem ra đêm nay anh phải hảo hảo chứng minh thân phận của em."

"Anh biết ý em mà." Tôi nhàn nhã nói: "Em chỉ không muốn Thánh Duyên hỏi em vì sao ba nó bất hòa với ông."

Nhiễm Ngao trầm mặc, rốt cục nói: "Cho anh thời gian, anh sẽ cố gắng."

"Tốt." Tôi xoa xoa lỗ tai của anh, cười đáp ứng.

"Bất quá, " anh đưa mặt tôi gần, ánh mắt chói lọi: "Đêm nay anh vẫn muốn chứng minh thân phận của em."

"."

Kế tiếp, mỗi ngày tôi đều mang theo Thánh Duyên cùng thuốc bổ đến phòng bệnh thăm ông nội, có lẽ là có quan hệ với tâm tình, bác sĩ nói ông khôi phục rất mau, không lâu là có thể xuất viện.

Công ty của Nhiễm Ngao bắt đầu mở rộng quy mô, bọn Hành Bình cũng đã xuất viện, Thánh Duyên càng ngày càng tròn, tất cả đều giống như hoàn mỹ.

Nhưng ở sâu trong nội tâm tôi vẫn nặng trĩu, bởi vì Funeral.

Từ khi tôi tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng anh, nghe khách phòng nói vào lúc ban đêm anh đã trả phòng, bay mất.

Tôi không có cố ý đi tìm, nếu không thể làm bạn anh, vậy không nên xuất hiện trong thế giới của anh nữa.

Chỉ là mỗi khi đến tối, thấy đêm đen nhánh, tôi đều lo lắng, đêm dài cô đơn như vậy, anh sẽ làm sao vượt qua đây.

Hôm nay, Thánh Duyên được mẹ dẫn đi chơi, một mình tôi mang theo đồ ngọt đến thăm gia gia.

Đi ra bệnh viện, vừa nhấc mắt, toàn thân nhất thời chấn động.

Chỉ thấy công viên phố đối diện ngừng lại một chiếc Lamborghini màu đen quen thuộc, mà chủ nhân của nó, đang ngồi ở trong xe, tươi cười cô đơn với tôi.

Nhất thời tôi giống như đặt mình trong một cái vườn hoa xuân rực rỡ sau giữa trưa, vừa xem hết một bộ điện ảnh mơ hồ mà ưu thương, đáy lòng nhận nhạo lên từng trận gợn sóng buồn bã.

Là Funeral, anh rốt cục xuất hiện.

Tôi bình tĩnh, đi về phía anh.

Bỗng nhiên, một chiếc xe con nhanh vọt tới, đứng ở trước mặt tôi, hai người thân hình to lớn tướng mạo không tốt mãnh liệt bay vọt xuống, đem tôi bắt lấy, kéo tôi cọt lên xe.

Sự tình phát sinh quá đột ngột, tôi thậm chí đều quên la to.

"Buông cô ra!" Funeral nhanh chóng xông lên đánh hai người đó ngã trên mặt đất, kéo tôi lại .

"Không có sao chứ?" Anh quan tâm hỏi.

"Không." Tôi cảm kích liếc anh một cái, mạnh phát hiện phía sau anh chẳng biết lúc nào lại xuất hiện ba người áo đen, vội vàng kêu to: "Cẩn thận!"

Nhưng đã muộn, Funeral bất ngờ không phòng ngự bị gậy sắt đánh ngã trên mặt đất, phần cổ của tôi cũng bỗng nhiên đau nhức một trận, trước mắt tối sầm, liên cái gì cũng không biết .

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Không biết qua bao lâu, tôi dần dần khôi phục tri giác, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng. Mở mắt ra, phát hiện mình nằm ở trong một nhà kho cũ nát, hai tay bị trói thật chặt, không thể động đậy, trong lòng kinh sợ một trận.

"Đừng hoảng hốt." Bên cạnh truyền đến âm thanh của Funeral: "Tôi ở bên cạnh ngươi."

Quay đầu nhìn lại, Funeral ở cách tôi không xa, hai tay cũng bị trói, tôi vội vàng hỏi: "Funeral, bọn họ là ai? Tại sao muốn bắt cóc chúng ta?"

"Tôi cũng không rõ ràng lắm, bất quá đừng lo lắng, nếu bọn họ không có làm gì chúng tôi, chứng minh chúng tôi có giá trị lợi dụng, tạm thời không có nguy hiểm tánh mạng." Funeral an ủi.

"Funeral, thực xin lỗi." Tôi áy náy nói: "Mục tiêu của bọn họ là tôi, lại làm hại anh bị liên lụy."

"Như vậy cũng tốt, " Funeral ôn hòa nói: "Ít nhất có thể rõ ràng tình cảnh của em, không cần lo lắng sợ hãi."

Tôi cắn chặt lấy môi, không phản bác được.

Lo lắng cho tôi, đáng giá không?

"Hôm nay, tôi vốn là muốn hướng em từ biệt." Funeral nhẹ nhàng nói.

"Anh muốn đi đâu?" Tôi cả kinh.

"Quay về Vienna, cố hương của mẹ tôi."

"Còn có thể quay về không?" Tôi hỏi.

"Đúng." Anh nhìn vào đôi mắt của tôi: "Chỉ cần em cần tôi, tôi liền quay về."

Tôi cúi đầu: "Funeral, quên tôi. Về sau, anh nhất định sẽ gặp được phụ nữ thích hợp nhất với anh."

"Nhưng sẽ không lại là phụ nữ tôi yêu nhất." Âm thanh của Funeral vô cùng buồn bã.

Đột nhiên, cửa bị mở ra, thành linh xuất hiện ánh sáng làm tôi híp mắt lại, chỉ nghe thấy một người nói: "Thích chỗ này không?"

Không biết sao, thanh âm có chút quen tôi.

Người kia đi đến trước mặt tôi, nhẹ nhàng cười nói: "Như thế nào, cháu dâu, ngay cả thúc thúc cũng không biết?"

Là Tào Kinh Kiệt! Tôi chấn động: "Tại sao muốn bắt chúng tôi?"

Anh ngồi xuống ở trước mặt tôi, lấy ra một cây xì gà, hút một ngụm, đem vòng khói chậm rãi phun ra: "Vốn là muốn bắt con của cô, đáng tiếc cố tình hôm nay chỉ có một mình cô, cho nên cũng chỉ có thể ủy khuất cô. Bất quá không sao, tiểu tử Nhiễm Ngao giống như ba nó, là một loại si tình, tuyệt đối sẽ tới cứu cô."

Tôi không khỏi may mắn, hoàn hảo hôm nay không mang Thánh Duyên đi.

"Ông muốn làm gì?" Tôi theo dõi ông ta.

"Hắn là các người muốn làm gì?" Tào Kinh Kiệt mạnh mẽ đem xì gà ném xuống đất, dùng chân dùng sức dẫm tắt, ngón tay bóp mặt của tôi, ngũ quan vận vẹo: "Đừng tưởng rằng tôi không biết các người ở sau lưng giờ trò quỷ gì, ôm tên tiểu quỷ mỗi ngày giả mù sa mưa (giả bộ) đi bệnh viện lấy lòng lão nhân, không phải là muốn có được Tào thị sao! Cho nên tôi không thể không ra tay trước để chiếm được lợi thế!"

"Ông đến tột cùng muốn làm gì?" Tâm càng ngày càng sợ, người này đã điên rồi.

"Đừng có gấp, tôi đã gọi điện thoại nói cho Nhiễm Ngao, gọi nó một mình lên núi, nếu không sẽ không thấy được cô. Cô là tâm can bảo bối của nó, nó tự nhiên sẽ làm theo, bất quá cô yên tâm," Trên mặt Tào Kinh Kiệt một mảnh dữ tợn: "Đến lúc đó, tôi sẽ để vợ chồng các người cùng làm ma quỷ!"

"Ông cho là ông có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật sao?" Tôi nổi giận nói.

"Hai người vừa chết, liền giải quyết xong lão nhân, Tào thị chính là của một mình tôi, đến lúc đó ai còn quản được tôi đây?" Tào Kinh Kiệt điên cuồng mà cười: "Cô cứ chậm chậm hưởng thụ thời khắc cuối cùng đi."

Tôi hung hăng nhìn thẳng anh, lại không thể làm gì.

"Trông bọn họ thật kỹ!" Tào Kinh Kiệt phân phó thủ hạ, sau đó rời đi, cánh cửa kia lại đóng chặt lại.

Tôi nán lòng dựa vào tường, hoang mang lo sợ, chẳng lẽ thật sự nhất định mất mạng như thế?

"Xem ra chúng ta đành phải dựa vào chính mình." Funeral bỗng nhiên mở miệng.

"Dựa vào chính mình?" Không đợi tôi kịp phản ứng, Funeral liền dùng sức mài chặt đứt dây thừng, khôi phục sự tự do, sau đó lại nhanh giúp tôi cởi bỏ dây trói.

"Anh làm sao học được chiêu này?" Tôi hết đau nhức ở cổ tay, kinh hi hỏi.

"Chuyện xưa này ít nhất phải nói ba tháng, " Funeral trêu tức nhìn tôi: "Em cho là chúng tôi hiện tại có thì giờ rảnh không?"

"Nhưng có người canh giữ ở ngoài cửa, chúng ta làm sao trốn đây?"

"Làm theo lời của tôi." Funeral ghé vào tai tôi nói, như thể đem kế hoạch nói ra, tôi nhin không được gật đầu.

"Cứu mạng a, người mau tới !" Tôi đưa tay vác tại sau lưng lớn tiếng quát to.

"Àm ỹ chết người!" Một người đàn ông lười biếng đi tới, đột nhiên cảm giác được không thích hợp: "Còn có người kia đâu. . ."

hông đợi anh nói xong, Funeral tránh ở phía sau cửa đã đem anh đánh ngất xỉu.

Thừa dịp Funeral lục soát vật phẩm khác, tôi đi ra phía trước cẩn thận đánh giá một phen, sau đó khẳng định nói: "Funeral, anh buồn bán lời, một người duy nhất ở đây đã bị anh đánh ngất xỉu."

"Không nói sớm, hại tôi không dùng toàn lực." Funeral cầm lấy tay của người kia thương cảm, kéo tay của tôi, dặn dò: "Đi theo sau thân thể của tôi, cẩn thận một chút."

Tôi gật gật đầu, nhắm mắt theo sát anh đi ra khỏi phòng.

Mở cửa, chỉ thấy phía trước là một mảnh rừng cây rậm rạp, chúng tôi cẩn thận điều tra trái phải một chút, thấy không có người, liền chạy tới phía trước.

Đúng lúc này, mặt sau truyền đến một tiếng bước chân, Funeral phản ứng thật nhanh, lập tức đem tôi che trong ngực, không đợi tôi tỉnh ngộ, từng trận tiếng súng vang lên, có mấy phát thậm chí bắn vào cây cối bên cạnh chúng tôi. Tôi sợ hãi toàn thân cứng ngắc.

Funeral hét lớn một tiếng, sau đó vừa cử động đánh lại, vừa bảo vệ tôi chạy về phía trước. Truy binh phía sau càng ngày càng gần, tim cũng bắt ổn, giống như là muốn từ trong miệng nhảy ra.

Chúng tôi đi đến một cái lối nhỏ, Funeral đột nhiên dừng lại, mang theo tôi nhảy xuống, sau đó kẻ sát ở vách núi, ra hiệu tôi im lặng.

Không bao lâu, truy binh chạy qua từ trên đầu chúng tôi, cũng không có phát hiện khác thường.

Chờ xác định bọn họ đã đi xa, tôi mới che ngực, thở mạnh. Lúc này, Funeral bỗng nhiên ngã xuống đất, biểu tình thống khổ.

Tôi đi ra phía trước vừa thấy, lập tức hít vào ngụm khí lạnh, chỉ thấy trên cánh tay phải của Funeral tràn đầy máu tươi, quần áo cũng nhuộm đỏ.

Tôi sợ hãi khóc thút thít: "Funeral, anh bị thương, làm sao bây giờ! ?"

Funeral cắn chặt lấy khớp hàm, cho tôi một cái tươi cười an ủi: "Đừng sợ, chỉ là bị thương ngoài da."

May mắn cách đó không xa có một thạch động, tôi dìu dắt Funeral bò đến bên trong nghỉ ngơi.

Cởi áo khoác của anh, vì anh kiểm tra miệng vết thương, thế này mới phát hiện, thương thế nghiêm trọng, chỉ thấy viên đạn xâm nhập vào bên trong da thịt, máu tươi ồ ồ chảy ra, vết đạn dữ tợn làm cho người tôi run sợ trong lòng. Tôi kéo xuống y phục của mình, ngón tay run rẩy băng bó cho anh, nhưng vẫn không ngăn được máu.

Tôi đứng lên: "Funeral, thương thế của anh không thể trì hoãn nữa. Người ở nơi này chờ tôi, tôi đi ra ngoài gọi người."

Funeral một tay giữ chặt lấy tôi, vội vàng ngăn cản nói: "Không thể! Quá nguy hiểm!"

"Tôi bất kể, tôi không thể trở mắt nhìn anh chết!" Tôi giẫy tay anh, hướng ra phía ngoài phóng đi.

Funeral ôm eo của tôi, lẳng lặng nói: "Nếu em đi ra ngoài, tôi cũng sẽ cùng em đi ra ngoài."

Tôi vừa vội vừa tức: "Funeral!"

Anh ngồi dưới đất, đem mặt tựa vào bên eo của tôi, chậm rãi nói: "Nhớ rõ tình cảnh em lần đầu tiên đến nhà của tôi, người ôm Thánh Duyên ở trong phòng tắm chơi đùa, tôi nhìn vào khuôn mặt tươi cười của các người, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác ấm áp."

Tôi nhớ lại vẻ dịu dàng nổi lên trong mắt anh.

"Ngày đó em giúp tôi quét tước phòng ở, tôi về nhà, nghĩ đến lại sẽ đối mặt một phòng âm u, nhưng khi mở cửa, em liền xông lên, vẻ mặt tươi cười. Trong nháy mắt đó, tôi lần đầu tiên cảm thấy phòng ở tràn ngập ánh mặt trời."

Tôi nhớ lại ánh mắt ngơ ngác của anh lúc ấy.

"Tôi phát sốt, tỉnh, thấy em đang ở bên cạnh tôi, ngủ thật ngọt ngào. Tôi liền nghĩ, nếu như cả đời có thể nhìn hình dáng ngủ của em, nhất định là chuyện rất hạnh phúc."

Tôi thấy cặp mắt kia thâm thúy nhìn vào đôi mắt của tôi.

"Sau đó, tôi phát hiện mình đã yêu em, tôi ở trên truyền thổ lộ với em, tôi đã cho tôi có thể theo đuổi em, nhưng không nghĩ tới. . . Đã bị người nhanh chân đến trước."

Tôi thấy trên vách đá màu xám loang lổ vết máu.

"Tôi nhìn em bị anh ta mang đi, lại không thể làm cái gì, bởi vì tôi không có tư cách."

Tôi ngồi trên cổ xe Lamborghini trầm mặc thật lâu.

"Tôi về đến nhà, thế này mới phát hiện không có em trong phòng. Tôi không có cách nào chịu được, tôi quyết tâm tốt với em. Tôi biết em muốn đi đảo Mã Nhĩ, liền trước đó chuẩn bị tất cả, cùng em chung máy bay, ở phòng ở kề nhau. Tôi hôm đó, tôi nghĩ đến có thể được đến em, nhưng em lại cắt cổ tay kiên quyết như vậy. . . . Tôi rất cuộc biệt, anh ta đã ở trong lòng em mọc rễ này mầm, rất cuộc không có chỗ trống." Thanh âm của Funeral thể lương nói không ra: "Còn nhớ rõ không? Lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt thì em nói với tôi 'tôi thực thích anh.'"

"Funeral, tôi là mê ca nhạc của người, tôi thực thích anh, mới có thể vụng trộm chạy vào, thực xin lỗi, tôi đây đi."

"Nhớ rõ, " tôi mỉm cười; "Anh cũng không vì thế mà thay đổi."

"Tôi hiện tại rất muốn trở lại khi đó, ở sau khi em thổ lộ xong trả lời một câu 'tôi cũng vậy'."

Tâm bỗng nhiên rất đau, cảm thấy áy náy cùng bất đắc dĩ, nước mắt từ gương mặt rơi xuống, từng giọt từng giọt.

"Hắc hắc, thật làm cho người tôi cảm động ! Chết đến nơi còn có thể nói chuyện yêu đương." Bỗng nhiên, âm thanh của Tào Kinh Kiệt truyền đến, cả người tôi chấn động, bị anh tìm được rồi.

"Ông muốn thế nào?" Funeral đứng lên, che ở trước mặt tôi.

"Ha ha, đã quên nói cho cô biết, ở trên đường lên núi tôi đã cài thuốc nổ, "Bùm" một tiếng, Nhiễm Ngạo đã tan thành mây khói." Tào Kinh Kiệt có ý thờ dài một tiếng: "Đáng thương, một đứa nhỏ xinh đẹp như vậy mà hài cốt cũng không còn."

Nghe vậy, máu lập tức vọt tới óc, đầu tôi "Ông" một tiếng nổ tung, tế bào toàn thân đều thét chói tai ra bốn phía. Tôi tê tâm liệt phế hướng anh rống to: "Sẽ không! Nhiễm Ngạo không có việc gì!"

"Người không tin?" Tào Kinh Kiệt móc súng lục ra nhắm ngay chúng tôi: "Tôi đây đành phải đem người đến âm tào địa phủ, đi gặp nó , đến lúc đó người sẽ biết, thúc thúc không nói láo."

Nhìn hòng súng tôi om, hoàn toàn cảm thụ không có sợ hãi gì, tôi lẳng lặng nhắm mắt lại, nếu Nhiễm Ngạo đã chết, tôi nguyện ý đi với anh.

"Bằng bằng bằng" vài tiếng súng vang lên, nhưng tôi không có cảm giác được đau đớn.

"Tĩnh Nhã!" Bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu của Nhiễm Ngạo, chẳng lẽ tôi là thật sự đi tới cái thế giới khác.

"Tĩnh Nhã!" Một người đột nhiên xông đến ôm tôi, tôi mở mắt ra, chỉ thấy mình đang trong son động, Tào Kinh Kiệt cùng thủ hạ của anh đang ở phía trước ôm miệng vết thương bị thương kêu, chính Thịnh Hạ cùng Cung Viêm mang người đến không chế bọn họ.

Mà người ôm tôi trước mắt là Nhiễm Ngạo! Anh còn sống!

"Nhiễm Ngạo!" Tôi nhào vào trong lòng của anh, khóc không thành tiếng: "Người không chết, hấn gạt em, anh không chết!"

"Đưa ngốc." Nhiễm Ngạo vỗ nhẹ lưng của tôi: "anh làm sao bỏ em lại được?"

"Mời hai vị về nhà hãy khanh khanh tôi tôi, anh anh em em." Thịnh Hạ tách chúng tôi ra: "Hiện tại trước trợ giúp cảnh sát phá án."

Lau đi nước mắt, thế này mới phát hiện Funeral vẫn nhìn chúng tôi, trên mặt một mảnh cô đơn.

Nhiễm Ngạo cũng nhìn thấy Funeral, đi ra phía trước, chân thành nói: "Cám ơn anh cứu Tĩnh Nhã."

"Nếu đổi lại là anh, có làm như tôi không?" Funeral đột nhiên không nghĩ hỏi một câu.

"Có." Nhiễm Ngạo khẳng định gật đầu.

"Cho nên, việc nhất định sẽ làm cũng không cần cảm tạ." Funeral bình tĩnh nói: "Tôi và anh, cũng không có khác biệt."

"Funeral, nhanh đi bệnh viện đi." Tôi nhanh chạy ra đây hoà giải.

Hoàn hảo Nhiễm Ngạo chỉ là vô tình cười cười: "Tôi về cục cảnh sát ghi khẩu cung trước, Tĩnh Nhã, em đưa Funeral đi."

"Tốt." Tôi nhanh chóng đáp ứng, sau đó cùng Thịnh Hạ đem Funeral đưa lên xe.

"Anh ấy thật là muốn cảm tạ anh." Tôi thay Nhiễm Ngao giải thích.

"Tôi biết, tôi chỉ là ghen tị." Funeral nhún nhún vai: "Nếu anh ta chiếm đoạt em, vậy bị tôi trách móc vài câu hẳn là không có gì tổn thất đi."

Chiếm lấy? Tôi lơ đãng nhìn, cái từ ngữ này quá nghiêm trọng đi.

Đến bệnh viện, Funeral lập tức bị mang đến phòng giải phẫu, trong thời gian chờ đợi, Thịnh Hạ nói cho tôi biết chuyện đã trải qua.

Nguyên lai, Nhiễm Ngao sớm nhìn thấu âm mưu của Tào Kinh Kiệt, trước tiên liên lạc Thịnh Hạ cùng Cung Viêm. Sau đó mọi người cùng nhau làm ra biểu hiện giả, khiến cho Tào Kinh Kiệt nghĩ đến Nhiễm Ngao đã bị nổ chết, do đó khiến cho anh thả lỏng cảnh giác, đã cứu tôi thành công.

"Tào Kinh Kiệt sẽ như thế nào?" Tôi hỏi.

"Cuộc sống sau này chỉ sợ sẽ trải qua ở trong ngục giam." Thịnh Hạ lắc đầu: "Tự gây nghiệt, không thể sống."

Đang ở lúc này, bác sĩ đi ra, tôi chạy nhanh tiến ra đón hỏi: "Bác sĩ, anh ấy không có sao chứ?"

"Không có, chỉ là chảy máu quá nhiều, có chút suy yếu. Mặt khác," Bác sĩ mặt nhăn nhu mày: "Bệnh nhân vẫn đòi phải ra khỏi viện, các vị khuyên nhủ anh ta đi."

Tôi trầm ngâm một lát: "Bác sĩ, cho anh ấy xuất viện đi."

Tôi biết, ở trong này, Funeral sẽ nhớ tới thời khắc mẹ anh đắp tấm vải trắng.

Bác sĩ không có biện pháp, đành phải đồng ý.

Tôi đi vào phòng bệnh, vừa vặn thấy Funeral nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt đại ra.

"Funeral," tôi lo lắng: "Anh làm sao vậy?"

Funeral phục hồi tinh thần lại, tươi cười phức tạp với tôi: "Không có việc gì. . . Chỉ là không quen ở chỗ này."

"Tôi biết, hiện tại liền mang anh về nhà." Tôi nâng anh dậy: "Bất quá đầu tiên nói trước, anh nhất định phải để cho tôi chiếu cố thương thế của anh tốt đến khi lành hẳn mới thôi."

"Chuyện nhỏ làm gì kinh sợ như vậy?" Anh gạt nhẹ khóe miệng.

"Không thể khinh thường, tay anh là để đàn dương cầm, không chịu nổi nửa điểm sơ xuất, hoàn hảo bác sĩ nói không có gì trở ngại, bằng không tôi nhất định áy náy cả đời." Thái độ tôi kiên quyết.

"Thì phải nói là em sẽ nhớ rõ tôi cả đời?" Funeral nhìn vào đôi mắt của tôi.

Tôi rũ rứt xuống: "Đừng nói những lời thương cảm như vậy."

Funeral vỗ vỗ tay của tôi: "Yên tâm. . . Tôi không muốn sẽ làm em áy náy cả đời, vết thương nhỏ, không tới một tháng thì tốt rồi."

Mặc kệ anh không cần, mỗi ngày tôi vẫn đến nhà anh làm việc nhà, nấu cơm, mời hộ sĩ đặc biệt đến thay thuốc, tôi cố gắng hết sức chiếu cố tốt anh. Dù sao, đây là việc duy nhất tôi có thể làm.

Mà Funeral cũng tận lực phối hợp trị liệu, không đến một tháng, miệng vết thương liền khép lại không sai biệt lắm.

"Funeral, mau thừa dịp nóng uống canh đi" Tôi đem một chén canh cá quả đưa đến trước mặt anh: "Thực bổ thân thể, có thể giúp miệng vết thương khép lại, uống nhanh."

"Đây là cái gì, đáng ghét." Anh nhú mày: "Vết thương của tôi tốt rồi, cũng không cần uống nữa."

"Ít nói nhảm, tôi thực vất vả mới nấu xong, nhất định phải Uống...uồ...ng!" Tôi liếc mòng nhìn thẳng anh.

Anh không làm sao được, đành phải cầm lấy bát uống một hơi cạn sạch, sau đó nói thầm: "Hoàn hảo ngày mai sẽ đi, về sau không phải chịu em ức hiếp."

Tôi hoảng hồn sững sờ ở tại chỗ, nửa ngày hồn chưa quay lại.

"Làm sao vậy?" Anh liếc tôi một cái.

"Vì sao gấp gáp như vậy?" Tôi khó hiểu.

"Đây là kế hoạch đã tính trước, hơn nữa thương thế của tôi cũng tốt không sai biệt lắm." Anh giải thích.

Tôi âm thầm, nhưng tinh thần tốt hơn: "Tôi đã lâu không có nghe anh đánh đàn rồi, nếu ngày mai phải đi, hiện tại liền đàn cho tôi nghe một khúc đi."

Nghe vậy, ở trên mặt Funeral hiện lên một trận buồn bã, mau đến mức làm cho người tôi khó có thể phát hiện.

"Tiếng đàn của tôi đâu phải muốn nghe là có thể nghe thấy?" Anh hướng tôi khoát tay.

"Keo kiệt!" Tôi lườm anh một cái.

"Không phải tôi keo kiệt." Anh nhẹ nhàng nói: "Tôi là muốn tại trong lòng em lưu lại một khuyết điểm, vĩnh viễn nhớ rõ tôi nợ em một khúc nhạc, như vậy em cũng sẽ không quên từng xuất hiện một lần ông đàn dương cầm vì em mà quên đi tính mạng."

"Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên." Tôi nhìn anh: "Tôi thế."

Anh vui mừng nở nụ cười.

Về đến trong nhà, vừa vận nghe thấy Nhiễm Ngao đang cùng người khác trò chuyện: "Chuyện tôi nhờ anh điều tra thế nào rồi?"

". . . Là vĩnh cửu tính (bị cái gì đó vĩnh viễn) hay sao?" Ngữ khí trở nên nghiêm túc.

"Được, tôi đã biết." Anh cúp điện thoại, ngồi ở tại chỗ, kinh ngạc.

"Làm sao vậy?" Tôi ngồi xuống bên cạnh anh.

Nhiễm Ngao nhìn tôi, muốn nói lại thôi, cuối cùng vén luồng tóc tôi, hỏi: "Đi nơi nào?"

"Đi chiếu có Funeral."

"Cả ngày chạy đi không sợ anh ghen?" Anh cố ý nhún mày.

Có thể hỏi như vậy đã nói lên là không để ý.

"Cùng lắm thì bỏ em." Tôi khiêu khích.

"Anh dám sao?" Nhiễm Ngao đem tôi ôm đến trên đùi: "Em không dứt anh liền cảm tạ trời đất rồi."

Tôi vuốt caravat Nhiễm Ngao: "Ngày mai em muốn ra sân bay đưa Funeral, anh ấy sắp đi."

"Khó sở sao?"

Tôi ở trong lòng Nhiễm Ngao gật gật đầu: "Em nợ anh ấy nhiều lắm."

"Nếu em gặp được anh ta trước, các người sẽ ở cùng nhau sao?" Nhiễm Ngao đột nhiên hỏi.

Tôi sững sốt, trầm mặc thật lâu sau, rốt cục nói: "Em không biết, đó lại là một hoàn cảnh khác, lúc đó anh ấy không phải anh ấy hiện tại, em cũng vậy không phải em hiện tại."

"Đúng." Nhiễm Ngao cười mỉa: "Nhưng chúng ta tổng thích hỏi cái vấn đề không thể trả lời."

Sáng sớm hôm sau, chuông điện thoại truyền đến, tôi mất buồn ngủ lim dim tiếp, bên kia truyền đến âm thanh lo lắng của Vô Thị: "chị Tĩnh Nhã, sao chị còn chưa tới đến, Funeral sắp đi rồi!"

"Cái gì!" Tôi từ trên giường nhảy lên: "Không phải chuyến bay 10 giờ sao?"

"Ai nói, là 9 giờ!"

Tôi lập tức tỉnh ngộ, Funeral nghĩ tự mình vụng trộm bay đi, mới nói cho tôi biết sai thời gian.

Chạy bằng tốc độ nhanh nhất về phía sân bay, may mắn còn kịp.

"Lại muốn bắt cáo nhi biệt!" (ra đi không từ biệt) Tôi trừng mắt Funeral.

"Tôi là sợ em luyến tiếc tôi mà khóc rống lưu lại nước mắt." Funeral cười giải thích: "Lại làm cho tôi mất mặt."

Tôi lườm anh một cái, sau đó đem thức ăn nhanh tối hôm qua làm suốt đêm đưa tới trên tay anh: "Anh không phải luôn luôn oán giận đồ ăn trên phi cơ khó ăn. Tay nghề của tôi cũng không tốt, nhưng nơi này đều là đồ anh thích ăn, đã đem đến."

Anh cười tiếp nhận, mở ra nắp: "Cảm tạ, cho dù là khó ăn hơn nữa tôi cũng sẽ ăn sạch."

"Sẽ không bết bát như vậy." Tôi đối với khả năng của mình vẫn có chút tin tưởng.

"Tôi đi đây." Anh xoa xoa tóc của tôi, xoay người đi hướng kiểm an .

"Hẹn gặp lại." Tôi hướng anh vẫy tay: "Hẹn gặp lại!"

Funeral, Hẹn gặp lại.

Đang ở lúc này, nhiệm Ngao gọi điện thoại tới.

"Chuyện gì?" Tôi hỏi.

"Tĩnh nhả, có sự tĩnh tôi nghĩ em nên biết," Nhiệm Ngao trầm mặc thật lâu, rốt cục hạ quyết tâm nói ra: "Funeral đã không thể đàn dương cầm."

"Cái gì?" Tôi ngu ngơ: "Anh nói cái gì?"

"Phát súng kia tổn thương thần kinh tay anh ấy, lưu lại di chứng, tuy rằng hằng ngày hoạt động không có vấn đề, nhưng. . . Anh ấy rốt cuộc không thể đánh đàn dương cầm."

"Sẽ không !" Tôi thất thanh rống to: "Bác sĩ rõ ràng nói anh ấy không có trở ngại!"

"Là Funeral yêu cầu bác sĩ nói như vậy, " Nhiệm Ngao thờ sấu: "Anh ấy sợ em áy náy."

Đôi tay dài kia rốt cuộc không thể ở trên phím đàn nhảy múa.

Tôi nhất thời cảm thấy trời đất xoay chuyển.

Làm sao có thể như vậy, dương cầm là toàn bộ tín niệm cùng hi vọng của anh !

"Funeral!" Tôi lớn tiếng kêu, tiến lên phía trước.

Funeral đứng lại, quay đầu lại, nhìn tôi đứng ở trước mặt anh, ánh mắt lộ ra vẻ hiểu rõ .

Tôi lại do dự, cái gì đều nói không ra miệng.

"Funeral." Tôi vô thố kêu tên của anh, nước mắt mờ hồ : "Tay anh. . ."

Anh cười nhú mảy: "Xem, quả nhiên khóc rống chảy nước mắt rồi, rất khó coi."

"Funeral!" Thấy bộ dạng anh lạnh nhạt tôi càng thêm đau lòng: "Tôi không xứng!"

Anh nhẹ nhàng nâng mặt của tôi lên, thay tôi lau đi nước mắt, nhẹ nhàng nói: "Không chiếm được thứ tôi muốn, ít nhất tôi có thể làm điều tôi nghĩ."

"Hành khách đi Vienna chuyến bay 1305 xin chú ý, chuyến bay sắp khởi hành, thỉnh nhanh đăng ký, thỉnh nhanh đăng ký.",

"Có thể đáp ứng tôi 1 chuyện không?" Funeral hỏi.

Tôi nhanh gật đầu.

"Sống cho vui vẻ." Funeral tới gần bờ tôi, nhẹ nhàng nói: "Chỉ cần ban đêm đầy sao nhớ tới tôi, cho tôi một giọt nước mắt, là đủ rồi."

Nước mắt tôi rơi như mưa, Funeral, cho dù tôi vì anh khóc cả đời cũng không đủ trả lại.

"Hẹn gặp lại." Cuối cùng Funeral hôn cái trán tôi, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng của anh biến mất, lòng tôi như dao cắt, ngã ngồi ở trên ghế, hai tay ôm mặt, khóc rống lên.

Anh nói, đánh đàn dương cầm giống như là mẹ ở bên cạnh anh.

Anh nói, anh muốn vì người yêu nhất đánh đàn dưới trời chiều.

Anh nói, vĩnh viễn nợ tôi một khúc nhạc.

Anh đi rồi, mất đi dương cầm anh đi rồi.

Đang khóc đến trời đất mù mịt, một người ngồi xuống ở bên cạnh tôi, đem đầu tôi ôm vào trong ngực.

"Nhiễm Ngao!" Tôi khóc không thành tiếng: "Em không xứng, em không đáng để anh ấy làm vậy."

Nhiễm Ngao lặng lẽ nói: "Có đáng giá hay không, là do người làm nói."

Tôi gạt gao ôm lấy Nhiễm Ngao, cho đến nước mắt khô cạn.

~~~~~

"Thịnh Hạ, mau nhìn!" Tôi chỉ vào màn ảnh lớn.

Mặt trên đang phát tin tin tức giải trí, đầu đề là Ân Hiên Dung thừa nhận cùng Vô Thị có quan hệ yêu đương.

"Ân tiểu thư, xin hỏi hai người là sinh ra cảm tình khi quay phim ở đảo Mã Nhĩ sao?"

"Đúng, tôi nói tất cả rất nhiều lần rồi!"

"Xin hỏi hai người làm sao cùng một chỗ đây? Là ai theo đuổi ai?"

"Vì sao tôi phải nói cho các người?"

"Cô có biết rất nhiều người cũng không nhìn tốt (không vừa mắt) đoạn quan hệ này của hai người không?"

"Ai cần người lo!" Ân Hiên Dung đang chuẩn bị cầm lấy cái ly hắt phóng viên, lại bị Vô Thị bên cạnh dè xướng.

Nói cũng kỳ quái, Ân Hiên Dung thấy Thị, dáng vẻ kiêu căng lập tức thấp. Thật sự là vô quyết dầy có móng tay nhọn.

"Tuần sau chúng tôi sắp cử hành nghi thức đính hôn, cảm ơn mọi người quan tâm." Vô Thị hơi hơi cười,

Sau đó mang theo vị hôn thê của anh rời đi, lưu lại phóng viên trợn mắt há hốc mồm.

"Không phải chứ." Tôi kinh ngạc, hai tiểu hài tử này cư nhiên muốn đến cùng nhau.

"Này không ngạc nhiên." Thịnh Hạ chìa chìa phía sau thân thể của tôi: "Một đôi bên kia mới có thể cho người chấn động."

Tôi quay đầu, rõ ràng phát hiện Hồ Nghi Di cùng Hành Bình tay cầm tay đi dạo.

Đột nhiên hai người không biết bởi vì sao lại tranh chấp, Hồ Nghi Di đã vung tay: "Không nghe lời của tôi coi như xong!"

Hành Bình đuổi theo tiến đến lấy lòng: "Nghe một chút, đừng nóng giận."

Trước mặt mọi người liếc mắt đưa tình.

Có thể tưởng tượng kinh ngạc của tôi không thua gì tận mắt nhìn thấy người sao hoá.

"Không thể tưởng được bất tri bất giác bọn họ cư nhiên đã xảy ra nhiều như vậy." Thịnh Hạ liếc tôi một cái: "Chuyện của bồ sao? Cứ như vậy xong chưa?"

Tôi cười cười, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Chuyện của tôi?

Về sau cùng Nhiễm Ngao nhìn Thánh Duyên chậm rãi lớn lên, chờ đợi mình chậm rãi bạc đầu. Sau đó ở đêm dài yên lặng là lúc, nhớ tới người đánh đàn thanh nhã, nhớ tới đoá hoa lan trắng theo nước trôi mất, nhớ tới những ngôi sao sáng trên trời, nhớ tới có người yêu tôi cùng với người tôi yêu, hoặc cảm kích, hoặc hoài niệm, hoặc thổn thức, hoặc bị thương.

Tuy rằng bình thản, cũng là chuyện xưa, chuyện xưa của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngoài Dự Đoán Mọi Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.